Jocul
pasiunii
SARAH
MacLEAN

SARAH MACLEAN
JOCUL PASIUNII
SERIA BASTARZII BĂTĂUŞI 3

Daring and the Duke by Sarah Maclean

Capitolul 1

Burghsey House
Reşedinţa ducatului de Marwick
Trecutul

Nu exista nimic în lumea largă ca râsul lui.

Nu avea importanţă faptul că nu era calificată să vorbească despre lumea largă. Nu se îndepărtase niciodată prea departe de acest conac enorm, ascuns în provincia liniştită din Essex, la două zile de mers pe jos către nord-est de Londra, unde dealuri verzi unduitoare se transformau în grâu, căci toamna se furişa în ţinut.

Nu avea importanţă că nu cunoştea sunetele oraşului sau mirosul oceanului. Sau că nu auzise niciodată o altă limbă în afara englezei, nu văzuse o piesă de teatru, nici nu ascultase o orchestră.

Nu avea importanţă că lumea ei fusese limitată la cei trei mii de acri de pământ fertil care se fălea cu oi albe pufoase şi baloturi de fân uriaşe şi o comunitate de oameni cu care nu îi era îngăduit să vorbească – faţă de care era, realmente, invizibilă –, pentru că era un secret care trebuia păstrat cu orice cost.

O fată, botezată ca moştenitor al ducatului de Marwick.

Înfăşată în dantela luxoasă rezervată unei lungi linii de duci şi miruită cu uleiuri rezervate celor mai privilegiaţi dintre rezidenţii de la Burghsey House. Primind numele şi titlul unui băiat în faţa lui Dumnezeu, chiar dacă bărbatul care nu era tatăl ei plătise servitori şi preoţi pentru a păstra tăcerea şi falsificase documente şi alcătuise planuri pentru a o înlocui pe fiica nelegitimă a mamei sale cu unul dintre propriii fii nelegitimi, născut în aceeaşi zi cu ea – din femei care nu erau ducesa lui –, oferindu-i acestuia o singură cale către o moştenire ducală… furtul.

Oferind acelei fiice inutile, pruncului gângurind în braţele doicii, nimic mai mult decât o jumătate de viaţă,

plină de singurătatea dureroasă care venea dintr-o lume atât de mare şi atât de mică, în acelaşi timp.

Şi apoi venise *el,* cu un an în urmă. În vârstă de 12 ani şi plin de ardoare, de putere şi de lumea de dincolo. Înalt, zvelt şi deja atât de isteţ şi de viclean, şi cel mai frumos lucru pe care îl văzuse ea vreodată, cu păr blond, prea lung peste ochi strălucitori de chihlimbar care ascundeau o mie de secrete, şi un râs liniştit, arareori auzit – atât de rar încât, atunci când venea, părea un cadou.

Nu, nu era nimic în lumea largă ca râsul lui. Ea ştia asta, chiar dacă lumea largă era atât de departe de ea, încât nici măcar nu îşi putea imagina unde începea.

El putea.

Îi plăcea la nebunie să îi povestească despre asta. Ceea ce făcea în după-amiaza aceea, unul dintre preţioasele lor momente furate între intrigile şi manipulările ducelui – o zi furată înaintea unei nopţi în care bărbatul care le stăpânea viitorul putea să se întoarcă pentru a se desfăta în torturarea celor trei fii ai săi. Dar în acea după-amiază liniştită, câtă vreme ducele era plecat în Londra, ocupat cu orice făceau ducii, cvartetul îşi găsi bucuria unde putu: afară, pe terenul sălbatic şi şerpuitor care alcătuia moşia.

Locul ei preferat se afla pe marginea vestică a proprietăţii, destul de departe de conac încât să poată fi uitat înainte de a-ţi aminti de el. Un crâng magnific de copaci care se înălţau în cer, brăzdat de un râu mic, care bolborosea, mai puţin râu şi mai degrabă pârâiaş, dar unul care îi dăruise ore, zile, săptămâni de pălăvrăgeală în compania lui când era mai mică şi conversaţia cu apa era tot ceea ce putea spera.

Dar aici, acum, nu era singuratică. Se afla între copaci, unde razele bălţate ale soarelui inundau pământul pe care stătea lungită pe spate – prăbuşită după ce alergase de-a lungul proprietăţii, inspirând cu nesaţ aerul greu de mirosul cimbrişorului sălbatic.

El era aşezat lângă ea, şold lângă şold, propriul lui piept ridicându-se şi coborând din pricina respiraţiei

îngreunate, în timp ce privea îndelung chipul ei, cu picioarele lui ce se lungeau la nesfârşit întinse dincolo de capul ei.

— De ce venim întotdeauna aici?

— Îmi place aici, spuse ea simplu, întorcându-şi chipul către razele soarelui, zvâcnetul bătăilor inimii liniştindu-i-se în timp ce privea stăruitor prin frunziş către cerul care se juca de-a v-aţi ascunselea dincolo de coroane. Şi ţi-ar plăcea şi ţie dacă nu ai fi atât de serios tot timpul.

Aerul din locul liniştit se modifică, devenind mai greu odată cu adevărul: acela că nu erau copii obişnuiţi, de 13 ani şi lipsiţi de griji. Grija era cea care îi ţinea în viaţă. Prin seriozitate supravieţuiau.

Ea chiar nu dorea asta acum. Nu în timp ce ultimii fluturi ai verii dansau în razele de lumină de deasupra, umplând întregul loc cu magia care ţinea la distanţă ce era mai rău. Aşadar, schimbă subiectul.

— Povesteşte-mi!

El nu îi ceru să fie mai clară. Nu avea nevoie.

— Din nou?

— Din nou.

El se răsuci, iar ea îşi mută fustele ca el să poată să se lungească lângă ea, aşa cum o făcuse de zeci de ori mai înainte. De sute de ori. Odată aşezat pe spate, cu mâinile sub cap, vorbi frunzişului de deasupra.

— Nu este niciodată linişte acolo.

— Din pricina căruţelor care fac zgomot pe pavaj.

El dădu afirmativ din cap.

— Roţile de lemn fac gălăgie, dar este mai mult de-atât. Sunt strigătele din taverne şi vânzătorii ambulanţi din piaţa centrală. Câinii care latră în magazii. Încăierările de pe străzi. Obişnuiam să stau pe acoperişul locului în care locuiam şi pariam pe încăierări.

— De aceea eşti atât de bun în luptă.

El ridică uşurel dintr-un umăr.

— Întotdeauna am crezut că ar fi cel mai bun mod de a o ajuta pe maică-mea. Până când…

Vocea i se stinse treptat, dar ea auzi restul poveştii.

Până când ea se îmbolnăvise şi ducele fluturase un titlu şi o avere în faţa unui fiu care ar fi făcut orice pentru a fi de ajutor. Se întoarse să îl privească, şi chipul lui era crispat, privind cu hotărâre către cer, cu bărbia care arăta determinare.

— Spune-mi despre înjurături, îl îndemnă ea.

El lăsă să îi scape un mic râs surprins.

— O dezlănţuire de limbaj vulgar. Îţi place partea aceea.

— Nici măcar nu ştiam că există înjurăturile înainte de voi trei.

Băieţi care veniseră ei înşişi în viaţa ei ca o zarvă: grosolani, talmeş-balmeş, vulgari şi minunaţi.

— Înaintea Diavolului, vrei să spui.

Diavolul, pe numele lui de botez Devon – unul dintre cei doi fraţi vitregi ai lui –, crescut la un orfelinat pentru băieţi şi cu o gură care să o dovedească.

— S-a dovedit a fi foarte folositor.

— Da. Înjurăturile. Mai ales pe docuri. Nimeni nu înjură ca un marinar.

— Spune-mi-o pe cea mai bună pe care ai auzit-o vreodată.

El îi aruncă o privire vicleană.

— Nu.

Avea ea să îl întrebe mai târziu pe Diavol.

— Povesteşte-mi despre ploaie.

— Aşa este în Londra. Plouă tot timpul.

Îl înghionti cu umărul.

— Povesteşte-mi partea bună!

El zâmbi şi ea făcu la fel, plăcându-i la nebunie felul în care el îi făcea pe plac.

— Ploaia face pietrele de pe stradă alunecoase şi lucioase.

— Şi noaptea, le face aurii, de la luminile care vin din taverne, completă ea.

— Nu doar de la taverne. Ci şi de la teatrele de pe Drury Lane. De la lămpile care atârnă la intrarea bordelurilor.

Bordelurile în care mama lui ajunsese după ce ducele refuzase să o păstreze când ea alesese să dea naştere fiului lui. Acolo unde fiul acela fusese adus pe lume.

— Pentru a ţine la distanţă întunericul, zise ea blând.

— Întunericul nu este atât de rău, zise el. Numai că oamenii din el nu au altă alegere în afară de a lupta pentru ceea ce le trebuie.

— Şi obţin? Ceea ce le trebuie?

— Nu. Nu obţin ceea ce le trebuie şi nici ceea ce merită. Ezită o clipă, apoi şopti frunzişului de deasupra, ca şi cum ar fi fost cu adevărat vrăjit. Dar noi vom schimba toate acestea.

Ei nu îi scăpă acel *noi.* Nu doar el. Ci toţi. Un cvartet care făcuse un pact când băieţii fuseseră aduşi aici pentru această întrecere nebună: oricine câştiga avea să îi ţină pe toţi în siguranţă. Şi apoi urmau să evadeze din locul acesta care îi întemniţase pe toţi într-o bătălie de isteţime şi arme care să dea tatălui lor ceea ce bătrânul dorea: un moştenitor demn de un ducat.

— Odată ce vei fi duce, zise ea uşurel.

Se întoarse să o privească.

— Odată ce unul dintre noi va fi duce.

Ea clătină din cap, întâlnindu-i privirea strălucitoare de chihlimbar, atât de asemănătoare cu cea a fraţilor lui. Atât de asemănătoare celei a tatălui său.

— Vei câştiga.

O privi vreme îndelungată şi spuse:

— De unde ştii?

Ea îşi strânse buzele.

— Pur şi simplu, ştiu.

Intrigile bătrânului duce deveneau din zi în zi mai dificile. Diavolul era la fel ca numele lui: prea mult foc şi furie. Iar Whit… era prea mic. Prea cumsecade.

— Şi dacă nu doresc asta?

O idee lipsită de sens.

— Bineînţeles că doreşti asta.

— Ar trebui să fie al tău.

Ea nu îşi putu reţine micul râset sălbatic.

— Fetele nu ajung duci.

— Dar iată-te: o moştenitoare, cu toate astea.

Dar nu era. Nu cu adevărat. Era rezultatul aventurii extraconjugale a mamei sale, un joc de noroc conceput pentru a da naştere unui moştenitor bastard unui soţ monstruos, pătând astfel pentru veşnicie preţioasa linie familială – singurul lucru de care îi păsase vreodată. Dar, în locul unui băiat, ducesa dăduse naştere unei fete, aşadar nu era moştenitor. Era un înlocuitor. Un semn de carte într-un exemplar străvechi din *Aristocraţia lui Burke.* Şi cu toţii o ştiau.

Ea ignoră vorbele lui şi spuse:

— Nu contează.

Şi nu conta. Ewan avea să câştige. Urma să devină duce. Şi lucrul acesta avea să schimbe totul.

O privi un moment îndelungat.

— Atunci, când voi fi duce. Vorbele fură o şoaptă, ca şi cum, dacă le-ar fi rostit cu adevărat, i-ar fi blestemat pe toţi. Când voi fi duce, vom fi cu toţii în siguranţă. Noi şi întreaga Covent Garden. Îi voi lua banii. Puterea. Numele. Şi voi pleca şi nu voi privi niciodată înapoi.

Cuvintele se învârtiră în jurul lor, reverberând din copaci pentru un moment îndelungat înainte ca el să se corecteze.

— Nu numele lui, şopti el. Ci al tău.

Robert Matthew Carrick, conte Sumner, moştenitor al ducatului de Marwick.

Ignoră firul de emoţie care se răsucea înăuntrul ei şi îşi îndulci tonul.

— Ai putea la fel de bine să iei numele. Este ca nou. Nu l-am folosit niciodată.

O fi fost ea botezată ca moştenitor, dar nu avea acces la nume.

De-a lungul anilor, când fusese ceva, fusese: *fată, fata* sau *tânăra domnişoară.* O dată, pentru o clipă cât o bătaie de inimă, pe când avea opt ani, era o fată în casă care îi spusese *iubire* şi îi plăcuse asta. Dar servitoarea plecase după câteva luni şi fata redevenise o nimeni.

Până când sosiră *ei* – un trio de băieţi care o văzură –, iar aceştia păreau nu numai să o vadă, ci de asemenea să o înţeleagă. Şi o numiseră într-o sută de feluri: *Goană* pentru felul în care gonea peste câmpuri, *Roşcata* pentru flacăra din părul ei şi *Răscoală* pentru felul în care fumega la adresa tatălui ei. Iar ea răspundea la toate, ştiind că niciunul nu era numele ei, dar nepăsându-i atât de mult odată ce ei sosiseră. Poate fiindcă ei erau de ajuns.

Deoarece, pentru ei, ea nu era un nimeni.

— Îmi pare rău, şopti el.

Vorbea serios.

Pentru el, ea era cineva.

Rămaseră astfel preţ de o secundă, privindu-se în ochi, adevărul acoperindu-i ca o pătură, până când el îşi drese glasul şi îşi mută privirea, rupând legătura şi rostogolindu-se pe spate, întorcându-şi din nou atenţia asupra copacilor de deasupra şi spunând:

— Oricum, mama obişnuia să spună că iubea ploaia pentru că era singura oară când vedea bijuterii în Covent Garden.

— Promite-mi că mă iei când pleci, şopti ea în tăcere.

Buzele lui se strânseră într-o linie fermă, promisiunea lui fiind înscrisă în trăsăturile de pe chipul lui, părând mai în vârstă decât ar fi trebuit să fie. Dar mai tânăr decât trebuia. Dădu o dată din cap. Cu fermitate. Cu certitudine.

— Şi mă voi asigura că vei avea bijuterii.

Se rostogoli şi ea pe spate, cu fustele în dezordine în iarbă.

— Aşa să faci, glumi ea. Şi fir de aur pentru toate fustele mele.

— Îţi voi dărui mosoare întregi.

— Da, te rog, zise ea. Şi să-mi asiguri o cameristă cu o îndemânare deosebită pentru aranjarea părului.

— Eşti foarte pretenţioasă pentru o fată de la ţară, o necăji el.

Se întoarse către el cu un zâmbet larg.

— Am avut o viaţă întreagă în care să-mi pregătesc cerinţele.

— Crezi că eşti pregătită pentru Londra, provincialo?

Zâmbetul se stinse într-o încruntare prefăcută.

— Cred că mă voi descurca de minune, orăşeanule!

El râse, şi sunetul acesta auzit arareori umplu spaţiul din jurul lor, încălzind-o. Şi în momentul acela se petrecu ceva. Ceva straniu, tulburător, minunat şi ciudat. Acel sunet, ca nimic din lumea largă, o descătuşă.

Dintr-odată, îl putu simţi. Nu pur şi simplu căldura trupului lui lungit alături, unde se atingeau de la umăr până la şold. Nu doar locul în care cotul lui se odihnea lângă urechea ei. Nu doar sentimentul atingerii lui în buclele ei când el îi scoase o frunză din ele. Ci întreaga lui fiinţă. Ridicarea şi coborârea egală a respiraţiei lui. Neclintirea lui sigură. Şi râsul acela… *râsul lui.*

— Orice se întâmplă, promite-mi că nu mă vei uita, zise ea încetişor.

— Nu voi fi în stare. Vom fi împreună.

Ea clătină din cap.

— Oamenii pleacă.

El se încruntă, iar ea putu să audă puterea din cuvintele lui.

— Eu, nu. *Nu o voi face.*

Ea încuviinţă din cap. Dar adăugă totuşi:

— Uneori nu alegi asta. Uneori oamenii pur şi simplu…

Privirea lui se înmuie de înţelegere şi el auzi aluzia la mama ei în felul în care vorbele ei se stinseră. Se rostogoli către ea şi erau acum faţă în faţă, cu obrajii pe braţele lor îndoite, destul de aproape pentru secrete.

— Ar fi rămas dacă ar fi putut, zise el cu fermitate.

— Nu ştii asta, şopti ea, urând usturimea vorbelor din spatele ochilor. M-am născut, iar ea a murit şi m-a lăsat cu un bărbat care nu era tatăl meu, care mi-a dat un nume care nu-mi aparţine şi nu voi şti niciodată ce s-ar fi întâmplat dacă ea ar fi trăit. Nu voi şti niciodată dacă…

El aşteptă. Cu o răbdare nesfârşită, ca şi cum ar fi aşteptat-o o viaţă întreagă.

— Nu voi şti niciodată dacă m-ar fi iubit.

— Te-ar fi iubit.

Răspunsul fu neîntârziat.

Ea clătină din cap, închizându-şi ochii. Dorindu-şi să îl creadă.

— Nici măcar nu mi-a dat un nume.

— Ar fi făcut-o. Ţi-ar fi dat un nume şi ar fi fost ceva frumos.

Siguranţa din vorbele lui o făcu să îl privească în ochi, plini de siguranţă şi de neînduplecat.

— Adică nu Robert?

El nu zâmbi. Nu râse.

— Te-ar fi numit drept ceea ce eşti. Ceea ce meriţi. Ţi-ar fi dăruit titlul.

Abia acum înţelese ea. Apoi el şopti:

— Exact cum aş face eu.

Totul se opri. Foşnetul frunzelor din boltă, strigătele fraţilor lui aflaţi în pârâul din cealaltă parte, târârea lentă a după-amiezii, iar ea ştiu, în clipa aceea, că el era pe cale să îi ofere un cadou pe care nu îşi imaginase vreodată că îl va primi.

Îi zâmbi, cu inima bubuind în piept.

— Spune-mi!

Îl dorea pe buzele lui, rostit de vocea lui şi în urechile ei. Îl dorea de la el, ştiind că lucrul acesta va face să fie imposibil ca ea să îl uite vreodată, chiar şi după ce el avea să o lase în urmă.

El i-l dărui.

— Grace[1].

Capitolul 2

Londra
Toamna 1837

— Hei, Dahlia!

O ovaţie răguşită se ridică drept răspuns la strigăt,

1 Nume propriu feminin, dar şi formulă de adresare pentru nobili (n.tr.)

îmbulzirea oamenilor aflaţi în încăperea centrală de pe Shelton Street numărul 72 – un club exclusivist şi cel mai bine păstrat secret al celor mai inteligente, pricepute şi scandaloase femei – întorcându-se la unison pentru a toasta în numele proprietăresei.

Femeia cunoscută ca Dahlia rămase nemişcată la baza scării centrale, cuprinzând cu privirea spaţiul imens, ticsit deja cu membri ai clubului şi oaspeţi, în ciuda orei deloc târzii. Oferi adunării un zâmbet larg şi strălucitor.

— Beţi, dragii mei, aveţi înaintea voastră o noapte de neuitat!

— Sau de uitat! sosi o replică gălăgioasă din capătul îndepărtat al încăperii.

Dahlia recunoscu imediat vocea ca fiind a uneia dintre cele mai vesele văduve londoneze: o marchiză care investise în edificiul de pe Shelton Street numărul 72 încă din primele zile şi pe care îl iubea mai mult decât pe propria casă. Aici, unei marchize vesele i se permitea discreţia pe care nu o primea niciodată în Grosvenor Square. Amanţii ei primeau şi ei aceeaşi discreţie.

Mulţimea mascată râse la unison, iar Dahlia scăpă de atenţia lor colectivă suficient cât adjuncta ei, Zeva, să îşi facă apariţia alături de ea. Frumuseţea înaltă, suplă şi cu păr negru fusese alături de ea încă din primele zile ale clubului şi se ocupa de intrările şi ieşirile membrilor – asigurându-se că orice doreau aceştia era al lor, gata să fie luat.

— Cineva e doborât deja, zise Zeva.

Dahlia îşi verifică ceasul de la talie.

— Vor mai fi şi alţii.

Era devreme, abia trecut de ora unsprezece; mare parte a Londrei abia acum fiind în stare să se strecoare de la cinele şi dansurile lor plictisitoare, găsindu-şi scuze în migrene şi constituţii delicate. Dahlia zâmbi superior la acest gând, cunoscând felul în care membrii clubului se foloseau de ceea ce considerau a fi slăbiciune a sexului mai slab pentru a lua ceea ce îşi doreau fără a atrage atenţia societăţii.

Pomeneau de această slăbiciune şi făceau glume pe seama ei: totul în timp ce îşi chemau vizitiii la ieşirile din spate ale caselor lor; în vreme ce se schimbau de hainele lor respectabile în ceva mai interesant; în vreme ce îşi scoteau măştile pe care le purtau în lumea lor şi îşi puneau unele diferite, nume diferite şi dorinţe diferite: orice îşi doreau, dincolo de Mayfair.

Aveau să sosească în curând, umplând până la refuz clubul de pe Shelton Street numărul 72, pentru a se desfăta cu ceea ce clubul le putea oferi în orice noapte a anului – tovărăşie, plăcere şi putere – şi mai ales cu ceea ce le dăruia în a treia zi de joi a fiecărei luni, când femeile din întreaga Londră şi din toată lumea erau bine-venite pentru a-şi explora cele mai profunde dorinţe.

Evenimentul de vază – cunoscut doar ca *Dominare* – era în parte bal mascat, în parte orgie sălbatică, în parte cazinou şi în întregime confidenţial. Conceput pentru a oferi membrilor clubului şi a însoţitorilor de încredere o seară care să le satisfacă în întregime plăcerile… oricare ar fi fost ele.

Dominarea avea un singur scop principal: alegerea doamnelor.

Nimic nu îi plăcea mai mult lui Dahlia decât să ofere femeilor acces la plăcerile lor. Sexul slab nu era absolut deloc tratat în mod echitabil, iar clubul ei era construit pentru a schimba lucrul acesta.

De când sosise în Londra în urmă cu douăzeci de ani, făcuse bani în nenumărate feluri. Spălase vase în taverne murdare şi în teatre umede şi reci. Tocase carne în prăvălii de plăcinte şi făcuse linguri de metal şi niciodată pentru mai mult de o centime sau două pentru toată munca ei. Descoperise iute că munca de pe timpul zilei nu aducea bani.

Ceea ce era tocmai bine pentru ea, întrucât nu fusese niciodată potrivită pentru munca din timpul zilei. După ce oalele de noapte şi plăcintele de carne îi întorseseră stomacul pe dos şi lucrul în metal îi zdrenţuise palmele ca nişte panglici, îşi găsise o slujbă ca florăreasă, grăbindu-se

să vândă înainte de lăsarea întunericului un coş cu flori ce se ofileau rapid. Rezistase două zile înainte ca un vânzător ambulant din piaţa de la Covent Garden să îi vadă ochiul format pentru clienţi şi să îi ofere de lucru în vânzarea de fructe.

Aceasta durase mai puţin de o săptămână: până când el o lovise cu dosul palmei pentru că scăpase din greşeală în rumeguş un măr roşu strălucitor. După ce se ridicase în picioare, îl azvârlise chiar pe el în rumeguş, înainte de a o lua la fugă prin piaţă, cu trei mere în fuste – făceau mai mult decât plata ei pe o săptămână.

Dar evenimentul fusese îndeajuns de surprinzător încât să atragă atenţia unuia dintre cei mai mari organizatori de lupte din Covent Garden. Digger Knight se aflase într-o vânătoare continuă de fete înalte cu chipuri frumoase şi pumni puternici. „Brutele sunt una”, obişnuia el să spună, „dar frumoasele câştigă publicul”. Dahlia se dovedise a fi ambele.

Fusese învăţată bine.

Luptele nu erau muncă de zi. Era muncă pe timp de noapte şi se plătea ca atare.

Se plătea bine. Şi dădea şi un sentiment mai bun – mai ales pentru o fată de nicăieri care se simţea sătulă de abuzuri şi mânioasă. Nu o deranja usturimea loviturilor şi se obişnui iute cu ameţeala care apărea în dimineaţa de după o bătaie… şi, odată ce învăţă cum să anticipeze o lovitură şi cum să le evite pe cele care ar fi adus vătămări adevărate, nu mai privi niciodată înapoi.

Întorcând spatele florilor şi fructelor, Dahlia îşi vându în schimb pumnii, atât în lupte drepte, cât şi murdare. Şi, când văzuse ce fel de bani îi puteau aduce cele din urmă, îşi vându părul unui peruchier din Mayfair care făcea cumpărături angro în Covent Garden. Părul lung era o slăbiciune… şi dăunător în afaceri pentru o fată care lupta cu mâinile goale.

Tânăra de aproape 15 ani, cu păr scurt şi picioare lungi devenise o legendă în cele mai întunecate colţuri din Covent Garden. O fată cu o siluetă uscăţivă şi zdravănă şi,

cumva, un pumn ca un stejar, pe care niciun bărbat nu îşi dorea să o întâlnească pe o stradă întunecată, mai ales când era flancată de cei doi băieţi care veneau la pachet cu ea şi care luptau cu o furie sălbatică, tânără, care aducea distrugerea oricui o înfrunta.

Împreună, făcuseră o grămadă de bani şi construiseră un imperiu: Dahlia şi acei băieţi care deveniră rapid bărbaţi – fraţii ei de suflet dacă nu şi de sânge – Bastarzii Bătăuşi. Şi cei trei îşi vânduseră pumnii până când nu mai fuseseră nevoiţi să o facă… până când, în cele din urmă, ajunseseră neînvinşi. Indestructibili.

Regali.

Şi abia atunci îşi construise Regina Dahlia castelul şi îşi revendicase locul, care nu mai aparţinea afacerilor cu flori, mere, păr sau lupte.

Şi supuşilor ei le oferi un singur lucru magnific: alegerea. Nu genul care îi fusese ei permis – răul cel mai mic dintr-o multitudine –, ci genul care le permitea femeilor să aibă acces la visurile lor. Fantezii şi plăcere devenite realitate.

Ceea ce femeile îşi doreau Dahlia le punea la dispoziţie.

Iar Dominarea era sărbătoarea ei.

— Te-ai îmbrăcat corespunzător, văd, spuse Zeva.

— Da? răspunse Dahlia cu o sprânceană ridicată.

Corsetul stacojiu pe care îl purta peste pantaloni negri perfect croiţi îi îmbrăţişa curbele atrăgătoare sub o haină lungă, în negru şi auriu, cu o broderie elaborată şi căptuşită cu o mătase scumpă aurie.

Purta arareori fuste, găsind libertatea pantalonilor mult mai utilă atunci când lucra – pentru a nu mai pomeni de preţioasa reamintire a rolului ei de proprietară a unuia dintre cele mai bine păstrate secrete ale Londrei, precum şi acela de regină a Covent Gardenului.

Adjuncta ei îi aruncă o privire.

— Sfiala nu te prinde. Ştiu unde ai fost în ultimele patru zile. Şi nu ai purtat catifea şi mătase.

Urale gălăgioase veniră de la ruleta din apropiere,

salvând-o pe Dahlia de la un răspuns. Se întoarse să privească mulţimea, absorbind zâmbetul larg şi plin de încântare al unei femei mascate.

— E nevoie de timp, răspunse Dahlia în timp ce traversară încăperea către un coridor lung, în care câteva cupluri profitau de întuneric. Nimic nu se mişcă la fel de încet ca parlamentul.

Zeva pufni uşor în râs în spatele ei.

— Şi tu, şi eu ştim că nu-ţi place nimic mai mult decât să manipulezi parlamentul. Ar trebui să-ţi dea un loc.

Coridorul se deschise într-un spaţiu mare şi primitor plin de petrecăreţi, o trupă mică de muzicieni cântând într-un capăt o melodie răsunătoare pentru publicul adunat, dintre care mulţi dansau fără griji – fără paşi măsuraţi, fără distanţă atentă între cupluri şi fără ochi exigenţi care să aibă grijă să fie evitat scandalul – sau, mai degrabă, dacă priveau, era pentru plăcere şi nu pentru a cenzura.

Cele două se strecurară prin mulţime pe marginea încăperii, trecură de un bărbat vânos care le făcu cu ochiul, în timp ce femeia din braţele lui îi mângâia muşchii pieptului, care arăta ca şi cum putea oricând să facă să pocnească cusăturile hainei. Oscar, un alt angajat – munca lui: plăcerea doamnei.

Doar o mână de bărbaţi dintre participanţi nu erau angajaţi, fiecare fiind dinainte cercetat cum trebuie, verificat şi reverificat prin reţeaua întinsă a Dahliei, alcătuită din femei de afaceri, aristocrate, soţii de politicieni şi de zeci de femei care cunoşteau şi deţineau cea mai complexă dintre puteri: informaţia.

Orchestra se odihni când, spre centrul estradei, înaintă cântăreaţa – o tânără de culoare a cărei voce se ridica dumnezeieşte, destul de puternică încât să răsune în jurul încăperii, determinându-i pe dansatori să se oprească lipsiţi de suflare la auzul trilurilor şi a notelor ridicate într-o arie veselă care ar fi făcut cinste oricărei scene de pe Drury Lane.

Un cor de murmure uimite răsună de jur-împrejurul încăperii.

— Dahlia.

Dahlia se întoarse şi dădu cu ochii de o femeie în verde strălucitor, cu o mască elaborată, asortată. Nastasia Kritikos era o legendară cântăreaţă de operă grecoaică, una care umpluse singură teatre întregi de-a lungul Europei. Cu o îmbrăţişare călduroasă, făcu semn cu capul către scenă.

— Fata asta. Unde ai găsit-o?

— Eve? Un zâmbet jucă pe buzele Dahliei. În piaţa centrală, cânta pentru cină.

O sprânceană neagră se ridică cu amuzament.

— Nu asta face în seara asta?

— În seara asta cântă pentru tine, dragă prietenă.

Era adevărul. Tânăra cânta pentru intrarea la Dominare, unde o mână de alte cântăreţe talentate fuseseră catapultate către celebritate.

Nastasia aruncă un ochi format către scenă, unde Eve cânta o secvenţă incredibilă de note.

— Asta era specialitatea ta, nu-i aşa? zise Dahlia.

Cealaltă femeie îi aruncă o privire tăioasă.

— *Este* specialitatea mea. Nu aş numi-o pe a ei tocmai *perfectă.*

Dahlia îi dărui un zâmbet mic, complice. Era perfectă, şi amândouă o ştiau. Cu un oftat imens, diva flutură o mână în aer.

— Spune-i să vină să mă vadă mâine. O voi prezenta unor oameni.

Fata avea să calce pe scenă înainte să îşi dea seama.

— Ai o inimă bună, Nastasia.

Ochii căprui străluciră în spatele măştii verzi.

— Dacă spui cuiva, voi pune să fie ars din temelii acest loc.

— Secretul tău e în siguranţă cu mine, zâmbi larg Dahlia. Întreba Peter de tine.

Era adevărat. Pe lângă faptul că era o adevărată celebritate londoneză, Nastasia era, de asemenea, şi un premiu mult râvnit printre bărbaţii din club.

Femeia mai în vârstă se împăună.

— Bineînţeles că a întrebat. Bănuiesc că pot să-i acord

câteva ore.

Dahlia râse şi făcu semn cu capul către Zeva.

— Atunci îl vom găsi noi pentru tine.

Treaba asta fiind rezolvată, continuă să înainteze prin mulţimea care se adunase ca să o asculte pe cântăreaţa care urma să devină în curând faimoasă, până la o anticameră micuţă, unde jocuri de faraon se înfierbântau în mod obişnuit. Putea să simtă entuziasmul în aer şi îl sorbi – precum şi puterea care venea odată cu el. Cele mai puternice femei ale Londrei, adunate aici pentru propria lor plăcere.

Şi toate datorită ei.

— Va trebui să găsim o cântăreaţă nouă, mormăi Zeva în timp ce se strecurau printre participanţii la jocurile de cărţi.

— Eve nu doreşte să fie pentru totdeauna distracţia de la subsol a desfrâurilor noastre.

— Am putea să le ţinem mai mult de o lună.

— Este prea talentată pentru noi.

— *Tu* eşti cea cu inima bună, veni replica.

— …explozia.

Dahlia încetini pasul la auzul fragmentului de conversaţie din apropiere, privirea ei întâlnind-o pe cea a unei servitoare care ducea o tavă cu şampanie unui grup care bârfea. Un semn din cap aproape inexistent arăta că cealaltă femeie asculta şi ea. Era plătită să facă asta, şi încă bine.

Cu toate acestea, Dahlia zăbovi.

— Doi dintre ei, am auzit, veni un răspuns, plin de o încântare scandalizată.

Dahlia se împotrivi pornirii de a se încrunta.

— Am auzit că au distrus docurile.

— Da, şi imaginează-ţi, doar doi morţi.

— Un miracol.

Cuvintele fură şoptite, ca şi cum femeia chiar o credea.

— A fost vreun rănit?

— Ziarul *News* a spus că cinci.

„Şase”, se gândi ea, scrâşnind din dinţi, în timp ce inima începu să îi bubuie.

— Te holbezi, zise încetişor Zeva, vorbele atrăgându-i atenţia Dahliei de la conversaţie.

Ce altceva mai era de aflat? Fusese acolo la doar câteva minute după explozie. Ştia numărul.

Îşi strecură privirea dincolo de Zeva şi pe deasupra mulţimii către o uşă mică ce abia se observa în capătul încăperii – balamalele ei ascunse în tapetul de culoarea bogată a safirului cu fir de argint. Chiar şi membrii clubului care îi văzuseră pe angajaţi folosind-o uitau de uşa modestă înainte ca aceasta să fie închisă iute, crezând că orice se afla în spatele ei era mult mai puţin interesant decât ceea ce se afla în faţa ei.

Zeva însă cunoştea adevărul. Uşa aceea se deschidea către o scară dosnică care urca la încăperi private şi cobora în tuneluri de sub club. Era una dintre cele şase instalate în clădirea de pe Shelton Street numărul 72, dar singura care ducea la un culoar privat de la etajul trei, ascuns în spatele unui perete fals, despre care doar trei angajaţi ştiau că exista.

Dahlia ignoră dorinţa subită de a dispărea prin ea.

— Este important să înţelegem ce crede oraşul despre explozie.

— Ei cred că Bastarzii Bătăuşi au pierdut doi cărăuşi, o cală plină de marfă şi un vas. Şi că doamna fratelui tău a fost aproape ucisă.

Urmă o pauză. Apoi cineva sublinie:

— Şi au dreptate.

Dahlia ignoră vorbele acelea. Zeva ştia când o bătălie nu putea fi câştigată.

— Şi ce să le spun?

Dahlia îi aruncă o privire piezişă.

— Cui?

Cealaltă femeie îşi ridică bărbia în direcţia labirintului de încăperi prin care veniseră.

— Fraţilor tăi. Ce vrei să le spun?

Dahlia blestemă uşurel şi aruncă o privire peste

mulţimea aflată în umbră – înghesuită până la refuz. Lângă intrarea în încăpere, o contesă notorie încheie o glumă porcoasă pentru o adunătură de admiratori.

— ...locul morcovilor este în grădina *din spate,* dragule!

Răsunară hohote de râs, şi Dahlia se întoarse din nou către Zeva.

— Dumnezeule, nu sunt aici, nu-i aşa?

— Nu, dar nu-i putem ţine departe la nesfârşit.

— Putem încerca.

— Într-un fel, au dreptate...

Dahlia o întrerupse pe cealaltă femeie cu o privire aspră şi cu o replică şi mai aspră.

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji în legătură cu ei!

Zeva îşi ridică bărbia către uşa ascunsă şi scările de după ea.

— Şi ce-i cu asta?

Un val fierbinte veni peste Dahlia – ceva ce ar fi putut să fie o îmbujorare dacă ea ar fi fost genul de femeie care se îmbujora. O ignoră, la fel cum ignoră şi bubuitul inimii ei.

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji şi pentru asta!

O singură sprânceană neagră se ridică deasupra ochilor negri ai Zevei, arătând faptul că avea destule alte lucruri de spus. În schimb, încuviinţă din cap o dată.

— Atunci îmi voi respecta cuvântul dat.

Întoarse spatele şi traversă din nou mulţimea, lăsând-o pe Dahlia singură.

Singură să apese panoul ascuns din uşă, să activeze zăvorul şi să o închidă bine în urma ei, oprind cacofonia sunetelor de dincolo.

Singură să urce treptele înguste cu ritm liniştit şi sigur – un ritm în contradicţie cu ritmul inimii ei în vreme ce trecu de primul etaj. Al doilea.

Singură să numere uşile de pe coridorul de la etajul trei.

Una. Două. Trei.

Singură să deschidă cea de-a patra uşă de pe partea stângă şi să o închidă în urma ei, învăluindu-se în

întunericul destul de dens încât să şteargă petrecerea nebună de dedesubt, lumea fiind distilată până când nu mai rămăsese nimic în afară de acea încăpere, cu unica fereastră dând spre afară, spre acoperişurile din Covent Garden, şi cu puţinul ei mobilier: o masă micuţă, un scaun tare şi un pat îngust.

Singură, în încăperea aceea.

Singură, cu bărbatul lipsit de cunoştinţă de pe patul acela.

Capitolul 3

Fusese salvat de îngeri.

Explozia îl aruncase în aer, zvârlindu-l înapoi în umbrele docurilor. Se răsucise în zbor, dar aterizarea îi dislocase umărul, făcându-i braţul drept neputincios. Se zicea că dislocarea era una dintre cele mai rele dureri pe care un trup le putea simţi, şi ducele de Marwick o suferise de două ori. De două ori se ridicase în picioare împleticindu-se, cu mintea zdruncinată. De două ori se luptase să îndure durerea. De două ori căutase un loc în care să se ascundă de duşmanul lui.

De două ori fusese salvat de îngeri.

Prima oară, ea fusese blândă şi avusese chipul proaspăt, cu o coamă sălbatică de bucle roşietice, o mie de pistrui pe nas şi pe obraji şi cei mai mari ochi căprui pe care îi văzuse el vreodată, îl găsise în dulapul în care el se ascunsese, îşi dusese un deget la buze şi îi ţinuse mâna bună, în vreme ce cu cealaltă mână a ei – mai mare şi mai puternică – îi pusese încheietura la loc. El leşinase din pricina durerii şi, când se trezise, ea fusese acolo ca lumina soarelui, cu o atingere delicată şi o voce blândă.

Şi se îndrăgostise de ea.

De data asta, îngerii care îl salvaseră nu erau delicaţi

şi nu cântau. Veniseră după el cu forţă şi putere, cu glugi lăsate jos pe capete, ţinându-le chipurile în umbre, haine fluturând în spatele lor ca nişte aripi în timp ce se apropiară şi cizme care făceau zgomot pe caldarâm. Veniră înarmaţi ca soldaţi ai raiului, săbiile de la brâu transformându-se în săbii înflăcărate în lumina vasului care ardea pe docuri – distrus la porunca lui, alături de femeia pe care o iubea fratele lui.

De data asta, îngerii erau soldaţi, veniţi să pedepsească şi nu să salveze.

Cu toate acestea, avea să fie o salvare.

Se ridicase în picioare când se apropiaseră, pregătit să îi înfrunte cu capul sus, să îşi primească pedeapsa pe care aveau să i-o dea. Tresărise când simţise durerea din picior, pe care nu o observase mai înainte, unde un ciot din catargul navei de transport distruse i se înfipsese în coapsă, îmbibându-i cracul pantalonului în sânge, făcând să-i fie imposibil să lupte.

Când se apropiaseră destul cât să lovească, el îşi pierduse cunoştinţa.

Şi acela fusese momentul în care veniseră coşmarurile, nu genul acela plin de monştri şi brutalitate, nu pline de dinţi ascuţiţi şi groază şi mai ascuţită. Mult mai rău de-atât.

Visele lui Ewan erau pline de *ea.*

Zile întregi, visă la atingerea ei răcoroasă pe fruntea lui. La braţul ei care îi înălţa capul ca să bea lichid amar din paharul dus la buzele lui. La degetele ei, mângâind durerile muşchilor lui, uşurându-i durerea ascuţită din picior. La mirosul ei, ca razele soarelui şi secrete, ca zâmbetul acelui prim înger, din urmă cu atâţia ani.

Aproape că se trezise de zeci de ori, de o sută. Şi lucrul acesta făcu ca visul să devină un coşmar: teama că pânza rece de pe fruntea lui nu era cu adevărat acolo. Groaza că ar putea să piardă grija tandră pentru rana din coapsa lui când i se schimbau bandajele, că gustul fierturii amare cu care ea îl hrănea putea să fie o fantezie. Că aplicarea uşoară a alifiei pe rănile lui nu era nimic altceva

decât febră.

Şi întotdeauna visa că atingerea rămânea mult după ce alifia dispărea, delicată şi persistentă, mângâindu-i pieptul şi coborând uşor către trunchi, explorând.

Întotdeauna îi visa degetele pe chipul lui, mângâindu-i sprâncenele şi urmărindu-i formele obrajilor şi ale bărbiei.

Întotdeauna visa buzele ei pe fruntea lui. Pe obrazul lui. La colţul gurii lui.

Întotdeauna îi visa mâna într-a lui, degetele lor întrepătrunse şi palma ei caldă lipită de-a lui.

Şi visarea transforma totul în coşmar – conştientizarea dureroasă a faptului că doar îşi imaginase. Că ea nu era. Că nu era reală. Că nu putea să răspundă atingerii ei. Sărutului ei.

Aşa că zăcea acolo, dorindu-şi să viseze, să trăiască coşmarul iar şi iar, în speranţa că mintea lui avea să îi ofere ultima parte din ea: vocea ei.

Nu se întâmpla niciodată. Atingerea venea fără vorbe şi grija fără glas. Iar liniştea ustura mai tare decât rana.

Până când în noaptea aceea, când îngerul vorbise şi vocea ei venise ca o armă vicleană – un oftat lung şi apoi, tandru şi puternic, ca un whisky cald: „Ewan”.

Ca acasă.

Era treaz.

Deschise ochii. Era încă noapte – iarăşi noapte? Noapte pentru totdeauna? – într-o încăpere întunecoasă, şi primul său gând fu acelaşi pe care îl avea la trezire de douăzeci de ani. *Grace.*

Fata pe care o iubise.

Cea pe care o pierduse.

Cea pe care petrecuse jumătate din viaţă căutând-o.

O litanie ce nu avea să vindece niciodată. O blagoslovire ce nu avea să salveze niciodată, pentru că el nu avea să o găsească niciodată pe ea.

Dar aici, în întuneric, gândul sosi mai nemilos decât de obicei. Mai presant. Veni ca o amintire – cu fantoma unei atingeri pe braţul lui. Pe fruntea lui. În părul lui. Veni cu sunetul vocii ei în urechea lui: *Ewan.*

Grace.

Sunetul, aproape imperceptibil. *Material?*

Speranţa pâlpâi, nemiloasă şi neplăcută. Îşi miji ochii în umbre. Negru pe negru. Acum tăcută. Goală.

Fantezie.

Nu era ea. Nu putea să fie.

Îşi trecu o mână peste chip. Mişcarea dădu naştere unei dureri surde în umărul lui – o durere pe care şi-o amintea din anii de mai înainte. Umărul său fusese dislocat şi pus la loc. Dădu să se ridice în capul oaselor şi coapsa îi zvâcni – bandajată strâns, pe cale să se vindece deja. Strânse din dinţi împotriva junghiului persistent de durere, chiar dacă îl întâmpină cu bucurie, ca şi felul în care îi distrăgea atenţia de la durerea cealaltă, mai familiară. Cea care venea în urma pierderii.

Capul i se limpezi iute şi recunoscu ameţeala care se împrăştia ca fiind un efect al laudanumului.

Unde se afla?

Unde se afla ea?

Moartă. Îi spuseseră că era moartă.

Ignoră agonia care venea întotdeauna laolaltă cu acest gând, întinse mâna către măsuţa joasă de lângă pat, pipăind în căutarea unei lumânări sau a unui amnar şi dărâmă un pahar. Sunetul lichidului care se revărsa pe podea îi aminti să asculte.

Şi apoi îşi dădu seama că putea să audă ceea ce nu putea să vadă.

O cacofonie de sunete înfundate: strigăte şi râsete undeva aproape – chiar dincolo de încăpere? – şi un vacarm care vuia undeva mai departe – în afara clădirii? Înăuntru, dar la distanţă? Zumzetul stins al unei mulţimi – un lucru pe care nu îl auzea niciodată în locurile în care se trezea de obicei. Ceva ce abia îşi amintea. Dar amintirea îi reveni odată cu sunetul, de la o distanţă similară – deşi mai departe, din urmă cu o viaţă.

Şi, pentru întâia oară în douăzeci de ani, bărbatului cunoscut de toată lumea ca Robert Matthew Carrick, al doisprezecelea duce de Marwick, îi fu teamă. Pentru că

ceea ce auzise nu era lumea în care crescuse.

Era cea în care se născuse.

Ewan, fiul unei curtezane scumpe care decăzuse cu un rang – sau o mie cu un prunc în pântec, devenite una dintre cele mai de seamă târfe din Covent Garden.

Se ridică, traversând întunericul şi pipăi de-a lungul peretelui până când găsi o uşă. O clanţă.

Încuiată.

Îngerii îl salvaseră şi îl aduseseră într-o încăpere încuiată din Covent Garden.

Nu avea nevoie să traverseze încăperea ca să ştie ce avea să găsească afară: acoperişurile înclinate de ardezie şi cu hornuri strâmbe. Un băiat născut în Covent Garden nu îi uita sunetele, indiferent cât de tare ar fi încercat. Cu toate acestea, merse împleticindu-se către fereastră şi dădu la o parte draperia. Plouase şi norii acopereau lumina lunii, refuzând să îl lase să vadă lumea de afară. Refuzându-i vederea, ca să poată auzi sunetul.

O *cheie în broască.*

Se întoarse, cu muşchii încordaţi, pregătit pentru un inamic. Pentru doi. Pentru luptă. Fusese prins într-un război timp de luni, ani, o viaţă cu bărbaţii care stăpâneau Covent Garden, unde ducii nu erau bine-veniţi. Cel puţin nu ducii care le ameninţaseră vieţile.

Nu conta că era fratele lor.

Nici pentru el nu conta, întrucât îi înşelaseră încrederea – nefiind în stare să o ţină în siguranţă pe singura femeie pe care o iubise el vreodată.

Şi, pentru asta, el avea să se lupte până la sfârşitul timpurilor.

Uşa se deschise şi pumnii lui se făcură ghem, coapsa înjunghiindu-l când se ridică pe vârfurile picioarelor, pregătit pentru lovitura care avea să vină. Pregătit să dea una pe măsură. Destul de puternic pentru asta.

Îngheţă. Coridorul de dincolo de uşă abia dacă era mai luminat decât încăperea în care stătea el în picioare – destul de luminat cât să dezvăluie o siluetă. Nu afară. Ci înăuntru. Nu venind. Ci *plecând.*

Cineva fusese în încăpere când se trezise. În umbre. Avusese dreptate, dar nu fuseseră fraţii lui.

Inima începu să îi bubuie în piept nebuneşte şi cu violenţă. El scutură din cap, dorind să şi-l limpezească.

O femeie în umbră. Înaltă. Zveltă şi puternică, purtând pantaloni care se lipeau strâns de picioarele incredibil de lungi. Cizme de piele care se terminau deasupra genunchiului. Şi o haină care ar fi putut cu uşurinţă să fi fost a unui bărbat, dacă nu ar fi fost căptuşeala aurie care lucea cumva în întuneric.

Fir de aur.

Atingerea nu fusese a unei fantome. Vocea nu fusese imaginară.

Făcu un pas către ea, întinzând deja mâna înspre ea, suferind după ea. Numele el fu smuls din el, răsunând ca nişte roţi pe caldarâmul stricat.

— Grace.

O răsuflare imperceptibilă. Abia auzită. Abia prezentă.

Dar suficientă.

Astfel, el ştiu.

Ea era în viaţă.

Uşa se trânti, închizându-se, iar ea fu dusă.

Răcnetul lui cutremură grinzile.

Capitolul 4

Grace întoarse cheia în broască cu viteza fulgerului, abia fiind în stare să o scoată din locaşul ei când clanţa se mişcă – o încercare de evadare dinăuntru. Nu. Nu evadare. Urmărire.

Se auzi un strigăt mânios şi rănit. Şi ceva în plus.

Sunetul fu întrerupt de o bubuitură groaznică, uşor de recunoscut imediat. Un pumn în lemn, destul de puternic încât să îngrozească.

Nu era speriată. În schimb, îşi lipi o mână de uşă, cu palma apăsată pe ea şi îşi ţinu respiraţia, aşteptând.

Nimic.

Şi dacă el *avea să lovească din nou?*

Îşi retrase mâna când simţi gândul arzând-o.

El nu ar fi trebuit să fie treaz. Ar fi trebuit să fi avut în el atâta laudanum încât să doboare un urs. Destul cât să îl ţină la pat până când umărul şi piciorul lui aveau să fie pregătite pentru efort. Până când avea să fie pregătit pentru lupta pe care ea o plănuia.

Dar îl văzuse ridicându-se în picioare fără ezitare, un semn că rănile lui se vindecau rapid. Că muşchii lui erau la fel de puternici ca oricând.

Cunoştea bine muşchii aceia. Chiar şi în feluri în care nu ar fi trebuit.

Avusese de gând ca totul să fie cât se putea de medical. Să aibă grijă de rănile lui şi să îl vindece destul cât să îl poată trimite pe calea lui – să îi aplice pedeapsa pe care o merita din ziua aceea, din urmă cu două decenii, când el le distrusese vieţile tuturor şi, cel mai mult, pe a ei.

Plănuise această răzbunare cu ani de pricepere şi furie şi era gata să facă dreptate.

Numai că făcuse o greşeală. Îl atinsese.

Fusese atât de liniştit şi de puternic, şi atât de diferit de băiatul pe care îl lăsase în urmă, şi totuşi – în trăsăturile lui, în felul în care părul lui mult prea lung îi cădea pe frunte, în arcuirea buzelor lui şi în crestătura din sprâncenele lui – atât de mult acelaşi. Şi nu avusese de ales.

În prima noapte, îşi spusese în sinea ei că îi căuta rănile, numărându-i coastele de sub suprafeţele plate ale trunchiului, culmile şi văile muşchilor de-acolo. Prea slab pentru statura lui, ca şi cum abia mânca şi abia dormea.

Ca şi cum fusese prea ocupat căutând-o pe ea.

Nu avea o scuză pentru felul în care îi explorase chipul, mângâindu-i fruntea, minunându-se de pielea fină a obrazului lui şi testând asprimea bărbii nou crescute pe bărbia lui.

Nu ar fi. Putut să spună motivul pentru care evaluase schimbările din el, felul în care băiatul pe care îl iubise

devenise un bărbat: puternic, colţuros şi periculos.

Şi fascinant.

El nu ar trebui să fie fascinant. Ea nu ar trebui să fie curioasă.

Îl ura.

Timp de două decenii el fusese în preajmă, vânând-o. Ameninţându-i pe fraţii ei. În cele din urmă rănindu-i pe ei şi pe bărbaţii şi femeile din Covent Garden, pe care Bastarzii Bătăuşi juraseră să îi apere.

Şi lucrul acesta îl făcuse inamicul ei.

Aşadar, el nu trebuia să fie fascinant. Iar ea nu ar fi trebuit să fi dorit să îl atingă.

Nu ar fi trebuit nici să-l fi atins, nici să fi fost fascinată de pielea lui, de ridicarea şi coborârea liniştită a pieptului lui, de asprimea bărbii abia crescute pe obrazul lui, de arcuirea buzelor lui – de moliciunea lor…

Podeaua încăperii încuiate scârţâi când el se lăsă pe vine.

Ea se dădu înapoi, lipindu-se de peretele opus de pe coridor, destul de ascunsă vederii pentru a fi sigură că bărbatul dinăuntru nu o putea zări când se uita pe gaura cheii. El era cel care o învăţase despre gaura cheii, pe când era destul de tânără încât să creadă că o uşă încuiată era sfârşitul poveştii.

Privi îndelung la micul gol negru de sub clanţă, măcinată de amintirea nebunească a unei alte uşi. De muşcătura unei alte clanţe în palma ei, a lemnului de mahon rece lipit de fruntea ei în timp ce se sprijinea de el, în urmă cu o viaţă, pândind din interior.

Întunericul de cerneală dinăuntru.

Felul în care se simţea carcasa metalică a încuietorii lipite de buzele ei în timp ce şoptea în încăperea de dincolo. „Eşti acolo?”

Două decenii mai târziu, putea încă să îşi simtă inima bubuind în timp ce îşi lipea urechea de deschizătura misterioasă, căutând sunetul acolo unde nu putea să folosească vederea. Putea încă să simtă teama. Panica. Disperarea.

Şi apoi, din neant...

„Sunt aici”.

Speranţa. Uşurarea. Bucuria din momentul în care repetase vorbele lui.

„Şi eu sunt aici”.

Tăcere. Şi apoi...

„Nu ar trebui să fii”.

„Ce aiureală!”

Unde altundeva să fi mers?

„Dacă eşti descoperită...”

„Nu voi fi”.

Nu o văzuse nimeni niciodată.

„Nu ar trebui să rişti”.

Risc. Cuvântul care avea să ajungă să fie totul între ei. Desigur, ea nu ştiuse asta atunci. Atunci ştiuse doar că fusese o vreme în care nu şi-ar fi asumat niciodată un risc pe moşia aceea imensă şi rece, aflată la kilometri de orice alt loc. Căminul aproape inexistent dat ei de un duce căreia i se spusese că trebuia să îi fie recunoscătoare. La urma urmelor, fusese fiica nelegitimă a unui alt bărbat, născută de către ducesa lui.

Era norocoasă, i se spusese, că el nu o gonise la naştere, la o familie din sat. Sau şi mai rău.

De parcă o viaţă petrecută ascunsă, fără prieteni, familie sau viitor nu era mai rău.

Ca şi cum nu era măcinată de faptul omniprezent că ştia că într-o bună zi timpul ei avea să se sfârşească. Avea să îşi depăşească scopul.

Ca şi cum nu ar fi ştiut că urma să vină ziua în care ducele avea să îşi aducă aminte că ea exista. Şi să se descotorosească de ea.

Şi apoi, ce?

Aflase devreme adevărul că fetele erau dispensabile. Aşadar, era cel mai bine să stea departe, nevăzută, neauzită. *Supravieţuirea* era scopul ei. Şi nu exista loc pentru asumarea unui risc.

Până când sosise *el,* alături de alţi doi băieţi – fraţii lui vitregi –, toţi dintre ei fii nelegitimi, exact ca ea. Nu. Nu

exact ca ea.

Ci *băieţi.*

Şi, pentru că erau băieţi, infinit mai valoroşi decât ea.

Fusese uitată din momentul în care se născuse – o fată, fiica nelegitimă a unui alt bărbat, nevrednică de atenţie sau măcar de propriul nume, valoroasă doar prin faptul că fusese născută, o înlocuitoare a unui fiu.

O înlocuitoare pentru *el.*

Şi, cu toate astea, ea îşi asumase un risc pentru el. Pentru a fi aproape de el. Pentru a fi aproape de ei toţi – trei băieţi pe care ajunsese să îi iubească, pe fiecare în felul lui –, doi dintre ei fraţi de suflet dacă nu de sânge, fără de care poate că niciodată nu ar fi supravieţuit. Iar cel de-al treilea… el. Băiatul fără de care poate că niciodată nu ar fi trăit.

„Nu…”

„Ce?”

„Nu pleca! Rămâi!”

Îşi dorise asta. Dorise să rămână pentru totdeauna.

„Niciodată. Nu voi pleca niciodată. Nu înainte să poţi pleca cu mine”.

Şi nu plecase… până când el nu îi lăsase de ales.

Grace clătină din cap în faţa amintirilor.

În douăzeci de ani învăţase să trăiască fără el. Dar în seara aceea avea o problemă, pentru că el se afla aici, în clubul ei, şi fiecare moment în care era conştient era un moment care ameninţa tot ceea ce Grace Condry – o femeie de afaceri desăvârşită, cu foarte multă influenţă şi conducătoarea uneia dintre cele mai râvnite reţele de informaţii din Londra – construise.

Nu era doar băiatul alături de care cândva şoptise prin găuri de cheie.

Acum, el era ducele. Ducele de Marwick şi prizonierul ei. Bogat, puternic şi destul de supărat încât să dărâme pereţii clădirii – şi ai lumii ei.

— Dahlia…

Din nou Zeva, la depărtare, avertizând-o cu uşorul ei accent.

Grace clătină din cap. Nu arătase clar faptul că Zeva nu ar fi trebuit să o urmeze?

Ce naiba făcuse?

— Ce naiba ai făcut?

Ah! Motivul pentru avertismentul dat de Zeva.

Grace închise ochii la auzul vocii fratelui ei în întuneric, deschizându-i o secundă după aceea, chiar în clipa în care întoarse spatele uşii încuiate şi liniştii stranii a prizonierului ei, şi înaintă cu paşi mari pe coridorul îngust, ridicând un deget pentru a cere linişte.

— Nu aici.

Întâlni privirea Zevei, întunecată şi întru totul atotştiutoare. Ignorând cunoaşterea din ochii acesteia, zise:

— Camera are nevoie de un paznic. Nu intră nimeni.

O încuviinţare din cap.

— Şi dacă el iese?

— Nu iese.

Un semn de înţelegere din cap, şi Grace trecu pe lângă ea pentru a-l întâlni pe fratele ei la intrarea întunecată de lângă scara dosnică.

— Nu aici, repetă ea, văzând că acesta era pe cale să vorbească din nou.

Diavolul avea mereu ceva de spus.

— În biroul meu.

Una dintre sprâncenele lui negre se ridică cu iritare, punctată de o ciocănire rapidă din bastonul care nu îi lipsea niciodată. Ea îşi ţinu respiraţia, aşteptând ca el să fie de acord… ştiind că nu avea niciun motiv să o facă. Ştiind că avea toate motivele să treacă pe lângă ea şi să dea el însuşi ochii cu ducele. Dar nu o făcu. În schimb, flutură o mână în direcţia scării, şi Grace îşi dădu în tăcere drumul respiraţiei, conducându-l către ultimul etaj al clădirii, unde camerele ei private se alăturau biroului din care conducea un regat.

— Nici măcar nu ar trebui să fii aici, zise ea încetişor în timp ce înaintau prin spaţiul întunecat. Ştii că nu-mi place să te afli în preajma clienţilor.

— Iar tu ştii la fel de bine ca mine că doamnele tale

drăguţe nu doresc nimic mai mult decât să arunce un ochi la un rege din Covent Garden. Numai că nu le place că acum am o regină.

Luă în derâdere cuvintele lui.

— Partea aceea, cel puţin, este adevărată, zise ea, ignorând felul în care inima ei bubuia, ştiind la fel de bine ca Diavolul că această conversaţie trebuia uitată în momentul în care ajungeau în camerele ei. Unde se află cumnata mea?

Ar fi făcut orice să o aibă acolo pe Felicity acum, cu bunul ei simţ, distrăgând-o de la scopul Diavolului.

— Acasă la Whit, având grijă de doamna lui, zise el, în timp ce ajunseră la uşa apartamentelor ei.

Se uită la el peste umăr, cu mâna nemişcată pe clanţă.

— Şi Whit nu are grijă de doamnă el însuşi pentru că…

El ridică bărbia, arătând camera de dincolo.

— La naiba, Dev!

El ridică din umeri.

— Ce puteam să fac? Să-i spun că nu putea să vină? Eşti norocoasă că l-am convins să aştepte aici cât te-am căutat. Voia să răstoarne întreaga clădire.

Grace îşi strânse buzele într-o linie subţire şi deschise uşa, descoperindu-l pe bărbatul dinăuntru, care traversa deja încăperea către ea, imens şi din cale-afară de indispus.

Odată aflaţi înăuntru, Grace închise uşa şi se lipi cu spatele de ea, prefăcându-se netulburată de furia evidentă a fratelui ei. În cei douăzeci de ani de când îl cunoştea, de când scăpaseră de trecutul lor comun şi se reclădiseră ca Bastarzii Bătăuşi, nu îl văzuse vreodată pe Whit înfuriat. Îl văzuse pedepsind, rece şi mortal, şi asta numai după ce ajunsese la capătul unui fitil la fel de lung ca râul Tamisa.

Dar asta era înainte ca el să se fi îndrăgostit.

— Unde dracu’ e?

Ea nu se prefăcu a nu înţelege.

— Jos.

Whit mârâi profund din gâtlej – confirmarea abia auzită în sunetul ameninţător –, ca un animal sălbatic gata

să sară. Cunoscut de către toţi cei din Covent Garden ca Bestia, era foarte tensionat în seara aceea – fusese astfel toată săptămâna după ce explozia de pe docuri – opera lui Ewan – aproape că o ucisese pe Hattie.

— Unde?

— Încuiat bine.

El îl privi pe Diavol.

— E adevărat?

Diavolul ridică umeri.

— Habar n-am.

Dumnezeu să o izbăvească de fraţii insuportabili. Whit se uită la ea.

— E adevărat?

— Nu, zise ea tărăgănat. Este jos, la un dans.

El nu răspunse momelii.

— Ar fi trebuit să ne spui că e aici.

— De ce, ca să-l ucideţi?

— Exact.

Înfruntă mânia lui fără ocolişuri, refuzând să se ascundă.

— Nu-l poţi ucide.

— Nu-mi pasă că e duce, zise el, tot numai o Bestie, aşa cum îl numea restul Londrei. Îl voi sfâşia în bucăţi pentru ceea ce i-a făcut lui Hattie.

— Şi vei fi spânzurat pentru asta, spuse ea. Ce bine i-ar face asta doamnei tale, care te iubeşte?

El îşi urlă frustrarea, întorcându-se către un birou imens aflat în colţ, încărcat cu afacerile clubului: dosare ale membrilor actuali, fiţuici de scandal, facturi şi scrisori. Ea înaintă când el zvârli o mână în turnul cu cereri pentru membri noi, făcând hârtiile să zboare prin încăpere.

— Hei! Asta e munca mea, dobitocule!

Fiara îşi înfipse mâinile în păr şi se întoarse către ea, ignorându-i protestele.

— Atunci ce planuri ai în privinţa lui? Aproape că a ucis-o. Ea ar fi putut să…

Se întrerupse, nedorind să rostească cuvintele.

— Şi asta a fost după ce l-a lăsat pe Diavol să moară

îngheţat. După ce aproape că te-a ucis, în urmă cu atâţia ani. Dumnezeule, voi toţi aţi fi putut să…

Lui Grace i se strânse pieptul. Whit fusese întotdeauna protectorul lor. Disperat să îi ţină în siguranţă chiar şi atunci când era prea mic şi prea bătut pentru asta. Ea încuviinţă din cap.

— Ştiu. Dar suntem toţi aici. Iar doamna ta îşi revine.

El lăsă să-i scape un oftat puternic de uşurare.

— Ăsta e singurul motiv pentru care lama mea nu se află în burta lui.

Ea încuviinţă, dând din cap. El merita răzbunare. Cu toţii o meritau. Iar ea avea de gând ca ei să o obţină. Dar nu în felul acesta.

Atunci Diavolul vorbi din locul său de lângă uşă, unde stătea sprijinit de perete, înşelător de nepăsător, cu un picior lung petrecut peste celălalt:

— Şi tu, cumva, rămâi calmă, Grace. Cumva, eşti gata să-l laşi să trăiască.

Ştiind unde bătea acesta, Grace îl privi cu ochii mijiţi.

— Femeilor nu le este îngăduit luxul mâniei.

— Se zice că ai stat numai cu gândul la el.

Atunci mânia îşi făcu apariţia, negreşit, şi degetele ei se prinseră de eşarfa roşie pe care o avea în talie.

— Cine zice asta? Când Whit nu răspunse, se întoarse către Diavol. Cine zice asta?

Diavolul lovi uşor cu bastonul de două ori în podea.

— Trebuie să recunoşti, e ciudat că l-ai îngrijit. Zeva a spus că ai făcut-o tu însăţi. L-ai adunat de la uşa morţii. Ai refuzat să chemi un medic. Aruncă o privire cu subînţeles către biroul ei aflat în dezordine. Şi munca de la club s-a adunat în timp ce l-ai dădăcit.

Fu rândul lui Grace să se încrunte.

— Întâi de toate, Zeva vorbeşte prea mult. Când ei nu răspunseră, adăugă: în al doilea rând: biroul meu întotdeauna arată astfel, şi o ştiţi. Şi în al treilea rând: cu cât există mai mulţi oameni care să ştie că el se află aici, cu atât mai mică este probabilitatea ca el să fie pedepsit.

Asta era. Acesta era motivul pentru care ea îi

curăţase rănile. Motivul pentru care îşi aşezase degetele pe fruntea lui, în aşteptarea febrei. Pentru care stătuse în întuneric, ascultând ridicarea şi coborârea respiraţiei lui.

Asta era tot. Nu avea nimic de-a face cu trecutul.

— Cu cât sunt mai mulţi oameni care ştiu că se află aici, cu atât mai mult el devine un pericol pentru noi toţi, adăugă ea.

— Este un pericol pentru noi toţi chiar şi aşa, zise Diavolul.

Frustrarea izbucni la auzul acestor vorbe, calme şi tăcute, ca şi cum fratele ei discuta despre noua încărcătură care sosea în port. Ştia că adevărul sigur din cuvintele lui erau exact asta: adevărul. Ştia, de asemenea, că faptul că îl ţinea prizonier pe ducele de Marwick la etajul clădirii de pe Shelton Street numărul 72 nu era cel mai înţelept mod de a acţiona.

— Dă-mi un singur motiv bun pentru care nu ar trebui să-l omor după tot ceea ce a făcut. După ceea ce i-a făcut Diavolului. Lui Hattie. După încărcăturile după care a venit. Bărbaţii pe care i-a atacat. Cei care nu au supravieţuit. Cinci bărbaţi. Sângele lui este cerut în Covent Garden.

Vocea lui Whit deveni răguşită, şi Grace fu cuprinsă de uimire. Nu îl auzise rostind atâtea cuvinte laolaltă de… ei bine, poate niciodată. Ochii Diavolului erau la fel de mari de surpriză când îi întâlni pe ai ei, dar el îşi reveni rapid.

— Are dreptate, Grace. Meritǎm să-i tragem una.

Ea clătină din cap.

— Nu.

Cicatricea de pe chipul Diavolului se albi când muşchii maxilarului i se încordară.

— Atunci mai bine ai avea un motiv.

Ea îşi strânse buzele, gândurile ei luând-o razna din pricina frustrării, a temerii, a mâniei şi a unei dorinţe disperate, lungă de zeci de ani, pentru dreptate. Apoi spuse:

— Pentru că cel mai mult a luat de la *mine.*

Se aşternu tăcerea, grea şi puternică, întreruptă în cele din urmă de o înjurătură joasă din partea lui Whit. Ea

se întoarse către Diavol, înalt şi slab, cu cicatricea lui groaznică – pusă acolo de mâna lui Ewan.

— Nu cu mult timp în urmă, am stat împreună pe docuri şi tu ai fost cel care a spus-o, frăţioare. A luat mai mult de la mine decât de la voi.

Diavolul o privi îndelung, lovindu-şi cizma cu bastonul.

— Şi? Ce primeşte, grija ta? Îngrijire tandră din partea femeii pe care o iubeşte?

— Fugi de-aici! zise ea. Nu mă iubeşte.

Priviri gemene de chihlimbar se uitară deschis la ea.

Inima ei începu să bubuie.

— Chiar nu.

Niciun răspuns.

— Ceea ce simte el… n-a fost niciodată dragoste.

Nu avea importanţă că o numiseră astfel când erau copii, jucând o versiune dulce şi mărinimoasă a acestui sentiment – tânără, proaspătă şi prea dulce ca să fie adevărată. Ceva ce nu erau nicicând destinaţi să ducă cu ei până la maturitate.

Îşi dori ca fraţii ei să o lase baltă. În mod miraculos, o făcură.

— Atunci, ce? întrebă Whit. E liber să plece? Înapoi în Mayfair? Asta se va întâmpla doar peste cadavrul meu, Grace. Nu-mi pasă ce a luat de la tine… am aşteptat această zi ani întregi şi al naibii să fiu dacă apucă să se întoarcă la viaţa pe care a furat-o.

— Mă înţelegi greşit, spuse ea.

Cu două decenii mai înainte, când Ewan îi trădase, juraseră să se răzbune dacă el avea să îi caute. Ea însăşi promisese asta în timp ce îi îngrijea.

— Nu aţi fost singurii care au promis să se răzbune. Eram şi eu acolo.

Whit cu coastele rupte şi Diavolul cu chipul crestat.

Şi Grace, cu inima frântă şi chiar şi mai rău: cu încrederea sfărâmată.

— Şi crezi că eşti destul de puternică să te ţii de promisiunea aceea, Gracie? întrebă Whit cu glas scăzut şi întunecat.

Grace îşi coborî mâna la eşarfa din talie, prinzându-şi degetele în materialul de acolo.

— Ştiu că sunt.

Se auzi o lovitură, subliniind jurământul.

— Răzbunarea este a mea. Se uită către Bestie. Voi lupta cu amândoi pentru asta şi nu vă va plăcea cum se va sfârşi.

Linişte, din nou, în timp ce doi dintre cei mai de temut bărbaţi din Londra cântăreau cuvintele. Diavolul fu cel dintâi care îşi dădu consimţământul. O lovitură cu bastonul. O încuviinţare rapidă din cap.

Whit mârâi jos, din străfundul gâtlejului.

— Dacă tu nu…

— O voi face, jură ea.

Ciocănitul se repetă, mai puternic şi mai rapid.

— Intră, strigă ea, cuvântul fiind suspendat încă în aer când uşa se deschise şi dezvălui pe o alta dintre adjunctele ei: Veronique.

În vreme ce Grace se îngrijea de finanţe şi administra afacerea dincolo de zidurile de la numărul 72 de pe Shelton Street, iar Zeva se ocupa de problemele interne şi de cerinţele clienţilor, Veronique se asigura că întreaga operaţiune funcţiona în siguranţă. Acum, femeia de culoare stătea de pază în pragul uşii, cu haina deschisă lăsând la vedere o cămaşă de pânză fină, pantaloni mulaţi şi cizme de piele înalte până peste genunchi, la fel ca acelea pe care le purta Grace. Ceea ce nu se asorta era pistolul prins de una dintre coapse, la înălţimea perfectă pentru a fi scos fără ezitare.

Încă în tocul său.

Nu că ar fi avut vreo importanţă.

Ochii negri îi găsiră pe cei ai lui Grace cu o nevoie presantă.

— Dahlia.

Grace nu ezită.

— Unde e el?

Privirea lui Veronique se mută de la Diavol la Whit şi apoi reveni asupra ei.

Ce se întâmplase?

— A smuls uşa din balamale.

Bestia blestemă, traversând deja încăperea, în vreme ce Diavolul se încordă ca un arc.

— Unde? întrebă Grace, aşezându-se în calea fratelui ei, ignorând emoţiile dezlănţuite odată cu întrebarea.

Bestia se uită la cealaltă femeie.

— A plecat?

Ceva asemănător unei jigniri se aşternu pe chipul lui Veronique.

— Nu. L-am doborât. Întâlni ochii lui Grace. Conştient.

O altă emoţie pe care nu dorea să o numească îşi făcu apariţia.

— Pun pariu că i-a plăcut la nebunie, spuse Diavolul, cu un rânjet parcă sonor.

Veronique întoarse un zâmbet larg către Bastarzii Bătăuşi, cu accentul caraibian în glas când răspunse:

— Nu s-a lăsat uşor, dar ne-am descurcat.

— N-am nicio îndoială, spuse Diavolul.

Paznicii de pe Shelton Street numărul 72 erau cei mai buni luptători din Covent Garden, şi toată lumea ştia asta.

Însă nu era vremea pentru a se mândri.

— Întreabă de Grace.

Numele era străin pe buzele lui Veronique – nu fusese niciodată rostit în faţa ei şi, cu toate acestea, cealaltă femeie ştia.

Şi iată, trecutul venise pentru o răfuială.

Bestia o privi şi vorbi cu ea deschis.

— Te-a văzut.

Ea se gândi să nege. La urma urmelor, încăperea fusese întunecată. Era imposibil să o fi văzut cu adevărat. Şi totuşi:

— Pentru o clipită.

„L-am atins. Nu ar fi trebuit, dar nu m-am putut împiedica”.

— Atunci sunt surprins că l-au doborât, răspunse Bestia.

— De ce?

— Pentru că tocmai i-ai oferit ceva pentru care să lupte.

Ea nu îi ceru să îşi lămurească spusele. Era prea neliniştită de însemnătatea vorbelor lui.

Veronique umplu tăcerea.

— Ce-ar trebui să facem cu el, Dahlia?

Ea nu ezită, numele fiind o amintire bine-venită a scopului ei. A vieţii pe care o construise în cele două decenii de când îl părăsise. A domeniului peste care stăpânea.

— Dacă este destul de sănătos încât să scoată o uşă din perete, este destul de în putere să lupte.

— Este destul de puternic pentru asta; le-a dat băieţilor o luptă pe cinste.

Ea încuviinţă din cap.

— Atunci îmi voi căpăta şi eu lupta. Treaba asta va lua sfârşit în seara asta.

Traversă încăperea către camera ei privată, dezlegându-şi deja eşarfa din talie.

Cuvintele Diavolului o urmară.

— Aproape că mi-e milă de ticălos. Nu va şti ce l-a lovit.

Şi apoi, răspunsul lui Whit:

— Aproape.

Capitolul 5

Era în viaţă.

Chiar şi acum, aflat în genunchi, cu mâinile legate la spate, orbit de sacul care îi fusese pus pe cap când fusese imobilizat, cu muşchii încordaţi în urma încăierării care îl doborâse la doar câţiva metri de pragul unde o văzuse, era măcinat de acel unic gând.

Ea era în viaţă şi fugise de el.

Nu fusese lăsat inconştient în încăierare – fusese pus

la pământ, apoi târât (legat şi cu un sac pe cap) într-o cameră destul de mare încât să răsune ecoul de tăcere – şi undeva în depărtare se auzea un murmur tăcut de sunete de neînţeles. Oamenii care îl aduseseră acolo îi verificaseră legăturile şi – odată siguri că nu putea să scape – plecaseră. El aşteptase, podelele de sub genunchii săi fiind alunecoase din pricina a ceva care îi uşura mişcările, încercând să-şi elibereze încheieturile de frânghiile care refuzau să se clintească. Aşteptase acolo în vreme ce secundele se transformară în minute, apoi într-un sfert de oră. Jumătate de oră.

Măsurarea trecerii timpului era o abilitate pe care şi-o perfecţionase pe când era mic, încuiat în întuneric, aşteptând ca lumina să se întoarcă la el. Aşteptând ca ea să se întoarcă. Şi astfel, acum părea la fel de natural ca respiraţia să numere minutele, chiar dacă era chinuit de ideea că de data asta ar putea să nu o aştepte pe ea.

Ar putea să îi acorde timp să fugă.

Şi totuşi, teama că ea ar fi putut să fi plecat era umbrită de uşurarea absolută, totală că ea trăia. De câte ori îi spuseseră fraţii lui că era moartă? De câte ori stătuse în întuneric – în Covent Garden, în Mayfair, pe docuri – şi îi auzise minţind? Fraţii lui, care fugiseră din casa copilăriri lor cu Grace în grija lor… de câte ori minţiseră?

„A fugit în nord”. Asta îi spuseseră. „A devenit cameristă. Am pierdut legătura”. Şi apoi…

De câte ori fusese tentat să îi creadă?

De sute de ori. De mii de ori. Cu fiecare respiraţie din momentul în care Diavolul îi spusese pentru întâia oară minciuna aceea.

Şi apoi, când în cele din urmă îi crezuse, înnebunise de durere. Nu îşi dorise nimic altceva decât pedepsirea lor venită din mâinile lui, sub cizma lui, cu puterea lui. Până în punctul în care dăduse foc docurilor londoneze, dornic să le vadă arzând drept pedeapsă pentru ceea ce luaseră de la el.

Singura persoană pe care o iubise vreodată.

Nu mai era dispărută. Ci în viaţă.

Gândul acesta – şi pacea care venea odată cu el – îl schimbă până în adâncul inimii. Ani la rând tânjise să o găsească. Să ştie că era bine. Ani la rând îşi spusese în sinea lui că, dacă ar fi putut doar să vadă cu ochii lui – să dovedească, fără urmă de îndoială, că ea era bine şi fericită –, ar fi fost destul. Şi acum ştia asta. Ea era bine. Trăia.

Acel unic gând perfect îl măcina în timp ce aştepta, incapabil să înceteze să se gândească la umbra întunecată a siluetei ei în pragul încăperii din care el evadase. Incapabil să înceteze să se mire de felul în care fata pe care o iubise cândva se schimbase. La felul în care avea să se uite acum la el. Din nou.

O uşă se deschise în stânga, în spatele lui, iar el se întoarse către ea, cu vederea răpită de sacul aspru de pânză care îi acoperea capul.

— Unde este?

Niciun răspuns.

Nesiguranţa şi disperarea se aprinseră când nou-venitul se apropie, cu paşi înceţi şi egali. În spate erau alţii. Doi, poate trei, dar aceştia nu se apropiară. Gărzi.

Inima i-o luă la goană.

Ea unde era?

Îşi lungi gâtul şi pivotă pe genunchi, ignorând junghiul din coapsă în timp ce se mişcă. Durerea nu era o opţiune. Nu acum.

— Unde este?

Niciun răspuns când uşa se închise în colţul îndepărtat al încăperii. Se aşternu tăcerea, acei paşi înceţi apropiindu-se şi mai mult, ca o promisiune ameninţătoare. El se îndreptă, oţelindu-se pentru ceea ce putea să urmeze. Faptul că îi erau împiedicate atât vederea, cât şi mişcările nu era de bun augur şi, cum nou-venitul se apropia, se pregăti pentru atac.

Orice lovitură fizică avea să primească ar fi fost o nimica toată pe lângă tortura mintală.

Dacă o pierduse chiar în clipa în care o găsise?

Gândul răsună înăuntrul lui ca un strigăt. Se zbătu, sacul de pe cap sufocându-l pe neaşteptate şi legăturile de

la încheieturi fiind acum prea strânse în timp ce se lupta, se răsucea şi se zvârcolea în van.

— Spuneţi-mi unde este!

Porunca atârnă grea în încăperea tăcută şi, preţ de o clipă, nu avu loc nicio mişcare, întregul spaţiu fiind atât de neclintit, încât se întrebă dacă fusese din nou lăsat singur. Dacă îşi imaginase totul. Dacă şi-o imaginase pe ea.

„Te rog, fă să fie în viaţă! Lasă-mă să o văd. Doar o dată!”

Şi uite-aşa, sacul de pe capul lui dispăru. Iar rugăciunea lui disperată primi răspuns.

Se aşeză din nou pe călcâie, cu maxilarul căzut ca şi cum tocmai primise o lovitură.

Timp de douăzeci de ani visase la ea, cel mai frumos lucru pe care îl văzuse vreodată. Îşi imaginase cum ar fi putut să se maturizeze, cum ar fi putut să crească şi să se schimbe, cum ar fi devenit din fată femeie. Şi, cu toate acestea, nu era pregătit.

Da, douăzeci de ani o schimbaseră. Dar Grace nu devenise din fată femeie; din fată ajunsese zeiţă.

Erau doar puţine indicii ale tinereţii ei, vizibile doar cuiva care o cunoscuse atunci. Care o iubise atunci. Buclele de un roşcat-deschis din copilăria ei se închiseseră până la arămiu, deşi rămăseseră dese şi sălbatice, rostogolindu-se în jurul chipului şi umerilor ei ca un vânt de toamnă. Cicatricea strâmbă de pe una dintre sprâncene abia dacă se observa – prezentă doar dacă ştiai unde să o cauţi. El observă. Se aflase acolo când ea o căpătase, învăţând să lupte în pădure. Ewan îşi înfipsese pumnul în faţa Diavolului pentru greşeală înainte să îi şteargă ei sângele cu mâneca de la cămaşa lui.

Şi, deşi ea nu dezvălui nimic în clipa aceea în care îl privea îndelung, Ewan îi absorbi liniile fine de la colţurile gurii ei şi de la coada ochilor, linii care dovedeau că ea ştia bine cum să râdă şi că o făcuse adeseori de-a lungul ultimilor douăzeci de ani. Cine o făcuse să râdă? De ce nu fusese el acela?

Fusese o vreme când el era singurul care putea.

Acolo, în genunchi, cu încheieturile legate, se lupta cu o dorinţă nebună de a o face din nou.

Gândul îl măcina când îi întâlni frumoşii ochi căprui mărginiţi cu negru, aceiaşi ca atunci când erau copii, dar fără urmă de deschiderea pe care cândva o aveau faţă de el. Nici urmă de adorare. Nici pic de dragoste.

Focul din ochii aceia nu era dragoste, ci aversiune.

Cu toate acestea, o sorbi cu totul.

Fusese întotdeauna înaltă, dar se obişnuise cu ciudata ei înălţime de aproape 1, 80, înălţându-se deasupra lui, şi cu curbe care îl făceau să tânjească. Stătea în picioare într-o incredibilă pată de lumină – spaţiul fiind cumva luminat de o strălucire aurie, în ciuda insuficienţei lumânărilor din încăpere. Mai erau şi alţii acolo – îi auzise intrând mai devreme, nu-i aşa? –, dar nu putu să îi vadă şi nici nu încercă. Nu voia să piardă niciun moment privind la alţii când putea, în schimb, să o privească pe ea.

Ea întoarse spatele, ieşind din lumină, din raza vizuală.

— Nu!

Ea nu răspunse, şi Ewan îşi ţinu respiraţia, aşteptând ca ea să se întoarcă. Când o făcu, avea o fâşie lungă de pânză în mâna dreaptă şi o alta aruncată peste umăr. Începu să înfăşoare metodic materialul în jurul încheieturilor degetelor şi al încheieturii mâinii stângi.

Atunci înţelese.

Ea purta aceiaşi pantaloni pe care îi purtase în seara aceea, mai înainte – negri şi croiţi strâmt pe picioarele ei lungi şi perfecte. Cizmele de deasupra lor erau făcute din piele moale, de un maroniu-închis, care îi îmbrăţişau gambele şi se sfârşeau la 15 centimetri deasupra genunchilor ei. Erau roase la vârfuri, nu destul cât să pară ponosite, dar destul cât să dovedească faptul că le purta în mod regulat – şi că îşi conducea afacerile în ele.

În talie, două curele. Nu. O curea şi o eşarfă: cărămizie, împodobită cu fir de aur – firul de aur pe care el i-l promisese întotdeauna când erau mici şi se jucau de-a visurile. Şi-l cumpărase singură. Deasupra curelei şi a

eşarfei, o cămaşă albă de pânză cu mânecile tăiate, lăsându-i goale mâinile de la degete până deasupra coatelor. Cămaşa era vârâtă în pantaloni cu grijă şi legată la mijloc, fără urmă de material care să atârne.

Nici urmă de material lejer, pentru că materialul larg era un risc într-o luptă.

Şi, în timp ce ea îşi înfăşură cu grijă încheietura, de jur-împrejur, ca şi cum ar mai fi făcut asta de sute de ori mai înainte – de o mie –, Ewan ştiu că ea se afla aici pentru o luptă.

Nu îi păsa. Nu atâta vreme cât asta avea să vină din partea ei.

Avea să îi ofere orice îşi dorea ea.

— Grace, zise şi, deşi avusese de gând ca acesta să fie pierdut în rumeguşul de pe podeaua dintre ei, cuvântul – numele ei, denumirea dată de el – se auzi ca un foc de armă în încăpere.

Ea nu avu nicio reacţie. Nicio tresărire, nici măcar o scânteiere de recunoaştere pe chipul ei. Nicio schimbare în postura ei. Şi ceva neplăcut trecu prin fiinţa lui.

— Aud că mi-ai smuls uşa din perete, zise ea; vocea ei fu joasă, lichidă şi magnifică.

— Am adus Londra în genunchi căutându-te, răspunse el. Crezi că m-ar ţine departe o uşă?

Ea ridică din sprâncene.

— Şi cu toate acestea, iată-te, *tu* în genunchi, aşadar pare că ceva te-a ţinut departe de mine la urma urmei.

El îşi ridică bărbia.

— Mă uit la tine, iubito, aşa că nu mă simt deloc ţinut departe de tine.

Singurul indiciu că el îşi atinsese ţinta fu o uşoară îngustare a ochilor ei. Încheie cu înfăşurarea încheieturii, vârând cu grijă capătul bandajului în palmă, înainte de a începe să o înfăşoare pe cea de-a doua. Şi abia atunci, abia după ce îşi începu mişcarea măsurată, metodică, rosti:

— E ciudat, nu-i aşa? Că o numim luptă cu mâinile goale, dar nu luptăm cu pumnii goi?

El nu răspunse.

— Desigur, am luptat cu mâinile goale. Când am venit aici. Atunci îl privi în ochi. În Londra.

Cuvintele fură o lovitură, mai aspră decât oricare alta pe care i-ar fi putut-o da, cu sau fără bandaje. O amintire a ceea ce avuseseră de îndurat atunci când veniseră aici. Rămase nemişcat sub apăsarea lor.

— Pot încă să-mi amintesc prima noapte, zise ea. Am dormit pe un câmp aflat chiar la intrarea în oraş. Era cald şi ne aflam sub stele şi eram îngroziţi, dar nu mai simţisem niciodată o asemenea libertate. O asemenea speranţă. Îl privi în ochi şi continuă: Eram liberi, scăpaserăm de tine.

O altă lovitură care aproape că îl dăduse pe spate.

— În câmpul acela am cusut chipul Diavolului cu un ac pe care îl înhăţasem când am părăsit conacul şi un fir de aţă pe care l-am tras din fustele mele. Ezită. Nu-mi dăduse prin cap că, pentru a găsi de muncă, aş fi putut avea nevoie de fuste care să nu fie sfâşiate.

El îşi închise ochii. Dumnezeule! Fuseseră într-un asemenea pericol!

— Nu contează, spuse ea, am aflat iute. După cea de-a treia zi în care nu am avut nimic de lucru ca să putem avea grijă de toţi trei – fără mâncare decentă şi fără un acoperiş decent deasupra capului, am aflat că aveam alegeri limitate. Dar eu… eu eram fată… şi aveam una în plus la îndemână faţă de Dev şi de Whit.

Ewan îşi ţinu respiraţia, mânia oţelindu-i maxilarul şi îndreptându-i şira spinării. Ei fugiseră împreună, singura lui consolare stând în ideea că aveau să se apere unul pe celălalt. Că fraţii lui aveau să o apere pe ea.

Îl privi în ochi şi ridică o sprânceană.

— N-a fost nevoie să aleg. Digger ne-a găsit destul de repede.

Avea el să îl găsească pe acest Digger şi să îi scoată maţele. Ea zâmbi afectat.

— Şi ţi-ar veni să crezi că exista o piaţă pentru luptători copii?

Grace termină cu înfăşurarea încheieturii. Veni mai aproape şi el îşi imagină că putea să îi simtă mirosul: cremă

de lămâie şi mirodenii.

— Acesta era un lucru pe care noi cu toţii ştiam cum să îl facem, nu-i aşa?

Aşa era. Învăţaseră împreună.

— Digger nu ne-a dat bandaje în acea primă noapte. Nu sunt doar pentru a-ţi proteja încheieturile degetelor, ştii? Pânza de fapt face ca lupta să dureze mai mult timp. Ne făcea un bine – a crezut că luptele aveau să se încheie mai iute pentru noi dacă luptam cu mâinile goale.

Ezită, iar el privi cum amintirea o inundă, o văzu mândrindu-se cu ea.

— Luptele chiar au luat sfârşit mai iute.

— Ai câştigat.

Vorbele ieşiră ca nisipul, ca şi cum nu îşi mai folosise glasul de un an întreg. De douăzeci.

Poate că aşa era. Nu putu să îşi amintească. Ochii îi zburară către ai lui.

— Bineînţeles că am câştigat. Ezită un moment. Învăţasem să lupt alături de cei mai buni. Am învăţat să lupt murdar. De la băiatul care a câştigat, chiar dacă asta a însemnat cel mai rău gen de trădare.

Ewan evită cumva să tresară la auzul vorbelor ei, pline de dispreţ. La amintirea a ceea ce el făcuse pentru a câştiga. O privi în ochi, drept şi cinstit.

— Sunt recunoscător pentru asta.

Ea nu răspunse. În schimb înaintă şi îşi continuă povestirea:

— Nu le-a luat mult timp să ne dea un nume.

— Bastarzii Bătăuşi, spuse el, apoi ezită. Credeam că erau doar ei.

Doar Diavolul şi Whit, unul cu o cicatrice groaznică pe toată lungimea feţei – o cicatrice pe care Ewan o pusese acolo iar celălalt cu pumni care loveau ca piatra, azvârliţi de furia pe care Ewan o aprinsese în noaptea aceea de demult. Doar cei doi băieţi-deveniţi-bărbaţi care deveniseră contrabandişti. Luptători. Infractori. Regii Covent Gardenului.

Când, în tot timpul acesta, fusese o regină.

Un colţ al gurii ei se curbă în sus într-un surâs fantomatic.

— Toată lumea crede că doar ei sunt.

Grace era destul de aproape încât să o poată atinge şi, dacă mâinile lui ar fi fost dezlegate, ar fi atins-o. Nu ar fi fost în stare să se împiedice când ea se afla acolo, înaltă şi tronând asupra lui.

— Ne-am târât afară din noroi şi ne-am construit un regat aici, în Covent Garden, locul acesta care fusese al tău.

Îşi amintea.

— M-am gândit la asta în timp ce am aflat cotloanele de pe Wild Street. În timp ce m-am căţărat pe acoperişuri, unde bătăuşii şi poliţiştii nu mă puteau ajunge. În vreme ce am tăiat săculeţe cu bani pe Drury Lane şi am luptat până la sânge în ringurile mişcătoare din mahalale.

Se chinui din nou cu legăturile care erau prea strânse pentru a-l lăsa liber.

Apoi libertatea fu imposibilă, pentru că ea întindea mâna după el. Îl atinse, degetele ei mângâindu-i obrazul şi lăsând o dâră de foc în calea lor. Inspiră adânc când unghiile ei îi greblară barba crescută de câteva zile, trecând peste firele aspre, către bărbia lui. Rămase ca împietrit, temându-se că, dacă se mişca, ea avea să se oprească.

„Nu te opri”.

Ea nu se opri şi degetele ei se curbară sub bărbia lui, ridicându-i chipul către al ei, propriul ei chip fiind acum umbrit de unghiuri şi bucle. Îl privi adânc în ochi, ochii ei ţinându-l ca sub o vrajă.

— Cum te uiţi la mine, zise ea încetişor, sunetul aproape inexistent şi plin de neîncredere.

Dar ea trebuia să creadă. Nu o privise întotdeauna în felul acesta?

Dumnezeule, se apropia mai tare de el, aplecându-se deasupra lui şi blocând lumina. Devenind lumina.

Ochii ei văzură fiecare centimetru din el, lăsându-l să zacă gol sub cercetarea lor. Iar el nu se putu opri când ea se apropie din ce în ce mai mult, făcându-i pulsul să bubuie,

până când camera dispăru şi nu mai rămase nimic în afară de ei doi, apoi el dispăru şi nu mai rămase nimic în afară de ea.

— Te-au ascuns de mine.

Ea clătină din cap, mişcarea înfăşurându-l în parfumul ei, ca un dulce pe care îl gustase cândva şi pe care şi-l putea aminti perfect, dar în acelaşi timp cumva nu avea să îl mai regăsească vreodată.

— Nu mă ascunde nimeni, zise ea.

Dumnezeule, ea era aproape. Era chiar acolo, cu buzele ei pline şi perfecte, la un fir de păr distanţă de ale lui.

— Am singură grijă de mine.

El se luptă cu legăturile, drept ca oţelul. Tare ca acesta. Disperat să micşoreze distanţa dintre ei. Cât timp trecuse de când o atinsese? Cât timp visase la asta?

O viaţă întreagă.

Ochii ei erau negri de dorinţă, lipiţi de gura lui, iar el îşi linse buza inferioară, ştiind că ea îl dorea aşa cum îşi cunoştea propria respiraţie. Îl dorea la fel de tare cum el o dorea pe ea.

Imposibil. Nimeni nu putea dori ceva în felul în care el o dorea pe ea.

„Fă-o”, îşi dori el în gând. „Te rog, Doamne! Sărută-mă”.

— Te-am găsit, zise el, cuvintele fiind ca o rugăciune.

— Nu, îl corectă ea, cu blândeţe. Eu te-am găsit *pe tine,* Ewan.

Numele lui – numele pe care nimeni nu îl mai folosea – se sfărâmă în toată fiinţa lui. Nu se putu abţine să nu şoptească numele ei drept răspuns.

Ochii ei se ridicară către ai lui, ca un cadou.

— Ia-l, spuse el.

„Orice îţi trebuie. Tot ceea ce îţi trebuie”.

— De ce ai nevoie, Grace? şopti el.

Ea se aplecă, iar el simţi durere dincolo de orice limite.

Două bătăi, puternice şi stăruitoare, din întuneric, şi îl

recunoscu imediat pe Diavol, fratele lui de sânge.

Al ei prin ceva mult mai puternic.

Grace dispăru într-o clipită, ca trasă de o sfoară, şi pierderea atingerii ei îl înnebuni. Ewan se întoarse către sunet, cu un mârâit jos în gâtlej, ca un câine căruia îi fusese promisă o masă şi asta îi fusese smulsă din faţă în ultima clipă.

— Mi-a spus că erai moartă, spuse el, întorcându-se din nou către ea – ahtiat după apropierea ei. Dar nu eşti moartă. Eşti în viaţă, zise el o dată. Apoi din nou, nefiind în stare să ascundă uşurarea din vocea lui. Veneraţia. Eşti în viaţă.

Îşi îngustă privirea, nemişcată.

— Ai încercat să-l ucizi.

— Mi-a spus că erai moartă!

Oare ea nu înţelesese?

— Aproape că ai ucis-o pe iubita Bestiei.

— Am crezut că te-au lăsat să mori!

Aproape că înnebunise când aflase asta. *Nu aproape.*

Ea clătină din cap.

— Nu e un motiv suficient.

El îşi ridică bărbia şi un râset crud ieşi din el la ideea că poate nu ar fi făcut Londra bucăţi pentru a răzbuna moartea ei.

— Ai dreptate. N-a fost suficient. A însemnat totul.

O privi în ochi, calzi şi căprui – o privire care îmbătrânise ca tot restul fiinţei ei. Plini de cunoaştere şi putere.

— Aş face-o din nou. Dezleagă-mă!

Îl privi timp îndelungat în tăcere.

— Ştii, m-am gândit la tine în timp ce păşeam pe pavajul acela şi am învăţat să-l iubesc. Şi am învăţat să-l protejez, ca şi cum eu aş fi fost cea născută într-un şanţ din Covent Garden şi nu tu.

— Dezleagă-mă! Lasă-mă să…

„Lasă-mă să te îmbrăţişez! Lasă-mă să te ating!”

Ea îi ignoră cuvintele.

— M-am gândit la tine… până când am încetat să mă

mai gândesc la tine. Lăsă cuvintele să îl învăluie. Pentru că nu mai erai unul dintre noi. Nu-i aşa, duce?

Grace mânui titlul ca pe un cuţit, tăind destul de adânc încât să lovească osul, dar el nu lăsă să se vadă. În schimb, Ewan făcu singurul lucru care îi veni în minte. Singurul lucru pe care şi-l imagină că ar păstra-o alături de el. Singurul cadou pe care l-ar fi acceptat din partea lui.

O privi deschis cu cea mai directă privire a lui şi spuse:

— Dezleagă-mă şi îţi voi da lupta pe care ţi-o doreşti!

Capitolul 6

O luptă *era* ceea ce îşi dorea.

Stătuse la cel mai înalt etaj al acestei clădiri pe care o deţinea, în lumea peste care stăpânea – o lume care cândva fusese a lui – îi privise în ochi pe fraţii ei şi le spusese că tânjea după răzbunare.

Era singurul lucru după care tânjea, dacă era să fie sinceră. Toate celelalte – tot ceea ce avea şi tot ceea ce era ea erau doar un mijloc de a-şi atinge scopul. Era, la urma urmei, singurul lucru ce îi aparţinea în întregime. Toate celelalte: casa ei, afacerea, fraţii ei şi oamenii din mahala erau toate împărtăşite. Dar răzbunarea era numai a ei.

Din momentul în care se născuse, nimic nu fusese al ei. Numele îi fusese furat. Viitorul. O mamă care o iubea. Un tată pe care nu avea să-l cunoască niciodată. Şi apoi, chiar în clipa în care găsise binele în lume, şi lucrurile acestea. Fericirea. Dragostea. Alinarea. Siguranţa. Fiecare strop din toate acestea dispăru, îi fu luat.

De către singura persoană pe care o iubise vreodată, pentru că ideea unei vieţi alături de ea nu fusese destul. Nu atunci când ar fi putut avea un ducat.

Aceea fusese promisiunea pe care tatăl băieţilor o făcuse atunci când îşi chemase fiii, fraţi vitregi, pe moşia lui din provincie. Că aveau să concureze, precum câinii, pentru

un titlu care nu aparţinea nici unuia dintre ei. Un titlu care avea să aducă cu sine bogăţie şi putere peste măsură – destul cât să schimbe vieţi.

La început, competiţia fusese uşoară. Dans şi conversaţie. Geografie şi limba latină. Gătelile aristocraţiei, doar cu ducele şi un şir nesfârşit de servitori şi de tutori care ştiau de prezenţa lor. Şi apoi lucrurile se înrăutăţiseră şi provocările deveniseră mai puţin legate de învăţătură şi mai mult de suferinţă. Despre ceea ce ducele numea „călire mentală”.

Atunci băieţii fuseseră separaţi de ea… ţinuţi în încăperi întunecate. În frig. În izolare.

Şi apoi fuseseră obligaţi să lupte unul împotriva celuilalt. Totul cu promisiunea puterii. A bogăţiei. A viitorului. A unui nume care fusese al ei la botez: Robert Matthew Carrick, conte Sumner. Viitorul duce de Marwick.

Doar câţiva ştiuseră că pruncul din braţele doicii era o fată – iar cei care ştiuseră… erau prea îngroziţi de duce pentru a spune ceva în timp ce acesta încălca legile lui Dumnezeu şi ale ţării.

Şi, în timp, nu avu importanţă, căci, în cele din urmă, fusese un băiat care luase numele. Un băiat care câştigase, chiar dacă Grace, Diavolul şi Whit fugiseră înainte ca el să apuce să îşi ducă la îndeplinire cea din urmă sarcină.

Încercaseră să uite, clădindu-şi propriile familii şi propriul imperiu, fără el. Dar niciunul dintre ei nu îşi găsise liniştea – cel puţin, nu înainte ca Diavolul şi Bestia să îşi fi găsit iubirea.

Dar Grace nu avusese nicicând linişte.

Însă asta avea să vină în astă-seară, când ea urma să îşi îndeplinească promisiunea pe care o făcuse fraţilor ei şi să îl arunce pe acest bărbat în genunchi în faţa ei pe stradă, cu siguranţa că nu urma să îi mai caute vreodată. Petrecuse ani la rând căutându-i – căutând-o –, iar ei petrecuseră ani la rând ascunzând-o de el. Era vremea ca el să înţeleagă că ceea ce căuta nu exista şi nu existase de douăzeci de ani.

Amintirile o fulgerară imediat: Diavolul şi Whit ţipând

în vreme ce Ewan înainta către ea, cu sabia în mână. Nu fusese destul de rapidă. Fusese împietrită când realizase că el chiar ar fi rănit-o. Indiferent de ceea ce monstruosul duce îi promisese, Ewan pretinsese că o iubea. Jurase să o protejeze. Cu toţii juraseră să se apere unul pe celălalt. De câte ori nu luptaseră cei trei fraţi ca unul? Câte planuri nu făcuseră cei patru împreună în întunericul nopţii?

Câte promisiuni nu făcuseră *ei doi?*

Viitor. Familie. Siguranţă. Dragoste.

Nimic din toate acestea nu contase în acea seară. Nu atunci când titlul de duce era în joc. Nu atunci când era la îndemână. Ewan câştigase în ziua acea şi, astfel, puterea şi privilegiul care îi făcea pe ceilalţi inutili în cel mai bun caz şi periculoşi în cel mai rău.

Iar Grace era cea mai periculoasă dintre ei toţi, pentru că era dovada că Ewan – acum Robert Matthew Carrick, conte Sumner, duce de Marwick – era un impostor.

Pe măsură ce Grace, Diavolul şi Whit deveniseră mai puternici – în vreme ce îşi clădiseră propriile nume din funinginea mahalalei în care trăiau încă şi din care îşi conduceau afacerile care aveau sute de angajaţi care le aduceau sute de mii –, ştiuseră că îşi clădeau mai mult decât doar nişte nume. Clădiseră puterea de a se apăra pe ei înşişi de inevitabil – sosirea *acestui* bărbat, duşmanul lor, despre care ştiau că urma să vină după ei într-o bună zi – singurii oameni din lume care îi cunoşteau secretul… un secret care l-ar fi făcut să atârne în ştreang pentru trădare.

Toţi anii de pregătiri luau sfârşit în seara asta. Acum. Din mâinile lui Grace, în vreme ce fraţii ei priveau.

Dar înainte să îl pedepsească, îl atinsese.

Nu ştia de ce. Nu era pentru că dorise să o facă.

Iar sărutul – nici asta nu dorise.

Minciună.

Nu îşi dorise să dorească asta.

Dar acolo, în bezna acelei încăperi de la subsol, cu sunetele petrecerii dezlănţuite de deasupra înăbuşite de rumeguş, nu fusese în stare să se abţină. Fusese un băiat chipeş – mai înalt decât majoritatea, zvelt ca sfoara de bici,

cu ochi de chihlimbar care vedeau totul şi un zâmbet leneş şi uşor care putea ispiti un trup să îl urmeze până la capătul pământului. Aşa cum fuseseră cu toţii gata să o facă.

Ewan. Băiatul-rege.

Acum nu era nici urmă de zâmbet. Dispăruse în unghiurile magnifice ale chipului lui. Toţi trei – Diavolul, Bestia şi Ewan – purtau însemnele tatălui lor în ochi şi bărbii, dar Diavolul crescuse înalt şi zvelt, iar Bestia devenise un boxer corpolent cu chipul unui înger. Ewan nu era nimic din astea. Devenise un aristocrat, tot numai netezime şi umbre, cu un nas acvilin, o gropiţă în bărbie şi o frunte nobilă – iar buzele lui erau ispită pură.

Grace era deţinătoarea şi proprietara clădirii de pe Shelton Street numărul 72, cel mai discret şi exclusivist bordel pentru doamne din

Londra şi un loc care era cunoscut că oferă unei clientele pretenţioase un stol de bărbaţi care erau fiecare un specimen de masculinitate mai perfect decât celălalt. Se considera o cunoscătoare în materie de frumuseţe masculină. Făcea comerţ cu asta.

Iar el era cel mai chipeş bărbat pe care îl văzuse vreodată, chiar şi acum. Chiar şi un strop prea slab pentru construcţia lui. Cu obrajii un strop prea traşi. Cu ochii un strop prea sălbatici.

Aşadar, bineînţeles că fusese ispitită. Doar pentru o clipă. O secundă. O fracţiune de secundă. I-ar fi. Venit să sărute pe oricine care ar fi avut un asemenea chip. I-ar fi venit să atingă pe oricine ar fi avut un asemenea trup.

O *altă minciună.*

Îl atinsese pentru că nu avea să mai existe niciodată o altă ocazie de a-l atinge pe băiatul pe care îl iubise cândva. Să îl privească în ochi şi poate să găsească o frântură din el, ascunsă în ducele rece şi dur care devenise.

Şi poate că, dacă l-ar fi zărit acolo, înăuntru, ar fi oprit totul. Poate. Dar nu îl zărise, aşa că nu avea să ştie niciodată. Şi când ea îi dăduse drumul, el pusese capăt oricărei şanse ca ea să afle.

„Dezleagă-mă şi îţi voi da lupta pe care ţi-o doreşti!”

Vorbele atârnaseră în aerul dintre ei în vreme ce ea îi cercetase chipul, de pe care toată blândeţea băieţească dispăruse, ascunsă în unghiurile aspre ale bărbăţiei, furată de timp.

El ştiuse întotdeauna ce îşi dorea ea.

Iar în seara asta, ea dorea o luptă. Fâşiile lungi de pânză nu erau la fel de confortabile cum erau de obicei înfăşurate strâns pe încheieturile degetelor ei. Nu se simţeau ca o a doua piele, cum fusese ani întregi, noapte de noapte, când Grace intrase în ringuri improvizate pe podele acoperite de rumeguş în cele mai întunecate, afumate şi murdare încăperi din Covent Garden.

O zgâriau, exact ca în urmă cu douăzeci de ani, când îşi înfăşurase încheieturile pentru întâia oară. Nefamiliar. Nedorit, îşi scutură mâna în timp ce se învârti în jurul lui, aplecându-se să scoată o lamă din cizmă şi tăind legăturile de la încheieturile mâinilor lui.

Odată eliberat, el se mişcă, ridicându-se în picioare ca şi cum s-ar fi relaxat pe un şezlong şi nu ar fi stat în genunchi în rumeguşul ringului aflat în subsolul unui club din Covent Garden. Se îndreptă cu uşurinţa şi îndemânarea unui luptător – lucru de care ar fi trebuit să fie surprinsă. La urma urmelor, ducii nu se mişcau precum luptătorii. Dar Grace ştia mai bine. Ewan se mişcase întotdeauna ca un luptător.

Întotdeauna fusese plin de agilitate şi de viteză… cel mai bun luptător dintre ei, capabil să facă o lovitură să arate ca şi cum ar sfărâma oase şi cumva, în mod miraculos, să dea cu pumnul în aşa fel încât să atingă ca un fulg. Putea să vadă că el nu îşi pierduse priceperea. Dar Grace… şi-o sporise.

El se antrenase acolo unde se antrenau domnii. La Eton, Oxford şi Brooks sau unde învăţau cei din înalta societate să lupte cu regulile lor drăguţe.

Regulile acelea nu aveau să îi fie de ajutor în Covent Garden.

Îi urmări mişcările în timp ce el dansă către spate, afară din raza luminii, scuturându-şi braţele, aducând din

nou sângele în degete.

Grace Condry era o câştigătoare în luptele de stradă încă de când era o copilă, dar nu forţa era ceea ce îi adusese victoria – fetele arareori puteau concura în arena aceea nici viteza, deşi Dumnezeu ştia că o avea. Pentru Grace, era abilitatea de a vedea lipsurile unui inamic, indiferent cât de bine erau ascunse. Iar acest duce avea lipsuri.

Pasul lui era un strop prea lung – avea să îl înghesuie către marginile ringului înainte să apuce să îşi dea seama ce îl pocnise.

Îşi ţinea umerii laţi prea drepţi – lăsând întinderea sa mare deschisă atacului. Ar fi trebuit să se încline, înaintând cu partea laterală, apărându-şi pieptul care nu ar fi fost în stare să încaseze o lovitură.

Şi apoi mai era piciorul lui drept, pe care îl ţâra imperceptibil… aşa încât nici măcar nu puteai spune că îl ţâra. Nici măcar nu ar fi observat cineva umbra de şchiopătare care avea să dispară în cele din urmă, odată ce spintecătura de pe coapsa lui – căpătată când aruncase în aer jumătate din docul londonez şi pe viitoarea mireasă a fratelui ei – urma să se vindece pe deplin.

Urma să se vindece pentru că Grace îl cususe perfect.

Dar în seara asta era o vulnerabilitate, iar ea nu avea să ezite să profite. Cu două decenii mai înainte – în urmă cu o oră – îşi promisese ei înseşi şi fraţilor ei răzbunarea şi acum asta se afla aici, la îndemână.

El se întoarse către colţul îndepărtat al încăperii, unde Diavolul şi Whit şedeau în întuneric, invizibili.

— O lăsaţi pe ea să lupte pentru voi?

— Mda, frăţâne, sosi răspunsul clar al Diavolului. Am dat cu zarul pentru onoarea asta. Ea a fost întotdeauna cea norocoasă.

Ewan o privi.

— Aşa este?

Ea ridică bărbia şi se legănă pe călcâie.

— Mă aflu în ring, nu-i aşa?

Pe maxilarul lui tresări un muşchi în timp ce păru să

cugete la următoarea lui mişcare. Grace aşteptă, încercând să ignore liniile lui lungi, felul în care părul lui blond-închis îi cădea peste frunte, felul în care membrele lui rămăseseră neîncordate chiar şi când se întoarse cu faţa către ea, pregătit de luptă.

Era un luptător înnăscut pe vremea când erau copii. Aşa cum orice vagabond din Londra tânjea să fie. Inclusiv Grace.

Trase adânc aer în piept, încercând să se calmeze. Cu câţi se luptase până acum? Şi practic fără nicio înfrângere? Bătăile inimii îi încetiniră odată cu scurgerea timpului din încăpere. El se apropie, iar ea îşi ridică pumnii, gata de luptă când el avea să scurteze distanţa dintre ei.

Dar el nu făcu asta. În schimb, lansă un gen diferit de atac. Unul pentru care ea nu se pregătise.

Începu să se dezbrace.

Împietri când el îşi ridică braţele, apucând partea din spate a gulerului cămăşii de pânză pe care o purta, scoţând-o din pantaloni şi trecând-o peste cap fără nicio ezitare şi aruncând-o într-o parte, uitată în praf. Privirea ei urmări cămaşa aruncată.

— O nedreptate grosolană faţă de singurul obiect de îmbrăcăminte pe care îl ai.

— O voi lua mai târziu.

Când se uită din nou către el descoperi că era mult mai aproape decât şi-l imaginase. Se împotrivi impulsului de a face un pas înapoi, refuzând să îşi dezvăluie reacţia în faţa felului în care el umplea ringul. Era diferit de momentele în care îl văzuse inconştient în pat.

Dacă chipul lui se schimbase de-a lungul ultimelor două decenii, trupul lui fusese transformat radical. Era înalt – peste 1, 80, iar umerii săi laţi se îngustau către şolduri printr-o întindere de muşchi supli şi încordaţi acoperiţi uşor de păr. Dâra de păr se întuneca pe măsură ce cobora dincolo de buric, în betelia pantalonilor. Dacă culoarea caldă a pielii lui era vreun indiciu, calităţile sale fizice fuseseră perfecţionate sub cerul liber. Sub razele soarelui.

Făcând ce?

Poate că ar fi întrebat, dacă cicatricea de pe pectoralul lui stâng nu i-ar fi distras atenţia. Lungă de zece centimetri, un cvartet de linii zimţate albe pe pielea lui fină bronzată. Fu fascinată de ea – dovada că bărbatul acesta era băiatul pe care îl cunoscuse cândva. Se aflase acolo când o căpătase.

Tatăl lui i-o făcuse drept pedeapsă pentru faptul că el o protejase pe ea. Ca amintire a ceea ce era cu adevărat valoros. Grace îşi amintea cum îşi muşcase pumnul lipit cu putere de buze, în disperarea de a-şi păstra silenţioase strigătele în vreme ce lama lăsase tăieturi în pielea lui. Cu toate acestea, strigătele ei nu fuseseră silenţioase. Le strigase ea în locul lui în timp ce îndura durerea.

Câteva zile mai târziu, cu litera M proaspătă încă pe pielea lui, încetase să o mai îndure.

Şi venise după ea.

Gândul o reîntoarse în prezent. La luptă. Privirea ei sclipi, urcând pe pieptul lui şi peste venele de pe gâtul lui, către linia bărbiei lui, peste unghiurile înalte ale pometţilor – şi, în cele din urmă, către ochii care o priveau. Fără să trădeze ceva.

Şi apoi, nemernicul zâmbise cu superioritate.

— Îţi place ce vezi?

Ea îşi îngustă ochii.

— Nu.

— Mincinoaso!

Acel unic cuvânt făcu ca întreaga ei fiinţă să fie inundată de un val de căldură. Cu douăzeci de ani în urmă, acest val ar fi putut să fie de plăcere sau de stânjeneală. Înţelegerea profundă că el văzuse până în adâncul inimii ei. Dar acum era mânie. Frustrare. Şi un refuz de a crede că el ar fi putut încă să vadă prin ea. Că ea putea să fie în continuare aceeaşi fată care fusese cu toţi acei ani în urmă. Că el ar fi putut să fie acelaşi băiat.

— Te-am simţit, zise el, destul de încet încât numai ea să îl audă. Ştiu că m-ai atins.

Imposibil. Fusese drogat cu laudanum. Cu toate astea, nu se putu abţine să nu spună:

— Nu eu.

— Ba da. Tu ai fost, spuse el, încetişor, avansând către ea cu graţie lentă, ca un animal de pradă. Crezi că ţi-aş uita atingerea? Crezi că nu aş recunoaşte-o în întuneric? Aş recunoaşte-o în război. Aş trece prin foc de dragul ei. Aş recunoaşte-o pe drumul către iad. Aş recunoaşte-o în iad, locul în care am fost, tânjind după ea, în fiecare zi de când ai plecat.

Ignoră bubuitul inimii sale la auzul acestor cuvinte. Goale. Fără nicio însemnătate. Se întări.

— De când ai încercat să mă ucizi, adică, aruncă ea, ridicând bărbia. Am o clădire plină de bărbaţi decenţi la etaj; nu am deloc nevoie de un duce nebun.

O umbră traversă chipul lui în clipa aceea, apoi însă dispăru într-o clipită. Gelozie? Ignoră şuieratul plăcerii care străbătu întregul ei trup dându-şi seama de asta şi se concentră în schimb asupra apropierii lui. Acum se afla la o distanţă la care îl putea atinge.

El îşi întinse larg braţele.

— Atunci dă-i drumul!

Poate că nu credea că ea avea să o facă. Poate că se gândea la fata pe care o cunoscuse demult, care nu l-ar fi lovit niciodată. Nu l-ar fi rănit niciodată.

Se înşela.

Îşi lăsă mai întâi pumnul drept să zboare, înmagazinând putere pură în acea lovitură. Acesta făcu contact cu un trosnet grozav, capul lui dându-se pe spate din pricina forţei loviturii. Ea dansă înapoi, în vreme ce el îşi recăpătă echilibrul.

Grace expiră lent şi egal.

Bastonul Diavolului bătu de două ori drept aprobare în beznă.

Ewan o privi în ochi.

— Întotdeauna ai putut să dai o lovitură bună.

— Tu m-ai învăţat.

Văzu cum amintirile traversară chipul lui. După-amiezile în care se ascunseseră în poiana de pe moşie, la Burghsey House, când toţi patru plănuiseră şi puseseră la

cale un plan împotriva ducelui care jurase să le fure viitorul alături de copilăria lor. După-amiezile în care îşi făcuseră promisiunile: oricine avea să câştige turnirul pervers al ducelui urma să îi protejeze pe ceilalţi. Oricine devenea moştenitor avea să pună capăt liniei.

Fuseseră aduşi laolaltă pentru că nu mai exista niciun alt posibil moştenitor: niciun alt frate, nepot sau văr îndepărtat. La moartea ducelui, ducatul, vechi de secole, urma să revină Coroanei. Cei trei băieţi erau singura lui şansă de a avea un moştenitor.

Iar ei urmau să îi ia această şansă.

Nu avea să câştige în veci, promiseseră. Nu pentru prea multă vreme.

Grace îl văzu amintindu-şi de acele după-amiezi în care cu toţii munciseră din greu să îşi regizeze luptele – ideea lui Ewan, furată de la luptători pe scenă pe care mama lui îi cunoscuse pe Drury Lane – pentru a supravieţui luptelor la care tatăl lor îi obliga. Nu putea să îi ţină în siguranţă în tot războiul ducelui, ştia asta, dar putea să îi ţină în siguranţă unul faţă de celălalt.

Iar Ewan făcuse asta. Până când nu o mai făcuse.

Gândul acesta îi făcu pumnul să zboare din nou. Ani de furie şi de frustrare aterizară odată cu lovitura, şi apoi cu o a doua, în coastele lui. El lăsă ca un al treilea pumn să îl împingă înapoi, către marginea ringului, departe de lumină.

Şi acela fu momentul în care ea îşi dădu seama că el nu o bloca.

Se opri. Se dădu înapoi. Desenă o linie în rumeguş cu vârful cizmei ei. Îşi ridică pumnii.

— Vino în mijloc, duce!

El păşi înainte, către ea, dar nu îşi ridică pumnii. Mânia ei se aprinse.

— Luptă!

El clătină din cap.

— Nu.

Păşi către el, ridicând glasul din pricina frustrării.

— Luptă-te cu mine!

— Nu.

Îşi coborî mâinile şi se întoarse cu spatele către el, traversând ringul şi îndepărtându-se de el. Un blestem teribil se auzi din întuneric, aproape sălbatic. Bestia dorea să intre. Ea apucă peretele ringului şi muşcătura scândurilor de lemn asupra degetelor ei goale fu bine-venită.

Câte dintre aceste ringuri revendicase? În câte triumfase şi toate astea din cauza acestui bărbat? Câte nopţi adormise plângând gândindu-se la el?

— Am aşteptat douăzeci de ani pentru asta, zise ea. Pentru pedeapsa asta. Pentru răzbunarea mea.

— Ştiu.

Se afla în spatele ei. Mai aproape decât se aşteptase ea.

— Ţi-o dăruiesc.

Auzind cuvintele, ea îşi întoarse capul şi îl privi peste umăr.

— Te gândeşti să mi-o dăruieşti? Râse, cu un sunet lipsit de umor, şi se întoarse din nou cu faţa către el. Crezi că îmi poţi *da* ceea ce doresc? Crezi că îmi poţi oferi răzbunarea mea? Propria ta pedeapsă?

Îl urmări de-a lungul ringului.

— Ce aiureală! Tu, care mi-ai furat totul. Viitorul. Trecutul. Afurisitul de nume. Ca să nu mai pomenim de ceea ce ai luat de la oamenii pe care îi iubesc. Continuă: Ce, crezi că o noapte în ring, acceptându-mi loviturile, îţi va câştiga iertarea?

Persista scânteia de mânie pe care o avusese odată cu darul lui izbucnind în flăcări. Devenind infern.

— Crezi că iertarea este un premiu la care ai acces?

El îşi pierduse echilibrul. Putea să vadă asta. Putea să citească atât de clar în ochii lui gândurile lui nebuneşti, ca şi cum ea le pusese acolo.

— Nu, poate crezi că, dacă îmi oferi loviturile, nu le voi accepta. Clătină din cap. Faptul că ai devenit duce cu siguranţă că ţi-a zăpăcit creierul. Permite-mi să te lămuresc, Excelenţă. Lăsă ca mahalaua să i se strecoare în glas. Dacă ceva vine gratis, ia-l.

El se crispă, iar ea fu prezentă cu un croşeu inteligent.

— Ţine una pentru ceea ce i-ai făcut lui Whit, pentru că i-ai ameninţat doamna.

O alta.

— Şi mai ţine una pentru doamnă, care, spre norocul tău, n-a murit, altfel l-aş fi lăsat pe el să te omoare.

Un pumn grozav în stomac, iar el nu îl blocă. Lui Grace nu îi păsă.

— Şi mai uite unul pentru doamna Diavolului, pe care erai gata să o distrugi.

Şi altele două, într-o succesiune rapidă, în timp ce respiraţia ei se acceleră şi luciul transpiraţiei îi apăru pe frunte. Fu hrănită de o mânie furioasă.

— Astea-s pentru Diavol. Una pentru că l-ai lăsat să moară în frig anul trecut şi cealaltă pentru tăietura pe care i-ai făcut-o pe faţă cu douăzeci de ani în urmă.

Se opri pentru o clipă.

— Ar trebui să-ţi fac una pe faţă care să se asorteze.

El le primi pe toate. Iar şi iar, iar ea se hrăni cu pasivitatea lui, oxigen pentru flacăra ei. O altă lovitură, asta făcându-i nasul să sângereze.

— Iar aceea? Aceea este pentru băieţii care nu se mai află în mahala din cauza ta. Care au dispărut pentru că acoliţii tăi voiau sânge. Pentru că tu erai în propria căutare nebună a propriei securităţi.

Asta îi atrase atenţia. Înălţă capul şi privirea lui de chihlimbar o găsi imediat pe a ei.

— Ce-ai spus?

— M-ai auzit. Scuipă. Monstrul dracului! Ne-ai făcut pe toţi să ne ascundem de tine pentru că nu era de ajuns că îţi dăduserăm tot ceea ce îţi doriseşi vreodată.

Îi întoarse spatele şi traversă ringul.

— În spate!

Avertismentul Bestiei o făcu să se răsucească tocmai când Ewan se aruncă către ea din partea cealaltă a ringului. Înainte ca ea să apuce să opună rezistenţă, el o ridică de talie şi o cără până la perete şi o lipi cu spatele de el. Nu cu forţă – dacă ar fi fost forţă, poate că ar fi întâmpinat-o cu

bucurie. Poate că ar fi fost încântată de un oponent.

Rămaseră împietriţi ca un tablou, cu respiraţiile rapide şi puternice, cumva sincronizate. Buzele lui erau la urechea ei, destul de aproape încât ea să îi simtă vorbele neregulate pe care el le şopti.

— Nu am venit pentru mine însumi. Am venit pentru tine. Am jurat că te voi găsi. De câte ori am promis că te voi găsi?

„Te voi găsi, Gracie. Tu ai grijă să rămâi în siguranţă. Te voi găsi”.

Un jurământ şoptit peste decenii de un băiat care nu mai exista.

— Nu am încetat niciodată să te caut, zise el, buzele lui alunecând peste pielea ei.

În părul ei. I se tăie respiraţia. Cum se făcea că el încă mirosea a piele şi a ceai negru? După zile întregi petrecute la etaj, într-o încăpere încuiată? Cum se făcea că încă îl simţea astfel? După ani întregi în care fusese inamicul?

Cum de încă o făcea să ardă în flăcări?

— N-am încetat niciodată să-ţi simt lipsa, să-mi fie dor de tine, şopti el, cu respiraţia fierbinte la urechea ei.

Făcând-o să-l dorească.

Nu. Ea nu avea să accepte.

Grace se zbătu în strânsoarea lui, pumnii ei fiind destul de liberi încât să lovească în jurul capului şi al umerilor lui, dar fără unghiul potrivit pentru a-l vătăma cum se cuvine.

— Mi-au spus că erai moartă.

Putu să audă durerea din vorbele lui şi, pentru o clipă nebună, inexplicabilă, îşi dori să îl aline.

— Piciorul! strigă Diavolul din întuneric, trăgând-o departe de gândurile nebuneşti.

Acesta văzuse încă de la început ce avea ea. Slăbiciunea. O lovitură puternică de picior în rana de pe coapsa lui Ewan şi l-ar fi pus pe acesta în genunchi. I-ar fi dat drumul. Toate acestea ar fi luat sfârşit.

Îşi lăsă mâna să cadă în eşarfa din talie. Îşi înfăşură pumnul în ea.

— Ceea ce ţi-au spus este adevărat. Fata este moartă. Ucisă de un băiat în care avea încredere, care s-a năpustit asupra ei cu un cuţit, gata să facă orice pentru a câştiga.

Trase de eşarfă, eliberând-o din locurile în care era ancorată, ţinând de unul dintre capetele grele şi lăsându-l pe celălalt să plutească pe deasupra capetelor lor într-un larg cerc cărămiziu. Îl prinse cu cealaltă mână şi trase cu putere. Într-o singură clipă, pânza dreaptă fu la gâtul lui, la fel de periculoasă ca vârful unui cuţit mânuit de cineva care ştia cum să o facă.

Grace petrecuse ani întregi învăţând cum.

El întinse mâna după eşarfă, o acţiune naturală însă greşită. Cu o mişcare din încheietură, mâinile lui fură prinse în material, legate şi imobilizate. Nu avu nicio altă opţiune în afară de a se da înapoi, coborându-şi mâinile.

— Eliberează-mă!

Ea, în schimb, înnodă mătasea, ştiind că asta avea să facă imposibilă orice mişcare.

— Nu te-aş fi ucis în veci, zise el. Nu te-aş fi rănit niciodată.

Îl privi cu ochii îngustaţi.

— Ce minciună!

— Este adevărul.

— Ba nu, spuse ea printre dinţi. M-ai rănit.

Cuvântul era la timpul trecut?

El îşi mârâi răspunsul nerostit, sunetul smuls din adâncul gâtlejului. Ea îl ignoră.

— Şi, chiar dacă ar fi fost adevărat, i-ai rănit *pe ei.* Pe Whit cu jumătate de duzină de coaste rupte şi pe Diavol cu o tăietură care ar fi putut să îl omoare, dacă nu din pricina pierderii de sânge, atunci din cauza febrei. Uiţi că eram acolo? Că te-am văzut transformându-te în halul ăsta?

Îl măsură din cap până în picioare din priviri, aşa cum te-ai uita la un şobolan sau la un gândac.

— Te-am privit, Ewan. Am privit cum ai devenit astfel. Te-am văzut devenind duce. Aproape scuipă cuvântul. Te-am văzut cum ai ales afurisitul de titlu în locul nostru – care se presupunea că eram familia ta.

O ezitare. O privi în ochi. Înainte ca el să apuce să rostească ceva, o făcu ea.

— L-ai ales în detrimentul meu. Şi atunci m-ai ucis. Fata care eram. Toate lucrurile la care visasem. Tu ai făcut asta. Şi nu poţi să mi le mai redai vreodată.

Ezită preţ de o clipă, refuzând să îl lase să îşi ferească privirea. Dorind ca el să audă. Simţind nevoia să audă ea însăşi.

— Nu poţi să o mai recapeţi vreodată. Pentru că este moartă.

Văzu cum vorbele ei loveau. Văzu cum adevărul lor traversă întreaga lui fiinţă. Îl văzu crezând-o.

Bun.

Întoarse spatele, concentrându-se asupra durerii din încheieturile degetelor sale, dovada că, în sfârşit, avusese răzbunarea pe care şi-o dorise.

Refuzând să recunoască celelalte dureri – cele care erau dovada a altceva.

Fraţii ei stăteau de pază dincolo de ring, doi bărbaţi care ar fi apărat-o fără nicio ezitare. Doi bărbaţi care o protejaseră ani la rând.

„Mi-au spus că erai moartă”.

Disperarea din vorbele lui răsună în fiinţa lui.

— Grace! strigă el din mijlocul ringului, iar se întoarse din nou să se uite la el, scăldat în lumină aurie, incredibil de chipeş chiar şi acum, chiar şi făcut praf.

Veronique se materializă din umbre în spatele lui, flancată de alte două femei cu muşchi ce rivalizau cu cei ai braţelor puternice ale oricui din Covent Garden. Se apropiară şi îl prinseră, şi atingerea îl făcu să înnebunească, luptându-se să se elibereze chiar şi în timp ce refuza să îşi ia privirea de la Grace.

Nu avea nicio şansă. Femeile erau mai puternice decât păreau şi nu era primul bărbat care era dat afară de pe Shelton Street numărul 72. Nici nu avea să fie ultimul.

Ewan blestemă şi îi strigă numele pentru a doua oară. Ea ignoră sunetul numelui pe buzele lui. Ignoră amintirea lui acolo.

— Ar fi trebuit să ne fi ales pe noi.

Se referea la ei trei – Bestia, Diavolul şi ea – nu-i aşa?

El împietri auzind asta, privirea lui găsind-o cumva pe a ei în întuneric.

— Te-am ales pe tine, zise. Tu urma să fii ducesă.

„Ne vom căsători”, promisese el cu o viaţă în urmă, când erau prea tineri ca să ştie că astfel de lucruri nu erau menite să se întâmple. „Ne vom căsători, iar tu vei fi ducesă”. Promisiuni frumoase făcute unei fete care nu mai exista, din partea unui băiat care nu existase din capul locului.

Amintirea lor ar fi trebuit să o întristeze, dar Grace irosise deja destulă tristeţe pentru o viaţă întreagă pe seama lui Ewan. Aşadar, lăsă trecutul să o împietrească.

Se răsuci către el – toată numai din prezent. Nu mai era Grace. Doar Dahlia.

— De ce m-aş mulţumi să fiu ducesă? întrebă ea, noaptea învăluind-o în mânie şi răzbunare. Am fost născută duce.

Văzu cum cuvintele ei loveau.

— Nu te mai întoarce, spuse ea. Data viitoare nu vei găsi o întâmpinare atât de călduroasă.

Şi, spunând asta, îşi întoarse spatele trecutului şi se îndepărtă.

Capitolul 7

Shelton Street numărul 72
Un an mai târziu

— Vei dori să vezi asta.

Dahlia se opri în trecerea ei prin bucătăriile de pe Shelton Street numărul 72 pentru a inspecta un platou cu prăjiturele destinat uneia dintre încăperile de la etaj ale clubului.

— În experienţa mea, foarte puţine lucruri sunt

prezentate cu „Vei dori să vezi asta”.

Cu o înclinare de aprobare a capului către prăjiturile care ieşiseră perfect, îşi întoarse atenţia către Zeva.

— Asta este, dacă îţi vine să crezi, spuse omul ei de încredere, înmânându-i Dahliei o pagină din registrul contabil. Felicitări!

Dahlia se uită la ultimul rând de cifre, iar curiozitatea, apoi surpriza o cuprinseră în timp ce parcurse întregul document, calculând o coloană lungă de numere pentru a se asigura că citea corect. Una dintre sprâncenele negre ale Zevei se ridică cu amuzament.

— Cea mai profitabilă lună a clubului din toate timpurile.

— Dumnezeu să o binecuvânteze pe regină, spuse încet Dahlia, trecând uşa către salonul oval, atracţia principală minunat amplasată a clubului, verificând cifrele încă o dată.

Regina Victoria fusese încoronată cu numai câteva luni mai înainte şi încoronarea unei femei monarh făcuse mai mult decât să păstreze Londra în plin sezon pe o perioadă mai lungă decât de obicei – de-a lungul verii şi până în toamnă. Dăruise celor mai de seamă doamne ale oraşului credinţa că puteau avea orice îşi doreau, ceea ce o făcu pe Dahlia norocoasă în mod cu totul întâmplător, pentru că afacerea ei se ocupa să procure femeilor exact asta.

— Da, ei bine, nu voi merge atât de departe, zise Zeva. N-am nicio îndoială că va fi la fel de implicată în creşterea imperiului ca unchii domniei sale şi asta fără să stea o clipă pe gânduri.

— Fără îndoială, zise Dahlia. Puterea cu orice preţ este singura certitudine pentru un conducător.

Zeva pufni uşor în semn că era de acord în timp ce traversară încăperea ovală, fustele ei bogate de culoarea vinetei lucind în lumină când se atinseră de pantalonii de un albastru-închis ai Dahliei, împodobiţi cu fir de argint.

Salonul oval al clădirii de pe Shelton Street numărul 72 era unul dintre cele mai luxoase din Londra, mobilat în

nuanţe intense de albastru şi de verde şi oferind şampanie şi ciocolată la fiecare pas – şi asta înainte ca aceia care erau clienţi să primească lucrurile pentru care veniseră de fapt.

Dahlia aruncă un ochi pătrunzător în jurul salonului, care servea mai multor scopuri. Membrii erau aduşi aici în vreme ce încăperile de la etaj erau pregătite, umplute cu mâncarea şi băutura cerute, precum şi cu diversele echipamente dorite. În vreme ce aşteptau, doamnele se îndestulau cu gustări – bucătăriile de pe Shelton Street numărul 72 erau bine cunoscute pentru o varietate largă de delicatese –, iar Dahlia se asigura ca bufetele să fie ticsite cu preferinţele clienţilor obişnuiţi.

Fiecare preferinţă era consemnată şi urmată întocmai, cu cea mai mare discreţie. Una dintre doamne prefera ca fotoliul verde să se afle lângă fereastră; o alta avea o aversiune faţă de nuci; o alta şedea în cel mai întunecat colţ – îngrozită de faptul că cineva ar fi putut să o recunoască, însă nefiind în stare să se opună atracţiei clubului.

Nu că recunoaşterea ar fi fost uşoară. Chiar şi în cele mai liniştite zile, membrilor clubului li se cerea să poarte măşti, pentru a asigura anonimatul. Membrii mai noi alegeau adesea măşti mai puţin complicate, unele atât de simple ca dominoul negru, dar multe erau elaborate magnific, concepute să prezinte puterea şi bogăţia unei femei fără să îi dea la iveală identitatea. În momentul de faţă se aflau în salon şase femei mascate, fiecare dintre ele bucurându-se de cea de-a treia destinaţie a încăperii.

Compania.

Cu fiecare femeie era un însoţitor atent, îmbrăcat în aşa fel încât să vină în întâmpinarea fanteziei respectivei doamne: Matthew, în frumoasa lui uniformă de soldat, distra o fată bătrână în vârstă care purta o mască mov cu mărgele; Lionel, în costumul de gală negru, care ar fi fost o competiţie dificilă pentru Brummell, şoptea în urechea tinerei soţii a unui foarte bătrân conte; iar Tomas, cu cămaşa lui largă şi pantalonii strâmţi, părul lung strâns în

coadă la spate şi un petic negru peste ochi care îi tăia fruntea, distra o doamnă cu o imaginaţie remarcabil de activă… care ştia exact ce dorea: pe Tomas.

Se auzi un râset puternic şi autentic şi, cu siguranţă, mult mai liber decât geamănul său din Mayfair – Dahlia nu trebuia să se uite ca să ştie că acesta venea de la o marchiză văduvă, care râdea cu baroneasa căsătorită pe care o iubea de când erau copile. Mai târziu, aveau să urce într-una dintre încăperile de la etaj şi să se ocupe de plăcerea lor reciprocă.

În capătul îndepărtat al salonului, unde văduvele priveau afară, în Covent Garden, Nelson – unul dintre cei mai iscusiţi dintre lucrătorii clubului şi bine plătit pentru acea iscusinţă – se apleca spre urechea unei văduve deosebit de bogate. Contesa văduvă în cauză era bine trecută de 50 de ani şi nu venea pe Shelton Street numărul 72 decât atunci când era disponibil Nelson.

Râdeau în timp ce el făcea sugestii fără îndoială scandaloase şi făcu semn cu mâna unui valet să vină cu tava încărcată cu pahare de şampanie. Ridicându-se, Nelson o ajută şi pe ea să se ridice, luând două pocale într-o mână şi pe văduvă în cealaltă, conducând-o către scările tapetate luxos şi sus, către camera care îi aştepta. Calea lor îi duse pe amanţi chiar pe lângă Dahlia şi Zeva, dar Nelson nu acordă niciun strop de atenţie proprietăresei clubului – rămase absorbit de doamna lui când trecură mai departe.

— Dacă nu aş şti, zise încet Dahlia, când intrarea privată către apartamentele angajaţilor se deschise în urma ei, aş spune că în curând îl vom pierde pe Nelson în favoarea unei condiţii mai bune.

— Nu sunt sigură că ştii atât de multe, exclamă Veronique de la locul ei, din urma lor.

Dahlia o săgetă cu o privire.

— Chiar aşa?

— Săptămâna asta s-a pus la dispoziţia ei în fiecare seară… răspunse încetişor Zeva.

Angajaţii clubului îşi puteau alege singuri clienţii – şi, deşi întâlnirile regulate nu erau un lucru ieşit din comun,

cele aranjate *zilnic* erau un lucru de remarcat.

— Hm, făcu Veronique. A fost mai mult decât dornic să… ridice pânzele.

— Mmm, zise Dahlia încuviinţând din cap cu înţelepciune. Şi astfel văduva şi-a asigurat propriul ei amiral.

Zeva pufni în râs.

— Nu vei mai face glume când îl vom pierde pe unul dintre cei mai buni bărbaţi ai noştri.

— Ba dimpotrivă. Dacă Nelson ar fi fericit cu văduva, îi voi ura tot binele. Dahlia culese un pahar de şampanie de pe o tavă în trecere şi închină în aer. Pentru dragoste.

— Dahlia, închinând pentru dragoste, tachină Veronique. Îţi stă mintea-n loc.

— Aiureli, zise Dahlia. Sunt înconjurată de dragoste: doi fraţi în idila lor domestică şi uite-te la asta! Făcu semn cu mâna către încăperea din faţa lor. Ai uitat că fac afaceri cu asta?

— Faci afaceri cu fantezii, o corectă Zeva. Acesta este un lucru total diferit.

— Ei bine, cu toate astea e un lucru puternic, zise Dahlia, fără să o ia în seamă. Şi, cu siguranţă că, undeva, fantezia dă naştere realităţii.

— Poate că ţie ţi-ar prinde bine o fantezie din când în când, spuse Veronique, aruncând o privire cinică pe deasupra cuplurilor dinaintea lor. Ar trebui să-l accepţi pe unul dintre bărbaţii care îţi fac oferte constante.

Dahlia conducea clubul de aproape şase ani, după ce hotărâse că nu exista absolut niciun motiv pentru care doamnele din Londra să nu aibă acelaşi acces la plăcere ca domnii lor – fără ruşine sau teama de a păţi ceva.

După ce le angajase pe Zeva şi Veronique, cele trei transformaseră Shelton Street numărul 72 într-un club pentru doamne, specializat în a satisface aşteptările şi dorinţele unei clientele pretenţioase. Angajaseră cei mai buni bucătari, cel mai bun personal şi cei mai chipeşi bărbaţi pe care îi putuseră găsi şi clădiseră un loc care era cunoscut pentru discreţie, respect, siguranţă şi salarii mari.

Şi plăcere.

Pentru toată lumea, mai puţin pentru Dahlia.

Ca proprietară a clubului, Dahlia nu lua parte la beneficiile membrilor din mai multe motive, printre care, nu în ultimul rând, acela că bărbaţii de la club – indiferent cât de bine plătiţi – erau angajaţi de ea. Aruncă o privire iritată către adjunctele ei.

— Mai întâi voi două.

Lucrul acesta nu avea să se întâmple niciodată. Chiar dacă nu se supuneau aceloraşi reguli ca ale patroanei clubului, Veronique avea o căsătorie fericită cu căpitanul unui vas care, deşi era prea des pe mare, o iubea peste măsură. Şi, deşi Zeva nu ducea niciodată lipsă de companie, se plictisea uşor şi îşi ţinea relaţiile cât putea de departe de club, pentru a nu complica sfârşitul inevitabil.

— Dahlia nu are nevoie de fantezie, adăugă Zeva cu un zâmbet sarcastic în direcţia lui Veronique. Abia dacă are nevoie de realitate – deşi Domnul ştie că i-ar prinde bine din când în când.

Dahlia o săgetă pe cealaltă femeie cu o privire.

— Fii cu băgare de seamă!

De-a lungul anilor, îşi luase un amant sau doi – bărbaţi care, ca şi ea, nu erau interesaţi de nimic altceva în afară de o plăcere uşoară, reciprocă. Dar o singură noapte era adeseori destul – şi niciunul dintre aranjamente nu fusese vreodată greu de lăsat în urmă – nici pentru Dahlia, nici pentru partenerii ei. Cu toate acestea, nu se putu abţine să nu muşte din momeala Zevei.

— Am avut realitate din plin.

Ambele femei se întoarseră către ea, cu sprâncenele ridicate. Veronique fu cea care vorbi cea dintâi.

— Chiar aşa?

— Desigur.

Luă o gură de şampanie şi îşi feri privirea.

— Când a fost ultima ta doză? întrebă Zeva, toată numai inocenţă. De realitate?

— Nu sunt sigură că este treaba ta.

— O, nu este, zâmbi larg Veronique. Dar tare ne place

bârfa.

Dahlia îşi dădu ochii peste cap.

— Nu ştiu. Sunt ocupată. Conduc o afacere. Vă plătesc salariile.

— Mmm.

Zeva nu păru convinsă.

— Chiar sunt! Unii l-ar putea numi un imperiu, luând în considerare numărul de fete pe care le avem pe acoperişuri.

Clubul de pe Shelton Street numărul 72 era locul central al unei largi reţele de informatori şi spioni care o ţineau pe Dahlia la curent şi în afaceri.

— Doi ani, spuse Veronique.

— Poftim?

— Au trecut doi ani de la ultima ta doză de realitate.

— Cum ai putea să ştii asta? întrebă Dahlia, ignorând fierbinţeala ce creştea în obrajii ei.

— Pentru că mă plăteşti ca să ştiu.

— În mod categoric nu te plătesc ca să ştii despre a mea…

— Realitate? propuse Zeva.

— Am putea înceta să o numim astfel? spuse Dahlia, lăsându-şi paharul pe tava unui valet în trecere.

Nu conta că Veronique avea dreptate sau că trecuseră doi ani de când căutase… companie. Nu era ca şi cum exista vreun motiv anume pentru lucrul acesta.

— Nu acum doi ani s-a întors în Londra ducele de Marwick şi a început să facă prăpăd?

— Aşa? întrebă Dahlia, ignorând şocul care veni odată cu numele lui. Nu aş avea cum să ştiu. Nu stau cu ochii pe ducele de Marwick.

Oricum era dus.

— Nu mai stai, şopti Veronique în barbă.

Dahlia îşi îngustă ochii.

— Ce ai spus?

— Remarcam doar cât timp a trecut, răspunse Veronique.

— Nu destul de mult, aş spune, adăugă Zeva,

mişcând din sprânceană. Altfel ea ar fi fost mai satisfăcută.

Veronique râse zgomotos şi Dahlia îşi dădu ochii peste cap.

— Şi când te gândeşti că acesta se presupune a fi un loc cu discernământ.

La ţanc, de undeva de aproape se auzi un ţipăt ascuţit, întrerupt de un puternic „Aah!”, şi Dahlia se întoarse doar ca să descopere că piratul Tomas o ridicase pe umăr pe doamna lui. Fustele ei erau ridicate în toate direcţiile, lăsând la iveală ciorapi diafani de mătase legaţi cu elaborate panglici roz din mătase.

În timp ce ea privea, contesa mascată lăsă să îi iasă un alt ţipăt încântat şi începu să lovească cu promptitudine umerii laţi ai lui Tomas.

— Lasă-mă jos, brută ce eşti! Nu voi divulga niciodată locul în care se află comoara!

Francezul strecură o mână de-a lungul coapsei doamnei, până într-atât de sus încât Dahlia îşi imaginã că acesta atinsese forme ample şi secrete când mârâi:

— Cunosc deja locul în care se află comoara ta, muiere!

În vreme ce încăperea ovaţionă şi aplaudă arătându-şi amuzamentul, contesa se topi în chicoteli, şi Tomas începu să urce treptele, îndreptându-se către încăperea cu numărul şase, unde un pat mare aştepta orice distracţie îi aştepta.

— O, da. Foarte decent, replică Veronique.

Dahlia zâmbi.

— După cum spuneam mai devreme, dacă doamnele Londrei doresc să pretindă că le este mai bine având o regină, le vom ajuta în ceea ce îşi doresc. Şi, luna asta, câştigurile pe care le-am primit de la doamne vor fi împărţite cu angajaţii – inclusiv voi două, dacă încetaţi să mă mai enervaţi.

— Cu siguranţă nu voi refuza, spuse Zeva, oprindu-se la marginea salonului, unde o ieşire discretă ducea, printr-un coridor întunecat, către partea din faţă a clubului şi o cameră de primire aştepta pregătită pentru alţi oaspeţi. Cu

toate astea…

— Ei, haide, Zeva, zise Dahlia. Eşti singura persoană de pe pământ care poate găsi cusur în faptul că aproape ne-am dublat profiturile.

— Regina ta a crescut profiturile, da, dar de asemenea a crescut şi numărul membrilor.

Zeva continuă să vorbească despre afaceri în timp ce înaintă pe coridor şi nu îi lăsă de ales Dahliei decât să o urmeze.

— În seara asta au fost nouă membri neaşteptaţi, sosiţi cu toţii fără programare.

La vorbele acestea, una dintre gărzile lui Veronique apăru în pragul uşii aflate cel mai aproape de intrarea în club, aducând la cunoştinţă o situaţie care cerea expertiza femeii. Cu o înclinare a capului, privi către Dahlia şi Zeva.

— Să vedem în ce fel de belele se bagă.

Nu era un lucru ieşit din comun ca un membru să sosească fără să anunţe. Promisiunile clubului includeau discreţia şi plăcerea, iar membrii deseori veneau şi plecau după bunul-plac, dornici să încerce gama largă de oferte de la Shelton Street numărul 72. Dar nouă femei neanunţate erau un număr mai mare decât de obicei – şi unul care ar fi depăşit resursele clubului.

— Ţine minte, o creştere a numărului de membri este o creştere în putere, zise Dahlia în timp ce ea şi Zeva înaintau iute de-a lungul coridorului.

Fiecare membru al clubului devenea un potenţial avantaj pentru Dahlia şi fraţii săi – adeseori în conflict cu parlamentul, cu poliţiştii, cu Mayfair şi cu docurile londoneze.

— Şi va exista şi o creştere a numărului de camere de la etaj?

— Există şi alte feluri de a te distra, nu numai în pat, spuse Dahlia.

Membrii aveau acces la camere pentru jocuri de cărţi şi de luat masa, la teatru şi dans. Orice le era pe plac le era la îndemână.

O sprânceană neagră se ridică drept răspuns.

— Totuşi sunt?

Desigur… cei mai mulţi membri veneau pentru companie.

— Cine se află aici?

Zeva turui lista cu femeile prezente în seara aceea: trei soţii bogate şi două femei mai tinere – fete bătrâne – care li se alăturau pentru întâia oară.

— Toate acelea au programare. Dar nu sunt singure.

Trioul sosise în camera de primire înainte ca Dahlia să apuce să întrebe cine mai era prezent. Şi apoi nu mai fu nevoie să întrebe.

— Dahlia, dragă!

Dahlia se întoarse către întâmpinarea plină de încântare, zâmbetul lărgindu-i-se deja când acceptă îmbrăţişarea femeii înalte şi frumoase care se apropiase.

— Ducesă. Retrăgându-se din îmbrăţişare, Dahlia adăugă: Şi fără mască, ca de obicei.

— Vai, te rog! Ducesa de Trevescan flutură o mână prin aer.

Întreaga lume mă ştie că fiind scandaloasă – cred că ar fi dezamăgiţi dacă nu aş frecventa Shelton Street.

Zâmbetul Dahliei se lărgi. Ducesa nu îşi exagerase reputaţia – era o văduvă veselă pură, numai că, în locul unui soţ decedat, fusese înzestrată cu unul absent – un duce dispărut care nu gusta deloc viaţa sclipitoare londoneză şi în schimb trăia pe o moşie îndepărtată aflată în sălbăticia Insulelor Scilly.

— Sunt întotdeauna surprinsă să vă văd în nopţile care nu sunt pentru Dominare.

— Aiureli! Dominarea este pentru spectacol, draga mea, îi răspunse, apropiindu-se. Noaptea asta este pentru secrete.

— Secrete demascate?

— Nu secretele mele, dragă. Eu sunt o carte deschisă, cum se spune! zâmbi larg. Secretele tuturor celorlalţi.

Dahlia zâmbi.

— Ei bine. Oricare ar fi motivul, suntem recunoscători pentru prezenţă.

— Sunteţi recunoscători pentru afacerile pe care vi le trimit, zise râzând ducesa.

— Şi pentru asta, îngădui Dahlia.

Ducesa fusese una dintre clientele vitale de la început – cineva care avea acces la cele mai strălucitoare stele din Mayfair şi un sprijin nebun pentru femeile care doreau să se descopere pe ele însele, să îşi exploreze plăcerile şi lumea care era oferită fără ezitare bărbaţilor. Ea şi Dahlia aveau un respect mutual care venea din partea a doua femei care înţelegeau imensa putere a celeilalte, un respect care ar fi putut fi sămânţa unei prietenii, dar care nu fusese niciodată cultivată – fără niciun alt motiv în afară de acela că amândouă aveau prea multe secrete pentru o prietenie sinceră.

Secrete pe care niciuna dintre cele două femei nu încercase niciodată să le ghicească, lucru pentru care Dahlia era permanent recunoscătoare, întrucât ştia, fără urmă de îndoială, că, având motivaţia potrivită, ducesa de Trevescan ar fi unul dintre puţinii oameni din lume care ar fi putut să îi dezvăluie trecutul.

Un trecut pe care nu era interesată să şi-l reamintească vreodată.

Amintirea sosi de nicăieri, ca o trăsură scăpată de sub control, cu ochi de culoarea whisky-ului vechi de douăzeci de ani, o claie de păr blond-închis şi o bărbie severă, dreaptă, care încasase loviturile ei aşa cum le meritase.

Căci el le *meritase.*

Rămase împietrită, pierzându-şi uşorul surâs pentru o clipă. Pierzându-şi locul pentru o clipă.

Sprâncenele negre ale ducesei se uniră.

— Dahlia?

Dahlia scutură din cap, în acelaşi timp limpezindu-şi-l şi făcându-i semn ducesei să plece, durând o clipă până să se întoarcă către cele patru femei – mascate şi aşezate pe o canapea tapiţată cu mătase din spatele ducesei. Îşi găsi un zâmbet luminos de întâmpinare.

— Şi ai adus atâtea afaceri în seara asta! Bine aţi venit, doamnelor!

Nimeni de pe Shelton Street numărul 72 nu ar fi şoptit vreodată numele sau titlul vreunei membre, dar Dahlia catalogă imediat cvartetul care venea adesea neanunţat pe Shelton Street pe urmele ducesei: Lady S... o scandalagioaică notorie căreia îi plăcea mai mult Covent Garden decât Mayfair; domnişoara L... o intelectuală care în mod obişnuit spunea lucruri nepotrivite şi se trezea în pericol în lumea bună; Lady A... o tăcută fată bătrână în vârstă ai cărei ochi ageri valorau mai mult decât o duzină dintre spionii de pe acoperişuri ai Dahliei; şi, în cele din urmă, Lady N... fiica unui duce foarte bogat, foarte absent şi foarte binevoitor şi iubita adjunctei fraţilor Dahliei.

Dahlia întâlni ochii zâmbitori ai lui Lady N...

— Văd că eşti fără doamna ta.

Aceasta flutură din mână.

— Fraţii tăi au o navă în port şi o noapte târzie înainte. Ştii la fel de bine ca şi mine că, fără ea, s-ar îneca cu toţii în cala vasului. Dar ăsta nu este deloc un motiv pentru ca eu să rămân acasă şi să-mi sfâşii hainele, nu-i aşa?

Bastarzii Bătăuşi introduceau ilegal în Londra bunuri taxate nebuneşte de Coroană, aduse pe vase încărcate cu gheaţă; încărcătura, mutată iute şi întotdeauna la adăpostul întunericului, aducea venituri care erau perfect legale şi din cale-afară de ilegale. Astfel decurgeau afacerile din Covent Garden.

— Ei bine, suntem mai mult decât fericiţi să te avem alături de noi în seara asta, milady. Dahlia râse, înainte să se întoarcă din nou către ducesă. Presupun că nu vă aflaţi aici pentru companie?

Ducesa înclină capul.

— De fapt, nu. Suntem aici pur şi simplu pentru a citi veştile.

Să adune orice bârfe reuşeau.

— Atunci veţi fi bucuroase să aflaţi că avem o largă varietate de materiale în seara asta.

Femeile – despre care se şuşotea în sălile de bal că erau o adunătură de caractere nesatisfăcătoare – erau mai

mult decât bine-venite pe Shelton Street la numărul 72, unde rareori profitau de beneficiile mai senzuale ale calităţii de membru, alegând în schimb să lâncezească în camerele de primire şi să participe la luptele de la subsol când acestea erau programate. La urma urmelor, camerele private nu furnizau bârfe, iar grupul acesta făcea afaceri cu informaţii mai presus de toate.

— Avem trei lupte programate pentru seara asta şi o creştere continuă a numărului de membri, lucru care o face pe Zeva un pic morocănoasă.

Ducesa izbucni în râs înainte să coboare vocea la urechea Dahliei:

— Mărturisesc, mă aşteptam ca în seara asta să fie un nivel mai crescut de securitate…

Privi peste umăr către uşă, care era păzită de o pereche dintre cele mai mari brute din Covent Garden pe care le putea găsi cineva.

— Deşi bănuiesc că ăia doi sunt destul de buni.

Ei şi jumătate de duzină de ţintaşe pe acoperişurile care înconjurau clubul, dar nu era nevoie să ştie cineva asta, în afară de câteva persoane alese. Totuşi întrebă:

— De ce am avea nevoie de paznici suplimentari?

Ducesa coborî vocea pentru intimitate şi se întoarse, privirea ei călătorind pe deasupra femeilor împrăştiate prin încăperea tapisată bogat în purpuriu şi scăldată într-o decadentă sclipire aurie.

— Aud că sunt razii.

Sprâncenele Dahliei se ridicară.

— Ce fel de razii?

Ducesa clătină din cap.

— Nu ştiu. Tărâmul Celălalt a fost închis acum două nopţi.

Tărâmul Celălalt era jumătatea secretă adresată femeilor a unuia dintre cele mai iubite tripouri ale Londrei – multe dintre membre venind din lumea bună. Dahlia ridică din sprânceană.

— Este proprietatea a trei dintre cele mai iubite aristocrate din Londra, care se întâmplă să fie partenerele

celui mai puternic bărbat pe care l-a cunoscut vreodată oraşul. Crezi că ar veni Coroana pe urmele lor?

Ducesa ridică şi coborî enigmatic un umăr.

— Nu cred că Îngerul Căzut şi-ar închide jumătate din afacere fără niciun motiv. Au informaţii despre fiecare bărbat dintre cei care sunt membri… şi chiar şi numai acele secrete sunt suficiente ca să ducă la un raid. Ezită preţ de o clipă, apoi adăugă: Dar tu… şi tu ai destule dintre secretele acelea, nu-i aşa? Adunate de la soţii.

O brunetă statuară intră în partea depărtată a încăperii, mascată elaborat, şi Dahlia înclină capul pentru a o saluta pe baroneasa aflată în trecere înainte să răspundă încet:

— Găsesc că adeseori femeile ştiu mai multe decât cred bărbaţii.

Ducesa îşi înclină capul.

— De asemenea, mai multe decât ştiu bărbaţii, nu?

Dahlia zâmbi.

— Şi asta.

Vorbele le fură întrerupte de un râset nebunesc venit din partea cealaltă a încăperii, unde o adunare de femei mascate conversau în timp ce aşteptau să fie conduse mai în adâncul clubului.

— Jur că este adevărat! zise una cu pasiune. Iată-mă acolo, aşteptând suspecţii obişnuiţi, şi apare *el!* În Hyde Park, pe un magnific cal sur.

— Ah, nu-i pasă nimănui de cal, replică prietena ei. Cum arăta? Am auzit că este *din cale-afară* de schimbat.

— *Este!* răspunse cea dintâi, clătinând din bucle. Şi absolut în bine. Îţi aminteşti cum era de mohorât sezonul trecut?

Dahlia dădu să întoarcă spatele conversaţiei, dar ducesa aşeză o mână îmbrăcată într-o mănuşă ca smaraldul, oprind-o. Dahlia îi aruncă o privire.

— Este imposibil să fii interesată de oricine ar fi bărbatul necăsătorit bun de însurătoare despre care discută…

Ducesa zâmbi, dar nu îşi luă mâna.

— Îmi place o poveste despre transformare la fel de mult ca oricui altcuiva.

O nouă participantă se alătură conversaţiei:

— A fost la balul Beaufetheringstone săptămâna trecută – a dansat toate dansurile. Unul cu mine şi a fost ca şi cum aş fi dansat pe un nor. *Atât* de priceput. Şi acum este *atât* de chipeş. Şi *zâmbetul* acela! Nu mai este mohorât.

Urmă un oftat.

— Ce noroc pe tine!

Dahlia îşi dădu ochii peste cap.

— Oricine ar fi bietul bărbat, în mod limpede este în căutare de o soţie dacă a trecut de la mohorât la dans într-un an.

— Mmm, zise ducesa.

— Fratele meu spune că a fost la club timp de o săptămână, prezentându-se de unul singur… *taţilor!* sosi un răspuns cu sufletul la gură.

Ducesa privi către Dahlia.

— În căutare, cu siguranţă.

Dahlia oferi celeilalte femei un zâmbet îngâmfat.

— O poveste veche de când lumea. Şi absolut deloc interesantă, cu excepţia cazului în care aş zice că aduc carnetul pentru pariuri dacă ai dori să faci un pariu.

— Aud că urmează să găzduiască o petrecere mascată miercuri.

Mâna zveltă a tinerei femei atinse marginea uimitoarei sale măşti aurii în timp ce chicoti:

— Şi iată-ne, deja mascate!

— Măi să fie, veni răspunsul. Asta pune capac la toate: oricine ştie că o mască este pentru flirturi. Pun pariu că deja a ales-o. Va exista o nouă ducesă înainte de Crăciun.

Ducesă.

Vorba tăie aerul.

Nu era el.

— Acum *asta* este interesant, zise încet ducesa aflată de faţă. Nu este ca şi cum sunt duci gata de însurătoare

care zac pretutindeni.

— Nu, zise Dahlia distrasă. Tu ai fost nevoită să te grăbeşti până pe o insulă retrasă pentru al tău.

— Şi nu vine niciodată când este chemat, răspunse ducesa cu un ţâţâit. Dar acesta…

Curiozitatea o birui pe Dahlia.

— Cine este?

Un umăr se ridică, apoi căzu într-o necunoaştere lipsită de cuvinte, şi Dahlia ridică glasul către femeile care discutau.

— Ducele despre care discutaţi, le împunse, spunându-şi în sinea ei că era doar curiozitate prostească. Spunându-şi că era pur şi simplu pentru că informaţia era importantă ca monedă. Acest model de bărbăţie are un nume?

Nu era el. *Nu putea fi ei.*

Tânăra în domino negru simplu răspunse cea dintâi, cu ardoare în ton, ca şi cum aşteptase momentul în care să poată să îi vorbească Dahliei. Buzele ei se arcuiră în genul de zâmbet care venea odată cu un secret magnific, leneş şi relaxat, de parcă ar fi avut tot timpul din lume să îl împărtăşească.

— Cine este? repetă Dahlia, cu asprime şi nerăbdare, nefiind în stare să se oprească.

Ce naiba era în neregulă cu ea?

Ochii tinerei se lărgiră în spatele măştii.

— Marwick, zise simplu.

Ca şi cum nu ar fi supt tot aerul din încăpere.

Sângele dădu năvală în urechile lui Grace, un răget de supărare, frustrare şi mânie întunecându-i judecata. Şi numele acela, explodând înăuntrul ei. *Marwick.*

Imposibil! Cu siguranţă că se înşelau.

Nu îl gonise ea? Nu plecase el în întuneric?

Se întoarse către ducesă.

— Nu cred asta.

Nu se putea ca el să se fi întors. Plecase cu un an în urmă şi dispăruse – nu exista niciun motiv pentru ca el să se fi întors.

Desigur, nu era adevărat. Exista un motiv unic pentru ca el să revină.

Cealaltă femeie culese un pahar de şampanie de pe o tavă în trecere cu o mişcare languroasă şi nepăsătoare, neştiind de furtuna din inima lui Grace. De vijelia din mintea ei.

— Şi de ce nu? Orice duce are nevoie de o ducesă.

„Am ales titlul pentru a te face ducesa mea”.

„Tu urma să fii ducesă”.

— Se află aici ca să se căsătorească, zise ea.

— Ce plictiseală, răspunse ducesa.

Grace se simţea în multe feluri, numai plictisită, nu. Dumnezeule! El se întorsese.

Se întorsese.

Şi uite aşa, furtuna se linişti. Ştia ce trebuia să facă. Întâlni ochii celeilalte femei.

— Am nevoie de o invitaţie la balul acela mascat.

Capitolul 8

Dacă nu ar fi ştiut că balul mascat de la Marwick House era găzduit de însuşi ducele de Marwick, nu ar fi crezut-o niciodată. Nu era nimic la petrecerea sălbatică ce se întindea înaintea ei care părea câtuşi de puţin potrivit bărbatului pe care îl trimisese la plimbare cu un an mai înainte.

Bărbatul acela ar fi găsit fiecare clipă din evenimentul acesta frivol şi nevrednic de timpul lui. Desigur, bărbatul acela îşi petrecuse fiecare clipă căutând-o pe Grace, până când o găsise şi descoperise că fata pe care o căuta nu mai exista.

În săptămâna de când descoperise că el se întorsese, Grace făcuse tot ce îi stătuse în putere pentru a înţelege. Ce anume căuta el. Cum şi de ce.

Şi *pe cine.*

Pentru că exista o singură opţiune pentru care ducele de Marwick să se întoarcă în Londra şi să se introducă în societate – nu ca ducele nebun pe care şi-l imaginaseră

cândva, ci aparent ca altceva acum?

Vorbele femeilor din club răsunară în mintea ei.

Atât de chipeş. Zâmbetul acela! A dansat toate dansurile. A fost ca şi cum aş fi dansat pe un nor.

Ea aflase ultima. Învăţaseră cu toţii împreună – parte din concursul stupid al tatălui său. Numai pentru acest scop. Fiecare duce are nevoie de ducesa lui.

Şi, în cele din urmă, ducele de Marwick redevenise sigur pe sine.

„Tu urma să fii ducesă”.

Se împotrivi ecoului vorbelor din urmă cu un an. Se împotrivi impulsului de a stărui asupra lor, asupra durerii din ele când el le strigase din partea cealaltă a ringului – ultima lui încercare de a o recâştiga, chiar după ce ea îşi spusese punctul de vedere. Nu avea să o recâştige niciodată.

Pentru că nu mai era fata pe care el o iubise cândva şi nu avea să mai fie vreodată acea fată.

Dar lucrul acesta nu schimba faptul unic că, demult, făcuseră o înţelegere. Fără căsătorie. Fără copii. Fără continuarea liniei Marwick – singurul legământ pe care îl puteau face pe care tatăl băieţilor nu îl putea influenţa.

Şi dacă se întorsese să se căsătorească? Să producă un moştenitor?

Grace nu avea nicio altă alegere în afară de a pune capăt acestui lucru.

Şi dacă el se întorsese pentru altceva?

Atunci ea nu avea de ales decât să pună capăt şi acelui lucru. Pentru că fiecare secundă în care ducele de Marwick se afla sub ochiul publicului îi punea pe toţi în primejdie. El furase un titlu, iar ei, cu toţii, luaseră parte la asta. Afurisită să fie dacă el avea să-l pună pe vreunul în pericol pentru propria lui şansă la ceva mai mult – nu când Diavolul şi Whit aveau fericirea în mână alături de soţiile lor şi începuseră familii tinere.

Nu avea să apuce să se întoarcă şi să pretindă un viitor.

Nu când îl riscase pe al tuturor fără ezitare.

Nu le spusese fraţilor ei că el se întorsese, ştiind că aceştia ar fi insistat să i se alăture în seara asta. Ştiind că ei ar fi putut să insiste asupra unui lucru şi mai rău: să îl întâlnească pe Ewan în întuneric şi să facă ceea ce juraseră să facă cu ani în urmă. Ştiind ce îi împiedicase să facă, de teama a ceea ce s-ar fi putut alege de ei dacă ar fi fost prinşi: moartea unui duce nu era un lucru uşor de ascuns sub preş.

Aşadar, trebuia să fie Grace cea care să îl întâlnească pe ducele de Marwick pe propriul lui teren, să îi ghicească scopul şi să facă dreptate. La urma urmei, nu Grace fusese cea care îi spusese să nu se mai întoarcă vreodată? Nu Grace fusese cea care dăduse loviturile în noaptea aceea? Şi nu numai cele fizice – acelea aveau să se vindece şi să fie uitate –, ci şi pe cele al căror efect îl văzuse. Cele care îl deposedaseră de scopul lui.

Fusese atât de uşor?

Alungă gândul acela. Nu avea importanţă. Ceea ce conta era faptul că el se întorsese cu un scop nou: acela de a câştiga aristocraţia cu chipul lui chipeş, zâmbetul cuceritor şi dansul lui. Iar ea avea să îl împiedice.

Grace privi încruntată Marwick House, o locuinţă atât de elaborată, încât se întindea pe aproape o stradă întreagă din Mayfair, studiind ferestrele fericite şi primitoare, sclipind aurii în întuneric, oferind frânturi seducătoare ale petrecăreţilor de dinăuntru. Zări o Cleopatra cu un Marc Antoniu şi o ciobăniţă care zăbovea în fereastră, cu ciomagul în mână, ca şi cum aştepta să îi sosească mieluşeaua.

În vreme ce cerceta ferestrele, o ceată de oameni trecu pe lângă ea, îmbrăcaţi cu toţii în piese de şah: rege negru, regină albă, cal negru şi pion alb. Câteva momente mai târziu, sosi cineva deghizat în episcop[2] şi, pentru o clipă trecătoare, Grace se gândi că ar fi fost o adăugire isteaţă a pieselor de şah, dar lucrurile începură să aibă sens când apăru partenera lui, îmbrăcată în hainele diafane ale

2 În limba engleză, *bishop* are şi sensul de „nebun" (piesa de la jocul de şah (n.tr.)

unei călugăriţe.

Londra sosise în număr mare la balul mascat al lui Marwick – un fapt care o făcu pe Grace să îşi dea seama de două lucruri: mai întâi, Ewan trebuie să se fi schimbat, din moment ce cea mai mare parte a Londrei nu îl putea înghiţi anul trecut – duce sau nu; şi cel de-al doilea: îmbulzeala avea să îi acorde acoperirea perfectă pentru prezenţa ei.

Urma să intre, să îi dea de cap acestui Ewan nou şi îmbunătăţit, să îi descopere scopurile şi să iasă pentru a pune în mişcare planuri pentru a i le pune capăt. Şi faptul că era umăr la umăr cu restul oraşului nu putea decât să îi crească posibilităţile de succes.

Îşi îndreptă umerii şi îşi înfoie fustele ca de smarald înainte de a se asigura că masca ei argintie bătută cu pietre preţioase era bine potrivită pe faţă – destul de mare încât să îi acopere trei sferturi din ea, lăsându-i vizibile doar ochii negri şi buzele roşii. Şi apoi intră în luptă.

Îmbulzirea petrecăreţilor o luă pe sus şi o urcă pe scări şi apoi o duse pe coridorul lung şi elaborat al Marwick House, mişcarea încetinind când se ivi sala de bal. Pretutindeni în jurul ei se auzeau exclamaţii şi oftaturi încântate de surpriză. Un bărbat aflat undeva în stânga ei spuse:

— Marwick tocmai şi-a făcut duşmani din toate amfitrioanele din Mayfair.

Mulţimea se despărţi, şi Grace văzu încăperea, inima oprindu-i-se în piept pentru un timp îndelungat în timp ce observă decorul elaborat… până când începu să îi bubuie.

El recrease locul lor.

Crângul de pe marginea vestică a moşiei Marwick, care fusese locul preferat al lui Grace – locul lor preferat. Sala de bal era o copie.

Cu gura căscată, Grace intră în spaţiul enorm şi primitor, privirea i se întoarse către tavane, unde candelabrele luceau cu bucurie dintr-o masă de floră verde şi flori exotice. Oricine decorase nu precupeţise nicio cheltuială, elaborând un umbrar în toată regula din frunze şi flori vii care atârnau destul de jos peste spaţiul cavernos

pentru a adăuga un aer de intimitate zgomotoasei săli de bal.

De parcă bolta de deasupra nu era de ajuns, erau trei trunchiuri de copac care se înălţau din ringul de dans, masiv şi impunător, întrerupând fluxul de dansatori ce se învârteau în jurul încăperii. Erau făcuţi să pară a fi stejari, străvechi şi avântându-se către cer, evocând cerul liber. *Al lor.*

Fără să gândească, păşi pe ringul de dans, atrasă de acei copaci ca de o sfoară, şi descoperi că plăcile de marmură fuseseră acoperite cu un muşchi moale care trebuie să îl şi costat o avere.

Şi asta înainte să îl coste o avere ca să pună să fie scos. Privind îndelung la picioarele ei, la fustele ei ca smaraldul pe muşchiul care lucea în lumina lumânărilor ca iarba din timpul verii în lumina pestriţă a razelor de soare, mintea lui Grace o luă la goană, fiind distrasă de la munca ei şi de la planul ei din seara aceea – şi de ceea ce descoperise aici, în casa lui.

Amintiri.

Neinvitate, nedorite şi imposibil de evitat.

Avea din nou 13 ani. Era o zi caldă de vară şi ducele era plecat de pe moşie dintr-un motiv oarecare, iar ei erau liberi să îşi trăiască copilăria. Nu că băieţii ştiau prea bine ce să facă cu copilăria ori cu libertatea, dar, când maleficul lor tată era plecat, făceau ce puteau.

Whit şi Diavolul se îndreptaseră direct către râu, unde se stropiseră, se jucaseră şi se luptaseră ca fraţii care erau.

Grace îi privise pentru o vreme şi apoi intrase în crâng ca să îl caute pe Ewan, care era acum mai mult decât prietenul ei. Iubirea ei.

Nu că el o ştia. Cum ar fi putut ea să îi spună, când viaţa lor era într-o asemenea agitaţie? Când aveau fiecare zi doar după cheful monstruosului lor tată?

Şedea pe pământul acoperit de muşchi gros, cu spatele sprijinit de cel mai mare dintre stejari, cu ochii închişi. Sunetele erau înăbuşite în spaţiul liniştit, magic, dar nu avusese importanţă. El o auzise venind.

Nu îşi deschisese ochii.

— Nu era nevoie să mă urmezi.

Ea se apropie, şi strigătele Diavolului şi ale lui Whit se stinseră.

— Am dorit asta.

Atunci el se uitase la ea şi ochii îi sclipeau în lumina aceea ciudată, eterică.

— De ce? Eu nu sunt ca ei.

Nu era. Or fi fost cei trei născuţi în aceeaşi zi şi din acelaşi tată, dar fiecare fusese crescut de o mamă diferită. Ewan nu era orfan, ca Diavolul. Nici nu fusese crescut cu cărţi şi speranţa unei educaţii ca Whit. Îşi petrecuse prima parte a vieţii într-un bordel din Covent Garden, crescut de o amantă alungată şi de o duzină de alte femei care îl luaseră la ele când mama lui îşi făcuse apariţia cu rochii scumpe şi agrafele ei de păr bătute cu pietre nestemate.

Nu le păstrase, dar îl păstrase pe el şi lucrul acesta era acela care conta, iar Grace ştia asta.

Grace ştia şi mulţumise zi de zi mamei lui şi lui Dumnezeu pentru asta.

Trecuseră 18 luni de când erau cu toţii împreună, destul cât să fi aflat cu toţii povestea fiecăruia. Sau, pentru ca Grace să le fi aflat poveştile. Ea nu avea poveşti. Niciuna care să merite a fi împărtăşită.

Nu îi fuseseră îngăduite.

Singurele poveşti pe care le avea erau cele pe care le scrisese cu aceşti băieţi şi, în mod deosebit, cu acesta – băiatul înalt, blond şi imposibil de chipeş despre care îşi imaginase întotdeauna că era pe jumătate magic pentru felul în care putea să o câştige într-o clipă cu un zâmbet. Pentru felul în care punea la cale bătăliile tăcute cu bărbatul care părea să le stăpânească destinele.

În ziua aceea, însă, fusese diferit. Mai serios. Şi Grace simţise ce avea să urmeze, chiar dacă nu ştiuse cu certitudine. Era aproape gata.

Căzuse în genunchi în faţa lui, învăluiţi de mirosul bogat de pământ al poienii.

— Vei câştiga.

Privirea lui devenise aspră.

— Nu ştii asta.

— Ba da, spuse ea încuviinţând din cap. Am ştiut-o încă de la început. Eşti puternic şi inteligent, şi arăţi ca atare – Diavolul este prea mânios, iar Whit, prea nesigur. Tu vei fi acela.

Bătrânul duce dorea un moştenitor şi acela avea să fie Ewan. Şi urma să se întâmple în curând.

— *Eu* sunt mânios, zise el cu îndârjire. *Eu* sunt nesigur.

— Dar nu o arăţi, zise ea, în timp ce i se strânse pieptul.

— Nu pot.

Şoapta fusese genul care nu ar fi trebuit să vină din partea unui băiat. Era prea matură, şi Grace îl ura pe tatăl lui pentru asta.

— Nu pot.

Întinse mâna către el şi degetele îi mângâiară curba înaltă a obrazului.

— Cu mine poţi.

Devenise serios, apoi… destul de furtunos pentru ca ea să uite de soarele de dincolo de copaci. El îi apucase mâna într-a lui, dându-i mâna la o parte.

— Nu doresc să ţi-o arăt ţie. Nu doresc ca tu să o vezi vreodată.

Luă naştere confuzia.

— De ce?

Urmă o pauză şi apoi atingerea lui se schimbă, iar el nu o mai împingea. O trăgea mai aproape, ridicându-se pe genunchi ca să o întâmpine. Îşi aşeză fruntea pe fruntea ei şi rămaseră astfel pentru o veşnicie, inima lui Grace bubuind în felul acela misterios al tinerelor inimi, cu o promisiune a ceva ce nu putea fi numit şi o speranţă pentru ceva care nu putea fi imaginat.

Şi apoi o sărutase. Sau ea îl sărutase pe el.

Nu conta cine fusese cel care sărutase. Numai că sărutul avusese loc. Şi îi transformase pe amândoi în felul în care o face prima oară, transformându-se într-o amintire

care nu putea fi nicicând pierdută.

Amintire care acum o izbea, douăzeci de ani mai târziu, în sala asta care părea că fusese creată ca o pură reînviere a acelei amintiri ce părea să se fi întâmplat ieri. Ca şi cum se petrecuse cu doar câteva clipe mai înainte. Ca şi cum se întâmpla acum.

Trase aer în piept, recunoscătoare pentru scutul pus la îndemână de îmbulzeala oamenilor care se adunau în jurul ei, toţi înnebuniţi de decorul elaborat, pentru masca şi peruca ce o fereau de la a fi descoperită – nu că oricine din încăpere care ar fi putut să o recunoască i-ar fi dezvăluit identitatea. La urma urmei, dacă cineva o recunoştea pe Dahlia, atunci aveau motiv să frecventeze numărul 72 de pe Shelton Street şi lucrul acesta era o bârfă cu mult mai periculoasă decât intrarea Dahliei în societate.

— Astăzi ne jucăm de-a bruneta, aşa-i? spuse cineva aproape de urechea ei.

Ironia întreruperii în chiar acel moment, în care Grace se baza pe anonimatul ei, nu îi scăpă, deşi noua sosire fu mai mult decât o întrerupere bine-venită, obligând-o să înceteze să se mai gândească la trecut.

Se întoarse către cealaltă femeie – o femeie ai cărei ochi negri sclipeau în spatele unei măşti de păun complicat lucrate – în timp ce se asigură că propriile ei măşti, cea fizică, cât şi cea emoţională, stăteau bine la locul lor. O recunoscu imediat pe ducesa de Trevescan – care făcuse rost de invitaţia pe care Grace o ceruse.

— Sunt chiar atât de uşor de recunoscut?

Ducesa zâmbi.

— Consider că este de datoria mea să recunosc pe toată lumea.

Lucrul acesta era adevărat. Ducesa avea cea mai mare sferă de influenţă dintre toate femeile pe care le cunoştea Grace – ceea ce o făcea să fie un inamic puternic şi un prieten esenţial.

— Peruca este fantastică, zise ducesa, întinzând mâna pentru a trage de una dintre buclele de mahon ridicate cu artă în creştetul capului lui Grace. Franţuzească?

— Franţuzească.

Adusă pe una dintre corăbiile fraţilor ei cu două săptămâni în urmă.

— Bănuiesc că, în cazul tău, naturalul te-ar da de gol într-o clipită. Oricum, este minunată.

— Aş putea spune acelaşi lucru despre tine. Grace îşi coborî capul, permiţând ca în glasul ei să se simtă surpriza. Te văd mascată atât de rar.

Ducesa râse şi îşi scutură fustele splendidei sale rochii, făcând ca o nebunie de mătăsuri în culori de safir, albastru-verzui, verde şi violet să strălucească în lumina baldachinului, laolaltă cu o explozie de pene de păun care fuseseră adăugate costumului.

— Mă vezi arareori mascată pentru că de obicei mă vezi într-un loc care nu ar trebui să necesite măşti, aşa cum bine ştii. Bărbaţii nu îşi ascund niciodată identitatea atunci când îşi vizitează cluburile private. Eu de ce ar trebui să o fac?

Nu era adevărat în întregime, dar Grace nu putea nega standardul dublu care exista atunci când venea vorba de gen şi de plăcere. Cu toate acestea, nu se putu împiedica să privească împrejur ca să vadă cine ar fi putut să asculte.

— Nu-ţi face griji, zise ducesa. Măştile garantează că absolut nimeni nu este interesat de ceea ce avem de spus. Oftă şi continuă: Vezi de ce prefer să fiu pe deplin identificabilă?

Înainte ca Grace să apuce să răspundă, ducesa continuă:

— Mărturisesc, nevăzându-te niciodată de partea asta a Piccadilly Street, am fost destul de surprinsă când ai cerut o invitaţie. Îşi desfăcu evantaiul enorm din pene de păun şi adăugă: îmi vei spune de ce ai devenit atât de interesată de această petrecere *anume?*

— Am fost întotdeauna destul de interesată de arbori şi arbuşti.

Ducesa izbucni în hohote de râs.

— Ce minciună tragică! Pot doar să presupun că are

ceva de-a face cu dorinţa evidentă a lui Marwick de a-şi căuta o soţie.

Grace îşi lăsă un colţ al gurii să se ridice într-un mic surâs strâmb.

— Nu. După cum am spus, îmi plac foarte mult muşchii, şi unde altundeva poţi găsi atât de mulţi în oraş?

Râsul celeilalte femei se stinse într-un zâmbet larg când Grace adăugă:

— Şi stejari în interior – ce mai desfătare! Bineînţeles că am căutat să obţin o invitaţie.

Ducesa îşi lovi uşor braţul cu evantaiul ei ridicol şi spuse:

— Voi ghici adevărul, să ştii.

Grace îi oferi zâmbetul ei cel mai misterios.

— Ba nu, nu-l vei ghici, Excelenţă, dar te invit să încerci.

Ochii căprui ai celeilalte femei sclipiră în spatele măştii cu pene.

— Accept.

Înainte ca Grace să apuce să răspundă, aerul din jurul lor se schimbă, prevestind ceva nou şi palpitant. Nu ceva.

Cineva.

Se întoarse să privească în urma ei şi fu inundată de un val de fierbinţeală când ochii îi căzură pe bărbatul înalt şi chipeş îmbrăcat în pantaloni şi haină negre perfect croite, lavalieră albă scrobită la perfecţie. Un simplu domino negru care nu era decât o concesie pentru festivitate şi nu menită să îi ascundă identitatea – nu era ca şi cum ar fi putut să îşi ascundă identitatea în încăperea asta.

Ducele de Marwick, pe care nu îl văzuse de un an, de când îl pusese în genunchi şi îl aruncase pe străzi, stătea în picioare la nici trei metri de ea.

Un metru şi jumătate.

Un metru.

Urî faptul că i se tăie respiraţia când îl privi din cap până în picioare, atât de aproape încât să îl atingă dacă ar fi întins mâna. Destul de aproape încât să observe cum se schimbase. Era în continuare înalt, zvelt şi chipeş, dar acum

cumva mai lat decât fusese, mai musculos şi cu un chip mai puţin tras, chiar dacă obrajii îi rămăseseră perfect sculptaţi sub mască.

Nu că nu i-ar fi recunoscut vreodată frumoşii ochi de culoarea whisky-ului, cu genele lor negre dese. Şi dacă nu ar fi fost de ajuns? Gura aceea plină şi frumoasă era a lui şi numai a lui.

Se minunase de frumuseţea lui în club cu un an în urmă, dar în seara asta… făcu trecutul de ruşine.

Mâncase.

Dormise.

Mai mult decât din punct de vedere fizic însă, părea schimbat şi în alte feluri: mişcările sale erau mai languroase, zâmbetul mai senin… zâmbetul lui exista.

Fusese *bine.*

Pentru o clipă, Grace se întrebă dacă nu cumva se înşela şi, la urma urmelor, nu era el. Numai că, desigur, era, pentru că nu l-ar fi confundat niciodată. Era scris în fiinţa ei, la bine şi la rău. Gravat cu dorinţă, suferinţă şi mânie.

Lăsându-se pradă celei din urmă, privi cum ochii lui alunecară pe rochia extravagantă a ducesei, cercetându-i costumul extraordinar chiar şi când ea întinse mâna. I-o acceptă cu maniere perfecte şi făcu o plecăciune joasă deasupra ei, în vreme ce ea fu încântată de acest tratament.

— Ah! O altă descoperire surprinzătoare printre cei din mulţime.

— Credeaţi că nu aş rămâne la petrecere?

Îi oferi o expresie de ofensă glumeaţă, din cale-afară de nespecifică lui, şi camera începu să se încline în jurul ei.

El o auzise. Ascultase. O lăsase.

— Cred că mai înainte nu v-au plăcut niciodată petrecerile, replică ducesa, aplecându-se şi apropiindu-se – destul de aproape, încât ceva din Grace să şovăie. De ce aţi început acum?

— Poate că n-am avut niciodată o asemenea companie cuceritoare, spuse el, buzele arcuindu-se într-un zâmbet magnific, lăsând-o pe Grace cu un gând nebun, de-

o clipă, că poate o lua razna.

Apoi el se întoarse şi o privi în ochi, şi afurisitul bărbat îi făcu cu ochiul.

Nu o recunoscuse.

Nu putea. Nimic din răspunsul lui nu indica faptul că o recunoscuse cât de puţin. *Cum se putea una ca asta?*

Nu avea importanţă. Într-adevăr, făcea ca lucrurile să fie mai uşoare.

Cu toate acestea fu şocată până în adâncul fiinţei sale, deşi ar fi trebuit să fie mulţumită: la urma urmelor, nu asta era intenţia ei? Să fie ascunsă de el în plină vedere? Nu făcea asta parte din planul pe care îl plănuise iar şi iar în timp ce îşi făcea ochii cu mult creion negru şi îşi colora buzele? Şi îşi punea masca Dahliei?

Nu avea să îl mai întâlnească niciodată ca Grace.

În mod special nu aici, în casa lui din Mayfair – casa unei linii de duci. Şi, chiar dacă ar fi fost să o facă – chiar dacă el o aştepta –, nu avea să o aştepte în felul acela. Nu transformată în mod minuţios în rochia aceea, cu masca aceea, cu părul şi machiajul acelea, toate perfect concepute pentru o femeie din înalta societate. O femeie care avusese parte de cea mai bună educaţie, un batalion de cameriste, avere peste măsură şi o viaţă de privilegii, fără să se uite la bani.

El s-ar fi aşteptat ca ea să vină aşa cum o făcea întotdeauna, în pantaloni şi pelerină, cizme peste genunchi şi arme pe umăr, gata să ia prizonieri.

Şi, dacă ea ar fi venit, el nu i-ar fi zâmbit.

Nu îşi mai zâmbeau unul altuia.

El făcu o plecăciune adâncă şi, pentru o clipă, Grace fu aruncată înapoi în timp. Sau poate nu înapoi. Poate aruncată în lături, într-un alt timp, un alt loc, când cărările lor s-ar fi intersectat nu ca prieteni de odinioară şi inamici veşnici, ci ca o doamnă şi un domn.

Un duce şi o ducesă.

Respinse gândul şi savură faptul că el nu ştia, în timp ce făcu o reverenţă adâncă.

— Excelenţă.

El îşi înclină capul la vorba ei.

— Sunt în dezavantaj aici.

Făcu un efort şi o goni pe Grace deocamdată, lăsând-o pe Dahlia să ia conducerea cochetând. Se afla aici cu un scop, la urma urmei.

— Sunt sigură că nu-i adevărat.

— Ba este. Se aplecă apropiindu-se de ea. Ai un nume?

„Doar cel pe care tu mi l-ai dăruit”.

Răspunsul – pe care nu avea să îl rostească niciodată cu glas tare – o sfâşie, dar anii de antrenament o făcură să nu îl dezvăluie.

— Nu în seara asta.

Din nou zâmbetul acela, cel care o făcu din nou să fie confuză şi să simtă un lucru pe care nu dorea să îl numească. Un lucru pe care nu avea nicicând să îl ia pentru sine.

El se uită către ducesă.

— Dar dumneata, doamnă, îmi vei spune numele tău?

Cealaltă femeie privi la duce, apoi la Grace, apoi din nou la duce.

— Nu sunt sigură că doreşti să cunoşti numele meu, duce.

Ochii lui Grace se lărgiră când auzi răspunsul, chiar dacă vorbele se dizolvară în râs, vesel ca nişte clopoţei.

— În orice caz, mă tem că mă plictiseşte conversaţia – fără supărare.

Era unul dintre puţinii oameni de pe lume care putea să spună un asemenea lucru şi chiar să nu jignească.

— Şi văd un leagăn liber care atârnă de copacul din depărtare, îşi legănă fundul plin sub fustele ei vibrante. Aşteaptă un păun, sunt sigură.

Înainte ca un răspuns să ia formă, ducesa fu dusă, trecând printre o Maria Antoaneta minuţios îmbrăcată şi un ameninţător medic înalt, de pe vremea ciumei, şi dispăru în mulţime, fără îndoială încântată de ideea că un duce şi proprietăreasa unuia dintre cele mai exclusiviste bordeluri londoneze conversau – şi asta datorită influenţei sale.

Grace scoase un mic mormăit de dezamăgire din pricina faptului că fuseseră lăsaţi singuri, chiar dacă ştia că a fi singuri era singurul mod în care avea speranţa de a înţelege motivul pentru care el se întorsese.

— Prietena dumitale este întotdeauna atât de…

— Efemeră? sugeră Grace. Da.

— Aveam de gând să spun excentrică, răspunse el.

— Şi asta, zise ea.

Atunci el se uită la ea.

— Şi dumneata?

Nu îşi putu abţine zâmbetul mic şi secret.

— Şi eu sunt excentrică.

— Întrebam dacă şi dumneata aveai de gând să fii efemeră.

Cumva, în aglomeraţia şi cacofonia de oameni, vorbele lui fură joase şi îmbătătoare şi se instalară adânc în pântecul ei, deşi îşi reaminti în sinea ei că nu trebuia să aibă parte de vreo plăcere din partea acestui bărbat.

Acest bărbat care furase totul de la ea.

În seara asta nu era vorba despre plăcere. Ci despre a face planuri.

Dar el proiectase o încăpere şi un eveniment care erau pură fantezie şi, pentru a înţelege de ce – pentru a înţelege cum trebuie ce anume punea el la cale şi să îl împiedice –, Grace avea să fie nevoită să îi facă jocul.

Lucru care nu ar fi trebuit să fie dificil – nu făcea ea comerţ cu jocuri?

Nu era o proastă: ştia ce anume dorea el.

De la cine?

Ea ignoră şoapta perfidă şi firul de nelinişte care venea odată cu ea. Ignoră, de asemenea, ideea că el flirta cu o altă femeie. Îl lăsă să flirteze. Lasă-l să îşi imagineze un viitor parteneriat ca şi cum ea nu jurase să îi răpească asta încă de la început.

Grace avea să îşi poarte masca şi să îi ofere ceea ce el dorea şi, între timp, ea urma să clarifice obiectivul întoarcerii lui. Al schimbării lui. Al noii lui intrări în lumea asta pe care juraseră întotdeauna să nu o accepte.

Lumea asta în care el nu ar fi trebuit nicicând că se întoarcă.

Acesta era motivul pentru care ea se afla aici. În recunoaştere.

Înăuntru, *apoi afară. Aici, apoi dispărută.*

— Nu toată lumea de aici este efemeră?

— Chiar aşa? Sunt cu toţii produsul colectiv a secole de reproducere aristocrată.

„Totuşi, nu şi tu”, gândi ea. „Nici eu”.

— N-am pus niciodată prea mare bază în reproducerea aristocrată, duce.

Titlul era un test. Avea el să tresară?

El îşi aşează o mână pe piept în semn de dezamăgire prefăcută, cuceritorul lui zâmbet lărgindu-se.

— Mă răneşti, doamnă. Cu adevărat.

El nu o recunoscuse. Ceva se detensionă în pieptul ei, făcând-o să se relaxeze. Să se acomodeze cu rolul ei.

— Priveşte în jur, zise fluturând o mână în direcţia lui Henric al VIII-lea şi a lui Sir Thomas More aflaţi în apropiere, angajaţi într-o conversaţie zgomotoasă cu o Anne Boleyn şi o ducesă de Devonshire cu o perucă atât de înaltă, încât era un miracol că putea să îşi ţină capul drept deasupra rochiei scandalos de decoltate.

— Nimeni dintre voi nu poate suporta să se poarte aşa cum doreşte fără măşti. Care este scopul puterii pe care aţi acumulat-o dacă nu acela de a găsi încântarea?

El îşi înclină capul în direcţia ei.

— Noi? Dumneata nu eşti una dintre noi?

Ea clătină din cap.

— Nu sunt deloc dintre voi.

— Şi cum de ne-ai găsit? Plimbându-te pierdută în grădinile mele?

Ea nu îşi putu reţine urma de zâmbet.

— Am o invitaţie.

— De la mine?

Ea ignoră întrebarea.

— Sunt mulţimi de oameni în oraş care ar face orice pentru o şansă la bucuria pe care voi o puteţi avea într-o

clipită, zis ea în schimb. Şi totuşi, voi ezitaţi, permiţându-vă să gustaţi doar din plăcere când puteţi nega în mod rezonabil că aţi avut-o vreodată. Ce risipă!

— Atunci ce? Să luăm plăcerea pe măsură ce vine?

Cuvintele o învăluiră ca mătasea. Asta era exact ceea ce voia ea să spună. Ea, care avea de-a face cu plăcerea pe măsură ce acesta venea.

Grace zâmbi.

— Nu sunt nimic altceva decât o realistă.

— Atunci spune-mi ceva real.

Ea nu ezită.

— Sunt efemeră. La fel ca această seară.

Privirea ei scânteie dincolo de el, către copacii imenşi care se înălţau deasupra îmbulzelii de petrecăreţi.

— Dar ştiai deja asta.

— Ştiam?

O privise cu atenţie, iar ea se împotrivise nevoii de a-şi feri privirea, temându-se că el avea să o privească prea atent. Să vadă prea mult.

În schimb, îşi lipi strâns masca, lui oferindu-i un zâmbet cu subînţeles.

— Ţi-ai transformat sala de bal în aer liber, Excelenţă. Dacă acesta nu este un lucru efemer, atunci nu ştiu ce poate fi.

— Mmm, spuse el, şi mormăitul profund o încălzi, chiar dacă ştia că nu trebuia să îngăduie asta. Aşadar? Ce ar trebui să facem în seara asta?

El nu ştia că era ea. Dovada acestui lucru se afla acolo, în privirea lui: plină de curiozitate şi veselie.

Era o străină. Desigur, plănuise să fie. Dar nu se aşteptase ca şi el să fie unul.

— Acelaşi lucru pe care ar trebui să îl facem în fiecare seară, zise ea cu blândeţe, pe neaşteptate mai sinceră decât îşi imaginase că avea să fie cu el. Ar trebui să o savurăm.

Tăcere… şi apoi:

— Ai dori să dansezi?

Întrebarea o luă prin surprindere. Când fusese invitată

la dans ultima oară? Fusese vreodată invitată la dans? O dată sau de două ori, presupuse, în Covent Garden, de către cineva plin de curaj lichid. Dar ultima oară când dansase astfel? Într-o sală de bal?

Cu el fusese.

Iar el era făcut pentru asta. Chipeş şi fermecător şi având un zâmbet care putea să cucerească pe cel mai rece dintre sceptici, stând în picioare în faţa ei, îmbrăcat ca fantezia oricărei femei.

„Ţi-ar prinde bine o fantezie din când în când".

Vorbele lui Veronique, spuse mai devreme în săptămâna aceea, şoptiră prin fiinţa ei şi, pe urmele lor sosiră siguranţa şi concentrarea. Hotărârea. Obiectivul.

Aceasta nu era o fantezie. Aceasta era *o misiune de recunoaştere.*

Ea avea un *plan.*

Îşi aşeză mâna îmbrăcată în mănuşă pe cea pe care o întinsese el.

— Mi-ar plăcea foarte mult să dansez.

Capitolul 9

Ştiuse că era Grace din momentul în care ea păşise în sala de bal, într-o rochie care cădea la podea în valuri luxoase de smarald, în ciuda măştii care acoperea totul în afara frumoşilor ei ochi daţi cu creion negru şi a buzelor de culoarea închisă a vinului şi a perucii care îi fura buclele de culoarea flăcărilor.

Presupuse că încerca să se deghizeze, ca şi cum el ar fi putut vreodată să nu o intuiască. Să nu o simtă. De parcă avea să existe vreodată un moment în care ea să intre într-o încăpere şi întregul lui trup să nu fie încordat ca un arc.

Dar deghizarea necesita ceva mai mult decât putea Grace să aibă vreodată: abilitatea de a trece neobservat. Iar Grace avea să fie întotdeauna primul lucru pe care el îl observa în orice încăpere, pe vecie.

Ea venise.

Inima lui începuse să bubuie din momentul în care ea intrase – el vorbea cu cineva: un lord, despre un vot în parlament; un lucru la care Ewan muncea de luni întregi.

Sau poate că fusese o doamnă care dorea să i-o prezinte ducelui de Marwick pe fiica ei? Poate că fusese un vechi prieten de şcoală. Ewan nu avea prieteni vechi din şcoală, aşadar nu asta era, dar de celelalte variante nu putea să fie sigur. Pentru că ridicase privirea în timpul conversaţiei şi ea se afla acolo, la marginea sălii de bal, cu chipul înclinat în sus către bolta pe care el o concepuse tocmai pentru acest moment.

Locul ei preferat de pe moşia Marwick.

Locul în care el nu se mai întorsese nici măcar o dată de îndată ce ea plecase.

De îndată ce ea fugise. De îndată ce el o speriase şi o alungase.

Nu că avusese vreo alegere.

Clădise acest bal mascat pentru ea, făcându-i pe angajaţi şi pe grădinar să fie convinşi că el era la fel de nebun ca întotdeauna, dar, de data asta, prin cererea lui pentru copaci în interior şi ringuri de dans acoperite cu muşchi. Şi ştiuse că urma să îl coste o avere şi că, foarte probabil, avea să fie o risipă – pentru că se putea ca ea să nu vină.

La urma urmei, ultima oară când fuseseră împreună, ea făcuse limpede faptul că nu era interesată să îl mai revadă vreodată.

Dar el construise totul pentru ea, ştiind că ea avea să descopere că el se întorsese în Londra – la urma urmei, un duce nu se alătura din nou circuitului înaltei societăţi fără ca oamenii să vorbească – şi sperând că poate ea nu va rezista curiozităţii.

Sperând că ea ar putea veni pentru a-i descoperi planul. Sperând că poate ea ar vrea să facă parte din el. Însă aici se afla adevărata nebunie.

„Niciodată nu o s-o poţi recâştiga”.

Auzise vorbele acelea în fiecare zi din noaptea aceea,

când ea îi administrase singura lovitură care avea importanţă. Cea care avea să îl dea înapoi, dovada că fata pe care el o iubise cândva, cea pe care o căutase, o urmărise şi la care visase nu mai exista.

Pumnii ei erau ca piatra, desigur, şi aterizaseră cu o forţă nobilă – pedeapsă binemeritată pentru ceea ce făcuse el. Ei. Fraţilor ei. Lumii lor. Dar când ea vorbise – când se uitase la el fix în ochi, cu frumoasa ei privire căpruie plină de dispreţ şi îi spusese că el o ucisese, îl distrusese.

Pentru că în vorbele acelea… el auzise adevărul.

Aşadar, făcuse aşa cum ceruse ea. Plecase. Şi avea să continue să facă ce îi ceruse ea. Şi să nu o mai caute din nou. Iar decizia aceea îi ceruse să devină cineva diferit. Cineva mai puternic. Mai bun. Mai vrednic.

Un bărbat diferit de cel care o trădase. Care îi trădase pe fraţii lui şi, în balanţă, pe el însuşi.

Vorbele ei din seara aceea îl bântuiau încă: „Tu, care mi-ai furat totul. Viitorul. Trecutul. Afurisitul de nume. Ca să nu mai pomenim de ceea ce ai luat de la oamenii pe care îi iubesc”.

Prin urmare construise această nebunească sală de bal şi dăduse această nebunească petrecere mascată, cu unicul jurământ că nu avea să o mai urmărească.

Şi că, în schimb, ea ar putea să îl vâneze.

Sau, măcar, să intre pe uşă.

Ea o făcuse şi fu ca o respiraţie după ce se aflase sub apă pentru o vreme prea îndelungată. O privise cum cercetase încăperea, cum dăduse de trunchiurile de copaci şi de bolta imensă, cum fusese surprinsă de muşchiul de sub picioarele ei. Se îndepărtase de conversaţie, fiind în întregime ducele nebun la care Londra se aştepta când se întorsese cu spatele şi traversase încăperea către ea, incapabil să se abţină de la a consemna mişcările ei: felul în care buzele ei se înmuiară, deschizându-se într-o mică exclamaţie de surpriză… surpriză? Sau amintire? Felul în care ochii ei se lărgiră… a recunoaştere?

Fie amintire.

Fie recunoaştere.

În timp ce el o privea, ea ascunsese orice ar fi fost. O văzu lepădând un strat de emoţie şi purtând cu totul altceva, îndreptându-şi spatele şi umerii, ridicând uşor bărbia cu un gest sfidător.

Uite-aşa, Grace dispăru. O altă femeie îi luă locul.

Înaintase mai rapid, nerăbdător să o întâlnească pe femeia care devenise fata pe care el o iubise. Ba şi mai iute, când femeia aceea întoarse un zâmbet de culoarea vinului franţuzesc către ducesa de Trevescan – ea însăşi o mică belea. Şi apoi Ewan se afla acolo, iar Grace se întorcea către el, cu frumoşii ei ochi căprui într-ai lui, dar fără vreun semn că l-ar fi recunoscut.

Anii o făcuseră multe lucruri: o frumuseţe uluitoare, o minte strălucită, un boxer cu un pumn iute… şi, aparent, o actriţă. Pentru că era în stare să ascundă tot ceea ce avusese loc mai înainte.

Şi astfel, începură cu minciuni proaspete, ignorând faptul că fusese o vreme când se cunoscuseră unul pe celălalt mai bine decât cunoşteau pe oricine şi, în schimb, o luară de la capăt – cu glumele lui şi tachinările ei şi zâmbetele amândurora, al ei strălucitor şi destul de frumos, încât să îl facă să îşi dorească să facă orice pentru a-l vedea din nou.

Chiar cerându-i să danseze, ştiind că ţinând-o în braţele lui avea să fie un tip aparte de tortură. Pentru că era: să o tragă în braţele lui, dar nu atât de aproape cum îşi dorea. Parfumul ei înfăşurându-se în jurul lui: citrice şi mirodenii, dar fără ca el să aibă posibilitatea de a-şi îngropa nasul în părul ei ca să o inspire. Iar când ea ridică capul către el cu privirea ei rece şi controlată şi zâmbetul ei rece şi controlat, ca şi cum abia se cunoscuseră şi nu petrecuseră o viaţă întreagă într-un alt fel de dans, simţi durere fizică dorindu-şi să o tragă din încăperea asta şi aglomeraţia dinăuntru şi să se desfete cu ea.

Dar asta nu era ceea ce îşi dorea ea.

Ce îşi dorea?

— De ce copaci?

Cuvintele îl luară prin surprindere şi o privi în ochii de

sub mască.

Copacii erau pentru ea. Ce ar spune dacă el i-ar fi zis asta? Dacă ar fi smuls masca de pe ochii ei şi ar fi spus: „Ştii de ce sunt aceşti copaci. Copacii aceştia, pentru că i-ai iubit. Locul acesta, pentru că l-ai iubit. Totul. Pentru tine”.

Întotdeauna.

Dar nu spuse asta, pentru că, dacă ar fi făcut-o, ea ar fi fugit… şi nu s-ar mai fi întors niciodată. Aşadar îşi păstră masca bine aşezată pe chip şi răspunse întrebării ei evazive cu un răspuns la fel de evaziv.

— De ce nu?

Îl săgetă cu o privire exasperată – o imagine trecătoare a Excelenţei *Sale* de la care el primise acea privire de o mie de ori pe când erau copii. Fusese întotdeauna serios – viaţa lor nu era una supusă iresponsabilităţii – dar una dintre cele mai pure plăceri ale lui fusese să o necăjească pe Grace.

— Nu doreşti să încerci să ghiceşti?

Ea dispăruse, ascunzându-se înainte să deschidă gura.

— Oricine are minte ar presupune că erai nebun şi ţi-ai încălecat angajaţii cu dezastrul pe care toată verdeaţa asta o va fi făcut peste câteva zile.

— În cazul acesta, înseamnă că nu ştii nimic despre mine, răspunse el. Oricum cu toţii mă cred nebun.

— Adevărat că au spus ani la rând că erai nebun, spuse ea. Aş fi crezut că alegerea ta în materie de decor ar fi cea mai mică dintre problemele tale.

— Poate că întorc o foaie nouă, zise el, subliniind jocul de cuvinte.[3]

— Mmm, spuse ea, ignorând răspunsul şi în schimb oferindu-se să danseze.

Era o dansatoare minunată, mişcându-se cu uşurinţă alături de el, iar el rezistă impulsului de a o întreba cu cine dansase de o făcuse

0 parteneră atât de pricepută.

— Şi tu? Ce crezi? o întrebă, dorind ca ea să se

3 Foaie, în limba engleză: *leaf,* care înseamnă şi frunză, (n.tr.)

dezvăluie – să dezvăluie faptul că îl cunoştea.

Să îi spună adevărul identităţii sale şi să le ofere amândurora şansa de a discuta.

— Cred că semnele indică faptul că eşti într-adevăr nebun, da.

El izbucni în râs la auzul vorbelor şi porni să se răsucească împreună cu ea într-un cerc când ritmul muzicii crescu. Degetele ei se strânseră pe bicepşii lui, trimiţând o plăcere asurzitoare prin toată fiinţa lui.

— Voiam să spun: de ce crezi tu că am construit un arbore în sala mea de bal?

— Nebunia nu este un răspuns potrivit?

— Nu, zise el, neputând să se oprească. Am întors deja o nouă foaie în ceea ce priveşte nebunia.

O aşteptare cât o bătaie de inimă şi apoi ea spuse:

— Cred că încerci să atragi atenţia oamenilor.

„A unei persoane”, se gândi el. „A ta”.

— Crezi că funcţionează?

Ea izbucni într-un râs vesel – unul pe care el nu îl mai auzise niciodată la ea şi unul care îi plăcu mai mult decât şi-ar fi putut imagina – şi spuse, în timp ce privirea îi alunecă pe deasupra încăperii de dincolo de umărul lui:

— Cred că acest bal anume va fi ţinut minte pentru mulţi ani de aici înainte, da.

— Tu ţi-l vei aminti?

Ochii ei se ridicară într-ai lui şi zâmbi – încă nefiind Grace.

— Este prima oară când am dansat într-un umbrar, aşadar aş zice că da.

Nu era adevărat. El şi-o amintea răsucindu-se într-un umbrar, în vreme ce el şedea sprijinit de un copac, tânăr şi plin de furie, disperat să îi ţină pe toţi în siguranţă faţă de bărbatul care avea să le fure viitorul. De bărbatul care le furase viitorul.

Îşi putea imagina braţele ei întinse în vreme ce lumina soarelui îi bălţa pielea, aprinzând-o ca o flacără în timp ce ea se rotea şi se rotea şi se rotea până când ameţea ca să se mai rotească şi se prăbuşea pe muşchiul moale, râsul ei

fiind singurul lucru care putea să îl scoată din gândurile lui.

Ea dansase, iar el privise şi fusese singurul lucru pe care el îl iubise în acel moment. Exact la fel cum ea fusese singurul lucru pe care el îl iubise.

Dar nu o muştrului pentru minciună.

În schimb, o avântă într-un alt cerc, mai rapid decât cel din urmă. Ea se abandonă şi lăsă să-i scape un mic oftat… de încântare? El nu se putu abţine.

— Atunci îţi vei aminti decorul.

Ochii aceia splendizi îi găsiră pe ai lui.

— Pescuieşti complimente, Excelenţă?

— Cu neruşinare.

Ea deveni serioasă, ca şi cum conversaţia îi amintise că se aflau la cuţite şi aşa fuseseră întotdeauna – exceptând momentele în care nu erau.

— Îmi voi aminti şi de tine.

Refuză să îi elibereze privirea – să îi piardă atenţia. Îşi coborî vocea, permiţând şi unui alt lucru în afară de nobleţe să pătrundă.

— Din acest motiv copacii. Ca să îţi ofere ceva de care să-ţi aminteşti.

Pentru o clipă trecătoare, crezu că o prinsese. Dar ea nu se clinti, în schimb, îşi întoarse capul pentru a examina copacii în discuţie, cu buzele arcuite uşor.

— Şi grădinile tale? Au fost golite în urma culesului?

— Ceri să le vezi? o întrebă.

— Nu.

El făcu semn din cap către peretele de uşi deschise de pe o parte a sălii de bal.

— Este un bal mascat – fiecare petrecăreţ cu o mască conduce doamne încrezătoare în grădini.

— Atunci este un ghinion pentru tine faptul că eu nu sunt niciodată încrezătoare.

El râse uşurel ascunzându-se în spatele unei tuse la auzul acelor vorbe, surprins de împunsătură. Ea nu fusese astfel când erau tineri. Fusese prea dulce şi prea inocentă. Dar acum… era cu totul altceva. Înainte să apuce să studieze gândul, ea adăugă sec:

— Nu asta este bucuria de a purta o mască? Nu este nevoie să te prefaci a fi încrezătoare. În schimb, ai permisiunea de a te arunca cu capul înainte în compromitere.

Cuvântul acela – *compromitere* – veni cu o avalanşă de imagini care îl făcu pe Ewan să dorească să-l pună în aplicare pe fiecare în parte.

— Ai venit singură?

Da. Dacă ar fi venit cu fraţii ei, aceştia şi-ar fi vârât deja mâinile în gâtul lui.

Venise singură.

Gândul acesta trimise un fior prin tot trupul lui. Orice era… din orice motiv… nu era lipsă de interes. Iar el putea să facă ceva din asta.

nu mai era, înlocuită fiind de această femeie, ca oţelul de puternică, care nu îngăduia să se lase curtată. Nu se lăsa vânată.

— Acesta este un răspuns neobişnuit în faţa ofertei.

— Asta pentru că cele mai multe femei văd un titlu şi cred că este o curată oportunitate… o cale către libertate.

— Şi tu?

Buzele ei se arcuiră, dar zâmbetul nu ajunse în ochii ei.

— Ştiu că titlurile sunt cuşti aurite.

Vorbele ei îl tăiară, pe un val al trecutului. Era adevărul – adevărul lor mai mult decât al oricui altcuiva. Iar ea nici măcar nu îl ştia întru totul.

— Seara asta nu este pentru viitor, zise el, urând minciuna de pe buzele lui.

Urând felul în care ea o inspirase. Ştiind că trebuia să o rostească pentru a o ţine acolo. Ştiind, dincolo de toate celelalte că, dacă ea îl părăsea atunci, nu avea să se mai întoarcă vreodată.

Ştiind că invitaţia lui era un risc imens. Dar tot ceea ce fuseseră vreodată unul pentru celălalt fusese un risc.

Ea se întoarse uşurel – destul cât să îl privească în ochi.

— Măştile sunt periculoase. Nu se ştie niciodată cu

adevărat cine eşti când porţi una.

El nu ezită.

— Sau fac să fie mai uşor să-ţi arăţi adevărul.

Spusese lucrul nepotrivit. Auzi amărăciunea din micul ei râset.

— Să cred că acesta este adevărul tău, duce?

A doua oară când ea folosise titlul şi a doua oară când el fu nevoit să îşi reţină o tresărire. Se grăbi să păstreze controlul emoţiilor care îl tulburau.

— Este mai aproape decât ţi-ai putea imagina. Făcu o pauză, apoi continuă: Nimeni nu va observa dacă plecăm.

Auzind asta, ea râse.

— Ai stat departe de societate o vreme prea îndelungată. *Toată lumea* va băga de seamă. Te-au observat în timp ce flirtai cu o grămadă de femei în seara asta.

— Ai băgat de seamă asta?

Îi plăcea lucrul acesta. Ea ignoră întrebarea.

— Şi vor băga de seamă că pleci cu mine şi îşi vor pune întrebări legate de mine.

— Deja îşi pun întrebări în legătură cu tine, spuse el, ştiind că avea puţine secunde la dispoziţie pentru a o convinge, înainte ca orchestra să înceapă din nou, iar ea să găsească o cale de a-l părăsi. Frumoasa nestemată care n-a realizat încă faptul că eu sunt cea mai proastă alegere din încăpere.

— Acesta ar putea să fie primul lucru adevărat pe care l-ai spus toată seara.

Afurisită să fie masca pentru că o ascundea de el!

Vorbele înţepară. Înţelegerea tăcută că el nu era pentru ea. Şi, cu toate astea, ea rămase. El se agăţă de asta.

— Nu este cel dintâi, dar este adevărat, spuse. Aşadar, este astfel: sunt curioşi în legătură cu tine, dar vor şti cine eşti?

Nu vor şti, nu-i aşa? Ea nu trăia în lumea asta. Poate că el nu ştia unde trăia ea cu adevărat – ce n-ar da să îi cunoască viaţa! –, dar ştia că nu era o aristocrată şi că ar fi

putut să îşi scoată masca fără ezitare şi nimeni din încăpere să nu o cunoască.

Însă el nu ar pune-o niciodată în pericol în mod deliberat. Ea îi dărui un surâs.

— Cineva ar putea. Am o invitaţie, nu?

Îi plăcură la nebunie cuvintele cochete – felul în care ele îl încălzeau. Dar nu asta era ceea ce el întreba, iar ea o ştia.

— Nu vor şti cine sunt, încuviinţă ea gânditoare. Sunt prea cufundaţi în dorinţa lor pentru fantezia pe care le-ai oferit-o.

El se agăţă de acele cuvinte, grăbindu-se să întreacă primele acorduri ale orchestrei.

— Şi tu, milady?

Îi întâlni ochii de un căprui intens. Doamna *lui.*

— Cum rămâne cu dorinţele tale? Ce zici de fantezia pe care eu ţi-o ofer?

Timpul se opri în loc când ea cugetă la întrebare, o singură notă a viorii părând să atârne în aer în jurul lor.

Poate că nu avea să o aibă niciodată fără mască. Poate că nu avea să îl mai accepte vreodată. Dar ea era aici şi se afla în braţele lui şi, dacă asta era tot ce putea să aibă, trebuia să fie de ajuns.

Niciodată.

— Lasă-mă să fiu fantezia ta, şopti el.

„Lasă-mă să fiu tot ceea ce-ţi trebuie”.

— Numai în seara asta, zise ea.

El inspiră adânc. Ea îi oferise o seară. Mascată. Fantezie curată. Nu era de ajuns. Dar era un început.

— Numai în seara asta, minţi el.

Vorbele acelea o descătuşară. Mâna i se strânse într-a lui şi ea se mişcă, trăgându-l în mod magnific, incredibil printre petrecăreţi şi ieşind afară, în grădinile de dincolo.

Capitolul 10

„Ce zici de fantezia pe care ţi-o ofer?”

Poate că, dacă el nu ar fi formulat întrebarea în felul acela, folosind cuvântul pe care ea îl iubea atât de mult – cuvântul care îi fusese aruncat mai devreme în săptămâna aceea – poate că s-ar fi împotrivit.

Poate dacă el nu ar fi fost atât de atrăgător. Poate dacă el nu ar fi fost atât de chipeş. Poate dacă el nu ar fi avut un zâmbet atât de strălucitor.

Poate… dar puţin probabil.

Pentru că, atunci când el o întrebase, cu mască şi toate cele, despre dorinţele ei, ea îşi dăduse seama că undeva, adânc înăuntrul fiinţei ei, dorea *asta.* O seară de fantezie. O seară cu bărbatul acesta, faţă de care măsurase orice alt bărbat timp de douăzeci de ani, ca un blestem. O seară cu el, fără niciun fel de consecinţe… atâta vreme cât avea să rămână cu masca pe chip. Atâta vreme cât el rămânea în întuneric.

O seară în care ea să ia de la el, nu invers.

El luase de la ea un timp atât de îndelungat. Numele ei, viaţa ei, siguranţa şi viitorul ei. El îi promisese toate acele lucruri şi nu îi dăduse niciunul. Îi era dator, nu-i aşa?

Aşadar, ce dacă îşi lua răsplata?

O singură dată. Doar în seara asta. În grădini. Mascată şi necunoscută.

Dahlia, încasând în locul lui Grace. O femeie care primea, în sfârşit, ceea ce i se cuvenea.

În seara asta şi apoi avea să scoată asta – şi pe el – din mintea ei.

Şi mâine? Avea ea să găsească o cale să îl scoată din Londra.

Dar în seara asta, îi prinse mâna într-a ei şi îl trase din sala de bal, prin mulţimile care se agitau şi copacii ce se avântau în aer, prin mirosul puternic al muşchiului care îi învăluia, deschizând drumul când ieşiră pe uşi şi păşiră în grădini, prin parfumul florilor – mixandre parfumate şi ghivece cu inflorescenţe ce se revărsau pe tot balconul – şi Grace se opri pentru o clipă, permiţând miresmelor să curgă în jurul ei.

Sera de portocali de la Burghsey House avusese întotdeauna mixandre din abundenţă şi fusese unul dintre locurile ei preferate în care să se ascundă pe timp de seară, datorită parfumului puternic al florilor la asfinţit. Şi, cu acest parfum, veni o altă amintire: ea şi Ewan, sub o masă pentru grădinărit, când soarele apunea prin ferestrele de la vest. Mâna lui într-a ei. Degetele lor întrepătrunse, înconjuraţi de exact acest parfum.

Se întoarse către el. Îşi amintea el?

El zâmbi.

— Negreşit, milady, zise el, cu glasul plin de promisiune întunecate. Nu te opri acum.

Cine era bărbatul acesta nou? Unde era Ewan? Ce se întâmplase cu el?

„Tu l-ai alungat. Şi acum, bărbatul acesta se întoarce în locul lui”.

O şoaptă bănuitoare veni odată cu vorbele. Ceva asemănător îndoielii. Ceva care nu se simţea cum trebuie. Gonind acest sentiment, îşi împreună degetele cu ale lui şi îl trase pe scări în jos, trecând pe lângă o piesă de şah care chicotea în braţele unui muşchetar şi o altă Maria Antoaneta care îi cercetă cu atenţie când trecură în viteză pe lângă ea.

Care era treaba cu femeile aristocrate şi Maria Antoaneta – uitaseră cu toate că asta îşi judecase greşit puterea şi sfârşise fără cap?

Dar lasă-le să mănânce cozonac…

El îi strânse mâna şi ea privi în urmă, oprindu-se şi lăsându-l să o tragă către el şi să îi redirecţioneze mişcările – nemaiîndreptându-se către grădina principală, ci către o cărare lăturalnică, luminată slab şi care şerpuia printre tei. Îl urmă.

— Presupun că e adevărat ce se spune, şopti ea uşurel în timp ce el o călăuzi departe de casă şi de lumină. Domnii burlaci te vor conduce întotdeauna pe cărările din grădină.

El nu râse la auzul acestor cuvinte. În schimb aruncă o privire rapidă, arzătoare în spate, către ea, înainte să se

oprească la o uşă fixată în zidul din dreapta lor. Ea nu băgase de seamă că exista un zid, darămite o uşă, până când el aruncă zăvorul de fier şi împinse poarta grea de stejar, dezvăluind un peisaj magnific – un petic verde, înconjurat pe margini de o grădină uimitoare în care, Grace era sigură, lumina zilei ar fi dezvăluit răzoare pline de viaţă. Şi în centru se afla un foişor, construit şi vopsit minunat.

Ea înghiţi în sec, absorbind spaţiul acela.

— Este magic.

— Este privat, zise el, trăgând-o în sus pe trepte şi intrând în foişor înainte să se întoarcă cu faţa către ea, degetele lui mângâindu-i braţul în sus, minunat de sus, până când pielea rece a mănuşilor lui îi mângâie bărbia, senzaţia făcând-o să se apropie de el.

Buzele ei se depărtară şi ochii ei urmară, de sub mască, conturul gurii lui pline şi îmbătătoare – exact aşa cum şi-o amintea. De câte ori se gândise ea la gura aceea? De câte ori visase că o sărută, noaptea târziu, când îşi putea permite un vis care părea o trădare?

De câte ori pusese capăt fanteziei, urând faptul că încă îl dorea pe acest bărbat care o trădase atât de deplin?

„Lasă-mă să fiu fantezia ta”.

— Aşteaptă… zise el, retrăgându-şi mâna dintr-a ei, înlăturarea atingerii fiind ca o pedeapsă. Îşi smulse mănuşa cu dinţii şi o aruncă la pământ. Acum. Dă-mi voie… şi întinse mâna după ea, degetele lui fiind ca o promisiune fierbinte pe pielea ei.

Atingerea fu imperativă şi blândă, ca şi cum el nu mai putea îndura să aştepte după ea, şi totuşi îşi dorea să facă lucrurile cum trebuie.

— Permite-mi…

Porunca de mai înainte deveni o rugăminte. Îi cerea să o sărute.

Ea o dorea. *Da.* Şi totuşi… înainte de a apuca să rostească vorbele, ezită.

— Aşteaptă!

El se opri, eliberând-o imediat cu un mic mormăit de frustrare.

Era o capcană? O recunoscuse? Ea ştia cine era el… de ce avea importanţă dacă amândoi participau la acest joc?

Iar dacă el nu o recunoscuse – căci aşa părea – de ce avea acest lucru importanţă?

Îl privi în ochi, abia vizibili în lumina lunii.

— De ce acei copaci?

El împietri la auzul întrebării. Emoţii? Sau surpriză? Sau ambele?

— Ţi-am spus, zise el, ca să-ţi aminteşti de mine.

Să îşi amintească de el cel din trecut? Sau să şi-l amintească acum?

Avea să şi-l amintească. Astfel: chipeş şi fermecător şi dorind-o, pentru tot restul vremurilor.

— Îmi voi aminti de tine.

„Nu te-am uitat niciodată”.

El încuviinţă din cap, făcând un pas mai aproape de ea şi împingând-o până la marginea foişorului, până când fu lipită de peretele de lemn, şi îşi coborî capul, şoptindu-i în ureche:

— Am de gând să fac să-ţi fie imposibil să faci altfel.

Fierbinţeala îi cuprinse întregul trup la auzul promisiunii. Nu conta că era menit să fie o fantezie.

Avea să îşi amintească absolut totul. Să îşi amintească senzaţia respiraţiei lui pe gâtul ei, punând-o pe foc. Şi apoi restul promisiunii lui…

— Îmi voi aminti de mirosul tău, de frişcă şi mirodenii.

Avea să îşi amintească degetele lui care coborau mângâindu-i gâtul şi îi treceau peste umeri, coborându-i pe braţ şi trăgându-i mănuşa. Scoţându-i-o cu o alunecare îndelungată şi lentă şi dezgolindu-i mâna în seara de toamnă târzie. Şi mai multe vorbe.

— Îmi voi aminti de felul în care se simte pielea ta, ca mătasea.

Şi ea avea să îşi amintească felul în care îl simţea şi de felul în care îi mulţumi lui Dumnezeu pentru masca care îl ţinea departe de ea… pentru că nu avea încredere în ea însăşi că nu avea să cadă din nou în braţele lui dacă ar fi

putut să îl vadă în întregime.

— Îmi voi aminti sunetul respiraţiei tale în urechea mea. Felul în care plăcerea se agaţă de ea. Mi-ar plăcea să-mi amintesc gustul tău, zise el în şoaptă, în timp ce gura îi urmă conturul obrazului, imperceptibil, ca o promisiune. Stăruind la colţul gurii ei, ca o suflare.

Oricum nu avea încredere în ea însăşi să nu cadă din nou în braţele lui.

O singură seară. Doar o singură cădere.

— Da, şopti ea.

„Te rog, da”.

El nu schiţă nicio mişcare.

— Spune-mi numele tău!

La vorbele acestea ea se retrase, ochii zburându-i către ai lui, iar el o privi preţ de o clipă.

Grace. Ar trebui să îl spună. Era pe jumătate sigură că el îl ştia deja. Dar dacă ştia… ar fi fost astfel dacă el ştia? Atât de simplu? Atât de uşor?

Ar fi fost nevoită să pună capăt jocului dacă se arăta. Iar ea nu dorea să îi pună capăt. Nu acum. Nu când era atât de aproape.

Nu avea să aibă niciodată mai mult decât atât din el.

„Asta trebuia să fie de ajuns”.

Se întinse după el, mâna ei curbându-se pe după gâtul lui şi degetele îi alunecară în părul lui, încâlcindu-se acolo. Trăgându-l mai aproape. Privirile li se întâlniră şi ea şopti:

— Nu, cu o fracţiune de secundă înainte să îl sărute.

El încremeni când buzele li se atinseră şi, pentru o clipă, ea crezu că el avea să se retragă. „Nu o face”, îşi spuse ea în gând. „Permite-mi să am asta”.

Şi apoi mâinile lui se ridicară spre chipul ei, ţinând-o nemişcată în timp ce buzele lui se deschiseră şi răspunse sărutului ei, iar lumea ei se prăbuşi în jur – noaptea, masca şi, mai mult decât toate, amintirea. Băiatul care fusese primul ei sărut: stângaci, stingher şi perfect… dispăruse şi, în locul lui, bărbatul acesta: puternic, sigur pe sine şi perfect… şi ceva şopti în fiinţa ei că asta era în acelaşi timp

extrem de puternic şi din cale-afară de îngrozitor.

Nu se opri pentru a se gândi care era mai important. Nu dorea să se oprească. Nu dorea ca el să se oprească vreodată. Un sunet hurui adânc în gâtlejul lui când degetele lui mari dădură de urma marginii de jos a măştii ei, pătrunzând sub mătasea structurată, netezindu-i pielea în timp ce o aşeză pe Grace în aşa fel încât să îi ia cu asalt buzele mai temeinic.

Şi fu rândul ei să mormăie, plăcerea sărutului lui fiind inegalabilă cu orice simţise ea vreodată… o făcu să ardă în flăcări. Grace se ridică pe vârfuri şi braţele i se înfăşurară în jurul gâtului lui în timp ce îl trase mai aproape, fără să se gândească la seara aceea sau la bal, nici la planurile lui de a-şi găsi o soţie sau de a-şi face o viaţă dincolo de ea… gândindu-se doar la el, la ei, la ceea ce ar putea avea în clipa asta, fără ca nimic să le stea în cale.

Nimic altceva decât dorinţă.

Oferită şi acceptată.

El îi linse buzele, mângâierea limbii lui fiind ca o flacără, iar ea îşi pierdu răsuflarea simţind acea senzaţie, ochii închizându-i-se în timp ce ea se retrase, iar el îşi aşternu sărutul pe linia bărbiei ei, pe gâtul ei şi pe pielea fină a umărului ei, în timp ce o ridică să şadă pe marginea foişorului, nelăsându-i nicio altă alegere în afară de cea de a se agăţa de el.

Nu că ea ar fi făcut o altă alegere.

Nu dorise niciodată nimic aşa cum dorea asta – plăcere şi durere, dorinţă şi risc. Un sărut care era deodată şi trecutul, şi prezentul – chiar dacă nu avea să fie nicicând viitorul.

Şi un singur gând, sfărâmându-se în fiinţa ei: „Al meu”.

Nu era loc pentru asta, desigur. El nu era al ei. Nu avea să fie niciodată. Iar ea nu putea face faţă ideii că se putea ca el să fie încă parte din ea. Asta era totul. O seară. O fantezie. Aşa cum fusese promis.

Fără ca el să afle vreodată.

Ewan se retrase ca şi cum ar fi auzit gândul acela, şi

amândoi îşi traseră sufletul. Ea îşi încleştă pumnul în părul lui şi îl trase din nou aproape. Destul cât el să îşi mârâie disperarea într-un alt sărut îmbătător înainte să îşi amintească că avea ceva de spus. Smulgându-şi din nou gura de pe a ei, şopti:

— Aşteaptă!

— Am aşteptat destul.

O viaţă întreagă. El pufni uşor în râs.

— Un moment în plus nu mai contează.

Însă conta. Era un moment mai puţin din colecţia asta… din singurele momente pe care ea avea să le aibă vreodată.

— Spune-mi numele tău, spuse el, înainte ca ea să apuce să protesteze din nou.

— Nu.

El deschise gura să protesteze împotriva refuzului imediat şi ea ridică mâna, punând un deget îmbrăcat în mănuşă pe buzele lui.

— Ştt. Tu mi-ai promis fantezia, nu?

El păru *îndurerat.*

— Aşa este.

— Tu ai întrebat care erau dorinţele mele.

— Da… începu el, iar ea îi aşeză din nou degetul pe buze.

— Asta este ceea ce doresc. Asta este fantezia. Fără nume.

Dacă el insista, aveau să îşi facă apariţia amintirile. Să apară trecutul. Aveau să fie Ewan şi Grace. Dar în seara asta, puteau exista Dahlia şi ducele, întunecat şi misterios şi plin de promisiuni care puteau fi ţinute pe timpul unei seri, nu era obligatorie o viaţă întreagă.

— Tu mi-ai spus, continuă ea. Seara asta nu e pentru viitor.

Îl privi, dorindu-şi ca el să îi urmeze exemplul, timpul lungindu-se ca o eternitate. Şi apoi el deschise gura şi îi luă vârful degetului între buzele lui, sugând cu blândeţe şi făcând-o să ia foc. Maxilarul ei se destinse în timp ce privi mişcarea lui – trădând atingerile îmbătătoare ale limbii lui

pe pernuţa sensibilă a degetului ei. La oftatul ei de plăcere, el o eliberă, trecerea dinţilor lui pe pielea ei făcând-o să tânjească.

— Fără nume, consimţi el, încetişor. *Atunci* masca rămâne şi ea, de asemenea?

Ea înclină capul drept răspuns la această întrebare. Bineînţeles că masca rămânea. Regula ei nu îl împiedică pe el să întindă mâna după propria mască şi să şi-o scoată, aruncând-o undeva în întuneric, ca şi cum nu avea nici cea mai mică intenţie de a se întoarce vreodată la balul lui sau în casa lui, sau la viaţa lui. Sau, dacă da, nu avea deloc intenţia de a se întoarce la toate acestea pe ascuns.

Îl sorbi – incapabilă de a se abţine acum, când el era în sfârşit dezgolit în faţa ei – dorindu-şi dincolo de orice altceva să îl poată vedea clar în lumina lunii. Pentru a se revanşa, întinse mâna către el şi degetele îi alunecară pe pomeţii lui înalţi, aristocratici, simţind fierbinţeala pielii lui. El ridică mâna şi îi luă mâna într-a lui, apăsându-i-o pe obrazul lui, ca şi cum el era o ofrandă.

— Acum te pot vedea, zise ea.

— Mă puteai vedea şi mai înainte; nu trebuia decât să ceri.

Ea se minună la auzul cuvintelor lui, atât de libere şi lipsite de griji. Cum ar fi să nu fii nicicând nevoit să te ascunzi? Grace era atât de expertă în a se ascunde şi a juca un rol – miliarde de roluri – încât adeseori *îşi* uita adevărul.

Nu că ar fi putut vreodată să îl arate aici.

El îşi trecu o mână prin păr, blondul-închis sugerând aurul în lumina lunii. O privi deschis.

— Şi? Îţi place?

„Atât de mult!”

— Merge, îngădui ea, predându-se momentului. Pentru seara asta.

El zâmbi, strâmb şi familiar în farmecul lui tineresc, iar ei i se strânse pieptul la ecoul amintirii care veni cu asta. Nu destul cât să o alunge. Doar cât să o facă să îşi dorească să nu plece niciodată.

O privi în ochi.

— Atunci ce altceva, milady? Dacă este să fiu fantezia ta, de unde încep?

Inima ei începu să bubuie, dar ea refuză să se lase influenţată, îşi ridică bărbia.

— Sărută-mă din nou!

— Unde?

„Peste tot”.

— Oriunde doreşti.

El mârâi din adâncul gâtlejului şi apoi:

— Doresc totul.

Întinse mâinile după el.

— Atunci sărută totul.

Se împreunară ca o furtună, izbindu-se unul de altul în timp ce el îi ridică bărbia către acoperişul foişorului, etalându-i gâtul lung, aşezându-şi buzele pe el şi trecând cu limba peste el. Ei i se tăie respiraţia de plăcere, conştientă în mod insuportabil de mâinile lui pe părţile ei laterale, îngrădind-o ca într-o cuşcă pe peretele jos al foişorului, propriile ei mâini fiind în părul lui, pe jumătate ţinându-se, pe jumătate ghidându-l în josul gâtului ei şi mai departe, pe pielea care se ridica din decolteul adânc al rochiei. Şi apoi o mână fu acolo, pe decolteul ei, strângându-l în pumn, trăgând de material înainte de a-l sfâşia, destul cât să îl îndepărteze şi să îi elibereze sânii în faţa aerului de vară.

Fu nebunesc şi sălbatic şi, în doar câteva minute, realitatea avea să revină şi, odată cu ea, adevărul despre acţiunile lui, mânia ei, ireparabilul lor trecut şi imposibilul viitor, dar în clipa asta, fu lucrul ăsta… nebunesc şi sălbatic.

Ea inspiră adânc, iar el se retrase la auzul sunetului, ca să o măsoare cu privirea. Ea îşi trecu degetele peste claviculă, verificând mânecile care îi acopereau încă umerii înainte de a-şi coborî braţele şi lăsându-l să privească pe săturate.

El o făcu momente destul de îndelungate, încât ea crezu că s-ar putea ca el să nu o mai atingă la urma urmei şi apoi el scoase o înjurătură, întunecată şi păcătoasă şi, pentru o clipă, dicţia lui perfectă alunecă în trecutul lui: în Covent Garden. Tăişul argoului făcu ca fierbinţeala să se

adune în fiinţa ei, ca o lovitură directă a dorinţei, dar îl văzu auzindu-şi propriile cuvinte – cuvinte pe care ducii nu le pronunţau în prezenţa doamnelor, indiferent cât de departe se aflau pe cărarea din grădină. Tresărirea fu imperceptibilă.

Avea el să se oprească?

Cu siguranţă că nu. Nu acum.

„Nu te opri!”

— Asta… şopti el, vorbele fiind joase şi îmbătătoare. Asta este ceea ce doream. Din momentul în care ai sosit mi-am dorit să-ţi scot rochia de pe tine. Ochii lui frumoşi, luminaţi de razele lunii, îi întâlni pe ai ei. Spune-mi că şi tu o doreai.

Ea se îndreptă, trăgându-şi umerii spre spate, prezentându-se privirii lui fierbinţi. Etalându-se. Şi apoi şopti:

— Toată.

Un alt mârâit magnific din gâtlejul lui.

— Cum doreşte milady.

Îşi aşeză buzele acolo unde ea jinduia să îl simtă, stăruind cu mângâierile limbii înainte să o ia cu blândeţe în gură şi să sugă, alene şi ritmic, până când ea se mişcă sub el, potrivindu-şi trupul cu mişcările lui îmbătătoare şi şoptind încurajări în timp ce îi fura gândurile.

Şi acolo, sub stele şi acoperişul acelui foişor secret, Grace se predă fanteziei, precum şi acestui bărbat şi gurii, şi mâinilor lui magnifice – mâini ce lunecau sub fustele ei, peste gleznele ei şi în sus, pe lungimea piciorului ei, din ce în ce mai sus, aducând materialul cu ele, până când aerul verii îi săruta coapsele cu aceeaşi promisiune îmbătătoare pe care o făcuse sânilor ei. Când o eliberă, ea aproape îşi strigă frustrarea, până când el suflă prelung peste sfârcul unuia dintre sâni şi o privi din nou, degetele lui jucându-se peste pielea fină a coapsei ei interioare, desenând modele care îi răpiră judecata.

— Unde altundeva să te mai sărut, milady?

Ea îşi reţinu un blestem la auzul vorbelor ce o tachinau, chiar în timpul în care îşi depărtă coapsele un pic

mai mult. Era o femeie care făcea tranzacţii cu plăcerea şi ştia că dorea să aibă parte de propria plăcere. Ştia că exista un singur bărbat de la care avea să dorească acea plăcere vreodată – chiar dacă nu putea recunoaşte lucrul acesta în veci. Chiar dacă el nu putea să afle niciodată. Îl privi în ochi, recunoscătoare pentru mască – atât pentru cea de material textil, cât şi pentru cea care era mult mai complicat de îndepărtat – şi răspunse ea Dahlia, care nu ar fi ezitat să ia ceea ce îşi dorea.

— Nu ai spus tot?

El înjură încetişor la vorbele acelea, aplecându-se să îi fure buzele într-un sărut încă o dată, înainte de a se retrage şi de a spune:

— Mmm. Nu-ţi voi da drumul până nu voi gusta din tot. Fiecare centimetru din trupul tău.

Fără ezitare, lunecă pe genunchi înaintea ei, luându-i raţiunea cu el.

Îi depărtă coapsele, iar ea îşi închise ochii la atingerea lui, dorind-o mai mult decât o putea spune, şi degetele i se strânseră în părul lui, numele lui şoptind prin fiinţa ei – numele pe care nu putea să îl folosească niciodată: Ewan. Când o sărută pe pielea fină a interiorului genunchiului, marginea dinţilor lui trecând pe acolo ca o promisiune, ea expiră prelung şi tremurând. Nici respiraţia lui nu era în perfectă stare, iar el şopti:

— Mă simt ca Apolo în pădure.

Ea deschise ochii la auzul vorbelor, privind fix la stelele pictate pe tavanul foişorului: o altă boltă pe care nu avea să o vadă niciodată fără să se gândească la el.

— A-Apolo?

— Mmm, zise el şi se întoarse pentru a depune o sărutare îmbătătoare pe coapsa opusă. Apolo, plimbându-se în pădure până când dă peste cea mai frumoasă femeie pe care a văzut-o vreodată.

Râsetul ei surprins se transformă într-un icnet de plăcere când buzele lui se mutară din ce în ce mai sus, mai aproape şi tot mai aproape de locul în care ea îl dorea. Se ţinu de el, trăgând cu putere de părul lui şi iubind geamătul

de plăcere-durere pe care el îl oferi chiar dacă îi displăcu profund felul în care el zăbovi, destul de aproape încât să o facă să simtă respiraţia lui şi prea departe pentru ca ea să simtă orice altceva.

— Era goală într-o baltă?

El îşi îngână amuzamentul, iar ea auzi distracţia din sunet, ca şi cum el era prea concentrat asupra unui alt lucru. Asupra ei. A locului asupra căruia şi ea era concentrată.

— Îţi voi spune mai târziu.

Îşi aşeză buzele pe miezul ei fierbinte, chinuit, iar senzaţia aceea o făcu să strige – nefiind în stare să se oprească de la a-şi coborî privirea şi de a-l privi stăruitor. Era plină de curată dorinţă. Nevoie dezlănţuită.

Iar Ewan o controla, aşa cum o făcuse întotdeauna.

O linse îndelung şi cu fermitate, dându-i foc înainte de a-şi ridica gura şi de a se da înapoi, ridicându-i fustele şi mai mult şi înclinându-i coapsele către înainte pentru a-şi oferi o privelişte.

— Eşti atât de umedă, mârâi el, scufundându-şi un singur deget înăuntrul ei.

Ea oftă, legănându-se către el, dornică de mai mult din el – atingere, vorbe, privire, la orice avea el să renunţe. Mai târziu avea să se urască pe ea însăşi pentru că îl dorea atât de mult. Dar acum i se predă.

— Străluceşti ca aurul aici. Lumina lunii te iubeşte.

Degetele ei îl traseră din nou de păr.

— În clipa asta mă interesează mai mult să mă iubeşti tu.

O ezitare, şi Grace îşi muşcă buzele. El avea să înţeleagă ce voise ea să spună…

— Cum doreşte milady.

Înţelesese.

Degetele ei alunecară în părul lui, ţinându-l strâns aproape de ea, apăsându-l pe centrul ei deschis şi dureros, folosindu-l în vreme ce el o gusta iar şi iar, pierzându-se în ea. El linse, supse şi mângâie cu limba şi degetele până când ea se legănă din nou lipită de el, respiraţia devenindu-

i din ce în ce mai rapidă, şoldurile ei încercând să caute ritmul care avea să îi aducă eliberarea.

— Da.

Mormăi lipit de trupul ei în timp ce strânsoarea pumnului ei crescu, trăgându-l cu putere de păr.

— Arată-mi!

Ea o făcu, primindu-şi fără de ruşine plăcerea. Ştiind că şi el o primea pe a lui. Ştiind că seara aceea avea să fie tot ceea ce vor fi având vreodată.

Ştiind că era o greşeală.

Limba lui găsi un preaslăvit loc, iar ea scoase un strigăt, sunetul oferindu-i lui toată informaţia de care avea nevoie. Mângâie locul în cercuri aspre şi ritmice, limba lui fiind ca o promisiune, iar şi iar, strânsoarea lui ghidându-l în timp ce ea se muta lipită de el, în căutarea plăcerii sale.

Se retrase ca să o privească insistent, privirea lui fierbinte pe trupul ei, încadrat de materialul sfâşiat al corsajului ei. Ea îşi mormăi frustrarea, şoldurile înclinându-i-se către el, iar el îi răsplăti mişcarea cu o sugere lentă şi delicioasă în locul în care ea îl dorea.

— Eşti o regină, şopti el.

Îşi închise ochii la auzul vorbelor lui. La promisiunea imposibilă din ele. Şi apoi el adăugă:

— În seara asta, eu sunt tronul tău.

Cuvintele vibrară prin trupul ei, lăsând în urma lor o dâră de dorinţă. Ochii ei se deschiseră şi privirea i se izbi de a lui când el spuse:

— De ce ai nevoie?

De asta avea nevoie. De el avea nevoie.

În seara asta. Nu pentru totdeauna.

Doar în seara asta.

Poate că avea să fie de ajuns.

Îşi strânse pumnul în părul ei şi se apăsă lipindu-se de el, adorând felul în care ochii lui se închiseră de plăcere, adorând felul în care îl simţea acolo, mângâindu-i…

— De asta, şopti ea. De asta am nevoie.

Un mormăit delicios vibră în trupul ei.

— De asta, repetă ea. Am nevoie…

„De tine”.

În mod miraculos, nu o spuse.

Şi cu toate astea, păru ca şi cum el ar fi auzit.

El mârâi, în timp ce limba îi mângâie cu putere, în cercuri, cu mai multă fermitate şi mai aproape, până ea se ridică pe vârfuri şi tremură de plăcere.

Se făcu ţăndări, cu mâinile în părul lui, şi şopti vorbe la fel de sălbatice ca sunetele pe care le scoase el, curat păcat în adâncul ei.

El rămase acolo, în genunchi, lipit de ea, blând şi neclintit, până când ea scoase un oftat prelung pe care îl ţinuse în sine şi îşi relaxă strânsoarea din părul lui.

O prinse când ea se pierdu, ridicându-se în picioare şi potrivindu-se între picioarele ei, ţinând un genunchi cu o mână puternică în timp ce mângâie obrazul ei cu cealaltă mână, şi trăgând-o spre el pentru un sărut încet şi profund. Se legănă lipit de miezul ei ce pulsa, erecţia lui tare fiind o delicioasă presiune, una de care nu rezistă să nu se lipească cu o mişcare involuntară.

El îi eliberă gura, retrăgându-se din sărut şi aşezându-şi fruntea pe a ei, cu mătasea măştii ei între ei doi, în vreme ce spuse gâfâind:

— Spune-mi numele tău!

Grace.

Ea îşi reţinu vorba. Dezvăluirea. Clătină din cap.

Se legănă din nou lipit de ea, trimiţând un alt impuls de plăcere prin trupul ei – aproape prea multă.

— Spune-mi, mormăi în urechea ei.

Prea mult.

Îşi deschise ochii şi îl găsi la distanţă de un fir de păr de ea. Şi acolo, în privirea lui, ea văzu.

Dorul lui.

Acesta dispăru aproape înainte să apară, dar ea îl văzuse. Îl recunoscuse.

— Te rog, zise el, întinzând mâna pentru a-i da la o parte o buclă răzleaţă de pe obraz.

Şi, cu atingerea aceea… cu mâinile lui pe deghizarea ei, fantezia luă sfârşit.

El ştia? Gândul acela trimise o săgeată de teamă prin fiinţa ei, iar ea se crispă şi îl împinse.

El păşi în spate imediat.

— Aşteaptă!

Ea nu răspunse, dezlipindu-se de perete şi scuturându-şi fustele, apoi înfăşurând eşarfa de mătase peste ruptura din corsajul ei. Îşi îndreptă spinarea. Deveni rigidă.

Reveni la realitate.

El văzu schimbarea din ea. Îşi blestemă frustrarea în întuneric.

Îşi ridică ochii într-ai lui, plăcându-i nespus şi urând felul în care el o fixă cu privirea – de parcă nu exista nimic altceva pe lume la care ar fi preferat să se uite.

— Permite-mi să te revăd!

Era frenezie în acele vorbe. Ceva bine păzit care ameninţa să iasă la iveală.

Niciodată. Dacă aveau să se revadă, dacă el o atingea din nou… ea risca totul. Nu putea să mai vină niciodată aici. Acesta era sfârşitul.

Grace inspiră adânc, iar Dahlia răspunse:

— Nu.

Capitolul 11

Domeniul Burghsey
Douăzeci de ani mai înainte

— Ce ai făcut?

Vorbele lui Grace veniră ca un foc de armă din partea cealaltă a încăperii, cu şoc şi trădare în ochii ei, în timp ce stătea aplecată peste fratele ei, ghemuit pe podea, cu braţele înfăşurate în jurul mijlocului.

Ewan îi fracturase o coastă. Mai mult de una. Simţise oasele fisurându-se sub încheieturile pumnului său. Bineînţeles. Era mai înalt cu câţiva centimetri decât Whit şi

un luptător mult mai bun decât celălalt băiat, cel mai pipernicit dintre toţi puii, după spusele tatălui lor.

Tatăl lor, monstrul.

Totuşi, dimensiunea nu îl făcea mai bun decât Whit. Whit fusese cel care ieşise în faţă pentru a se lupta cu Ewan, ştiind înaintea oricui altcuiva ce pusese la cale monstrul. Ştiind, înaintea oricui altcuiva, că Ewan avea să fie arma ducelui în cele din urmă.

Iar Ewan dovedise că avusese dreptate, punându-l la pământ – lăsându-l frânt şi însângerat, cu lacrimi pe chip. Lacrimi pe chipul lui şi pe al ei, de asemenea, dar Ewan nu putea să se uite la al ei, ştiind că, atunci când o făcea, simţea toate lucrurile pe care nu îşi permitea să le simtă.

„În fiecare clipă în care fata trăieşte eşti la un pas de spânzurătoare”.

Vorbele tatălui său, rostite doar cu câteva clipe mai înainte, în coridorul îndepărtat, în timp ce apăsase cuţitul în palma lui Ewan, ca o înnobilare perversă. Nu mai era Ewan. Acum era Robert. Robert Matthew Carrick, conte Sumner, moştenitor al titlului de duce de Marwick.

Dar nu era numele lui. Era al ei.

„Ea nu este nimic. Ţi-a ţinut locul. Acum trebuie să ţi-l iei”.

Ar fi trebuit ca el să se fi aşteptat la asta – ultimul lui test – la doar o clipită de viitorul care îi fusese promis când tatăl său venise prin noroaie până la bordelul din Tavistock Row, unde locuia alături de mama lui şi de o duzină de alte femei ca ea, şi îi făcuse lui Ewan o ofertă pe care niciun copil nu ar fi refuzat-o. Bani, siguranţă, o nouă şansă pentru mama lui şi o viaţă dincolo de putoarea, sudoarea şi brutalitatea de pe străzi. Un titlu – un ducat –, un viitor atât de incredibil, încât cumva părea că putea fi atins.

Şi apoi fusese gata de a fi atins, iar el fusese un asemenea prostănac, gândind că putea să ia tot ceea ce Excelenţa Sa oferea şi totuşi să păstreze restul. Să o păstreze pe mama lui. Pe fraţii lui.

Dragostea.

Ar fi trebuit să ştie că ducele avea să vadă totul. Să

facă planuri. Să facă să fie imposibil. Răul arareori se însoţea cu prostia.

„Ea nu poate trăi”, spusese tatăl lui, fără niciun sentiment în glas. „Niciunul dintre ei nu poate”.

Ewan se împotrivise, punând imediat la cale să fugă. Să îi salveze pe toţi.

Dar ducele i-o luase înainte. Şi zarul fusese aruncat.

„Acum”.

Şi, când protestase, bătrânul spusese singurul lucru care l-ar fi putut determina să acţioneze. „Fă-o, băiete! Fă-o tu sau o fac eu – iar ea va suferi cel mai mult”.

Ewan îl crezuse. De câte ori nu se transformase tatăl lor într-un sadic? Câte lovituri de nuia din pricina unui pas greşit la un vals şi a unei furculiţe folosite greşit la cină? Nopţile care ameninţaseră să îi ucidă de frig. Bezna care ameninţase să le fure minţile. Bătăile.

Dulciurile, cadourile, animalele de companie… distruse înaintea ochilor lor.

Şi acum, ameninţarea lui finală.

Şi Ewan, singurul lucru care îl putea opri.

Whit fusese cel dintâi, singur în încăpere, ştiind, în felul acela în care întotdeauna ştia, ce urma să se întâmple. Ewan îl aruncase la podea şi, deşi Whit încercase să rămână tăcut, strigătele lui îi chemaseră pe ceilalţi, ceea ce, desigur, fusese planul sadic al tatălui lor.

Diavolul intrase valvârtej pe uşă, zărind imediat un frate la pământ şi pe Ewan stând asupra lui, cu cuţitul în mână.

Nu Ewan.

Robert Sumner. Într-o bună zi, însuşi Marwick.

Numele îl sfărâmă în bucăţi. El nu îi voia. Nu îi mai voia. Nu cu preţul acesta. Dar nu mai avea de ales.

— Stai dracului departe de el, frăţioare, mârâise Diavolul, azvârlindu-se asupra lui cu o furie fierbinte care îl ajutase să înainteze în lume.

Pumni şi furie. Îl îndepărtase pe Ewan până în partea cealaltă a încăperii, şi Ewan încasase loviturile. Le merita. Ştiind că acestea aveau să le facă pe ale lui mai puţin

puternice.

Avea nevoie să fie mai puţin puternic.

Răsturnaseră o masă mică şi dărâmaseră un scaun înainte ca Ewan să îl şi azvârlit pe Diavol la pământ, trăgând destul de timp încât să se concentreze asupra scopului său adevărat.

— Ce-ai făcut?

Vocea lui Grace. Blândă. Plină de neîncredere.

Ea era cel mai frumos lucru pe care avea să îl vadă vreodată. Cea mai bună persoană pe care avea să o cunoască vreodată. Singurul om pe care avea să îl iubească vreodată.

Şi nu avea de ales.

Robert Matthew Carrick, conte Sumner, strânse cuţitul mai tare, muşcătura mânerului de oţel ascuţită în palma lui, ştiind că avea o unică şansă de a face asta aşa cum trebuia. Ştiind ce trebuia să facă.

Ea se ridică în picioare, văzând ce avea să urmeze.

— Ewan… nu!

Diavolul se mişcă la picioarele lui, rostogolindu-se pe genunchi.

„Salveaz-o”, se gândi Robert, dorindu-şi ca fratele lui să se ridice.

Aveau să o facă, nu?

— Ewan, ce dracu’…

Whit, din locul lui de pe podea, încercă să se îndrepte. Să nu bage de seamă durerea din coastele lui, nici lacrimile în şuvoaie sărate de pe chipul lui.

— Ewan…

Grace, cu părul ca un nor de foc în jurul ei şi imenşii ei ochi căprui şi plini de confuzie… confuzie şi ceva mai rău… trădare.

— Nu o face, ţipase Diavolul din spatele lui. Fir-ar al dracu’, frăţioare!

„Spurcaţii aceia ticăloşi merită ce o să li se întâmple”. Dacă nu o făcea el, avea să o facă tatăl lui.

„Nu vă voi lăsa niciodată să plecaţi cu toţii”. Nenorocitul de taică-su!

„Fă-o şi o voi aduce aici pe mama ta”. Ewan ştia că era o minciună. Dar mai ştia şi că avea o singură şansă de a se asigura că bărbatul acesta nu-i distrugea pe toţi cei la care el ţinea.

Sacrificiu. Tatăl său se referise la titlu.

Sacrificiu. La dracu’ cu titlul!

Strânse mai tare cuţitul, dorindu-şi din tot sufletul ca fraţii lui să fie cum îi ştia el. Dorindu-şi ca ei să fie mai mult decât putea el să fie vreodată. Întâlni ochii ei, din partea cealaltă a încăperii. Îi putu citi gândurile – întotdeauna fusese în stare să citească gândurile ei. Ea nu credea că el avea să o facă.

Bineînţeles că nu credea.

Ea ştia că el o iubea.

Ea clătină din cap, o mişcare abia vizibilă, dar el o văzu. O văzu şi auzi cuvintele pe care şi le şoptiseră unul altuia noapte de noapte: „Vom fugi. Cu toţii”.

Dar ea nu cunoştea celelalte lucruri. Nu ştia că tatăl lui nu avea nicicând să îi lase să plece împreună. Nu ştia că cel mai bun pariu de a supravieţui era acesta: ca Ewan să rămână.

El merita să rămână. Nu era ca ei… el îşi dorise titlul. Lucru care poate îl făcea să fie la fel de rău ca tatăl lor.

Dar ei meritau să trăiască.

„Îmi pare rău”.

În spatele lui, Diavolul se ridicase în picioare.

„Salvaţi-o!”

Se năpusti asupra ei, incapabil să îşi ia privirea de la ochii ei – ochii aceia pe care îi visa în fiecare noapte. Ochii pe care îi iubise aproape din prima clipă în care o văzuse. Ochii aceia care aveau să îl bântuie pentru totdeauna.

Se lărgiră de şoc. Apoi de înţelegere. Apoi de teamă.

Ea strigă, iar lama lui întâlni carne.

*

O bătaie puternică în uşa camerei de lucru îl smulse pe Ewan din amintiri şi, când se întoarse în prezent,

aproape că scăpă paharul de whisky din mână.

Stătea în picioare, la fereastră, privind fix în grădinile tăcute care, cu o săptămână mai înainte, fuseseră pline de petrecăreţi. Cerul nopţii era limpede şi luna era aproape plină, dezvăluind acoperişul foişorului din spatele zidului secret din depărtare. Locul în care o văzuse ultima oară pe Grace. Locul în care ea îl părăsise.

— Intră, zise.

Uşa se deschise înainte ca vorba să fie complet rostită şi el privi peste umăr la O'Clair, majordomul impecabil care venise la pachet cu locuinţa din Londra şi care părea să nu aibă niciodată nevoie de somn, mâncare sau timp pentru el însuşi.

— Excelenţă, zise O'Clair, cu perfectă claritate, intrând în încăpere.

Cuvântul îi strepezi imediat dinţii lui Ewan. Dumnezeule, ura titlul acela.

— Sunt nişte… domni la parter.

Accentuarea făcu limpede faptul că oricine se afla la parter nu trecuse de inspecţia majordomului şi lucrul acesta fu de ajuns pentru Ewan în momentul de faţă. Nu avea niciun chef de vizitatori.

— Este mijlocul nopţii. Oricine este poate să revină la o oră rezonabilă.

Majordomul îşi drese glasul.

— Da, mă rog, ei nu par să…

— Nu suntem genul de bărbaţi care să îşi arate faţa în Mayfair la ore rezonabile, duce, veni o voce din spatele lui O'Clair, ai cărui ochi se lărgiră cu un amestec de şoc şi insultă care l-ar fi amuzat chiar şi pe Ewan dacă acesta nu ar fi fost el însuşi surprins de aceşti nou-sosiţi.

Diavolul îşi întrerupse vorbele cu o lovitură de picior în uşă, care o făcu să se legene în balamale şi să se izbească de perete.

Intră în încăpere în timp ce Whit se instală în pragul uşii din spatele lui, cu braţele încrucişate peste pieptul său masiv, arătând în totalitate ca o Bestie, cum îl numea Londra.

Nu mai era cel mai pipernicit dintre toţi puii.

Ewan îşi privi fraţii cu ochii mijiţi. Părea să îi fi chemat cu amintirea lui. Ghinion!

— Domnilor! Trebuie să insist… O'Clair, la rândul său, îşi ieşise din minţi şi îşi îndeplinea în continuare obligaţiile. Ducele nu primeşte oaspeţi.

— O! Chiar aşa?

Diavolul îl bătu pe O'Clair pe umăr cu mânerul argintiu al bastonului său de abanos, cicatricea sa fulgerând albă şi îngrozitoare de-a lungul obrazului.

— Nu este nevoie să fim ceremonioşi, omule – ducele este peste poate de bucuros să ne vadă. Nu se uită în direcţia lui Ewan când spuse: Nu-i aşa, frăţioare?

— N-aş folosi cuvântul bucuros, nu.

— Al dracului de păcat, spuse Bestia din pragul uşii, vorbele ieşind ca pietrişul.

Majordomul ridică vocea, şi Ewan îşi înghiţi un blestem. Mai bine îl salva pe bărbat.

— Mulţumesc, O'Clair.

Majordomul întoarse către el ochii măriţi.

— Excelenţă?

În seara asta, din toate nopţile, îşi alesese să se opună poruncilor?

— Nu voi mai avea nevoie de tine în tot restul serii.

O'Clair nu păru convins, dar totuşi se adună.

— Desigur.

Făcu o plecăciune, scurt, şi înaintă pentru a ieşi din încăpere, oprindu-se când ajunse lângă Bestia care se afla în prag.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule.

Bestia mârâi şi se dădu la o parte destul cât să îl lase să treacă.

— Îţi voi fi recunoscător dacă nu mi-ai chinui servitorii, spuse Ewan.

— Bestia nu se pricepe la maniere.

Era o minciună. Aveau cu toţii maniere impecabile. Tatăl lor se asigurase de asta. Fusese încântat să se joace de-a Pygmalionul abuziv înainte să găsească alte căi de a

se distra. Bestia mormăi în vreme ce Diavolul ocoli biroul şi luă loc.

— Acesta a fost biroul bătrânului?

— Da, zise Ewan, mergând să mai toarne whisky.

Simţise că avea să aibă nevoie de el.

— Bun, spuse Diavolul, subliniind cuvântul cu un bubuit din imensele lui ghete grele, noroioase şi pline de toate mizeriile pe care le adusese din Covent Garden.

Ewan nu îl putea învinui. Ura acel birou al naibii de tare, ca de altfel orice altceva aflat în casă şi care aparţinuse tatălui lor. Dar al naibii să fie dacă avea să arate asta.

Oare Grace îi trimisese? Descoperise ea adevărul serii din grădina lui, în foişor, şi se hotărâse să îi trimită pe fraţii ei ca să încheie treaba pe care ea o începuse cu un an în urmă? Oare calculase el greşit?

Inima lui începu să bubuie. Nu. Nu i-ar fi trimis să facă treburile murdare în locul ei. Nu era cineva care să fugă de o luptă. Cu siguranţă nu de una din partea lui.

De ce nu venise să îl înfrunte ea însăşi?

Se strădui să se calmeze şi îşi umplu paharul în tăcere.

— Atunci ce este, vă aflaţi aici pentru o altă rundă de-a Cine-să-îl-ucidă-pe-duce?

De fiecare dată când dăduse ochii cu aceştia doi în ultimii doi ani, se sfârşise cu bătaie. De fiecare dată când dăduse ochii cu ei în ultimii douăzeci de ani. Şi întotdeauna îi culcase la pământ. Dar, cumva, ei erau cei care câştigaseră. Aveau case şi familii şi o lume întreagă care să le aducă un scop şi plăcere.

Şi o aveau pe Grace.

— Nu este cea mai rea dintre idei, nu-i aşa? zise Diavolul, accentul tipic din Covent Garden fiind atât de puternic, încât Ewan ştiu că era menit să zgândărească atunci când adăugă: Haide, frăţioare, nu suntem monştri!

Chiar îl zgândări.

Refuză să lase să se vadă.

— Nu sunteţi?

— Nu, veni răspunsul din prag. Asta a fost întotdeauna specialitatea ta.

Ewan nu ridică privirea, nici chiar atunci când Diavolul îşi fluieră admiraţia şi lovi cu bastonul în cizmele lui mizerabile, saltimbanc ca întotdeauna.

— Ia uită-te la asta! Ai făcut Bestia aici de faţă să vorbească singură.

— Ce doreşti, Devon?

Numele fu un risc calculat, unul care fu răsplătit cu tăcerea care veni drept răspuns. Ewan se întoarse cu faţa către fratele său, care îl fixa în mod deschis cu privirea. Veselia dispăru din glasul Diavolului când acesta spuse:

— Îţi reamintesc că doar unul singur dintre noi are un nume de botez care să-l însoţească la spânzurătoare.

Ewan nu răspunse. Ei avuseseră posibilitatea de a-l da în vileag ca fiind un duce impostor timp de decenii şi, cumva, nu o folosiseră niciodată. Nu îşi făcea griji pentru asta acum.

În unele zile, şi-o dorea.

Diavolul îşi lovi din nou cizmele cu bastonul. O dată, de două ori, într-o succesiune lentă. Privirea lui îl cercetă pe Ewan din cap până în picioare.

— Te-ai schimbat.

Ştia ce văzuseră ei în ring în urmă cu un an – când o întâlnise pe Grace după o eternitate în care crezuse că era moartă. Când îi primise loviturile. Şi când ea îl doborâse cu ce era mai rău: faptul că ştia că nu avea să fie niciodată vrednic de fata pe care o iubise cândva.

Că fata aceea nu mai exista.

Bărbaţii aceştia îi priviseră distrugerea.

Ştia ce vedeau ei acum. Era mai mare decât fusese când îl văzuseră ei ultima oară. Mai lat şi mai musculos. Obrajii îi erau bărbieriţi şi mai puţin traşi. Trupul mai sănătos – la fel ca şi mintea lui.

Nu întotdeauna, dar în cea mai mare parte din timp.

Se pregătise pentru asta: cea mai mare bătălie din viaţa lui.

— Ţi-am spus eu, mormăi Bestia din prag.

— Hmm, spuse Diavolul, pe gânduri.

Bestia îşi mârâi răspunsul. Iritarea crescu.

— Voi doi aţi venit aici ca să discutaţi cu mine sau…

— Ai văzut-o?

El încremeni la auzul întrebării, un fior traversându-l odată cu vorbele. Ea nu le spusese. Nu ştiau că ea se mascase şi venise la bal. Nu ştiau că ea dansase în braţele lui. Nu ştiau de grădini. De foişor.

De fantezie.

Ceea ce însemna că ea dorise să păstreze pentru sine.

Se aşeză, ascunzându-şi gândurile şi întinzându-şi braţele larg de-a lungul spătarului fotoliului care se afla cu faţa către Diavol, de partea cealaltă a biroului. Bău încet şi calm. Şi minţi.

— Nu.

Un mormăit, în spatele lui, venind din partea Bestiei.

Diavolul îl privi cu atenţie, bastonul acela infernal lovind ca apa în piatră.

— Nu te cred.

— Nu am văzut-o, spuse el, ignorând felul în care vorbele acestea invocară toate felurile în care o văzuse: felul în care buzele ei se arcuiseră într-un zâmbet doar pentru el, felul în care vocea ei îl învăluise după atât de mulţi ani, pielea fină a sânilor ei în mâinile lui, coapsele ei încordându-se în jurul lui, gustul ei.

— Vrei să ne spui că nu te-ai întors pentru ea? spuse Diavolul.

El nu răspunse. Nu putu. Cuvintele refuzară să ia formă. Bineînţeles că pentru ea se întorsese. Întotdeauna avea să se întoarcă pentru ea.

Un alt mormăit în tăcere. Aruncă o privire către uşă.

— Îţi este greu să vorbeşti? Prea multe lovituri la cap?

— Cred că ar fi bine să te abţii să dai prea multe idei legate de lovituri la cap, duce, zise Diavolul. Îl mănâncă să se dea la tine.

Ewan îl privi pe Bestie cu ochii mijiţi.

— Nu ţi-a mers prea bine data trecută.

— Ticălosul dracului! spuse Bestia, depărtându-se de tocul uşii. Aproape că ai ucis-o pe soţia mea; de data asta nu o să mă mai prefac că lovesc.

Ewan se împotrivi tresăririi la auzul acestor vorbe. Nu o rănise în mod intenţionat pe doamnă – ea se afla pe docuri când netotul pe care îl plătise să îi pedepsească pe fraţii lui distrusese o încărcătură pe care Bastarzii Bătăuşi o mutau la adăpostul întunericului. Bastarzii aveau un miliard de afaceri în întreaga Londră, unele la vedere şi multe pe sub mână, dar venitul lor era adus în mare parte de mărfuri de contrabandă, şi Ewan pusese ochii peste acea afacere, ştiind că distrugerea ei avea, la rândul ei, să îi distrugă.

— Ea n-a fost ţinta mea.

— Nu, noi am fost, spuse Diavolul din spatele biroului.

Ewan se întoarse cu faţa către el.

— Aveam de încheiat nişte socoteli.

Ei îi spuseseră că Grace era moartă şi asta îl distrusese. Îl sălbăticise. Îl umpluse de mânie şi dorinţă de răzbunare. Şi fusese gata să facă orice ca să îi distrugă, drept recompensă.

Dar ea era în viaţă. Şi, odată cu ea, speranţa lui.

Îl privi pe Whit.

— Chiar îmi place Lady Henrietta. Ezită un moment. Nu mai este Lady Henrietta, aşa-i? Doamna Whittington. Ignoră nodul din stomac. Mi se spune că ai un copil pe drum. Felicitări!

— Stai naibii departe de familia mea!

Whit înaintă în cameră, apropiindu-se de el, dar Ewan nu se clinti, ştiind că nu putea să tresară.

— N-am niciun interes în legătură cu familia ta.

Era o minciună. Era extrem de interesat de familiile fraţilor lui – ceva care pentru el păruse mereu la fel de posibil ca a avea un inorog sau a descoperi o sirenă în pârâul de pe domeniul lui de la ţară.

Făcuseră un pact când erau copii – în întuneric, după ce tatăl lor îi chinuise. Oricine devenea duce avea să lase linia să ia sfârşit odată cu el, refuzând să ofere ducelui plăcerea de a avea moştenitori.

Ewan nu îşi permisese niciodată lui însuşi libertatea de a-şi imagina copii. Dar acum fraţii săi – aceştia aveau copii, iar el era curios în legătură cu ei. Dacă aveau ochii de chihlimbar pe care toţi îi aveau în comun. Dacă fiica Diavolului avea un zâmbet larg ca tatăl ei. Dacă era la fel de isteaţă ca mama ei. Dacă copilul lui Whit avea să devină la fel de loial ca tatăl lui.

Şi cum ar fi fost Ewan dacă ar fi pierdut titlul de duce, în loc să îl câştige.

Însă ascunse toate astea.

— Ideea e că am atacat ceea ce voi iubeaţi pentru că voi aţi atacat ceea ce eu iubeam, zise. Mi-aţi spus că era moartă.

— Ar putea la fel de bine să fie, la ce şanse ai de a o recâştiga.

„Lasă-mă să te revăd”. Vorbele lui din foişor.

Alungă amintirea şi ameninţarea că speranţa lui putea să fie nepotrivită.

— Nu ea e motivul pentru care vă aflaţi aici.

— Nu, nu e, recunoscu Diavolul. Suntem aici pentru că, de fiecare dată când te întorci în Londra, mor oameni. Şi asta nu se va întâmpla de data asta.

— Doar dacă eşti tu acela, adăugă Whit.

Ewan se uită la el.

— Şi ce, ai de gând s-o faci tu?

— Întreaga viaţă am tânjit să spintec un duce de Marwick, spuse Diavolul din spatele biroului.

— Şi totuşi, trăiesc.

Se întrebase întotdeauna de ce ei nu se întorseseră niciodată pentru a se răzbuna. Dumnezeu ştia că o merita.

— Ei bine, noi când facem promisiuni, ne ţinem de ele.

Ewan nu înţelese greşit. Le făcuse o promisiune când erau copii. Că vor fugi împreună. Că se vor proteja unul pe altul. Iar el nu fusese în stare să se ţină de ea. Totuşi, îl privi pe Diavol cu o privire ageră, în mod deschis.

— Promisiuni făcute cui?

Sprâncenele Diavolului se ridicară.

— Cred că ştii.

— Grace.

Cuvântul ieşi în mod neaşteptat, cu o răsuflare pe care ar fi trebuit să şi-o ţină. Una care dezvăluia prea mult.

Ea îl ţinuse în viaţă.

Whit se uită la Diavol.

— Ţi-am spus eu.

— Hm, zise Diavolul. Nu suntem însă aici pentru asta.

Pentru ce? Ce spusese ea? Rezistă impulsului de a pune întrebări, mulţumindu-se, în schimb cu o replică frustrată:

— Atunci pentru ce? Să terminăm odată!

Diavolul ţâţâi la auzul tonului.

— Doar pentru că am fost de acord să nu te ucidem nu înseamnă că nu te-am bate măr cu bucurie, frăţioare.

Frustrarea izbucni şi se transformă în altceva, şi el se strădui să rămână relaxat în fotoliu, în ciuda faptului că avea chef să se bată.

Avea chef de o luptă încă de când venise în Londra. De când jurase să fie un bărbat diferit.

Cu toate acestea, dacă era să scoată cineva la iveală ce era mai rău din el, atunci erau aceştia doi.

— Sunt gata de o partidă dacă şi voi sunteţi.

Diavolul ridică o sprânceană şi aruncă un zâmbet de lup în direcţia lui Whit, care îşi scoase pumnii – cât jamboanele – din buzunare.

— Eu primul, dacă te oferi. Sau avem parte de laşul care s-a luptat cu Grace în ring anul trecut – gata să încaseze o mamă de bătaie ca filfizonul care a fost instruit să fie?

Ce îi mai venea să îşi vâre pumnul în feţele fraţilor săi! În schimb, rămase distant, jucând rolul la care ei se aşteptau.

— Ei îi datorez mai mult decât vă datorez vouă.

Adevărul.

— A, aşa că i-ai făcut un cadou? Neluptând cu ea?

— Niciodată nu aş răni-o.

Vorbele acestea îi îngheţară pe ceilalţi doi bărbaţi, şi Ewan le simţi surpriza, privind rapid de la unul la celălalt

înainte să se dezgheţe, Diavolul clătinând din cap.

— Dumnezeule!

— Nu vede, spuse Whit.

— Ce să văd?

— Că ai rănit-o în fiecare zi de când am fugit.

Tăcerea se aşternu în urma acestor cuvinte, iar el văzu cum bărbia Diavolului se încordă, cicatricea care se întindea 15 centimetri pe partea laterală a feţei Diavolului – cea pe care Ewan i-o făcuse cu decenii mai înainte – devenind albă în urma mişcării şi, fără îndoială, a amintirilor acţiunilor trecute ale lui Ewan. Avea o viaţă întreagă în care îi ameninţase. Vieţile lor, viitorul lor, soţiile lor, lumea lor.

Şi faptul că îi ameninţase era cel mai neînsemnat lucru pe care îl făcuse.

Whit continuă, cuvintele lovind cu şi mai multă putere pentru că veneau de la fratele care vorbea atât de rar:

— N-a fost niciodată în siguranţă. S-a ascuns întotdeauna. N-a avut niciodată o zi în care să nu fie obligată să se uite peste umăr. Pentru tine. Ai vânat-o încă din noaptea în care ai alungat-o de la Burghsey.

— Nu am vânat-o. Am căutat-o.

— Da, ai căutat-o ca să poţi duce la capăt ce ai început.

De data asta fu Diavolul.

— Să elimini dovada că ai furat un titlu de duce, o viaţă şi un viitor.

El nu avusese nicicând intenţia să le fure. Avusese de gând ca ea să le aibă alături de el.

— Nu e adevărat.

— Nu. Acum ştiu asta. Dar ea nu ştie şi, chiar dacă ar şti, nu ar conta.

Mânia izbucni, iraţională şi plină de indignare, chiar dacă auzi ţiuitul adevărului în acele cuvinte.

— Spuneţi-mi de ce vă aflaţi aici sau ieşiţi dracului din casa mea.

Diavolul îl privi timp îndelungat, apoi spuse:

— Fii cu băgare de seamă, frăţioare, începi să vorbeşti ca un Marwick adevărat.

La sugestia că era ca tatăl său, faţada dispreţului ducal dispăru şi vederea lui Ewan se întunecă de furie în timp ce el se avântă cu viteza de care nu avusese nevoie timp de două decenii. Se ridică din fotoliu şi fu lângă birou, cu mâinile sprijinite de lemnul acestuia în vreme ce îl înfruntă pe Diavol. Şi apoi, clar şi cu putere, ca un clopot, zise:

— Spune-o din nou. Dă-mi un motiv să te fac fărâme!

Diavolul lovi bastonul acela infernal de cizmă în mod repetat.

Când Ewan era gata să i-l frângă în două, fratele lui întrebă, absolut nepăsător:

— L-ai ucis?

Pe tatăl lor.

Preţ de o clipită, îşi imagină că aşa ar fi dacă ar fi rămas împreună. Ei trei, noaptea târziu, cu un coniac şi trecutul. Înghiţi umbra de regret care veni odată cu revelaţia asta şi îşi ridică paharul.

— Contează?

Dădu peste cap paharul cu whisky.

Două perechi de sprâncene se ridicară când fraţii săi făcură schimb de priviri – pe care Ewan nu putu să le înţeleagă. Comunicarea tăcută îl râcâi.

Diavolul răspunse:

— Nu chiar, nu.

— Atunci de ce dracu’ nu îi daţi voi doi drumul?

— Nu e nevoie să te înfurii.

— Suntem furioşi cu toţii, spuse Ewan printre dinţi. Întotdeauna am fost. Trei fraţi, născuţi sub aceeaşi stea furioasă.

În aceeaşi zi, la aceeaşi oră, aşa li se spusese. Croiţi din acelaşi material şi cumva extrem de diferiţi.

— Hm. Diavolul îşi înclină capul. Dar n-am fost doar noi, aşa-i?

Nu. Grace fusese născută în aceeaşi zi. La aceeaşi oră. Dintr-un bărbat diferit, dar cu aceeaşi soartă.

Credeau oare ei că el nu ştia? Credeau ei că el nu se gândea la soarta aceea în fiecare zi afurisită? Că nu era

prima în mintea lui dimineaţa şi ultima noaptea şi prezentă în fiecare vis care venea între timp?

Credeau ei că el nu tânjea după ea?

O dorea. Şi voia ca ei să plece ca să se poată întoarce la dorul faţă de ea.

— De ce sunteţi aici?

Pentru o clipă, se gândi că acesta era motivul – să îl chinuiască. Să îl oblige să facă faţă trecutului şi să pună la îndoială prezentul şi să îi fie groază de viitor – singur. Pentru o clipă, văzu toate astea în ochii Diavolului.

Şi apoi Whit vorbi în imediata lui apropiere, din spate.

— Am venit să discutăm fără menajamente.

O surpriză rece şi neplăcută îl inundă şi el îşi îndreptă spinarea, privind peste umăr la uriaşul său frate – cel mai chipeş bărbat pe care îl văzuse Londra vreodată, în ciuda poreclei sale – şi apoi în jos, la biroul de mahon, pe care generaţii de duci îl numiseră al lor. Urmări textura lemnului – perfect dreaptă până la un nod negru impozant care fusese imposibil de ascuns sub baiţul care finisa biroul.

Privind fix nodul, întrebă:

— Ce menajamente?

— Ce menajamente, zise Diavolul, cu dispreţ în glas. Ştii la ce mă refer. Lada cu monede pe care ai trimis-o ca să cumperi iertarea în Covent Garden. Nu în fiecare zi apar în depozitul nostru 10.000 de lire.

Ewan ridică brusc capul.

— N-am trimis-o la depozit.

Ochi de chihlimbar luciră.

— Nu contează unde ai trimis-o, frăţioare. Dacă asemenea bani îşi fac apariţia în Covent Garden, ajung în depozitul nostru.

Ewan îşi încleştă dinţii la auzul acestor cuvinte.

— Nu e pentru voi.

Diavolul se simţi insultat.

— Crezi că ţi-am lua banii murdari de sânge?

„Bani murdari de sânge”.

Ignoră cuvintele şi felul în care ele scrijeliră în fiinţa lui.

— Cred că 10.000 de lire sunt destule să ispitească bărbaţi mai buni să facă lucruri mai rele.

Bestia blestemă uşurel.

— Numai pentru asta ar trebui să îl băgăm în pământ.

Diavolul îl privi cu ochii îngustaţi.

— Întâi de toate, duce: suntem bogaţi ca regii. Ce să mai, numai Bestia deţine jumătate din Berkeley Square. N-avem nevoie de banii tăi. Şi, chiar dacă nu ar fi pătaţi de trecut, nu i-am lua.

— Bun, pentru că nu erau pentru voi.

— Nu. Sunt pentru băieţii pe care i-ai ucis.

Ewan se strădui să rămână nemişcat. Trimisese banii medicului din Covent Garden, după ce auzise că bărbatul salvase doi dintre băieţii răniţi în explozia de la docuri care fusese actul final de violenţă săvârşit împotriva fraţilor săi la porunca lui. Îi trimisese prin trei rânduri de emisari, nedorind ca traseul banilor să ducă la el. Nedorind să atragă atenţia. Nedorind niciodată această conversaţie.

Se părea că trei rânduri de emisari nu fuseseră de ajuns.

— Nu trebuia ca voi să aflaţi, zise el.

— Ştim tot ce se petrece pe terenul nostru, spuse Diavolul.

— Ce vreţi… să-mi cer scuze pentru că am dorit să ajut?

Diavolul izbucni din nou în râs, sunetul fiind lipsit de umor şi privirea zvâcnindu-i pe lângă Ewan, către Whit, aflat în spatele acestuia.

— Auzi asta? Îşi întoarse din nou atenţia asupra lui Ewan. Nemernicul acesta aruncă mahalaua în aer, îi atacă pe oamenii noştri – omoară cinci dintre ei şi mutilează încă o jumătate de duzină timp de doi ani de haos şi crede că vreo câteva sute de lire ar fi destul să încheie totul?

Cinci.

Îşi închise ochii, numărul feroce stăruindu-i în minte. Fusese disperat să o găsească, apoi disperat să o răzbune. Dar nu avea importanţă. Acelea erau vieţi. Curmate. Nu apăsase el trăgaciul, dar el îi angajase pe bărbaţii care o

făcuseră şi nu stătuse pe gânduri, pentru că urmărea un vânat mai important: pe fraţii lui.

Îi dorise morţi, ani la rând negândindu-se la nimic altceva în afară de distrugerea lor. Nebun de furie, de durere şi de o dorinţă de răzbunare care îl putrezea pe dinăuntru.

Îi spuseseră că Grace era moartă, iar el se îndepărtase de moralitate şi de etică, fără pic de întristare şi cu o şi mai mică intenţie de a se întoarce vreodată.

Dar ea era în viaţă.

Şi, odată cu descoperirea aceea, venise o alta: întoarcerea umanităţii sale.

Aşa că da, trimisese banii şi ceruse ca ei să fie distribuiţi celor cărora le făcuse rău. Crescuse în sărăcia din Covent Garden – şi-o amintea încă. Duhoarea prăvăliilor cu organe, şi câinii care se luptau pe resturi, şi bătăile din întuneric. Stomacuri flămânde şi ochi goi. Lacrimile tăcute ale mamei lui în momentele de tăcere când bărbaţii plecau şi cerul devenea roz la venirea zorilor.

Moartea unui copil, a unui partener, a unui prieten putea distruge un viitor. O mulţime de viitoruri. Şi nemernicii aceştia se gândeau să păstreze banii departe de cei care sufereau? Ca să ce, să îl pedepsească pe el? Pentru ce, mândrie?

Furia se răsculă în el.

— Ce credeţi că faceţi? Suma aceea de bani schimbă vieţi, zise el, privindu-l în ochi mai întâi pe Diavol, apoi pe Whit. Ar putea să cumpere mâncare, să închirieze case şi să dea copiilor o educaţie. O viaţă. Un afurisit de viitor! Gândiţi-vă la ce am fi putut fi dacă am fi avut câteva sute de lire.

— Nu. Câteva sute de lire nu te-ar fi făcut duce, nu-i aşa?

Diavolul zâmbi cu superioritate, iar lui Ewan îi veni să îl sfâşie în bucăţi.

În ultimii doi ani aflase tot ce se putuse despre Bastarzii Bătăuşi şi despre cum operau aceştia – cum făcuseră tot ce le stătuse în putinţă pentru a ridica Covent

Garden. Medici. Şcoli. Apă curentă. Fraţii lui – care nu l-ar mai fi revendicat vreodată – se ţinuseră de promisiunea lui de demult. Şi, în întunericul nopţii, când îşi îngăduia, Ewan era recunoscător pentru asta.

Aşadar, treaba asta – orice era – nu avea niciun rost.

— Vă jucaţi cu vieţile lor ca să vă jucaţi cu mine?

— Nu, spuse Whit, furia din glasul lui fiind pe măsura celei a lui Ewan. Tu te joci cu ei gândind că îi poţi plăti pentru durerile lor şi să dormi bine noaptea.

— Nu am dormit bine de douăzeci de ani.

Bestia mormăi auzind asta.

— Nu sunteţi idioţi. Ştiţi la fel de bine ca mine că banii pot fi de ajutor.

— Da, spuse Diavolul. Şi o vor face.

Confuzia îi încreţi fruntea.

— Îi păstraţi.

— Bineînţeles că îi păstrăm!

Fir-ar al dracului!

— Atunci de ce…

— Pentru că nu e de ajuns, mârâi Bestia din spate. Le vom da banii tăi, dar merită mai mult. Vor primi mai mult.

Nu se prefăcu că nu înţelege.

— Dar nu bani.

— Nu doar bani, îl corectă Diavolul.

— Atunci ce? Capul meu într-o suliţă în mahalalele din Seven Dials? Ne întoarcem la cine apucă să-l omoare pe duce?

— În continuare nu este deloc o idee rea, zise Whit, părând foarte serios a măsura din priviri capul lui Ewan pentru o suliţă puternică.

— Ei nu sunt aristocraţi, Marwick. Şi nu-şi doresc ca tu să-i plăteşti ca să-şi lase deoparte mânia şi jalea. Şi, dacă te-ai gândit vreodată o clipă la viaţa ta de dinainte să devii un filfizon, ai şti asta.

La aceste cuvinte, îl fulgeră o amintire. Grace, în crângul de la marginea vestică a domeniului Burghsey. Locul lor. Diavolul şi Whit se jucau în depărtare, ţipând şi năpustindu-se unul asupra celuilalt, nedespărţiţi cum

fuseseră întotdeauna, şi Grace îl rugase pentru a mia oară să îi povestească despre Londra.

Îi spusese despre Covent Garden – singura parte a oraşului pe care o cunoscuse. Singura parte care avusese importanţă.

Îi povestise despre oameni. Despre cum se luptau pentru tot ce aveau. Cum o făceau cu mândrie şi hotărâre, pentru că nu îşi puteau permite nimic mai prejos.

„Nu primesc ce le trebuie şi nici ceea ce merită”, spusese el. „Dar noi vom schimba toate astea”.

El nu se ţinuse de promisiunea aceea.

Dar ea, da.

Se uită la fraţii lui, ştiind, în mod instinctiv, că aceştia înţelesesem ceea ce Grace nu înţelesese în seara aceea. Ei nu se aflau aici ca să îl împiedice să îşi ia o debutantă drept mireasă şi să ducă mai departe numele familiei. Ştiau că el mai degrabă s-ar fi înecat în nămolul Tamisei decât să atingă o femeie care nu era Grace.

Şi atunci fu momentul în care Ewan îşi dădu seama de partea cea mai rea. Whit şi Diavolul se aflau aici ca să îi spună că trebuia să plece din Covent Garden singur. Că trebuia să o lase pe ea în pace.

„Imposibil!”

— Vă sunt dator; nu voi contrazice asta, spuse. Dar nu voi pleca.

— Înţelegi greşit, duce, zise Diavolul. Nu ne eşti dator nouă. Ci lor. Nu ai nevoie de iertarea noastră. Ai nevoie de iertarea lor.

Nu avea să o capete niciodată. Dar o dorea.

„Noi vom schimba toate astea”.

— Ai nevoie de iertarea lui Grace, adăugă Diavolul.

Dorea şi asta. Ba chiar şi mai mult.

— Cum?

Whit mormăi, apoi zise:

— Ţi-am spus.

Diavolul zâmbi, cicatricea – cicatricea pe care Ewan o făcuse acolo cu propriul său cuţit – întinzându-i-se pe obraz.

— Vino să ne vezi!

„Pentru Covent Garden? Sau pentru Grace?”

— Şi ce, mă faci gladiator şi mă dai drept hrană leilor?

— O părere bună pentru felul în care lupţi, frăţioare, spuse Whit sec ca nisipul.

Zâmbetul Diavolului se transformă într-un râs copios.

— Ai fost departe de noi pentru o perioadă prea îndelungată, filfizonule.

Îşi aşează pălăria de pe cap, trăgând-o mult pe frunte, în aşa fel încât tot ce rămase fu cicatricea şi partea inferioară a chipului său.

— Vino să ne vezi ca să te revanşezi sau ne vom întoarce noi şi vom îndrepta greşelile.

Porni către uşă, Whit mergând umăr lângă umăr alături de el. Odată ajunşi acolo, fratele pe care mahalaua îl numea Bestie se întoarse din nou cu faţa către el.

— Nu ne-ai întrebat.

— Ce să vă întreb?

— Dacă Grace ne-a pus să promitem să nu te omorâm.

Nu avea nevoie să întrebe. Ştia că ea o făcuse. Îşi ridică bărbia, refuzând să pună întrebarea mai importantă. Cea care avea să îi bântuie somnul.

— Nu ai întrebat de ce ne-a pus să promitem că nu te vom ucide.

Aceea.

Aproape că rămase tăcut. Aproape.

— De ce?

Întrebarea ieşi mai aspră decât se aşteptase. Mai imperativă.

Whit se uită la Diavol.

— Ţi-am spus.

Whit se uită înapoi către el şi în privirea aceea de chihlimbar pe care o cunoştea la fel de bine ca pe a sa, Ewan văzu furie, trădare şi altceva – ceva asemănător tristeţii.

— Este ceea ce i-ai făcut. Ce îi datorezi.

— Ce?

Cuvântul ieşi înainte ca el să apuce să îl retragă.

Diavolul se uită la Whit, apoi din nou la el.

— Spune-mi sau ieşi naibii afară, zise Ewan, cu disperare în voce.

Whit răspunse.

— I-ai frânt inima.

Vorbele acelea îl făcură să se simtă străbătut de durere, ascuţită şi aspră cât să îl facă să ridice o mână la piept.

Whit îl privi preţ de o clipă, văzând adevărul.

— Nu este nevoie să te distrugem noi, zise fratele lui tăcut, care suferise atât de mult de mâinile lui. Va face ea asta. Iar tu nu te vei gândi nici măcar pentru o clipă că nu o meriţi.

Capitolul 12

— Se spune că nu va apuca anul.

Când Zeva şi Veronique intrară, Grace îşi înălţă capul din registrul contabil lunar unde verifica cifrele.

În acea zi, Zeva purta o complicată rochie de culoarea vinetei, cu fir de argint şi care valora o avere, iar Grace admiră costumul, deşi clătină din cap la dispreţul total al celeilalte femei pentru îmbrăcămintea practică. Veronique, pe de altă parte, purta pantaloni şi o cămaşă albă apretată, traversată de un toc în care se afla o pereche de pistoale la care avea acces uşor sub braţe. Grace nu îşi putea aminti o dată când capul securităţii clubului nu avusese armele cu ea, chiar dacă nu erau întotdeauna atât de vizibile.

Le făcu semn cu mâna celor două – diferite ca ziua şi noaptea, dar cumva echipa perfectă – să ia loc pe scaunele din faţa biroului ei.

— Cine nu va apuca anul viitor?

— Victoria, spuse simplu Zeva.

— Bănuiesc că discutăm despre regină şi nu de una dintre membre?

Întâlnirea săptămânală a lui Grace cu adjunctele ei începea aproape întotdeauna cu lectura Zevei a celor mai

recente fiţuici de scandal. De cele mai multe ori, era implicată o oarecare agitaţie legată de membri.

— Dumnezeule mare, da. Ţi-o imaginezi pe regina Victoria ca membră?

Zeva râse, apoi spuse:

— Ar fi bine pentru afacere, bănuiesc.

Ar fi fost îngrozitor pentru afacere, Grace era sigură de asta.

— Oricum, continuă cealaltă femeie. Am citit la ştiri – şi, cu petrecerea Dominării care se apropia, pare că ar trebui să fie adăugată în carnetul de pariuri. Nimeni nu crede că o femeie poate să reziste ca monarh pentru orice perioadă legitimă.

— Vrei să spui că niciun bărbat nu crede asta, pufni Veronique, petrecându-şi unul peste altul picioarele îmbrăcate în piele de căprioară şi relaxându-se în scaunul ei. Femeile îşi amintesc cu uşurinţă că Elizabeta a existat.

— Şi i-a condus pe bărbaţi în bătălie călare, sublinie Grace.

— Din nefericire, n-a călărit bărbaţi în niciun alt fel, biata regină virgină, zise Zeva. Cam ca tine, Dahlia.

— Nu asta e ce aud eu, spuse cu viclenie Veronique.

Grace îşi îndreptă rapid atenţia către adjuncta ei.

— Ce ai spus?

Ochii Zevei se lărgiră şi ea flutură un zâmbet larg cât să poată fi văzut de pe acoperişurile de dincolo de fereastră.

— O, da, haide să facem cercetări! Ce ai spus?

Veronique ridică din umeri.

— Fetele vorbesc.

— Fetele nu ar trebui să vorbească, spuse Grace.

— Le plăteşti să o facă.

— Nu despre mine!

Atenţia Zevei sări de la una la alta de parcă ar fi fost un fluturaş de badminton.

— Ce-i cu ea?

— A mers la balul lui Marwick, zise Veronique, fluturând o mână prin aer, ca şi cum aceea ar fi fost o

informaţie suficientă pentru Zeva. Uitând că nicio cantitate de informaţii nu era destul pentru Zeva.

Grace îşi întoarse din nou privirile către catastif, numerele înotând pe pagină în timp ce îşi dori ca podeaua să se deschidă şi să o tragă într-un alt tărâm, îndepărtat.

— Ei bine, ştiam că va merge, spuse Zeva.

— Da, dar se pare că nu şi-a petrecut tot timpul în sala de bal.

— Şi?

O pauză. O pauză grea, plină de tâlc.

— O. Ooo!

O altă pauză şi apoi un rânjet ca de lup.

— Unde şi-a petrecut timpul?

— În grădini, şopti Veronique, destul de tare ca întreaga clădire să audă.

— Dahlia! Trebuie să recunosc, spuse Zeva, ducând o mână la piept. Sunt foarte mândră de tine.

Grace îşi dădu ochii peste cap.

— Ei bine, noi i-am sugerat să îşi găsească o fantezie, spuse prompt Veronique.

— Ajunge!

— Ce interesant!

O altă pauză.

— E acelaşi duce pe care l-ai bătut până l-ai umplut de vânătăi cu un an în urmă? Cel care dorea să te facă ducesa lui?

Nu doar ducesă.

„Eşti o regină. În seara asta eu sunt tronul tău”.

Obrajii i se îmbujorară la amintirea acelor cuvinte. Poate că ele nu aveau să bage de seamă.

— O, interesant… spuse Zeva observând, desigur.

O plătea pe Zeva să observe, de asemenea.

— Spune-mi, zise Grace. Cum se face că amândouă sunteţi atât de sigure că nu vă voi concedia?

— Pentru ce, că ne facem slujba?

Tăcerea se aşternu în urma întrebării. Veronique nu fu amuzată. Din momentul în care se alăturase lui Grace în clădirea de pe Shelton Street numărul 72 se ocupase de

securitatea membrilor clubului şi a angajaţilor cu un devotament nestrămutat. Singura dată când nu se afla la club era atunci când vasul soţului ei era în port – şi, chiar şi atunci, căpitanul o însoţea în clădire de cele mai multe ori.

Grace trebuia să se fi aşteptat să fie urmărită. De-a lungul anilor, ea şi Veronique construiseră o vastă reţea de spioane tinere pretutindeni în Covent Garden şi mai departe – servitoare, fete de la cârciumi şi mesagere. Răufăcători din întreaga Londră – din întreaga lume – foloseau copii ca hoţi de buzunare pentru că nimeni nu băga niciodată în seamă copiii, dar Grace descoperise că era şi mai probabil ca fetele să fie ignorate. Ignorate şi prost plătite. Şi astfel ţinea să dea fetelor o plată bună şi mai multă putere. Acestea le aduceau informaţii lui Veronique şi lui Grace de fiecare dată când erau veşti de dat – cu cât erau mai importante, cu atât mai bine.

Faptul că ea îşi pusese o rochie de bal şi se dusese în Mayfair era, cu siguranţă, interesant.

Cu toate astea, lui Grace nu îi făcu plăcere.

Ce altceva raportaseră? Văzuseră ce se petrecuse în foişor?

Zeva îşi drese glasul şi spuse:

— Da, păi, bravo tuturor! Despre ce discutam?

„Eşti o regină”.

Fu rândul lui Grace să îşi dreagă glasul.

— Despre regine.

Nu trebuia să se fi gândit la asta. Fusese o greşeală. O singură seară, rătăcită în amintire şi nostalgie. Faţă de ce ar fi putut să fie. El nici măcar nu ştiuse că ea fusese. Desigur, acum părea că toată Covent Garden ştia că ea fusese.

Dumnezeule! Asta păţea dacă cumpărase fantezii în loc să le vândă.

Zeva vorbea încă.

— Ei bine, eu, una, cred cu adevărat că regina Elizabeta ar fi fost o mândră membră a clubului nostru.

— Ar fi trebuit să stea la coadă, zise Grace, întâmpinând cu bucurie schimbarea subiectului şi aşeză o

mână pe un teanc de cereri pentru membri noi. Devenim mai populari pe minut ce trece. Am aici trei ducese şi, din câte îmi dau seama, conducătoarea unei ţărişoare.

— Despre asta vreau să discutăm, exclamă Veronique. Sunt îngrijorată de popularitatea noastră crescândă.

Zeva oftă.

— Ah, Veronique, întotdeauna ca un nor de ploaie.

Veronica o săgetă pe cealaltă femeie cu o privire.

— Nu putem să ne facem cu toţii de lucru cu gustările potrivite. Se uită către Grace. Tot ce spun este că am semnat 21 de contracte noi în ultima lună…

— 23, o corectă Zeva.

— Bine. Şi nu există niciun semn că interesul scade. Aşa că, dacă avem de gând să continuăm cu majorarea numărului de membri…

Veronique se opri, surprinzând privirea lui Grace.

— Şi presupun că asta vom face?

— Nu văd niciun motiv pentru care nu am face-o, spuse Grace.

— Atunci va trebui să avem nevoie de o securitate mai numeroasă.

Şefa pazei clădirii de pe Shelton Street numărul 72 îşi desfăcu mâinile larg şi se lăsă pe spătarul scaunului ei, aflat în faţa biroului lui Grace. Aruncând o privire pătrunzătoare peste turnurile haotice de ziare, dosare ale membrilor, documente de la bancă şi facturi, adăugă:

— Cel puţin vom avea nevoie de o pază specială la intrarea acestei încăperi, ca să te salveze când vei ajunge să fii prinsă sub avalanşa de hârtie care te va doborî într-o bună zi.

— Prostii! Ştiu unde se află toate, spuse Grace, iar Zeva izbucni în râs pe scaunul ei. De câţi avem nevoie?

Veronique nu ezită.

— Cinci.

Sprâncenele lui Grace ţâşniră în sus. Cum clădirea de pe Shelton Street numărul 72 era în acelaşi timp un club pentru femei, care preţuiau discreţia, şi un bordel care

preţuia siguranţa, avea deja o echipă de pază formată din 15 persoane, care lucrau în trei schimburi, non-stop.

— Te aştepţi la o serie de crime?

— A avut loc o încăierare acum trei nopţi la localul lui Maggie O'Tiernen.

— La Maggie O'Tiernen are loc o încăierare din trei în trei zile, spuse Grace.

Localul era legendar pentru obraznica proprietăreasă irlandeză, căreia nu îi plăcea nimic mai mult decât să îndemne marinari vânjoşi să se lupte pentru onoarea ei – şi onoarea de a-i ţine companie pentru o noapte.

— Nimănui nu-i place un spectacol mai mult ca lui Maggie.

— Am auzit că n-a fost o încăierare obişnuită, spuse Veronique.

— Instigată de cineva? întrebă Zeva.

— Nu poate să confirme nimeni, răspunse Veronique, dar nu-mi place treaba asta. Nu pe lângă ce s-a întâmplat la Satchell.

Un tripou pentru doamne, La Satchell fusese deschis de mai puţin de un an, dar era deja foarte popular printre aristocrate – în parte pentru că era discret, prevăzut din plin cu toate cele necesare şi frecventat de ducesa de Trevescan, care era genul de clientă pe care orice afacere nouă ar ucide să o aibă, o bijuterie sclipitoare destul de scandaloasă, încât să facă orice loc în care mergea să pară vrednic de timpul pierdut şi de fonduri.

Desigur, Grace o cunoştea pe ducesă de destulă vreme încât să ştie că asta era interesată de locuri în care se adunau femei şi cu asta basta.

— Ce s-a petrecut la Satchell?

— A fost o razie.

Grace împietri.

— De cine?

— Ar putea fi competiţia.

Veronique culese o scamă invizibilă de pe pantalonii săi.

— S-ar putea, repetă Grace.

Conducerea unei afaceri bazate pe viciu nu punea pe cineva tocmai în aceeaşi ligă cu cei mai buni dintre bărbaţi.

— Regina i-a făcut pe toţi să caute să facă bani pe seama femeilor.

— Noi suntem dovada că e o afacere profitabilă, interveni Zeva.

Veronique ridică din umeri.

— Posibil. S-ar putea, de asemenea, să fie Coroana. Ar putea fi băieţii lui Peel.

Nou-înfiinţata forţă de poliţie metropolitană, dornică să îşi facă un renume.

— Bărbaţii îmbătaţi de putere şi care mânuiesc bâte, pumni şi arme de foc arată cu toţii la fel.

Grace încuviinţă din cap, simţind un nod în stomac.

— S-ar putea.

— Nu facem nimic ilegal, spuse Zeva.

Avea dreptate. Prostituţia nu era ilegală. Nici cluburile private. Cel mai ilegal lucru pe care îl făceau era să servească alcool de contrabandă – dar la fel făcea fiecare club pentru bărbaţi din Mayfair.

Desigur, ei nu erau un club pentru bărbaţi din Mayfair. Iar lucrul acesta îi punea în pericol.

— Nimănui nu îi place când femeile îşi iau plăcerea în propriile mâini, spuse Veronique.

— Nimănui nu îi place când femeile îşi iau *vieţile* în propriile mâini, zise Grace.

Dacă erau percheziţionate, nimeni nu ar fi avut nevoie să ştie ce puneau la cale membrele în Covent Garden. Simpla listă cu numele membrelor ar fi scandalizat Anglia.

— Am avut o mie de inamici: Coroana, poliţia şi competiţia noastră, acestea fiind doar cele mai vizibile.

Grace se uită la Veronique.

— Tărâmul Celălalt a fost închis acum două săptămâni.

Veronique ridică din sprâncene.

— Cu asta sunt trei.

Ea avea cel mai ascuţit simţ în ceea ce privea pericolele pe care Grace îl văzuse vreodată – un lucru

născut odată cu timpul petrecut pe vapoare. Ştia când un chibrit avea să se stingă şi când unul avea să aprindă un infern. Dacă ea credea că ceva era pe cale să se întâmple, cel mai probabil ceva se întâmpla.

Tărâmul Celălalt. Localul lui Maggie O'Tiernen. La Satchell. Trei locuri care satisfăceau membri de parte femeiască. Toate ameninţate în ultimele săptămâni.

— Peck?

Tommy Peck, agent din vechea forţă de poliţie. Unul dintre cei decenţi, dacă grija pe care le-o purta fetelor din Covent Garden era un indiciu.

Veronique clătină din cap.

— N-a fost văzut. Ezită. Şi mai este ceva.

— Continuă!

— Am motive să cred că e supravegheată clădirea.

Lui Grace nu îi plăcu asta.

— Cum? Avem arme pe acoperiş şi spioni pe toate celelalte.

Veronique ridică din umeri.

— Nu pot s-o dovedesc. Chipuri străine care se plimbă. Cizme din cale-afară de strălucitoare pentru băieţi de pe Cheapside Street.

Mai bine să fie precauţi.

— Angajează paza! Şi asigură-te că tunelurile sunt libere înainte de Dominare.

Înainte ca Grace să o fi preluat şi să o fi transformat într-un club exclusivist pentru femei, clădirea de pe Shelton Street numărul 72 fusese vechea ascunzătoare a unor contrabandişti, cu tuneluri secrete ce se întindeau pe sute de metri în multiple direcţii, în cazul unui atac din partea altor contrabandişti – sau a Coroanei.

Nimic din ceea ce se petrecea în interiorul bordelului nu era ilegal, aşa că nu se gândise niciodată prea mult la ele, cu excepţia a doua situaţii – prima: erau obişnuiţi ca, periodic, să aducă la club oaspeţi în care nu se putea avea încredere să ştie unde se aflau; şi cea de-a doua: tunelurile erau uneori pregătite pentru distracţie: din când în când vreun membru era interesat de ideea unei temniţe.

Dar ştia mai bine decât majoritatea oamenilor că, acolo unde la putere se aflau femei, erau prea adesea bărbaţi care nu s-ar fi dat în lături de la nimic pentru a le-o smulge, iar ea ar fi făcut tot ce ar fi fost necesar ca să îi protejeze pe angajaţi şi pe clienţii de pe Shelton Street numărul 72.

Veronique încuviinţă din cap, aparent mulţumită.

— Rezolvat.

— Ce urmează?

Restul conversaţiei se axă pe funcţionarea internă a clubului: bucătarul arogant şi strălucit pe care Grace îl adusese de la Veneţia, care era tot timpul la cuţite cu patiserul care avea o latură de perfecţionist. Pe pregătirile pentru Dominarea din septembrie de peste două săptămâni – prima din toamnă şi întotdeauna cea mai minuţioasă. Pe sosirea unui trio unic – doi bărbaţi şi o femeie cu o îndemânare deosebită în folosirea frânghiilor, care umplea un gol particular în serviciile pe care clubul era capabil să le ofere membrilor săi.

După trei sferturi de oră, Zeva şi Veronique îşi încheiară rapoartele. Se ridicară să plece şi se îndreptară către uşă, înainte ca Zeva să se întoarcă.

— Încă ceva.

Grace privi la adjuncta ei.

— Este în dezbatere o nouă lege în Camera Lorzilor. Foarte multe lucruri bune în ea: protecţie pentru damele de companie, pedepse pentru rataţii care le fac rău, restricţii de vârstă pentru azilurile de muncă, ţevi de apă noi pentru mahalale.

Toate problemele care afectau în mod direct Covent Garden şi East End. Izbucniră exclamaţii de surpriză.

— A cui lege?

— Lamont şi Leighton.

Doi dintre cei mai decenţi duci ai Angliei.

— Cine o dispută?

O mică ridicare din umeri.

— Cei buni.

Grace clătină din cap.

— Nu va trece. Nu sunt destui lorzi cărora să le pese de lumea noastră.

Dacă era adevărat un lucru, acesta era că aristocraţii bogaţi se fereau nebuneşte de a avea grijă de săraci.

Zeva dădu afirmativ din cap.

— Ei bine. Oricum, discută.

— Dă-mi de ştire când vor face mai mult de atât. Se uită la Veronique. Şi spune-le fetelor că treburile mele particulare sunt exact aşa: particulare.

Veronique zâmbi larg.

— Ce treburi particulare?

Grace nu îşi putu reţine mica pufnire de amuzament, însă sunetul fu acoperit de timida bătaie din uşă. Cu o înclinare a capului făcu semn să se deschidă uşa, dând la iveală chipul proaspăt al unei fete de 13 sau 14 ani. Ochii ei gri-verzui alunecară de la Veronique la Zeva, apoi în spate, către Grace, când se rotunjiră de surpriză şi zburară înapoi către angajatoarea ei.

— Eu… mi-au spus de jos să vin până sus.

— Raportează, spuse Veronique.

Fata îşi scoase boneta, eliberând o abundenţă de bucle negre, şi se uită la Grace, emoţiile fiindu-i foarte clare.

Grace zâmbi, amintindu-şi de propria emotivitate la vârsta aceea – şi cum învăţase rapid să o dea la o parte când era în prezenţa adulţilor, de teamă că îşi va da în vileag slăbiciunea de care se putea profita cu prea multă uşurinţă.

— Haide, dă-i drumul!

— Avem un vizitator.

Grace se ridică în picioare la auzul vorbelor. Un cod.

— Unde? întrebă Veronique.

— În Mahala.

Grace ocoli biroul. Ani la rând, spioanele ei fuseseră însărcinate să vegheze asupra Diavolului şi a lui Whit în Mahala, unde locuiau şi munceau – ca să se asigure că impulsivii săi fraţi nu erau târâţi în necazuri nechibzuite. Însă, de când Grace moştenise cumnate, veştile din Mahala

se împuţinaseră, devenind foarte rare. Se părea că fraţii ei îşi preschimbaseră necazurile lipsite de chibzuinţă într-o muncă mai valoroasă, aceea de a-şi iubi soţiile.

Dar vestea asta – un vizitator în Mahala – indica faptul că ceva ieşit din comun avea loc acolo… ceva ce nu era în regulă.

Un vizitator nu era atât de inofensiv cum părea. Însemna un străin. De obicei, cineva care nu îşi avea locul acolo şi care punea întrebări care nu îl priveau. Adeseori, însemna că cineva punea întrebări legate de Bastarzii Bătăuşi. Fetele erau instruite să stea cu mare băgare de seamă şi să raporteze imediat ori de câte ori cineva venea să întrebe despre doi băieţi şi o fată care ar fi putut să îşi fi făcut apariţia cu ani mai înainte.

Dar nu se mai ascundeau de un an – libertatea fiind destul de nouă, încât Grace nu o lua drept un lucru sigur.

— Ce fel de vizitator?

Fata să uită către Veronique, care încuviinţă din cap.

— Continuă!

— Este un mitocan uriaş. Cară lăzi la depozit pentru Bastarzi, zise fata.

Un vas intrase în port cu o zi în urmă şi ar fi fost golit în seara precedentă.

Seara.

O privi pe fată, care îşi vârî mâinile în buzunare şi îşi târşâi picioarele, în mod limpede ezitând. Grace recunoscu lipsa de siguranţă. Fata avea o bănuială. O bănuială pe care şi Grace o avea.

— Asta nu pare a fi ceva ieşit din comun, zise ea apropiindu-se. Ce te-a determinat să vii aici?

Ochii aceia imenşi se ridicară către ai ei.

— Este plin soare.

Corect. Bastarzii Bătăuşi nu mutau marfa la lumina zilei. Era prea riscant.

Ce puneau la cale?

Grace încuviinţă dând din cap.

— Aşa este. Cum te numeşti?

— Victoria, doamnă.

Fata făcu cât de iute putu o reverenţă – o reverenţă ca în East End.

Surprinsă de nume, Grace privi către Zeva şi Veronique, luând aminte la zâmbetele lor cu subînţeles.

— Ei bine, cel puţin nu aş paria împotriva ei.

Băgă mâna în buzunar şi îi aruncă o monedă fetei, care o prinse din aer cu o viteză care rivaliza cu a ei când era copil.

Fata ar fi fost o luptătoare grozavă – dar nu urma să fie niciodată nevoită să dovedească asta, pentru că avea să lucreze cu Grace oricât timp îşi dorea.

— Ai făcut treabă bună, Victoria. Mulţumesc.

O altă reverenţă scurtă, şi fata se îndreptă către uşă, aproape ajungând acolo înainte să pară că îşi aminteşte ceva, şi se întoarse.

— A, şi mai este ceva…

Fata şovăi, jucându-se cu boneta, apoi îşi regăsi vocea mai iute decât înainte.

— Se zice că este un bogătaş.

Capitolul 13

Îşi găsi fraţii idioţi exact acolo unde se aşteptase să îi găsească: pe acoperişurile care dădeau spre curtea depozitului Bastarzilor, adânc în Mahalaua din Covent Garden.

— Nu vă apropiaţi prea mult, zise ea în timp ce se apropie de ei, după ce se folosise de vasta reţea a labirintului de clădiri ce comunicau între ele din Covent Garden pentru a ajunge la ei. Nu v-ar plăcea să vă împingă cineva cu mine de acolo, peste margine.

Diavolul se uită la ea peste umăr, cu sprâncenele ridicate de amuzament. Bineînţeles că era amuzat. Diavolului nu îi plăcea nimic mai mult pe lumea asta largă decât să se joace de-a păpuşarul cu cei din jurul lui.

— A! Eşti aici! Şi tocmai când devine interesant.

Inima ei bubui când se trase mai aproape, înclinând capul, aşteptându-se să audă scripeţi şi copite din curtea de dedesubt, unde o mulţime se adunase, fără îndoială, să privească cine ştie ce mecanism elaborat puseseră la cale fraţii ei.

Fu surprinsă să audă în schimb linişte.

Liniştea făcu ca inima ei să bubuie şi mai puternic. Tăcerea era mai periculoasă.

Grace veni în rând cu ei, şi ei se dădură uşor într-o parte, făcându-i loc între ei, aşa cum făceau de două decenii, din noaptea în care fugiseră. Şi, oricât de neliniştită era sus, pe acoperişul acela, nu se simţea niciodată atât de acasă ca atunci când era cu aceşti bărbaţi – fraţi cu numele dacă nu de sânge, şi dovada că familia se găsea, nu era născută.

Dar asta nu însemna că ei nu ar fi avut parte de mânia ei dacă dădeau totul peste cap.

Inspiră adânc şi, urmând direcţia privirii lor, se uită în jos, dincolo de marginea acoperişului, cercetând curtea de dedesubt, unde soarele după-amiezii arunca umbre lungi în imensul spaţiu dreptunghiular, flancat din toate părţile de depozite uriaşe deţinute de către Bastarzii Bătăuşi.

O reţea de coridoare interioare uneau clădirile, accesibile doar prin intrarea principală din capătul îndepărtat al curţii unde Annika, geniul norvegian înalt care conducea activităţile comerciale ale Bastarzilor, stătea în cadrul uşii glisante uriaşe a depozitului, profilată pe întunericul beznă din interior. Nik era încadrată de un cvartet de bărbaţi care îşi câştigau traiul din cărat, cu braţele încrucişate pe piepturile late şi având cârlige în mână. Cei cinci stăteau de pază, nemişcaţi.

Privind.

Aşa cum priveau toţi ceilalţi. Curtea era înţesată de oameni, mulţimea fiind aşezată pe două rânduri – în unele locuri trei – bărbaţi şi femei, bătrâni şi tineri. Grace îl recunoscu pe brutarul Mahalalei pe marginea estică a mulţimii, înălţându-se în spatele unui grup de băieţi pe care ea îi ştia că ducând apă proaspătă prin împrejurimi. Câteva

dintre fetele care lucrau în stradă stăteau în picioare în umbra lungă a zidului vestic. Până şi soţia medicului îşi făcuse apariţia.

Lui Grace îi luă o clipă să vadă ce vedeau cu toţii.

Minciună.

Îl văzu în momentul în care privi peste marginea acoperişului, în mijlocul curţii, singur. Era fără haină, cu manşetele răsucite până la coate, lăsând la vedere muşchii de pe antebraţe, încordaţi în timp ce el ridica un bloc de gheaţă de un metru pătrat, pe care îl ţinea de o frânghie pe umăr.

Muşchii aceia erau singurul lucru la el care nu striga *duce.* Nu era nevoie ca el să rostească vreo vorbă pentru ca ei să ştie de unde venea. Nu era nimic la el care să ascundă asta.

Grace se întrebă unde îi era haina, deoarece era imposibil să crezi că venise fără ea, sau o vestă. Sau o lavalieră. Ori o pălărie. Cât despre pantaloni, aceştia i se mulau pe coapse şi nu erau destinaţi pentru Mahala – culoarea lor fiind prea deschisă pentru a ascunde praful *şi* murdăria Mahalalei.

Chipul lui nu ascundea nici el adevărul. Nu avea importanţă că nasul lui lung fusese spart când erau copii – o lovitură bine plasată din partea Diavolului – sau că era brăzdat de praf şi transpiraţie.

Unghiurile sale erau total greşite, tăioase şi aristocratice, până şi umflătura de pe nasul lui părând să aibă accent de Mayfair.

Toate acestea şi totuşi era încă cel mai frumos lucru pe care ea îl văzuse vreodată.

Nu era de mirare că fetele trimiseseră vorbă despre el; nu aparţinea acestui loc.

Arăta cu fiecare centimetru ca ducele care era. Fiecare centimetru ca un duşman. Iar Covent Garden o ştia.

De jur-împrejurul curţii, oamenii priveau, savurând fiecare greşeală de-a lui – absenţa unui cârlig cu care să ridice gheaţa, lipsa apărătoarei de umăr din piele ca să îşi protejeze pielea de frecarea aspră a frânghiei, mănuşile

care fuseseră făcute pentru frâiele calului şi bastoane mai degrabă decât pentru muncă grea şi mărfuri grele.

— Este cu adevărat un miracol că voi doi aţi apucat să ajungeţi la maturitate. Şi că aţi găsit femei care să se căsătorească cu voi, zise ea încetişor. Bine că sunt geniale, altfel m-aş teme din cale-afară pentru progeniturile voastre. Ce fel de pedeapsă este asta? L-aţi pus să care gheaţă? A văzut încărcătura care a venit împachetată în ea? Pentru că, să laşi un duce lângă bunurile tale introduse ilegal, este cu adevărat o idioţenie nebună.

— Nu este nici măcar pe-aproape de încărcătura adevărată, zise Diavolul.

— Nu?

— Nu. Doar cară ultima cantitate de gheaţă rămasă.

— Cât de multă a rămas?

Diavolul se uită la Bestie.

— Cât, 80?

Bestia ridică din umeri.

— O sută?

O sută de blocuri de gheaţă, fiecare cântărind cu uşurinţă 25 de kilograme. Şi fără cârlig. Mâinile trebuie să îi fi fost băşicate din cauza frânghiilor. Umerii, la fel. Nu purta niciunul dintre echipamentele de protecţie pe care le purtau în mod tradiţional cei care făceau asta. Grace îşi încleştă fălcile.

— Câte a cărat?

— Zece? O duzină?

Ea clătină din cap. El nu avea să fie în stare să mai care multe. Nu era de meserie. Nu se născuse cu un cârlig în mână.

Şi totuşi, părea că el nu avea să se oprească niciodată. Ei i se puse un nod în gâtlej, privindu-l în praf, în partea asta a oraşului, care fusese a lui înainte să aparţină vreunuia dintre ei.

— Aşadar, pui un duce în mijlocul Mahalalei şi te aştepţi ca el să plece teafăr?

— Nu aş spune că ne aşteptăm la asta, nu, zise Diavolul.

— Hmm, aprobă Bestia. Cred că mai degrabă sperăm că nu.

— Credeam că ne-am înţeles că nu-l atingeţi?

Diavolul se uită la ea şi îşi întinse larg braţele.

— Eu sunt pe acoperiş, Gracie. Până acum este ca şi cum nici măcar nu aş fi fost vreodată aici.

— Şi totuşi, începeţi ceva, iar el nu se va opri până nu termină, zise ea. Ştii asta.

— El a început, spuse Whit.

Îl tăie cu o privire.

— Ce înseamnă asta?

El mormăi.

— A venit căutând să-şi plătească datoriile.

— Datoriile.

— Ce, nu trebuia să îi acceptăm oferta? zise Diavolul. 10.000 şi nişte muncă sănătoasă în Covent Garden este prea mult ca să refuzăm.

10.000 de lire.

— Pentru familii?

Era o avere.

Bestia se întoarse către ea, şi ochii săi de chihlimbar, de obicei atât de blânzi, deveniră aspri, iar vocea, pe măsură.

— Cinci bărbaţi, şi nu este de ajuns.

Vorbele fură scurte şi încordate pe limba lui, iar Grace le simţi usturimea, ca pe un bici ud.

— Le este dator şi ai face bine să-ţi aminteşti asta.

Chipul ei se înfierbântă la critica lui şi ea spuse în timp ce el privea înainte:

— Crezi că nu-mi amintesc?

Nu o privi.

— Cred că întotdeauna ai avut dificultăţi în a-ţi aminti adevărul în ceea ce-l priveşte.

Ea îşi înghiţi exclamaţia de frustrare, urând felul în care pieptul i se strânse la auzul acestor vorbe. Ce îi păsa ei ce se întâmpla cu Ewan?

Nu Ewan.

Îl privi cum traversează din nou curtea, cu spatele la

ea. Muşchii spatelui lui erau vizibili prin cămaşa acum udă. Fremătau sub greutate şi gura ei se uscă.

Marwick. Acesta era adevărul în ceea ce îl privea, fie că era sau nu îmbrăcat pentru titlul de duce.

Grace îşi smulse atenţia de la el, aţintindu-şi-o în schimb asupra mulţimii care privea aproape mută. Nu era nimic liniştitor în tăcerea aceea – trăise în Covent Garden destul cât să ştie diferenţa dintre calm şi tensiune. Şi toţi cei de dedesubt păreau să stea neclintiţi în aşteptarea unei şanse de a-l lua pe acest duce şi de a da un exemplu prin el.

Bogat, puternic şi deţinând un titlu.

Şi fără niciun alt motiv în afară de naştere.

Numai că el nu avusese toate astea la naştere. La naştere fusese unul dintre ei.

Dar ei nu ştiau asta. Nimeni nu ştia. Nu avea să ştie nimeni niciodată, cu excepţia Bastarzilor Bătăuşi. Chiar dacă cineva din Mahala îşi amintea de băiatul acela blond, plodul unei dame de companie de pe Tavistock Row, nu l-ar fi dibuit în ducele din faţa lor – indiferent cât de multă gheaţă ar fi cărat.

— Sunt gata de luptă, zise ea încetişor.

De câte ori nu îi văzuse astfel? Pe vârfurile picioarelor, gata pentru o încăierare.

Bestia îşi mormăi aprobarea.

— Bineînţeles că sunt. Le place la nebunie, zise Diavolul. Un duce în noroi? Este ca şi cum ai privi un ogar recitând din Shakespeare.

— Şi? Aşteptaţi ca el să le-o ofere?

— Este destul de deştept încât să ştie că Mahalaua îşi doreşte lupta şi că nu se vor mulţumi cu mai puţin. Şi, dacă el vrea iertare…

— Vrea iertare?

Diavolul îi aruncă o privire tăioasă.

— Nu din partea noastră. Ridică bărbia în direcţia curţii. Din partea lor.

Ea îl privi cum puse gheaţa la picioarele unuia dintre bătăuşii aflaţi la uşa depozitului şi urma unei amintiri o

fulgeră. „Ei nu primesc ceea ce merită”. I-o spusese el când erau copii. Despre oamenii aceştia. Despre locul acesta.

El se întoarse să traverseze din nou curtea.

„Noi vom schimba toate astea”.

De parcă ar fi auzit cuvintele, el ridică privirea către acoperiş şi o descoperi imediat. Preţ de o clipită, încremeni – nu destul încât să observe careva.

Grace băgase de seamă.

El ridică bărbia în semn de recunoaştere, iar ea se împotrivi impulsului de a-i răspunde.

Orice ar fi fost treaba asta, oricare ar fi fost planul lui, nu era de ajuns.

„Nu va fi niciodată de ajuns”.

Îl urmări cu privirea cum traversa din nou curtea, ochii ei urmărindu-i conturul, cămaşa care se lipea de trupul lui, lăsându-i la iveală pieptul larg şi culmile muşchilor pe care îi dezvoltase în anul în care dispăruse, deschiderea de la gât lăsând să se vadă un petic păcătos de piele roşie, julită pe umărul lui stâng şi un strop din marginea de un alb imaculat a cicatricii care se aflase acolo încă de când erau copii.

Semnul pe care tatăl său îl lăsase acolo, pe trupul lui, atunci când descoperise cel mai preţios secret al lui Ewan: dragostea. Bătrânul duce îi găsise ghemuiţi laolaltă în întuneric într-o seară de vară, învăluiţi unul în căldura celuilalt – o căldură pe care Grace şi-o putea încă aminti dacă îşi permitea să o facă – şi înnebunise de furie.

„Niciun moştenitor de-al meu nu se va culca cu gunoiul care a ieşit din căţeaua ei de mamă”, strigase el, năpustindu-se asupra ei.

Ewan o apărase, dar tatăl lui fusese mai puternic, cu 15 centimetri şi 50 de kilograme în plus. Îl pusese la pământ pe Ewan şi îşi lăsase semnul sadic pe trupul lui, sub privirea ei.

Şi, din ziua următoare, totul fusese diferit.

Băiatul pe care ea îl iubise dispăruse. Îi trădase câteva zile mai târziu.

— Ce caută aici? întrebă ea, alungându-şi gândurile.

Faptul că descarcă gheaţă nu vă câştigă pe voi şi cu siguranţă nu câştigă Mahalaua. Ba dimpotrivă, îi scoate din sărite.

— Pentru tine s-a întors, zise Diavolul simplu, fără să îşi mute privirea de la mişcările lui Marwick aflat dedesubt.

Vorbele o sfâşiară, laolaltă cu amintirea atingerii lui din grădini, din urmă cu câteva zile. Laolaltă cu întrebările lui şoptite – cerându-i insistent să îi spună numele ei. Laolaltă cu urma de îndoială care o alungase în cele din urmă… sentimentul că poate el îl ştiuse tot timpul.

Clătină din cap, neavând nicio altă alegere în afară de a-l contrazice.

— Ba nu.

De ce oare vorbele păreau o minciună?

„Dar dacă aşa este?”

Ignoră gândul şi vorbi făcând semn către curte:

— Îşi caută o soţie.

— Da, spuse tărăgănat Diavolul. Asta ar fi o problemă, dacă ar fi fost adevărat. Dar nu este.

Ea se uită către el.

— Poftim?

Bestia mormăi:

— E o capcană.

— O capcană pentru cine? întrebă ea. Nu poate să creadă că eu aş…

Cuvintele i se stinseră treptat, pierdute în faţa amintirii felului în care se dăduse în mâinile lui în grădini la balul lui.

— Nu se poate să creadă că mă poate recâştiga.

Diavolul o fixă cu privirea timp îndelungat.

— Nu poate?

Ea se crispă.

— Nu.

— În regulă atunci, zise Diavolul, din cale-afară de agreabil şi îngrozitor de exasperant.

— E o capcană, repetă Bestia.

Fără să gândească, se uită din nou la Ewan, lăsându-şi privirea admirativă să îi cuprindă valurile de pe pieptul

lui, coborând pe coapsele sale musculoase şi apoi urcând din nou, alene… mai alene decât ar fi trebuit vreodată să o facă, pe suprafaţa frumoasă a feţei lui, o dovadă în plus că băiatul dispăruse.

Acesta nu era un băiat.

Îl privi în ochi, neştiind la ce să se aştepte. Cu siguranţă fără să se aştepte la arcuirea complice a buzelor lui şi la ridicarea unei sprâncene blonde, ca şi cum ar fi fost martor la fiecare centimetru din atenta ei examinare. Ca şi cum i-ar fi plăcut. Îşi ridică bărbia în direcţia ei, ca pentru a confirma inspecţia ei atentă: un cavaler în turnir căutând favorurile doamnei lui.

De unde naiba venise asta?

Nu era deloc o doamnă, iar el cu siguranţă nu era un cavaler.

— Hei! Duce!

— Iată, spuse încetişor Diavolul. Nu le place felul în care el te priveşte, Dahlia.

Grace abia auzi, fiind prea ocupată să îl privească pe ducele în chestiune ignorând strigătul. Îl ignoră, dar îl auzi – dovada că auzise fiind în felul în care pasul lui lung încetini, imperceptibil. O altă mişcare pe care o puteai observa doar dacă priveai cu adevărat.

Grace o observă.

Ignorând felul în care fu neliniştită de descoperire, spuse:

— Bănuiesc că le-aţi spus totul?

— Nu, zise Diavolul nonşalant, cu o mână în buzunar, legănându-se înainte şi înapoi pe călcâie. Dacă le-am fi spus totul, ar fi fost mort din clipa în care şi-a arătat chipul. Le-am spus doar că era un duce.

Îi strecură o privire.

— Ce fel de duce?

Lăsând Covent Gardenul să i se simtă în voce, Diavolul îi flutură un zâmbet larg, cicatricea lucindu-i albă pe obraz. Cicatricea pe care Ewan i-o făcuse cu douăzeci de ani în urmă.

— Felul care merită ce primeşte.

Era adevărat, îşi aminti în sinea ei. Iar mulţimea asta avea să-i dea ce merita.

— Totuşi, nu mă aşteptam ca fraţii O'Malley să fie primii ieşiţi pe poartă.

Bestia mormăi.

— Fraţii O'Malley sunt întotdeauna primii care ies pe poartă. Se uită la soare, aplecându-se mai jos peste marginea vestică a curţii. Şi, la ora asta? Patrick O'Malley s-a îmbătat deja destul cât să se pună cu un duce.

Patrick O'Malley era un boxer adevărat care era întotdeauna gata pentru un meci. Păşi în faţă din mulţime.

— Crezi că poţi pur şi simplu să cobori în noroi cu noi? Să te amesteci cu cei din mahala pentru o vreme, până când munca începe să usture şi apoi să te reîntorci să ţi-o freci cu restul de teapa ta, spunând poveşti despre timpul tău petrecut în Covent Garden? Crezi că eşti un cintezoi?

Ei nu ştiau că Ewan fusese născut în Covent Garden. Ei nu ştiau că nu era deloc interesat să spună vreodată poveşti despre timpul petrecut de el aici.

— Dacă O'Malley se porneşte, distracţia se încheie, zise Bestia. Ducele nu ştie ce binecuvântare tocmai a primit – oamenii îi vor ţine partea doar pentru plăcerea de a fi împotriva fraţilor O'Malley.

Grace se uită la fraţii ei.

— Căutaţi o revoltă.

Diavolul ridică din umeri.

— Nu. Nu va fi o revoltă. Va fi doar o încăierare cum se cuvine. Aşa cum a avut de gând Dumnezeu.

— Şi dacă moare? Cine va fi spânzurat pentru asta? întrebă ea, simţind că toată situaţia era pe cale să scape rău de sub control.

— Uiţi cum luptă, Gracie? întrebă Whit.

— Nu mă lua pe mine cu Gracie, se răsti ea. Nu sunt un copil.

Whit se uită la Diavol.

— Ţi-am spus eu.

Diavolul oftă.

— Aşa este.

— Ce i-ai spus?

Bestia se uită din nou către pământ.

— Spun doar că tânărul duce de Marwick luptă ca însuşi Lucifer. Nu va muri.

— Cu tine vorbesc, duce, strigă dedesubt Patrick O'Malley. Dacă vrei să guşti din plin Mahalaua, am eu aici ceva pentru tine.

Ewan nu răspunse, ci doar legă cu frânghie un alt bloc de gheaţă din căruţa aflată imediat sub ei şi se îndreptă din nou către depozit, păstrându-şi atenţia îndreptată asupra uşii unde un bărbat cu un cârlig puternic şi un spate şi mai puternic sprijinit de tocul uşii, cu braţele ca nişte trunchiuri de copac încrucişate peste braţe, stătea în aşteptare. Refuzând să iasă în calea ducelui.

Mulţimea se grupă, ocupând mai mult spaţiu în curtea depozitului. Grace blestemă.

— Asta este curată nebunie.

Un bulgăre de noroi îl lovi pe Ewan în ceafă. El se opri. Se crispă. O'Malley se apropie, ştergându-şi mâinile murdare pe pantalonii deja împuţiţi.

— Am spus: vorbesc cu tine, duce.

— Va muşca din momeală, spuse Diavolul.

Bestia îşi mormăi răspunsul.

— Nu se poate abţine. N-a putut niciodată să întoarcă spatele. Amintirile o fulgerară: Ewan dând înapoi, împleticindu-se din cauza unui pumn sănătos pe când erau copii. Întorcându-se apoi imediat, dând cu pumnul şi întorcându-se pentru mai mult.

Dedesubt, în depărtare, acesta se răsuci către Patrick O'Malley.

— Pe 50 de lire că este la pământ în mai puţin de două.

Grace întoarse ochii surprinşi către Diavol.

— Crezi că Ewan va fi înfrânt?

El ridică o sprânceană neagră.

— Tu, nu?

Nu, ea nu credea asta.

Bestia scoase două ceasuri din buzunar, cu ochii

aţintiţi asupra curţii, văzând felul în care oamenii adunaţi vibrau de entuziasm. Temperatura şi mulţimea pregătindu-i de scandal.

— Două minute? Sau secunde?

Diavolul izbucni în râs.

— Fii generos, frăţioare!

Bestia îşi coborî privirea asupra ceasurilor sale, apoi din nou spre Ewan, care se întorsese acum cu faţa către ei, cercetând mulţimea… uitându-se apoi în sus, pe deasupra clădirilor. Către acoperişuri. Privirea lui poposi asupra lor. Asupra ei.

Bestia văzu asta.

— Da, în regulă. Îţi voi lua banii.

— Crezi că încă se mai pricepe? întrebă Diavolul, părând surprins.

„Încă se pricepe”, îşi zise Grace.

Bestia dădu din cap către Grace.

— Cred că întotdeauna se pricepe când ea este la mijloc.

Ea îl fulgeră cu o privire.

— Nu sunt la mijloc.

Şi în clipa aceea, în timp ce ea privea în altă parte, dedesubt izbucni iadul.

Capitolul 14

Ea venise după el.

Fusese un risc calculat – ştiuse fără urmă de îndoială că, orice pedeapsă îi pregătiseră Diavolul şi Whit, asta avea să se încheie cu el făcut zob şi plin de răni şi, cel mai probabil, de către mai mulţi, nu numai de fraţii săi.

Dar, de asemenea, ştiuse şi că asta ar putea fi singura şansă pe care o avea ca ea să vină la el. Îşi făcuse în sinea lui o promisiune: că avea să stea departe de ea. Că avea să

o lase pe ea să vină la el. Că avea să îi dea ceea ce ea ceruse.

Asta era ceea ce el făcuse. Plecase şi se reconstruise, devenind un bărbat mai bun. Unul mai vrednic. Mai puternic. Mai sănătos la minte. Şi avea să aştepte ca ea să vină la el, pentru că ea de asta avea nevoie.

Nu avea importanţă că tot ceea ce îi trebuia lui era ea.

Dar, când fraţii lui îi ceruseră să se întoarcă în Covent Garden şi să îşi plătească datoriile cu sudoare şi sânge, precum şi cu bani, fusese de acord, nefiind în stare să reziste invitaţiei de a merge în lumea asta care cândva a fost a lui şi acum era a lor. A ei.

Era un trişor şi o ştia. Un drum ocolit în jurul promisiunii pe care el o făcuse de a o lăsa pe ea să vină la el. Să o lase să îl aleagă, fără mască. Era poate o înşelăciune, dar el nu era departe de a înşela ca să o recâştige.

Aşa că încasase loviturile şi cărase gheaţa, simţindu-se din cap până în picioare ca un adevărat spectacol, unicul centru de atracţie al unei mulţimi de oameni care erau în căutare de sânge. Ei nu îi cunoşteau realitatea – că se aflase în nenumărate mulţimi similare. Că privise bărbaţi, câini şi urşi luptând şi că îşi căpătase experienţa de pe urma poftei de sânge care venea dintr-o lume în care cruzimea era o banalitate, iar inumanitatea era armură.

Îşi imaginase întotdeauna că tatăl lui văzuse asta în el încă de la început.

Dorinţa absolută a unui băiat care era gata să facă orice pentru a supravieţui. A prospera. A câştiga.

Şi cărase greutatea pentru mulţime, auzind fiecare mişcare din interiorul ei, fiecare ameninţare mută din ea – felul în care unii priveau cu admiraţie, iar alţii, cu mânie şi alţii, cu dispreţ, urând batistul fin al cămăşii lui, luciul cizmelor sale şi bărbieritul proaspăt al obrazului său. Însemnele banilor şi puterii, repartizate în mod aleatoriu. La naştere.

Ei nu ştiau că el dăduse peste ele aleatoriu.

Nu ştiau că acestea fuseseră ale ei la naştere.

Lăsase jos cel de-al doisprezecelea bloc la uşa depozitului şi se întorsese să aducă un altul, ştiind că singura cale de a scăpa de efort era să treacă prin asta – avea să se termine cu epuizare sau bătaie. Acelea erau singurele opţiuni şi nu avea să permită niciodată ca prima să aibă loc.

Îşi deprinsese mândria în Covent Garden, la fel ca oricare dintre ei.

Îşi încetini pasul foarte puţin – doar cât putea să o facă fără a atrage atenţia – folosind fracţiunile de secundă în plus pentru a-şi întinde umerii – doar cât să nu atragă atenţia. Umărul său stâng era rană vie din cauza frânghiei pe care o folosise ca să care imensele cuburi de gheaţă.

Nu îndrăznea să atragă atenţia asupra durerii. În schimb îşi întinse gâtul sub pretextul că cerceta mulţimea cu privirea, mai întâi pe pământ şi apoi sus, pe acoperişuri.

Ea venise după el.

Era flancată de fraţii lui, care priviseră de la început: Diavolul zâmbind ca un măgar şi Whit părând gata să comită o crimă. Dar Ewan nu era deloc interesat de ei.

Nu îi păsa, atâta vreme cât ea nu pleca. Atât timp cât putea să o soarbă, silueta ei înaltă, alungită şi mai mult de pantalonii negri, mulaţi pe picioarele ei. De cizmele ei negre de piele, care i se terminau deasupra genunchilor, de lunga haină neagră, fluturând în vânt, căptuşită cu mătase sclipitoare ca safirul.

Îi plăcea căptuşeala aceea foarte mult – semnul de culoare al iubirii ei. Dovada că rămăsese ceva din fata pe care o iubise, chiar dacă crescuse şi devenise femeia asta care îl privea de sus ca o afurisită de regină.

De la înălţime, de pe acoperişuri, privindu-şi luptătorul.

Iar el, gata să facă orice pentru a-i câştiga favorurile.

Vântul îi ridică părul şi i-l dădu pe spate, iar soarele îl prinse şi îl transformă într-o flacără. Aprinzându-l pe el, când îi descoperi chipul. Lipsit de mască.

Fără mască şi perfect, având ochii aţintiţi asupra lui.

Din cap până în picioare. Se scăldă în atenţia ei, dorind să îşi întindă larg braţele, plăcându-i la nebunie felul în care ea îi examină muşchii sub hainele ude, plăcându-i la nebunie felul în care privirea ei zăbovi pe umărul lui care ardea, uşurându-i cumva durerea. Plăcându-i la nebunie cum privirea ei urcă pe gâtul şi pe chipul lui.

Dumnezeule, îi plăcea la nebunie.

O văzu înghiţind în sec. Îi văzu buzele despărţindu-i-se în timp ce respiră. Şi, când îl privi în ochi, el văzu că şi ei îi făcea plăcere.

Îşi ridică chipul către ea, luând act de atenţia ei. Întrebându-se ce ar face ea dacă ar fi escaladat zidul acela afurisit ca să ajungă la ea.

Probabil că l-ar fi împins peste el, dar ideea îşi avea meritul ei şi pentru o clipă îi imagină o alternativă: el urcând peste marginea acoperişului, ridicând-o în braţe şi furând-o, ducând-o într-un loc retras, unde putea să îi ofere destulă plăcere încât să o facă să uite de toată durerea pe care el o săvârşise.

— Hei! Duce!

Fu scos din gândurile sale de strigătul venit din mulţime, instinctele lui bine ascuţite concentrându-se din nou imediat asupra gândurilor sale. Lătratul veni din partea lui stângă, iar el încetini, întorcând capul doar foarte puţin – nu destul cât să se uite la inamic, dar destul cât să îl localizeze.

Nu fu nevoit să facă prea multe ca să îl vadă: un nemernic mare şi lat care părea că nu refuzase niciodată o luptă. Mulţimea adunată păru să îl scuipe pe boxer, acesta ajungând la câţiva metri în curte, vreo şase metri depărtare de Ewan. Trezindu-se cu public, bărbatul făcu ceea ce tindeau să facă bărbaţii care aveau puţină putere şi mult mai puţină minte.

Făcu pe grozavul.

În loc să asculte, Ewan înfăşură cu sfoară un alt cub de gheaţă şi îşi concentră atenţia asupra mulţimii, ştiind că, dacă irlandezul pornea o încăierare, Mahalaua avea să o termine. Iar Ewan avea să se afle în mijlocul ei. Fu străbătut

de plăcere la această idee. Era pregătit de luptă.

Era pregătit de luptă de câteva zile bune. De decenii.

Ridicând povara grea, ignoră arsura păcătoasă de la umăr şi îşi croi drumul înapoi prin curte, de data asta putând să îl vadă pe bărbatul care avea să vină primul către el. În stare să îi recunoască accentul irlandez. În stare să înregistreze mica clătinare a acestuia – o nevoie de echilibru, chiar şi când stătea nemişcat.

Bărbatul era beat. Ceea ce însemna că lupta era pe cale să înceapă.

Mulţimea o ştia şi ea. Formă un cerc, apropiindu-se de el. Construindu-i un ring. El îşi păstră privirea asupra capătului îndepărtat al curţii, dar privi chipurile, o duzină deja încruntate. Şi mai multe dornice să sară în încăierare când era una în care să sară.

Cu câţi avea să fie nevoit să se lupte?

Un bulgăre de noroi îl lovi pe Ewan în ceafă.

El se opri. Se crispă. Se întoarse.

Boxerul se apropie.

— Cu tine vorbesc, duce!

Se afla la distanţă de doi metri jumătate.

Doi.

Ewan se uită către acoperişuri, de unde privea Grace, fascinată, exact ca restul celor din Covent Garden. Inima lui bubui, iar pieptul i se lărgi.

Dorea să îi arate de ce era încă în stare să facă.

Un metru.

Ewan lăsă gheaţa jos.

Jumătate de metru.

Când lovitura veni, el era pregătit.

Prinse pumnul celuilalt bărbat în mâna sa, luându-l prin surprindere. Sprâncenele lui Ewan se ridicară în vreme ce ale irlandezului se coborâră.

— Nu te aştepţi ca un duce să aibă un croşeu de stânga, aşa-i? zise el încetişor, lăsând accentul Mahalalei să i se infiltreze în voce.

Ochii oponentului său se lărgiră la auzul acestor vorbe, iar acesta se încruntă.

— N-ai câştigat încă nimic, filfizonule!

Îşi continuă vorbele cu un avânt imens al mâinii libere – făcută pumn, era de dimensiunea unui jambon.

Ewan se feri şi se îndreptă, înfigându-şi pumnul direct în faţa atacatorului său.

— Acum ce mai spui?

Dacă există un răspuns, acesta fu pierdut în vuietul care răsună de pretutindeni din jurul lor, reverberând din pereţii de cărămidă ai depozitului. Preţ de un moment, Ewan se gândi că poate era sunetul de încântare al unui public – cât de interesant putea să fie pentru ei faptul că el cărase gheaţă? Apoi însă auzi sunetul întâlnirii dintre pumni şi carne. Pretutindeni.

Nu era plăcerea publicului. Era fiorul luptei.

Întreaga curte privise, aşteptând şi dorindu-şi propria ocazie de a lovi. Şi acum, le fusese dăruită o încăierare pe cinste.

Dădu o a doua lovitură – un upercut puternic care îl făcu pe oponentul său să se împleticească, dându-i cum trebuie capul pe spate dar, înainte ca bărbatul să apuce să îşi recapete echilibrul şi să se întoarcă la lupta lor, o mână apucă umărul său rănit, făcându-l să simtă că întregul trup îi ia foc atunci când îl trase şi îl răsuci cu faţa.

Răcni agonia atingerii, loviturile lui fiind deja pornite când ajunse faţă în faţă cu un alt bărbat care primi cu bucurie un pumn în nas înainte să îşi înfigă el însuşi cu putere pumnul în stomacul lui Ewan.

Ducele de Marwick se încovoie din pricina loviturii, dar îşi reveni iute, ridicându-se din nou cât era de înalt, spre admiraţia noului său oponent.

— Nu semeni cu niciun duce pe care l-am văzut vreodată, zise bărbatul.

— Nu semăn cu niciun duce pe care l-a văzut careva vreodată, răspunse el, şi cei doi o luară de la capăt – boxând până când un alt bărbat se aruncă în luptă, dorind să aibă propria ocazie de a doborî un duce care venise în Covent Garden.

Şi lucrurile continuară în felul acesta secunde, minute,

ore – timpul fu pierdut evitând lovituri şi aruncându-le pe ale lui, asigurându-se că erau destul de slabe când îşi atingeau ţinta pentru a nu face cu adevărat rău. Ştia de ce fusese aici: pentru a-şi încasa loviturile. Şi exact asta făcea.

Să le dovedească Bastarzilor Bătăuşi că banii nu erau tot ceea ce oferea el.

Oferind Mahalalei lupta pe care şi-o dorea – pe picior de egalitate, fără titluri, putere, bani sau privilegii care să schimbe rezultatul jocului.

Şi să îi ofere ei ocazia de a arunca o privire la bărbatul care devenise.

Grace.

Numai gândul la ea şi era de ajuns să îi atragă atenţia de la luptă, destul cât să rateze o eschivă şi să primească un pumn puternic direct în nas. Durerea îi răsuci capul şi, când stelele se mai potoliră, nu se putu abţine – privi din nou către acoperişuri.

Ea dispăruse.

Îngheţă. O greşeală, întrucât un alt boxer sări în încăierare să îşi încerce mâna. Blocă un pumn, împingându-l pe bărbat într-un alt grup care îl înghiţi cu bucurie în propria luptă.

Ea dispăruse, dar fraţii lui rămăseseră. Whit privea cu mare atenţie, de parcă învăţa cum să exploateze orice slăbiciune din strategia lui Ewan pentru propriul interes, iar Diavolul observa cu un zâmbet superior care îl făcu pe Ewan să îşi dorească să escaladeze clădiri pentru a doua oară în după-amiaza aceea – de data asta să şteargă zâmbetul arogant de pe faţa fratelui său.

Ea unde plecase?

Ei de ce nu plecaseră cu ea?

Era în siguranţă?

O altă rundă de box îl trase departe de acoperişuri, o jumătate de duzină de luptători venind din toate direcţiile. Luptau murdar. O mână îl trase de păr, o alta de talia pantalonilor. Un al treilea cu un fel de bâtă. Ridică o sprânceană.

— Asta este un gest nesportiv.

Bruta rânji, dezvelind o mână de dinţi lipsă, şi încercă să lovească. Ewan se feri, la mustaţă, dar nu scăpă de pericol. Cineva îl apucă din spate, strecurând un braţ pe sub braţul lui şi un al doilea în jurul gâtului. Ţinându-l strâns. Se zbătu în vreme ce ceilalţi bărbaţi se apropiară şi îi dădură pe îndelete lovituri la corp.

Loviturile fură suficient să îi taie respiraţia şi el ridică privirile către acoperiş, întâlnind mai întâi ochii lui Whit, apoi pe ai Diavolului. Niciunul dintre fraţii săi nu schiţă vreo mişcare să îl ajute.

Niciunul dintre ei nu avea să îl salveze.

Braţul din jurul gâtului său îşi mări strânsoarea şi Diavolul întinse o mână înmănuşată, ridicând degetul mare. Ewan înţelese într-o clipită.

„Şi ce, mă faceţi gladiator şi mă daţi drept hrană leilor?”

Diavolul întoarse brusc degetul în jos, către pământ.

Ca şi cum aştepta sentinţa împăratului, braţul de la gâtul lui Ewan strânse şi mai tare. El ridică mâna ca să îl apuce, neputând să apuce cum trebuie. Nu ar fi trebuit să fie blând cu acesta.

Privi din nou la fraţii săi aflaţi sus, la înălţime. Whit vorbea, ochii fiindu-i aţintiţi către ceva din spate. Atenţia Diavolului fu şi ea atrasă.

Nici măcar nu le păsa să îl privească murind.

Vuietul mulţimii scăzuse, fiind înlocuit de unul diferit, de data aceasta în urechile lui. Îşi pierdea cunoştinţa. Aerul din jurul lui deveni sufocant şi încăierarea păru să se liniştească. El îşi aplecă capul înainte, într-un ultim efort de a scăpa din strânsoare. Îşi dădu rapid capul pe spate, lovindu-l de nasul bărbatului din spatele lui, care strigă de durere şi îi dădu drumul.

Ewan se eliberă şi se întoarse. Era irlandezul iniţial. Ba nu. Era unul diferit, dar cu acelaşi chip. Aceleaşi braţe cărnoase. Fraţi?

„Cum trebuie să te simţi?” se gândi el, în vreme ce se dădu înapoi împleticindu-se şi chinuindu-se să îşi recapete respiraţia. „Să ai fraţi care să stea alături de tine?”

Cândva ştiuse sentimentul.

Ignorând sângele care îi şiroia din nas – se părea că Ewan i-l spărsese –, bărbatul se repezi din nou la el, fără îndoială pentru a încheia treaba din care fusese întrerupt.

El se dădu înapoi încet, aşteptând o altă pereche de mâini şi de pumni să vină dintr-o altă direcţie. Aceştia nu veniră. În schimb, veni liniştea.

Şi nu era în capul lui.

Lupta încetase pretutindeni în jurul lui.

Nu. Lupta *fusese* oprită, pretutindeni în jurul lui. Se uita pe acoperişuri, unde fraţii lui rămăseseră de pază.

Atenţia lui Nas Rupt trecu către ceva din depărtare, peste umărul lui Ewan şi, orice văzu el acolo, îl făcu să se oprească brusc. Orice era, aduse cumpătare Mahalalei – un loc în care cumpătarea era realmente nemaipomenită.

Neştiind la ce să se aştepte, Ewan se întoarse să se uite.

Şi iat-o! Regina lor.

Nu. Nu a lor.

Ea nu aruncă nici măcar o privire mulţimii în vreme ce o despărţi ca pe mare, cu părul ei ca o răscoală de flăcări în jurul umerilor, haina ei neagră, perfect croită, umflată în spate, astfel încât lăsa la vedere căptuşeala de culoarea safirului cumva imaculată în praf, potrivită cu imaculatul corset de culoarea safirului pe care îl purta, conceput în mod limpede pentru a fi purtat astfel, deasupra pantalonilor, fără ruşine. Îmbrăcămintea de zi cu zi.

Şi, în talia ei, eşarfa cărămizie pe care şi-o amintea de anul trecut – nu un semn de frivolitate sau o curea excentrică… ci o armă.

Nu era nimic şovăitor în mişcările ei: paşii îi erau egali şi plini de siguranţă. Nu îşi grăbi pasul, nici nu şi-l încetini, ştiind, cu siguranţa dată de viţa nobilă, că drumul ei avea să se elibereze.

Şi aşa fu, cu fiecare pas, privirea ei rămânând ţintă pe destinaţia ei.

Pe el.

Inima lui bubui în timp ce o privi apropiindu-se, în

timp ce citi trăsăturile frumoase ale chipului ei, aurul soarelui care apunea pe obrajii ei, hotărârea bărbiei şi acele buze pline şi moi ca păcatul. Era superbă şi regală, iar el aşteptase o viaţă întreagă acest moment: ca ea să vină către el.

Avea să vină la el

Revelaţia suflându-i în ceafă, un singur cuvânt îi sfâşie fiinţa.

„A mea”.

O curată plăcere se încolăci în trupul lui când ea întinse mâna către el, cu privirea impenetrabilă în timp ce îl studie, privindu-i chipul, pe care el ştia că trebuia să ia contur o jumătate de duzină de vânătăi, coborând apoi spre pieptul lui, unde cămaşa albă devenise neagră din pricina luptei şi a jegului, V-ul deschis al decolteului sfâşiat lăsându-i la vedere o mare parte din piept. Buzele ei se strânseră, formând o linie care ar fi putut să arate dezgust sau nemulţumire, şi ea îşi ridică din nou privirea către ochii lui.

Era la doar câţiva centimetri de el, destul de înaltă încât să nu fie nevoit să se aplece ca să o sărute – şi, într-o clipă de nebunie, se gândi să o facă, disperat să îi simtă din nou gustul. Să îi simtă respiraţia pe pielea lui. Fineţea pielii ei.

Voia să o atingă aici, în locul acesta în care ea domnea, fără mască şi mai frumoasă decât fusese vreodată, pentru că aici ea trăgea toate sforile, conducea fiecare colţ şi ştia fiecare mişcare, înainte ca cineva să o facă. Era atotputernică, oprind o încăierare din Covent Garden cu simpla ei voinţă, iar asta îl făcu să o dorească mai mult decât îşi dorise vreodată ceva.

Ea văzu dorinţa din el – el o lăsă să o vadă, plăcându-i la nebunie revelaţia din frumoşii ei ochi căprui, exact aşa cum şi-i amintea – singurul lucru rămas din fata pe care o iubise. Ea îşi miji iute ochii, iar el nu dădu înapoi, refuzând să îşi ferească privirea. Nu după toţi aceşti ani în care o căutase.

Ewan se crispă, sfidând durerea din umăr, din coaste

şi din nas. Refuzând să i-o arate chiar şi când inima îi bubui în timp ce se pregăti pentru orice avea să urmeze, ştiind că orice intenţionau să joace, deznodământul avea să schimbe totul.

Cine urma să fie când avea să vorbească? Femeia mascată din grădini? Sau Grace, în sfârşit scoasă la iveală.

Niciuna, nici alta. Cineva nou. Mascată într-un mod diferit.

Vorbi, cuvintele fiind doar pentru el.

— Ţi-am spus să nu te întorci.

Cu un an mai înainte, când îl lăsase în ringul ei şi continuase să îşi trăiască viaţa fără el.

— Am fost invitat.

Ea îşi înclină capul.

— Ai fi putut refuza.

„Niciodată”.

— Asta nu era o opţiune.

Îl privi în ochi pentru un timp îndelungat.

— Fraţii mei te-au adus aici pentru distracţie.

— Iar eu le-am oferit-o, deşi aş fi preferat ca ei să se fi coborât de pe cornişa lor din înalt.

Un muşchi micuţ zvâcni în obrazul ei. Era amuzată? Doamne, dorea zâmbetul acela – cel care venea cu atâta uşurinţă înaintea lui când erau tineri.

— Preferă spectacolul.

— Şi tu? o întrebă încetişor, iar degetele îl mâncau de dorinţă să o atingă.

Ea era atât de aproape. Putea să îşi şerpuiască un braţ în jurul taliei ei şi să o lipească de el în câteva secunde. Ba şi mai puţin. Putea să îi ofere plăcerea pe care ea i-o ceruse în grădinile lui, aici… în a ei.

— Ce preferi?

— Prefer pacea, spuse ea. Dar întotdeauna nu ne-ai adus decât război.

Nu îi scăpă referinţa la dezastrul pe care îl provocase în Mahala când fusese înnebunit din pricina pierderii şi a suferinţei. La durerea pe care o adusese acestui loc pe care odată jurase să îl apere.

Dar acum îl apăra ea. Îl apăra şi pe el.

Şi avu o plăcere imensă din asta. Pentru că faptul că îl apăra însemna că ea nu uitase. Faptul că îl apăra însemna că exista speranţă.

Ea îi împiedicase să îl ucidă.

— Nu ar fi trebuit să vii, zise.

— Nu aş fi ratat asta, răspunse el.

— De ce?

„Tu”.

— Ţi-ar veni să crezi că am venit pentru penitenţă?

— Penitenţa este o distracţie în Mahala, spuse ea. Dar ştii asta mai bine decât oricare dintre noi, nu-i aşa? Aşa ţi-ai câştigat experienţa.

Îşi ridică sfidătoare bărbia şi continuă mânioasă:

— Ştii şi tu că nu ai primit ce meritai nici pe departe. Nu ştii tot ce ai făcut acestui loc. Nu ştii ce îţi datorează.

— Şi tu? Tu ce îmi datorezi?

Întrebarea se dorise a fi infatuată, dar nu fu. În schimb, fu cinstită.

Grace îi răspunse pe măsură.

— Tot ce-ţi vor da ei şi chiar mai mult.

El nu îşi clinti ochii dintr-ai ei.

— Şi totuşi, ai oprit încăierarea.

Ea îşi îngustă privirea. Ewan nu rosti o vorbă. Nu fu nevoie.

— Nu dădeai tot ce poţi, spuse ea.

Acesta era adevărul, dar ea era singura care ar fi văzut asta.

— O treabă prostească. Dacă nu aş fi intervenit, ei te-ar fi ucis.

Făcu paradă din felul în care îi cercetă chipul: nasul şi falca care îi zvâcneau în urma loviturilor pe care le primise.

— Eşti deja pe jumătate mort.

El ridică o sprânceană.

— Fii cu băgare de seamă sau voi crede că mă preferi în viaţă.

Nu îi plăcu sugestia că o făcuse pentru el – el putu să vadă atâta lucru. Dar, Doamne, îi plăcu foarte mult. Dacă

nu îl voia mort, atunci îl dorea viu. Şi acesta era un lucru de care se putea folosi.

— Ducii morţi au tendinţa de a atrage atenţia şi nu-mi place atunci când Coroana se bagă în treaba mea.

— Nu are ce căuta aici, zise el. Covent Garden o are deja pe regina ei.

Auzi ecoul nopţii din săptămâna trecută, când venise la el mascată şi eliberată de trecutul lor.

„Eşti o regină. În seara asta, eu sunt tronul tău”.

Îl auzi şi ea. Văzu cum, pentru o clipă, i se oprise respiraţia. Îi văzu pupilele dilatându-i-se doar un strop – destul cât să dezvăluie adevărul. Îl auzi şi şi-l aminti. Şi îl dorea din nou.

Venise pentru el.

De parcă putea să îi simtă plăcerea arogantă, buzele ei se strânseră într-o linie subţire.

— Ţi-am spus să nu te întorci.

Era mânioasă, dar mânia însemna lipsa indiferenţei. Mânia era ca pasiunea.

Ea îşi îndreptă spinarea şi se depărtă de el, părăsind intimitatea lor şi întorcându-se către supuşii ei. Ridică glasul către masele adunate.

— Cred că am împărţit destul tratament de Mahala în după-amiaza asta, băieţi. Se uită la bruta care pornise încăierarea. Ducii nu sunt de teapa ta, Patrick O’Maley. Fii cu băgare de seamă data viitoare – s-ar putea să nu fiu aici să te salvez de călău.

— Am înţeles, Dahlia.

Irlandezul îi oferi un zâmbet timid care îl făcu pe Ewan să îşi dorească să îl bage în pământ din cauza familiarităţii.

Până în clipa aceea lui nu îi dăduse prin cap că ea ar fi putut avea un amant. Că unul dintre aceşti bărbaţi, născut din locul acesta şi clădit de acesta, ar fi putut fi al ei.

La acest gând i se tăie respiraţia. Era imposibil. Cu nicio săptămână în urmă se destrămase în braţele lui. Lipită de gura lui, cu mâinile în părul lui şi strigătele ei în aerul dintre ei. În seara aceea îl alesese pe el.

„Numai în noaptea asta”, şoptise ea.

O noapte. Asta era ceea ce ea îi promisese. O fantezie de o noapte.

Nu. Se împotrivi acestui gând. O singură noapte nu era de ajuns. Niciodată nu avea să fie.

„A mea”.

În vreme ce el plănuia dispariţia boxerului, ea îşi întoarse spatele, părăsindu-l, picioarele ei îmbrăcate în piele străbătând curtea. Frustrarea erupse la ideea că asta putea să fie tot.

— Şi tu, Dahlia? strigă, folosind numele pe care acest loc i-l dăduse. Tu ce zici? Ducii sunt de teapa ta?

Un val de surpriză străpunse mulţimea la cutezătoarea întrebare. Ea îngheţă. Se întoarse. O prinsese.

— Îl iau eu dacă tu nu! strigă o femeie din stânga lui.

Pentru o clipă, ea rămase nemişcată ca o stană de piatră. Dar el văzu mânia fulgerând în ochii ei chiar înainte de a se întoarce ca să se adreseze supuşilor ei. Când vorbi, cuvintele ei ricoşară de pe clădiri, asigurându-se că toată lumea adunată o auzi.

— Bogătanul ăsta vrea să fie scărpinat şi Domnul ştie că ne mănâncă pe toţi să îi dăm bătaia pe care o cere. Dar nu este de nasul vostru.

Mânia crescu, şi el făcu un pas către ea, mişcarea provocându-i o durere ascuţită în coaste, strecurându-se în umărul lui ca un foc.

Ridică privirea către acoperişuri, acolo unde el ştia că fraţii lui priveau. Repetă:

— Nu-i de nasul vostru.

Ce făcea?

Şi apoi ea se uită la el, având în ochii ei ceva la care el nu se aştepta. Îl privi în ochi un moment îndelungat şi el ar fi dat orice – ar fi plătit oricât, ar fi făcut orice – ca să ştie la ce se gândea ea.

— Va primi lupta pe care o doreşte, zise ea, cu glasul ca o trompetă. Dar ascultaţi-mă bine – lupta asta este a mea.

Vorbele vibrară în fiinţa lui când ea se întoarse către Convent Garden.

— Aţi înţeles, băieţi?

De jur-împrejurul curţii se auzi un cor de mormăieli aprobatoare. Îl privi în ochi.

— O va primi din partea mea.

Întregul lui trup deveni încordat la auzul acestor vorbe şi a promisiunii ascunse din ele. Că nu îşi încheiaseră socotelile unul cu celălalt. Că ea nu pusese punct.

Că venise după el.

Apoi ea îşi întoarse spatele şi un fior de plăcere se dezlănţui în el când ea dispăru în mulţime.

Venise după el şi acum era vremea ca el să o urmeze.

Capitolul 15

Grace plecă, ştiind ce făptuise.

Ştiind – chiar şi în timp ce se strecură din curte şi din îmbulzeala oamenilor, chiar şi în timp ce mări pasul, jumătate din ea dorind să scape de el, jumătate să o urmeze… să o urmeze. Se mişcă mai iute, nerăbdătoare să intre în reţeaua de străzi ca un labirint, departe de el şi de felul în care o făcea să se simtă. Departe de faptul că o făcea să simtă, pur şi simplu.

Dădu colţul în cea mai apropiată alee, apoi într-o alta, apoi intră pe o stradă lungă, curbată din Covent Garden, trecând pe lângă o jumătate de duzină de copii care se jucau şotronul şi un cârd de femei adunate în jurul unei vane de metal, bârfind în timp ce spălau ultimele rufe în soarele după-amiezii târzii.

Femeile zâmbiră când trecu pe lângă ele – cele două pe care le recunoscu ridicară mâinile în semn de salut –, dar nimeni nu se abătu de la conversaţie.

— Nu am văzut niciodată un duce care să arate aşa, spuse Jenny Richley.

Aprecierea din cuvintele acesteia stârni în Grace o amintire pe care nu şi-o dori.

— Dumnezeule, n-ai văzut un duce niciodată, deloc,

Jenny, veni replica de la Alice Neighbors.

Jenny râse.

— Crezi că toţi sunt aşa de chipeşi?

„Nu”, gândi Grace. „Nu sunt”.

Nu ar trebui să fie. Ar trebui să fie bătrâni şi să aibă feţe de cal. Delicaţi, cu o duhoare de privilegiu şi atinşi de gută. Iar el nu era.

Pentru că nu fusese niciodată menit să fie duce.

Se agăţă de asta: fiul ducelui, care furase un ducat. Şi o făcuse lăsând-o pe ea în colţii lupilor. Şi apoi se asigurase că lupii continuau să vâneze, pentru a putea păstra ducatul.

Nu asta făcuse el?

Îndoială proaspătă şi tulburătoare.

Dincolo de femei, la capătul îndepărtat al aleii, se afla un loc în care se putea urca pe acoperişuri, nişte puncte de sprijin construite în partea laterală a clădirii, iar Grace se îndreptă într-acolo, ştiind că era cea mai sigură cale să scape de el.

Dorea să scape de el?

Oare chiar voia?

— Nu ştiu, dar aş fi fericită să mai arunc o altă privire la acela – să fiu cu adevărat sigură că este aşa de frumos cum părea.

Grace întinse mâna către o cărămidă ieşită din zid, gata să îşi înceapă urcarea, când sosi răspunsul – şi nu din partea femeii.

— Aş fi mai mult decât fericit să vă ofer o altă ocazie să mă vedeţi, doamnelor.

— Dumnezeule mare! ţipă una dintre femeile pe care ea nu le cunoştea. El e!

Grace îngheţă, agăţată de zid, cu coada hainei fluturând în urma ei, admiraţia izbucnind înainte să apuce să o oprească. El o găsise mult mai rapid decât se aşteptase ea. Îşi întoarse capul doar cât să îl vadă la intrarea pe alee, cu sângele din rana de pe obraz acum uscată şi cămaşa cândva albă, acum pătată irecuperabil şi sfâşiată la umăr, lipită de umerii încordaţi de pe piept.

Nu că băgă de seamă.

El ridică o sprânceană, observând-o cum nu bagă de seamă.

Grace se coborî pe pământ şi se întoarse uşurel.

— Arăţi un pic mai rău după oboseală, dacă mă întrebi pe mine, duce.

Femeile chicotiră.

— Asta este adevărat – bărbaţii din Mahalaua voastră ştiu cum să dea un pumn.

Ridică o mână şi atinse vânătaia care înflorea sub ochiul său stâng.

— Şi femeile, spuse una dintre ele cu un râset jos, gutural.

Ewan zâmbi strâmb la asta, dar nu îşi luă privirea de la Grace.

— Da, am avut parte şi de asta.

Ea îşi ridică bărbia.

— Se pare că te-ai pus rău cu gaşca greşită, dacă mă întrebi pe mine.

— Îmi ia ceva timp să-mi învăţ lecţia.

Femeile adunate râseră la auzul subestimării de sine.

— Ei bine, nu a făcut nimic să mă supere pe mine, spuse Alice în timp ce se întinse după un coş din apropiere. Îţi este foame, milord? Ai dori nişte turtă?

— Nu vrea turtă, spuse Grace.

— Aiureli! Bineînţeles că vreau turtă, spuse el, apropiindu-se de femei.

Abia îşi încheie vorbele şi un prosop de bucătărie fu scos din coş şi desfăcut şi ceva bun ajunse în mâinile lui.

Mulţumind, se întoarse şi aduse o ladă aflată în apropiere, apoi o răsturnă cu fundul în sus. Când ridică lada cu o mână, ea îi văzu mica tresărire.

Avea dureri.

Îşi ignoră propriul răspuns la faptul că îşi dăduse seama de lucrul acesta şi în schimb scrâşni din dinţi când el se alătură cercului de femei în jurul vanei, ca şi cum îşi petrecuse fiecare zi din viaţă jefuind prin Covent Garden, servindu-se de turtele oferite.

Îşi încrucişă braţele şi se sprijini cu spatele de zid,

privind cum el acceptă turta şi muşcă o bucată uriaşă, fără niciun strop de politeţe sau maniere.

— Uite *ăsta* e un bărbat, spuse Alice cu mândrie.

— Aşa-i, răspunse Jenny. Aş fi crezut că ducii sunt mai grijulii cu firimiturile.

El zâmbi în timp ce mesteca, fălcile mişcându-i-se de parcă ar fi fost o vacă pe păşune. Grace nu luă în seamă cum mişcările exagerate subliniară unghiul acelei bărbii. Frumuseţea ei. Faptul că puteai desena o linie dreaptă cu ea.

Ei nu îi păsă. Avea o linie perfect funcţională în biroul ei.

El înghiţi.

— Nu pot să înţeleg cum ar putea cineva să-şi facă griji din pricina firimiturilor, cu ceva atât de delicios în mână.

Îşi lăsă capul în jos şi îi oferi puterea deplină a zâmbetului său lui Alice, care se înroşi sub strălucirea acestuia. Nu că Grace putea să o condamne. Ea însăşi roşise sub greutatea acelui zâmbet de nenumărate ori. Făcuse glume şi dansase pentru el.

Petrecuse secole încercând să îşi amintească curba lui exactă. Felul exact în care ochii lui se încălzeau laolaltă cu el. Felul în care se simţea pe pielea ei.

Trase aer în piept, iar el se întoarse ca să o privească. Atenţia lui Alice zăbovi asupra lui, iar ea spuse:

— Este o nimica toată, serios. Doar biscuiţii mamei. Încă unul?

El îşi frecă mâinile una de alta, ca un băieţel entuziasmat.

— Ştii ceva, cred că voi lua, mulţumesc.

Alice privi către Grace.

— Dar tu, Dahlia? Iei şi tu unul?

Ea privi în spatele ei, la zidul pe care ar fi trebuit să-l escaladeze. La acoperişurile care ar fi dus-o la numărul 72 de pe Shelton Street, departe de locul acesta şi de acest bărbat şi de orice era această nouă capcană pe care el o întindea.

Dar, înainte ca Grace să apuce să îi spună lui Alice un refuz politicos, înainte să apuce să se îndrepte către zid… se uită mai înainte la el. Şi văzu provocarea din ochii lui, limpede ca lumina zilei.

De ce să nu accepte trataţia? Locul acesta era al ei la fel de mult ca şi al lui. Mai mult decât al lui. Iar asta făcea ca şi biscuiţii să fie mai mult ai ei decât ai lui.

Se apropie, iar Jenny se mută în partea laterală a pietrei pe care era cocoţată, făcându-i loc lui Grace, în timp ce ea alese un biscuit şi se aşeză în faţa lui, asigurându-se că vana era între ei, ca şi cum un butoi de metal cu apă murdară călduţă avea să o protejeze.

Nu că avea nevoie de protecţie.

Nu avea. Nici chiar atunci când bărbatul care şedea în faţa ei nu era deloc cum se aşteptase ea – nu era nici băiatul pe care îl iubise prea multă vreme, nici nebunul de care se temuse pentru şi mai mult timp, nici amantul căreia i se dăruise cu câteva seri mai înainte… pentru prea puţin timp.

Dar nu avea importanţă faptul că nu îl recunoştea. Grace era o expertă în deghizări şi ştia fără pic de îndoială că bărbatul dinaintea ei era efemer. Rămânea duce de Marwick şi oare Grace nu îşi câştiga traiul dând aristocraţilor o şansă de a se preface?

Aşadar acest duce alesese un bătăuş din Covent Garden.

Aşadar, avea pumnii pe care să se bazeze şi zâmbetul eroic pentru a câştiga doamnele, precum şi luptele.

Lucrurile acestea însă nu făceau ca asta să devină realitate. Ci fantezie. Nici chiar ochii lui, aţintiţi într-ai ei şi lucind ca un chihlimbar, nu puteau să schimbe asta.

— Cămaşa ta e plină de sânge, zise.

El îşi linse nişte firimituri din colţul gurii, iar ea se strădui să nu privească.

— Medalia de onoare.

— Rana aceea de pe faţa ta nu va fi atunci când va putrezi. Este vremea să te întorci în Grosvenor Square şi să trimiţi după doctorul tău de bogătan să vină şi să te

vindece.

— Dacă ai nevoie de ajutor ca să te vindeci, am eu nişte balsam pentru tine, duce, spuse Alice.

— Oho! croncăni o alta. Fii cu băgare de seamă! De obicei Alice nu este atât de generoasă!

Alice râse.

— Orice scuză ca să mă uit mai de aproape!

Grace se aşteptă ca Ewan să dea înapoi din calea glumelor obscene – Mahalaua era prea aspră şi prea nestatornică ca să aibă cineva timp sau dispoziţie pentru sensibilităţile delicate ale aristocraţiei, în schimb însă, el zâmbi larg, cu o privire timidă şi tinerească. Ea ignoră felul în care i se strânse stomacul la recunoaşterea băiatului pe care îl putu zări în privirea aceea.

Nu dorea să îl recunoască pe acel băiat. Nu dorea să îşi amintească că existase o vreme când îl iubise.

Când el o iubise şi o ţinuse în braţele lui şi îi vorbise în şoaptă despre locul acesta – locul lui locul în care într-o bună zi aveau să domnească împreună… până când el se răzgândise şi hotărâse să îi întoarcă spatele.

— Mulţumesc pentru ofertă, domnişoară Alice – Grace se împotrivi impulsului de a-şi da ochii peste cap la felul în care femeile se gudurau din pricina titlului de politeţe folosit dar în clipa asta am alte planuri în afară de vindecare. La urma urmelor – îşi dădu umerii înapoi, prelung şi leneş –, Dahlia mi-a promis o luptă.

Publicul lor se întoarse la unison către locul în care ea şedea. Patru perechi de ochi se lărgiră. Grace îşi înghiţi un blestem… era imposibil ca interacţiunea asta să nu ajungă la urechea fraţilor ei.

— Ai terminat turta, zise ea.

Ochii lui se lărgiră.

— Da?

— Da, zise ea. Le-ai întrerupt pe aceste femei din treabă. Şi au vieţi care se extind cu mult dincolo de locul ăsta şi de tine.

— Nu, domnişoară, protestă Alice. Voi doi ne aduceţi mai mult entuziasm decât am văzut de un car de ani.

— Adevărat. Fetele mele nu vor crede în veci că un duce a venit şi a stat jos cu mine cât am spălat, zise Jenny, clătinând din cap şi aplecându-se ca să mai adune din rufele ei din coşul de la picioarele ei.

Aruncând vesta din lână cenuşie în vană, se aplecă şi pescui o piatră de la fundul vanei şi o folosi să frece mizeria de pe haină.

— Te-ar crede mai degrabă dacă le-ai spune că am ajutat?

Ewan îşi coborî privirea asupra coşului dintre ei şi ridică o altă grămadă de haine din el, scuturând-o şi scoţând la iveală o cămaşă mare înainte să îşi afunde propriile mâini în vană şi să scoată propria lui piatră.

Ochii lui Grace se lărgiră.

Femeile din jurul vanei îngheţară şi, cu adevărat, fu ca şi cum întreaga Covent Garden făcu la fel – copiii de pe stradă şi ceasul din hala pieţei.

— Excelenţă, Jenny îşi găsi cea dintâi glasul şi acesta fu plin de şoc. Nu se poate.

El se uită la ea.

— De fapt, pot. N-am fost întotdeauna duce.

Era nebun. Ochii lui Grace se lărgiră şi mai mult la auzul acelor cuvinte – o dezvăluire, o mărturisire şi o ameninţare faţă de tot ceea ce el îndrăgea. Ea nu se putu abţine.

— Înainte de asta ai fost conte.

O privi în ochi, iar ea îi auzi cuvintele de parcă el le-ar fi rostit cu glas tare. „Nu asta voiam să spun”.

Ea ridică o sprânceană.

— Nici conţii nu spală, Excelenţă.

— Eu, da, spuse el, simplu, întorcându-se din nou la treaba lui, frecând petele de pe cămaşă cu piatra lui, în timp ce întreaga lume îl privea cu gura căscată.

În cele din urmă, Jenny vorbi din nou.

— Te rog, Excelenţă. Opreşte-te! Este îngrozitor…

Vorbele i se stinseră, iar ea privi la Grace ca pentru a-i spune: „Ajută-mă, te rog?”

Dădu să se ridice. Să îi spună să se oprească. Însă el

spuse:

— Întotdeauna mergi pe acoperiş?

Se crispă imediat la auzul întrebării. Nu răspunse.

— De când era copilă, răspunse Alice în locul ei, cu un râs profund, plin. Băiatul meu a învăţat-o să se caţăre.

— A avut nevoie să înveţe, care vasăzică?

Nu avusese nevoie să înveţe.

Ewan îşi înclină capul, cu ochii ţintă la Grace în vreme ce continuă să frece piatra de ţesătura pe care o spălă cu mişcări rapide şi pricepute, ca şi cum ar mai fi făcut asta înainte.

Şi o făcuse. O făcuse aici. Într-o alee asemănătoare cu asta. La urma urmelor, fusese un băiat din Covent Garden cu mult înainte să fie un bărbat din Eton.

Deşi lui Grace i se păru că muşchii braţelor lui nu aparţineau deloc Etonului.

Din fericire, el îi întrerupse gândurile înainte ca ea să apuce să zăbovească asupra lor.

— Povesteşte-mi despre băiatul care te-a învăţat să te caţări.

„Tu m-ai învăţat să mă caţăr”. Nu putea să numere de câte ori şezuseră în vârfuri de copaci împreună.

Dar nu avea de gând să spună asta, aşa că, în schimb, spuse:

— Asriel, refuzând să se uite la el.

Grace luă o pereche de pantaloni din coşul lui Alice şi îi scufundă în apă. Zâmbi femeii mai în vârstă în timp ce luă o perie din apă şi începu să frece.

— Ne-a arătat toate locurile din Covent Garden pe unde să ne căţărăm.

Alice izbucni în râs.

— Copilul ăla îmi oprea inima în fiecare săptămână cu felul în care se căţăra.

— Ca o pisică, zise Grace.

Cât timp trecuse de când se gândise la asta?

— El ce mai face, Alice?

Negresa zâmbi, iar Grace recunoscu mulţumirea unei mame.

— O, este foarte bine. Foarte bine. Este în continuare la cazinoul acela de pe St. James Street, dar din când în când găseşte drumul spre casă pentru o masă.

Asriel fusese unul dintre puţinii care plecaseră din Covent Garden pentru a munci, găsind un post ca paznic la Îngerul Decăzut, unul dintre cele mai dorite cluburi pentru bărbaţi din Londra.

— Spune-i că Dahlia îi trimite recunoştinţa ei pentru acele lecţii de demult.

Alice încuviinţă din cap.

— Aşa voi face.

Grace se uită la Ewan, neplăcându-i felul în care acesta o privea. Sau, poate, plăcându-i prea mult.

— Nu. Nu te uita aşa la mine!

Sprânceana lui se ridică.

— Cum?

— Ca şi cum mă placi, spuse ea, întorcându-şi din nou atenţia asupra muncii sale.

— Întotdeauna te-am plăcut, spuse el simplu, iar ea nu se putu împiedica să nu îl privească pe furiş, găsind chipul lui vânăt şi însângerat în largul lui şi neliniştitor.

Nu trebuia să se placă unul pe celălalt. Ochii ei trecură în fugă peste cerc şi se odihniră asupra lui Ewan.

— Dar tu, milord… de la cine ai deprins ceea ce ştii?

Un colţ al gurii lui se ridică.

— Nu mă aştept să te referi la spălatul rufelor.

Toate femeile izbucniră în râs, iar Jenny croncăni:

— Nu m-ar deranja să ascult şi povestea asta!

— Mama m-a învăţat, spuse el cu simplitate.

După asta ea nu se putu abţine să nu îl privească, ştiind că nu era nimic simplu în toată treaba. Mama lui, cândva amanta unuia dintre cei mai veneraţi duci din Anglia, fusese apoi alungată aici, cu un copil.

— Mama ta! spuse Alice, iar şi ochii i se lărgiră. O ducesă să spele?

— Nu doar spălatul, zise el, manipulând cu abilitate conversaţia. Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că tot ea m-a învăţat să dau cu pumnul?

— Dumnezeule! spuse a treia femeie. Aş zice că pare a fi o adevărată ducesă din Covent Garden!

— Asta a fost, zise el zâmbind şi toată lumea izbucni în râs.

Toată lumea, cu excepţia lui Grace, care nu putea înceta să îl privească. Şi, când el se uită la ea, ea văzu tot ceea ce el nu spunea şi nu îi plăcu deloc.

Apoi însă el spuse şi restul:

— Poate ar trebui să-mi găsesc şi eu o altă ducesă din Covent Garden.

Râsetele încetară imediat, tăcerea deschizându-se în cercul de spălătorese ca un secret. Pieptul lui Grace se strânse, simţind ceva asemănător cu panica.

Era panică, nu?

Orice era, totul avea să ia sfârşit acum.

Grace aşeză pantalonii uzi pe care îi spălase pe maldărul de haine curate, îşi drese glasul şi se ridică în picioare.

— Ajunge!

El ridică privirea.

— Da? De ce?

Ea îl studie un moment îndelungat. El chiar nu ştia?

Poate că era nebunul care fusese cândva. Dar nu era periculos.

Greşit. În halul acesta, plin de sânge şi spălând rufe, era mai periculos decât fusese vreodată.

— Pentru că locul tău nu este aici, Marwick.

El tresări la auzul acestor cuvinte, înainte să se ridice, mişcându-se cu o urmă de rigiditate pe care încercă să o ascundă, dar pe care ea o văzu oricum. Când ochii ei îi întâlniră pe ai lui, ceva fulgeră acolo, iar ea recunoscu ce era din tinereţea lor. Sfidare.

El cunoştea bine situaţia – ştia că, dacă arăta slăbiciune aici, Mahalaua l-ar mânca la cină. Primise această lecţie exact în locul acesta. Aparţinea acestui loc, s-ar fi contrazis el dacă i-ar fi fost dată ocazia. Nu fusese el născut aici? Nu învăţase el labirintul străzilor de la est de Drury Lane înainte ca vreunul dintre ei să fi ştiut măcar că

Drury Lane exista?

Dar îl părăsise. Iar ea venise şi îl luase.

Şi acum acesta era al ei şi îl înţelegea – precum şi mândria oamenilor care trăiau aici – mai bine decât avea el să o facă vreodată. Iar el îi făcuse pe toţi să se simtă ca nişte nătărăi când îşi adusese aici pânza lui fină, imaculatul său fel de a vorbi şi mâinile cu manichiură.

Şi Grace, mai presus de toate.

— Eşti mult prea adânc înăuntrul Mahalalei ca să porneşti spre Mayfair, duce, zise ea, înclinând bărbia către vest. Urmează soarele şi mergi acasă înainte să întâlneşti pe cineva periculos pe străzi.

Făcu un efort să-i întoarcă spatele, să meargă din nou către zid, să se caţăre pe acoperişuri şi să se întoarcă la muncă. A naibii să fie dacă avea să îl privească cum pleacă.

— Sunt în siguranţă pe străzile acestea acum, nu-i aşa, Dahlia? strigă el, iar ea nu se putu abţine.

Se întoarse, auzind numele pe buzele lui, acolo unde nu îşi avea locul.

Nu pleca. Venea după ea, încet şi alene, ca şi cum coapsa lui nu durea şi umărul nu îi era în flăcări, iar vânătăile nu înfloreau pretutindeni pe chipul lui plin de înfumurare – cum era posibil să fie în continuare atât de chipeş? Nimeni nu ar trebui să fie chipeş în timp ce devenea vânăt.

— Nu mi-ai luat apărarea adineauri, tu însăţi?

Sări de pe zid cât era ea de înaltă când el se apropie.

— Nu aş spune că ţi-am luat apărarea, nu.

— Nu? Am auzit foarte limpede, zise el, vocea coborându-i până deveni lichidă şi întunecată, dar nu destul de înceată, încât să nu ajungă la publicul lor. Te-am auzit spunând că sunt al tău.

Ea ignoră felul în care cuvintele se încolăciră prin trupul ei şi îşi îngustă ochii în vreme ce femeile care priveau vibrau de emoţie. El dădea un spectacol, iar ei nu îi făcea plăcere.

— Loviturile la cap trebuie să îţi fi zăpăcit creierul atunci, pentru că eu nu am spus nimic de genul acesta.

— Nu?

— Nu. Am spus că lupta ta este a mea.

— Şi dacă ţi-aş spune că sunt tot doar luptă?

Un mic oftat se auzi din spate, iar Grace nu îl luă în seamă. Nu luă în seamă nici felul în care cuvintele acelea o făceau şi pe ea să ofteze.

— Ţi-aş spune că ai fost prea multă vreme un bogătaş ca asta să fie adevărat.

El o privi îndelung.

— Şi dacă faptul că am fost bogătaş m-a făcut un luptător? Dacă m-a umplut de mânie şi de venin şi m-a transformat în felul de boxer pe care l-ai dori?

Ea încremeni.

— Dacă sunt tot doar luptă? şopti el. Dacă asta este tot ce am de oferit?

Soarele coborâse acum, era aproape peste acoperişuri, aruncând o lumină aurie printre alei şi transformând părul lui auriu, prăfuit de funingine şi de noroi din Mahala, în aceeaşi culoare ca şi ochii lui, care îi sfredeleau pe ai ei. Mai bine.

Cei care o bântuiau în visele ei – singurul loc în care îşi putea permite să îşi amintească de ei.

El îşi coborî vocea:

— Dacă nu poţi să-mi revendici lupta fără să mă revendici pe mine?

Ea nu putu să respire din pricina imaginilor pe care le provocară vorbele acelea. A amintirilor care veniră odată cu ele.

Nu îşi dorea asta. Nu dorea şoaptele trecutului lor. Nu dorea confuzia prezentului. Nu dorea gustul lui pe buzele ei sau amintirea felului în care o destrămase cu atingerea şi gura lui.

Era destul de aproape să îl poată atinge.

— Ai de gând să mănânci aia?

Poftim?

El făcu semn cu capul între ei, iar ea urmă linia atenţiei lui către turtă, aflată încă în mâna ei, pe jumătate mâncată.

— Turta, zise el. Ai de gând să o mănânci?

Ea o strânse la sân.

— Mi-o ceri?

— Ar fi păcat să o iroseşti.

Îl privi cu ochii mijiţi.

— Duci lipsă de bunătăţuri, duce?

Întrebarea provocă o schimbare imediată.

— Da.

Vocea lui fu pe neaşteptate joasă şi întunecată.

— Doamne, da. O viaţă întreagă am dus lipsa bunătăţurilor.

Ea căscă gura la aceste cuvinte.

Din nou surâsul acela. Cel pe care îl cunoştea atât de bine din tinereţea lor.

— Dar nu doresc turta.

El îşi ridică mâna la faţa ei, dându-i o şuviţă de păr după ureche şi la această atingere fu săgetată de fierbinţeală. I se opri respiraţia.

— Atunci ce?

— Numai ceea ce şi tu îţi doreşti.

Îşi schimbă poziţia mâinii şi acum îi ridica capul către el. Apoi buzele lui fură peste ale ei, turta disputată cu înflăcărare căzând pe pământ, iar ea fu pierdută.

Fu diferit de săruturile din noaptea trecută – când fusese mascată şi purta perucă şi creion de ochi pentru a nu putea fi recunoscută. Când el îi oferise plăcere intimă doar de dragul acesteia – plăcere. Fără trecut, fără viitor, doar prezent.

Bineînţeles că era diferit. Deoarece acest sărut era altceva. Sărutul acesta era promisiune şi ameninţare, istorie şi speculaţie. Şi era însumarea a douăzeci de ani în care îl dorise, chiar dacă ştia că nu avea să îl aibă niciodată.

Era dureros, dulce, delicios şi cumplit şi o lăsă goală acolo, în lumina aurie a apusului de soare din Covent Garden, unde nu fusese nicicând goală mai înainte. Unde nu fusese niciodată destul de în siguranţă pentru a fi goală.

Dar acum, când braţele lui o cuprinseră, adunând-o şi

lipind-o de trupul lui, el era acasă. Iar ea era în siguranţă. Cel puţin atât timp cât se sărutară.

„Să nu te opreşti niciodată”.

Gândul alergă prin mintea ei când îşi ridică braţele şi îi înlănţui gâtul, ca să îl păstreze acolo, lipit de ea, curată plăcere.

„Te rog, să nu te opreşti niciodată”.

Nu părea interesat să se oprească. Din contră, când ea se ridică pe vârfuri ca să egaleze înălţimea lor, braţele lui se prinseră strâns în jurul taliei ei, lipind-o de el, apăsând-o pe trupul lui tare, numai muşchi şi putere. Ea îşi presă şoldurile într-ale lui, partea ei moale şi dureroasă apăsându-se de lungimea lui întărită.

O dorea. La fel de mult cum îl dorea ea.

Oftă când îşi dădu seama, sunetul pierzându-se în sărutul lor chiar în clipa în care el îşi mormăi plăcerea şi o trase şi mai aproape, mâna lui mare şi caldă lunecând în sus pe spinarea ei şi ajungând în buclele ei sălbatice. Nu fu nimic blând în acea mângâiere, degetele lui strângându-se… făcându-se pumn în jurul unei grămezi din părul ei, ţinând-o nemişcată.

Bun. Ea nu dorea blândeţe.

El adânci sărutul şi ea se deschise pentru el, limba lui lunecând peste a ei în vreme ce mâinile ei le oglindiră pe ale lui, încleştându-se în firele mătăsoase ale părului lui în vreme ce îi linse buzele şi îi răspunse fiecărei mişcări. Nu se sătura de ea. Apoi o întoarse, o ridică şi o duse în spatele unei grămezi înalte de lăzi şi de butoaie.

O lipi de perete, abia-abia departe de vederea femeilor care spălau, şi îşi înfipse mâinile de o parte şi de alta a capului ei, îngrădind-o pentru săruturile lui – din ce în ce mai îmbătătoare, din ce în ce mai disperate, ameninţând să o tragă din ce în ce mai adânc în orice era ceea ce îl adusese înapoi.

Ameninţând să o facă să îl roage…

„Să nu te opreşti niciodată”.

Şi apoi el îşi potrivi coapsa puternică între ale ei, greutatea sa mare lipită de carnea ei care tânjea, ea

scoţând un strigăt mic din adâncul gâtlejului – tare doar cât să fie auzit de el, şi totuşi păru să îl pună pe foc. Ea îşi alunecă mâinile peste pieptul lui, răsfirându-şi degetele larg pe suprafaţa lată a acestuia – atât de diferit acum faţă de anul trecut, când îi cartografiase contururile slabe.

Acum nu era nimic slab la el. Era numai muşchi, o topografie nouă, vrednică de o nouă hartă.

Îşi trecu degetele peste una dintre coastele lui, iar el inspiră adânc. Durere. Un pumn de fier din Mahala. O coastă ruptă. Şi cu toate acestea, el îşi găsise timp să flirteze şi să tachineze. Găsise putere să o urmeze.

„Te voi urma, Gracie. Întotdeauna”.

O promisiune, răsunând peste ani.

Una dintre mâinile lui imense lunecă înăuntrul hainei ei, strângându-i şoldul ca să o ţină nemişcată şi strâns lipită de el în timp ce îşi apăsă coapsa aceea minunată mai sus şi cu mai multă fermitate. Când ea se legănă lipindu-se de el, el îi dădu drumul şi îşi urcă mâna pe coastele ei, ca să îi cuprindă sânul.

Se aflau în mijlocul Mahalalei. La doar câţiva metri de public. Ea ar fi trebuit să îl oprească.

Dar nu dorea să o facă.

Senzaţia mâinii lui pe trupul ei era insuportabilă. Grace nu era străină plăcerii, dar simţise vreodată una asemănătoare? O atinsese vreodată vreun bărbat cu asemenea ardoare? Cu o asemenea siguranţă?

Întrebările dispărură înainte să apară.

Nu existase niciun alt bărbat.

Când degetul lui mare lunecă sub marginea corsetului ei şi desenă cu asprime un cerc în jurul sfârcului întărit, Grace îşi coborî propria mână şi o aşeză pe lungimea lui păcătoasă şi minunată. Era tare, fierbinte şi perfect şi, când el îi oferi un geamăt adânc şi delicios, ea i-l întoarse cu un râs gutural – plăcerea lui şuierând prin trupul ei la fel de puternic ca a ei. Degetele mâinii ei libere se făcură din nou pumn în părul lui, iar ea îi supse buza inferioară îndelung şi delicios, savurând gustul lui bogat şi plinătatea îmbătătoare a acelei buze.

Geamătul lui se transformă în altceva. Ceva prădalnic. Dar ea nu mai era o pradă. Astăzi, acum, erau egali. Se vânau unul pe celălalt.

Cum avea să se oprească vreodată de una singură?

— Este totul în regulă acolo, în spate?

Întrebarea entuziasmată veni de la depărtare. Părea că de la kilometri distanţă, dar tare ca un tun şi urmată de o cacofonie de râsete diabolice, pline de încântare.

Se trase de lângă el, gâfâind şi revenind în Covent Garden. Privirea îi urmări aleea şi pietrele care deveneau mai întunecate cu fiecare secundă, soarele transformând acum cerul de la vest într-un infern.

Trecu pe lângă el, îndreptându-şi haina şi ocoli grămada de lăzi, trezindu-se în faţa unui grup de femei cu ochii mari şi îndrăzneţi, lipsiţi de regrete şi cu zâmbete profund complice pe buze.

El vorbi din spatele ei, calm şi în largul său, de parcă totul era perfect normal.

— Îmi cer scuze, doamnelor.

Ea se crispă la auzul cuvintelor, la chicotelile ce veniră din partea publicului lor şi se uită la el, împotrivindu-se impulsului de a-şi duce degetele la buze, ca să liniştească bâzâitul din ele, înţepătura delicioasă pe care el o lăsase odată cu sărutul său.

Nu. Nu fusese delicios.

Nu ar fi trebuit să îl şi sărutat.

Nu conta că el ar fi făcut să-i fie dificil să nu o facă, cu noua lui fală, de parcă încăierările din Covent Garden erau pâinea lui de toate zilele.

Nu conta că acele încăierări păreau să i se potrivească.

Nu era nevoie să îşi atingă buzele. Privirea lui întunecată, pătrunzătoare le găsi oricum şi în gâtlejul lui hurui un mic mârâit care o făcu să simtă fierbinţeală în tot trupul, iar ochii ei îi găsiră imediat pe ai lui. Recunoscură dorinţa din ei.

Dorinţă?

Nevoie.

Nu se simţi ca dorinţă înăuntrul ei. Ci ca nevoie atunci când el îşi încolăci un braţ în jurul taliei ei şi o trase cu putere spre el, aplecându-se şi sărutând-o din nou, leneş şi persistent, ca şi cum aveau o săptămână la dispoziţie şi nu erau priviţi.

Înainte ca ea să apuce să protesteze – *ar fi protestat* –, el îi dădu din nou drumul şi, coborându-şi buzele la urechea ei, şopti:

— Grace.

Numele ei, ca o binecuvântare. Din nou.

— Grace.

Şi apoi:

— Dumnezeule, mi-am dorit asta atâta timp.

Ca şi ea.

— Ia-l acasă şi dă-i o baie bună, Dahlia! strigă Jenny, şi celelalte femei fluierară şi chiuiră de pe unde se desprinseseră de la treburile lor, iar voyeurismul lor luă, în cele din urmă, sfârşit. Ele îşi ridicară coşurile pe coapse şi se pregătiră să plece spre casă.

Pentru o clipă, Grace fantazează. Cum îl duce acasă. Cum cere să se pregătească baia. Cum spală relele şi praful de pe el, până când era curat şi soarele apus, iar ei erau învăluiţi în întuneric şi în permisiunea pe care acesta o dădea oamenilor de a face ce doreau.

Pentru o clipă, se delectă în fantezia aceea. Pentru o clipă, uită că el nu reprezenta siguranţa.

El nu însemna acasă. El era inamicul – al ei, al fraţilor ei şi a întregii Covent Garden.

Îl împinse de umeri, iar el se depărtă cu mai multă grabă decât s-ar fi aşteptat ea. Cu mai multă grabă decât îşi dorea.

Lăsă deoparte descoperirea făcută, urând întrebările care urmară. Urând şi mai mult răspunsurile. Mânia şi frustrarea curseră prin ea.

— A fost o greşeală.

El clătină din cap.

— Ba nu, n-a fost.

O spuse ca şi cum nu era o discuţie. Ca şi cum

discutau despre oră. Sau despre culoarea cerului.

— Ba sigur că a fost. Acesta este jocul pe care îl jucăm, zise ea, permiţând epuizării să pătrundă în vorbele ei. Era obosită să tot fugă de el. Obosită să se ascundă de el. Facem greşeli. Ezită preţ de o clipă şi continuă: Tu le faci.

Cuvintele îşi atinseră ţinta şi privirea lui fu inundată de sălbăticie. O urmă a ducelui nebun, aşa cum îl credeau cei din Mayfair.

— Atunci spune-mi cum să plătesc pentru ele.

De câte ori şi-l imaginase spunându-i exact acele cuvinte? Clătină din cap.

— Nu se poate plăti pentru ele, duce. Nu cu bani sau putere, nici cu o viaţă întreagă de spălat rufe.

Femeile din spate îşi chicotiră interesul.

— Atunci ce? insistă el. Primesc loviturile din partea bărbaţilor din curtea ta. De la fraţii tăi. De la tine.

— Fraţii tăi, spuse ea.

— Poftim?

— Sunt fraţii tăi.

El clătină din cap.

— Ba nu. Au fugit cu tine. Te-au apărat.

— Da, zise ea, ridicând bărbia. M-au apărat de tine, dar ei sunt sângele tău.

El ignoră adevărul acelor vorbe.

— Încă nu mi-ai dat un motiv. Un singur motiv bun şi voi pleca. Un singur motiv pentru care nu pot să-mi plătesc datoriile. Să îmi spun rugăciunile. Să îmi ispăşesc pedeapsa.

— Sunt mii de motive!

— Atunci îmi imaginez că ai putea să-mi dai unul. Ezită un moment. În schimb, mă plimbi ca beat prin Covent Garden.

— Tu m-ai urmărit, replică ea.

El ridică o sprânceană.

— Da, dar tu ai dorit asta.

Aşa era. Naiba să îl ia pentru că spusese asta!

Frustrarea şi mânia îşi făcură apariţia, făcând-o să îi

vină să ţipe. În schimb, scurtă distanţa dintre ei, ridică mâna şi apucă gulerul deja jerpelit al cămăşii lui – locul în care frânghia de mai devreme făcuse o gaură în pânza fină. Trase cu putere, terminând ceea ce lupta de mai devreme începuse şi îl rupse, dezvelindu-i umărul rănit şi, pe el, litera M pe care tatăl lui o pusese acolo – albă şi ridicată pe pielea roşie înfuriată, o cicatrice păcătoasă.

— Iată-ţi motivul!

El se legănă pe călcâie când ea dădu drumul cămăşii.

— Întotdeauna vei fi al lui. Şi nu-mi pasă ce cântec le cânţi femeilor din Mahala. Nu-mi pasă cât de priceput eşti la spălatul rufelor. Nu-mi pasă că harta Mahalalei ţi-e tatuată pe trup sau că ai fost născut în noroiul ei. Ai întors spatele tuturor acestor lucruri în clipa în care ne-ai trădat. În clipa în care l-ai ales pe el şi nu pe noi.

Se opri, împotrivindu-se greutăţii care i se pusese în gâtlej, împotrivindu-se durerii care o înţepa în spatele ochilor. Jalei pentru băiatul pe care îl iubise cândva. Cel care jurase să nu o părăsească niciodată. Să nu o rănească niciodată.

Băiatul acela minţise.

— Întotdeauna vei fi Marwick, zise ea, privindu-l direct în faţa întunecată de vânătăile de peste zi de umbrele serii. Şi asta înseamnă că întotdeauna vei fi o greşeală.

Şi poate că, într-o bună zi, ea avea să înveţe asta.

Grace înghiţi nodul dureros din gâtlej şi se întoarse înainte ca el să apuce să spună ceva, dar el întinse mâna după ea, apucând-o de mână înainte ca ea să îl părăsească. O trase înapoi şi o răsuci cu faţa către el.

— Niciodată nu l-am ales.

Ea clătină din cap, dar el refuză să o lase să îl concedieze şi îşi coborî mâna pe braţul ei până când ajunse la palma ei. Se ţineau acum de mână. Ea ar fi trebuit să îl respingă. Dar nu o făcu, chiar dacă îi displăcu profund senzaţia mâinii lui acolo, pe pielea ei. Aspră. Puternică. Fierbinte.

Minciună. Nu îi displăcea.

Şi îi displăcu şi mai puţin când el o strânse şi mai tare

şi spuse din nou:

— Niciodată nu l-am ales pe el. Am făcut lucruri îngrozitoare în viaţa mea. Lucruri pentru care cu siguranţă voi petrece o eternitate în foc. Lucruri pentru care s-ar putea să nu mă ierţi niciodată. Şi mi le asum pe toate. Dar acesta este un lucru pe care nu îl voi accepta niciodată.

În glasul lui era mânie. Nu. Nu era simplă mânie. Era mult mai mult. Era furie.

— Nu l-am ales niciodată.

Îşi dori să creadă asta. Dumnezeule, îşi dorea să creadă asta mai mult ca orice altceva. Dar, când îşi închise ochii, putu încă să îl vadă cum, cu ani în urmă, se repezea la ea, cu cuţitul în mână. Putea încă să îl vadă în întuneric, în urmă cu un an, privind cum ardeau docurile londoneze.

Dar acum… cine era acest bărbat? Atât de diferit?

El se uită către acoperişuri.

— Am jurat că voi aştepta.

Confuzia îşi iţi capul.

— Ce să aştepţi?

El o privi în mod deschis.

— De ce ai nevoie?

Din nou întrebarea aceea. I-o mai adresase şi mai înainte. În ringul ei. În grădinile lui.

„De ce ai nevoie”, de parcă el nu exista decât pentru plăcerea ei.

Ba nu. Nu plăcere.

Ci scop.

Întreaga ei viaţă, ea îşi ştiuse scopul. Fusese un substitut, un premiu, o apărătoare. Fusese angajator şi prietenă. Fusese femeie de afaceri şi negociatoare, luptătoare şi spion. Şi nu existase vreodată în viaţa ei un moment în care să nu fi ştiut cu precizie care îi era obiectivul. În care să nu fi avut un plan.

În care să nu fi ştiut răspunsul.

Dar acolo, în liniştea dinaintea momentului în care oraşul ei trecea de la zi la noapte, Grace Condry, luptătoare cu mâinile goale, femeie de afaceri inegalabilă şi regină a Covent Gardenului, descoperi că nu avea un răspuns.

Nu ştia de ce avea nevoie. Nu ştia ce merita. Şi era îngrozită de ceea ce îşi dorea.

— Nu ştiu, spuse ea, rostind vorbele mult prea încet.

Dezvăluind prea mult.

Mărturisirea îl schimbă: privirea i se înăspri şi bărbia i se încordă. Făcu un pas înapoi şi cumva, în mod incredibil, ea urî distanţa pe care el o puse între ei.

Dar nu îşi dorise distanţă? Nu dorea o distanţă infinită între ei? Nu dorea ca el să plece şi să nu se mai întoarcă vreodată?

Nu de asta avea nevoie? Bineînţeles că da.

Nu?

El se opri şi doi metri puteau la fel de bine să fie trei kilometri.

Şi apoi, peste zarva din gândurile ei, el vorbi:

— Vino să mă vezi când vei şti.

Capitolul 16

Să o aştepte era tortură.

Mai târziu, în seara aceea, Ewan stătea în picioare în mijlocul dormitorului său, suferind din pricina luptei cu Mahalaua şi din cea cu Grace, ştiind că doar una dintre acele suferinţe avea să se vindece.

Văzuse felul în care ea îl dorea. O simţise când se sărutaseră acolo, pe alee, în plină vedere. O auzise în micile ei suspine, în timp ce se agăţa de el şi se lipea de el, făcându-l să înnebunească.

Şi mai rău, o văzuse luptând cu dorinţa aceea atunci când o întrebase de ce avea nevoie.

Avea nevoie de el, la naiba!

Exact la fel cum el avea nevoie de ea.

Şi ar fi putut să o convingă de asta, în timp ce soarele apunea peste acoperişuri. Poate că ea l-ar fi lăsat să o urmeze în vreme ce escalada zidul şi mergea către casă, unde poate l-ar fi lăsat să stea.

Poate că l-ar fi lăsat să o sărute din nou şi să termine ceea ce începuseră.

Poate că i-ar fi spus de ce anume avea nevoie. Şi l-ar fi lăsat să îi ofere acel lucru.

Dar asta nu era de ajuns. El nu dorea pur şi simplu să îi fie îngăduit să fie alături de ea. Să o atingă. Să o sărute. Dorea ca şi ea să dorească asta, cu aceeaşi dorinţă chinuitoare, sfâşietoare cu care el o dorea.

Iar asta însemna să o lase să îl aleagă. Să vină la el.

Să îl ia.

Aşadar plecase, în loc să o tragă în braţele lui şi să o ţină acolo până când ea avea să dezvăluie totul.

„Vino să mă vezi când vei şti”.

Îşi mormăi starea de iritare când îşi aminti asta, frustrarea făcându-l să îşi tragă cu putere pantalonii pe el şi să îşi încheie nasturii cu o asprime care îi trimise junghiuri de durere în coaste.

— La dracu’, meriţi asta, mormăi el în sinea sa, oprindu-se înainte să termine de încheiat nasturii, şi se întoarse către oglinda din partea îndepărtată a încăperii încă întunecate, în ciuda lumânărilor aprinse pretutindeni pentru a-i îngădui să vadă cât mai bine vătămările pe care le căpătase mai devreme în ziua aceea.

Dacă nu ar fi părăsit-o, ar fi fost oare încă alături de ea? S-ar fi îngrijit ea de rănile lui? Întrebarea veni odată cu amintirea atingerii degetelor ei pe pieptul lui, mai devreme, alunecând peste coastele lui şi devenind mai blânde când lui i se tăiase respiraţia din cauza durerii. Primul indiciu că ei nu îi plăcea ca el să fie rănit.

De parcă atingerea ei putea să îl rănească vreodată. Chiar şi atunci când ea îi administrase pedeapsa în ringul de box, chiar în timp ce îi încasase pumnii şi chiar când folosise eşarfa de mătase de la talia ei pe care un bărbat mai slab ar fi subestimat-o, el se delectase cu atingerea ei.

Ea era în viaţă.

Un an mai târziu, şi dezvăluirea încă ameninţa să îl frângă.

Ea era în viaţă şi, dacă el avea dreptate, îl dorea,

aşadar el îşi asumase riscul şi o lăsase să îl dorească, părăsind-o acolo, în Convent Garden, şi întorcându-se în casa din Mayfair, încercarea lui de a se strecura prin bucătărie eşuând în momentul în care bucătăreasa îi văzu chipul bătut şi strigă după O'Clair, care se transformă imediat într-o cloşcă, insistând să cheme un medic, Scotland Yard-ul şi pe fratele majordomului – care era preot pare-se.

După ce îl convinse pe majordom că era învineţit, dar nu avea fracturi, că nu fusese comisă nicio crimă şi că nu avea nevoie de o ultimă împărtăşanie, Ewan ceruse o baie, o sticlă de whisky şi un coşuleţ cu bandaje.

Se folosi generos de primele două înainte de a se face comod cu cel de-al treilea, tresărind în timp ce cerceta locurile în care îi era pătat trunchiul. Era întuneric, iar lumina lumânărilor din încăpere nu era ideală pentru îngrijirea rănilor, dar nu avea de gând să îi ceară lui O'Clair mai multe lumânări, ca nu cumva majordomul să reînceapă să se panicheze, aşadar Ewan rămase cu ceea ce avea – o oglindă şi o duzină de flăcări care aruncau umbre pe pielea lui, în timp ce îşi verifica coastele.

Nu fu de părere că necesita un medic, dar durerea era considerabilă – coniacul nu făcea faţă.

Blestemând fără menajamente, se chinui să-şi înfăşoare bandajele în jurul mijlocului, iritarea făcând ca treaba să fie mai dificilă decât ar fi trebuit. Era obosit şi suferea şi era un pachet de nervi din pricina evenimentelor de după-amiază – lupta, precum şi goana în care ea îl purtase prin mulţime şi în adâncul Mahalalei. Şi din cauza controlului pe care trebuise să şi-l păstreze cu orice preţ.

Dumnezeule, o dorise. Îi venise să o arunce pe umăr şi să o ducă în cel mai apropiat colţ intim pentru a-i da ocazia să îi ofere lupta pe care ea o promisese.

Dar când o găsise, pe jumătate urcată pe zid, îndreptându-se către acoperişuri, întorcându-se la domnia peste lumea asta pe care el o iubea atât de mult, îşi dăduse seama că nu o dorea în particular. O dorea în public.

Dorea să fie cel care să îi cunoască secretele şi

poveştile. Dorea ca ea să îi arate toate felurile în care puteau cuceri împreună acoperişurile.

Detesta faptul că fusese un alt băiat care o învăţase să se caţăre. Detesta faptul că nu îşi dăduse niciodată seama că ea ar fi avut nevoie să cunoască mai mult decât nişte copaci pentru a supravieţui. Detesta faptul că ea fusese nevoită să supravieţuiască – şi toate din pricina lui.

Dorea să înveţe hărţile ei – peste plăci de ardezie şi împrejurul coşurilor de fum – şi să asculte fiecare poveste pe care o avea de spus despre ultimii douăzeci de ani. Dorea să facă noi hărţi. Noi poveşti.

Şi dorea ca lumea largă să îi vadă împreună.

„Nu ştiu”, spusese ea, iar el auzise dedesubturile mărturisirii. Le simţise în sufletul lui. Pentru că nici el nu ştia. Singurul lucru pe care îl ştia era că dorea să fie alături de ea. Dorea un viitor, dar tot ce aveau era trecutul.

„M-ai trădat”.

Cu un mârâit, trase de fâşia lungă de pânză pe care şi-o înfăşurase în jurul coastelor, trăgând de ea cât putu de tare, scrâşnind din dinţi de durere.

— Nu vei reuşi nicicând să o strângi destul de bine de unul singur.

Aproape că scăpă bandajele la auzul vorbelor, mişcarea trimiţând în trupul său o durere ascuţită, pe care o expiră cu putere când ea intră în încăpere, închizând uşa în urma ei.

O sorbi cu inima bubuind şi prin el trecură uşurare, plăcere şi o mândrie deloc mică. Ea venise. Avea să existe vreodată o vreme când el să nu fie mistuit de fiori la ideea că ea îl căutase, din propria ei voinţă?

Şi asta era propria ei voinţă.

Şi a lui, de asemenea.

Ea îşi purta uniforma: hainele care o făceau monarh. Pantaloni negri şi cizme de piele care ameninţau mereu să îi facă felul, învelindu-i picioarele lungi până peste genunchi, ca un păcat. Deasupra pantalonilor, un corset de culoare albastră, brodat cu fir de aur. În talie, o altă eşarfă – arma ei preferată – în contrast cu corsetul: aurie cu fire din

acel alabastru. Peste toate acestea, o haină neagră, croită perfect. Pe o altă femeie ar fi luat haina aceea drept o deghizare – ceva care să o ascundă de ochii curioşi şi să o transforme într-un domn pe stradă. Dar Grace nu se ascundea. Haina atârna deschisă lăsând la vedere corsetul uimitor de dedesubt şi căptuşeala asortată de dedesubt, din aceeaşi culoare: albastrul-deschis al unui cer de iarnă.

Cu nasturii închişi, haina era un camuflaj perfect, cu o glugă trasă peste sălbaticele ei bucle roşcate, singura evidenţă că existau fiind una rătăcită, scăpată din ascunzătoare. Îi venea să îi dea jos gluga aceea şi să le lase pe toate să îi cadă împrejurul umerilor, cum fuseseră mai devreme în ziua aceea.

Se desfătă privind-o: oţel şi mătase, ca femeia însăşi, chiar şi când izbucnea frustrarea. Venise din nou mascată la el. Poate că nu era masca de mătase pe care o purtase în noaptea în care venise la balul mascat, dar cu toate acestea purta o mască, aceeaşi pe care şi-o pusese mai devreme, când ordonase armatei sale din Covent Garden – cea făcută din putere.

Femeia pe care o zărise după luptă era dusă – cea care spusese povestea învăţării escaladării zidurilor. Cea care îşi oferea cu uşurinţă zâmbetele boxerilor din noroi şi femeilor de la spălătorie.

Îşi dorea zâmbetele acelea, blânde, pentru el însuşi.

O dorea pe ea. Onestă.

Dar prefera asta decât nimic.

— Cum ai intrat?

Ea îi oferi un surâs.

— Sunt un infractor înrăit, duce. Crezi că un lucru ca Grosvenor Square m-ar împiedica să comit o mică intrare prin efracţie?

— Nu adresa mă aşteptam să te oprească, zise el. Sunt, însă, surprins să aflu că majordomul meu din cale-afară de protector nu te-a întâlnit pe scări.

Ea traversă încăperea până la o măsuţă unde se aflau câteva pahare laolaltă cu o carafă marinărească, iar Ewan nu îşi putu lua ochii de la mersul ei ţanţoş şi de la haina

care i se legăna în jurul picioarelor lungi. Ea scoase dopul carafei şi mirosi coniacul dinăuntru. Sprânceana i se ridică.

— Franţuzesc. Foarte scump.

— Înţeleg că există modalităţi de a-l lua mai ieftin, zise el în timp ce ea îşi turnă singură un pahar.

Nu scăpă trimiterea la afacerile mai puţin legale ale Bastarzilor Bătăuşi.

— Nu am nici cea mai mică idee despre ce vorbeşti. Bău şi apoi spuse: N-a fost de găsit nici măcar un singur majordom cu bonetă de noapte, înarmat cu un antic pistol de duel. Dezamăgitor, serios.

— Mmm. Ce rost are să ai un majordom din cale-afară de protector dacă nu pentru a alunga intruşii?

Ochii ei luciră în lumina lumânării.

— Nu toţi majordomii ducali sunt din cale-afară de protectori? Altfel cum am fi siguri că există întotdeauna o cămaşă apretată şi o lavalieră călcată, gata de a fi purtate?

— Nu ştiu. Nu petrec mult timp pe moşii ducale.

Nu era întocmai adevărat. Îşi petrecea cea mai mare parte a timpului pe domeniul Burghsey, dar locuia într-o căsuţă pe care o construise în marginea vestică a pământului. Funcţiona cu un minimum de personal, suficient cât să ţină locul în picioare în jurul lui.

— Hm, zise ea. Mă rog, oricum, majordomul tău a eşuat în a-şi face treaba când am sosit, cu siguranţă.

— La următoarea evaluare a activităţii voi aduce în discuţia cu el temerea ta. Nu a împiedicat o femeie străină să intre în casă: abatere.

Buzele acelea frumoase se arcuiră din nou.

— Nu sunt sigură că se pune ca abatere. În realitate, sunt foarte pricepută în a ajunge unde am nevoie fără să fiu observată.

El nu ştia cum era posibil aşa ceva, având în vedere faptul că el o observa cu atâta patimă. Cum recunoştea schimbul atmosferei dintr-o cameră în care era ea prezentă. Douăzeci de ani, iar el încă o observa ca şi cum ar fi fost un foc de tun.

— Ai dori să plec? îl întrebă.

— Nu.

Nu dorea ca ea să plece vreodată.

Ea turnă un al doilea pahar şi micşoră distanţa dintre ei, oferindu-i-l. Îl luă.

— Aşadar?

Ea înclină întrebător capul.

— Te-ai decis? o întrebă, auzind frustrarea din tonul său, revelaţia faptului că îşi pierdea răbdarea.

Ea făcu încă un pas, apropiindu-se, iar lui i se tăie respiraţia, imaginându-şi ce s-ar întâmpla dacă ar fi prins-o în braţe şi ar fi dus-o până la pat şi ar fi dezbrăcat-o până la piele… şi ar fi făcut dragoste cu ea aşa cum îşi dorise în fiecare noapte încă de când fusese destul de în vârstă pentru asemenea gânduri.

Ai fi fost în stare să o dezbrace de masca ei atunci?

Şi ce ar face ea?

Ar fugi.

O ştia, pentru că fugise de el ani în şir – de fiecare dată când se apropiase cât de cât de a o găsi în cei douăzeci de ani de când se despărţiseră. Ar fugi de el şi o merita pentru felul în care o trădase şi îi frânsese inima şi, în proces, şi pe a lui.

Ea ar fi fugit, iar el ar fi făcut orice ca să împiedice asta, aşadar rămase împietrit ca o statuie şi o lăsă pe ea să vină la el.

Se opri la o bătaie de inimă de el şi îşi dădu jos de pe umăr un sac – el nu îl observase când ea intrase. Nu putea să îi vadă ochii, gluga fiind destul de trasă, încât jumătatea superioară a chipului ei se afla în umbră. Tot ce putu să vadă erau buzele ei roz pline când spuse:

— Ţi-au făcut ceva răni.

El nu ezită.

— Am făcut şi eu destule la rândul meu.

Ea zâmbi în felul acela care o făcea să pară că avea un secret – era posibil să fi fost mândră? Doamne, o dorea mândră. Dorea ca ea să îl şi privit luptând şi să îi fi admirat priceperea. Ştia că asta îl făcea un neanderthalian, dar nu îi păsa. Dorea ca ea să ştie că putea distruge lumea la

porunca ei, numai să i-o fi cerut.

Orice îi era necesar.

— De ce n-ai chemat un medic? întrebă ea cu blândeţe.

El nu putu împiedica firişorul de ofensă pe care îl simţi la auzul întrebării.

— N-am nevoie de un medic.

Ea îşi ridică bărbia, şi lumina lumânărilor îi prinse chipul, scăldând-o în aur în timp ce îl privi în ochi cu un amuzament suspicios.

— Bărbaţii şi regulile lor ridicole legate de îngrijirea medicală. Tot repeţi că eşti absolut în regulă, în ciuda faptului că înfloresc vânătăi pe tot trupul tău – se pare că Patrick O'Malley ţi-a spart nasul.

— Te afli aici ca să mă dădăceşti?

Ea nu răspunse, ridicând în schimb mâna ca să îşi dea gluga jos, lăsând masa de bucle roşcate liberă ca un infern. Doamne, îi iubea părul. Era o forţă a naturii, ameninţând întotdeauna să îl doboare. Ca femeia însăşi.

Întunericul se strânse în jurul lor.

— De ce te afli aici?

Ea încremeni.

El urî nemişcarea aceea şi felul în care îi punea din nou masca, în Covent Garden calculase greşit. O ispitise să îi arate ceva din adevărul ei şi apoi plecase, şi era posibil să nu o mai recapete vreodată.

„Niciodată nu vei putea să o iei înapoi".

Nu putea să o aibă pe fata pe care o cunoscuse, dar nu îi era îngăduit niciodată nici măcar să arunce o privire la femeia care devenise? Avea să se ascundă de el pentru totdeauna?

— Spune-mi adevărul, zise el în şoaptă, fără să poată ascunde nerăbdarea din tonul lui.

Ea rămase tăcută, ridicând în schimb mâna pe chipul lui, degetele ei blânde mângâindu-i pielea umflată de sub ochi şi vânătaia care se îngălbenea de pe obrazul lui. Linia nasului, cumva, în mod miraculos, nespart, în ciuda presupunerii ei.

— Dacă aş spune că mă aflu aici ca să te vindec?

El oftă la auzul acestor cuvinte care îl umplură, cumva, de mai multă plăcere decât atingerea ei.

— Aş spune că ai un pic cam mult de lucru.

Nu îi spuse că nu era sigur că vindecarea era o opţiune.

Ea zăbovi cu mâna în aer, de parcă ar fi ştiut.

„Rămâi. Te rog”.

Fu nevoie de toată puterea lui pentru a o aştepta.

„Alege asta”.

Inima ameninţa să îi iasă din piept până când, în cele din urmă… în cele din urmă, ea întinse mâna după fâşia de pânză pe care el o folosise în încercarea de a-şi bandaja singur coastele. Îi dădu drumul fără ezitare, rămânând atât de nemişcat încât abia respira în timp ce ea îi dădu ocol, cercetându-l, atingerea ei fiind blândă şi puternică, alunecând peste coastele lui şi verificând rănile căpătate.

I se tăie respiraţia când ea îşi trecu degetele peste muşchii abdomenului său, iar ea ridică privirea, ochii ei căprui căutând durerea într-ai lui.

— Prea mult?

„Niciodată destul”.

Clătină din cap.

— Continuă!

— Aceasta ar putea fi fracturată, zise ea încetişor.

— Nu este.

— De unde ştii? întrebă ea.

— Amândoi ştim că mi le-am mai rupt şi altă dată.

Amintirea se aşternu între ei. Ewan primise o cizmă în coastă, iar ea îl vindecase şi atunci.

— Whit a fost întotdeauna mai bun cu picioarele, şopti ea.

— Şi acum?

Ea zâmbi la auzul întrebării, şi gelozia izbucni la clara ei adorare faţă de bărbatul pe care Covent Garden îl numea Bestia.

— Acum este bun cu toate. S-a făcut mare şi violent. Şi nu pierde.

Se simţi plin auzind asta – faptul că cel mai mic şi mai slab dintre ei devenise cel mai puternic.

— În vara în care a crescut… aveam 15, poate 16 ani, zise ea, cu amuzament în vorbe. A fost ca o vrăjitorie. Nu puteam să îl ţinem în pantofi. Într-o săptămână, nu mai aveam bani, şi i-a ieşit un deget prin vârful unuia, şi am fost nevoită să fur o pereche.

— De unde?

Ea ridică din umeri.

— De la o colectă dintr-un bordel de pe Strada Charles. O jigodie greţoasă căruia îi plăcea să se înţeleagă la un preţ şi să plătească un altul. Nemernicul acela asudat o merita.

— Era…

Înghiţi restul întrebării.

Ea înclină capul, privindu-l.

— Un client? Nu. Lui Digger Knight îi eram mai de folos ca luptătoare decât ca prostituată.

— Nu te-aş judeca dacă ai fi fost.

Născut într-un bordel de pe Tavistock Row, Ewan ştia mai bine decât cei mai mulţi oameni că femeile aveau arareori destule alegeri în viaţă pentru ca bărbaţii să creadă că alegerea le aparţinea.

— Ştiu că nu ai face-o, zise ea.

Şi, pentru el, adevărul din cuvintele acelea aduseră plăcere.

Termină să îl bandajeze, vârând capetele pânzei dedesubt şi buzele i se strânseră într-o linie dreaptă în timp ce îi cercetă restul trupului: rănile de deasupra bandajelor şi de pe chipul lui, precum şi de pe umărul lui, frecat până la carne de frânghiile pe care le folosise în curte mai devreme în ziua aceea.

Umărul pe care ea i-l dezvelise mai devreme, dezvăluind cicatricea pe care el dorea zi de zi să o poată face să dispară, laolaltă cu trecutul care venea cu ea.

Dar dacă trecutul dispărea, avea să dispară şi ea.

Cu o aplecare a capului, ea se aplecă să îşi ia sacul cu care venise. Aşezându-l pe un fotoliu din apropiere, pescui

micul vas ceramic dinăuntru şi îl deschise, ridicându-l imediat la nas. El nu îşi putu reţine zâmbetul în timp ce privi mişcarea, un ecou al fetei care fusese, care era prima să miroasă orice: plăcut sau nu.

— Te amuză ceva?

— Întotdeauna ai făcut asta.

Ea îşi coborî imediat mâna şi se apropie.

— Ce este?

Întinse vasul către el, iar el se aplecă să miroasă.

— Lămâie.

— Şi dafin, şi scoarţă de salcie. A vindecat răni mai rele decât acestea.

— Pentru tine?

— Şi nenumăraţi alţii.

Îşi înmuie degetele în alifie şi întinse mâna după el, iar el o lăsă, respirând profund în timp ce ea îl unse, fiecare atingere fiind o frântură de rai.

— Ai mai făcut asta.

— Să îngrijesc răni?

— Să ai grijă de rănile mele. Făcu o pauză apoi continuă: Am crezut că anul trecut am visat-o. Atingerea ta.

În întuneric. În cămăruţa aceea unde îşi dăduse seama că ea era în viaţă. Unde îşi dăduse seama că şi el ar putea fi, din nou.

Grace nu îşi ridică privirea de la ceea ce făcea, iar el luă atenţia ei deosebită ca pe o şansă de a o sorbi: pistruii de pe nasul ei, ochii uriaşi, cicatricea care îi traversa una dintre sprâncene, abia vizibilă după anii care trecuseră de când el îi ştersese sângele de pe frunte şi lacrimile de pe obraji. Nu se putu abţine să nu întindă mâna şi să atingă semicercul strâmb.

Ea trase aer în piept şi îi aruncă o privire de avertizare.

El îşi coborî mâna şi reveni la inspecţia lui, cercetând cusătura hainei ei şi luciul bogat al mătăsii corsetului ei – care ar fi trebuit să scandalizeze, dar în schimb îi dădea trupului ei putere.

— Porţi vreodată rochii? întrebă, ştiind că era un risc.

Ea ezită. Apoi zise:

— Sunt familiară cu acest concept, răspunse ea, colţul gurii zvâcnindu-i şi făcându-l pe el să îşi dorească să sărute locul acela.

Degetele ei îi mângâiară pielea, trecând de la un umăr însemnat cu o vânătaie, la celălalt, roşu şi inflamat. Se întoarse la vasul de alifie şi, când îl atinse din nou, balsamul rece îi alină mai mult decât umărul.

— Ai purtat una la balul meu mascat.

Era un risc faptul că dezvăluia ce ştia, iar ea încremeni, în timp ce degetele de pe umărul lui se opriră. El putea să audă calculele din mintea ei: putea să îl convingă că nu fusese ea?

„Fără măşti, Grace. Nu în noaptea asta”.

— De cât timp ai ştiut?

Aşteptă ca ea să ridice privirea către el.

— Întotdeauna te voi recunoaşte.

— Nu cauţi o soţie.

El clătină din cap.

— Nu.

— Mamele care îşi aruncă fiicele în calea ta?

— Fără succes.

Îl privi îndelung şi apoi zise:

— Balul mascat nu a fost pentru doamna ducesă de Marwick. O femeie căreia îi place pământul cu muşchi şi copaci înalţi. Ci pentru mine.

Una şi aceeaşi.

Era pe deplin conştient de degetele ei pe umărul lui, mângâind urmele trecutului lui. Al lor. Şi, în vreme ce ele mângâiau, el auzi vorbele fratelui său.

„I-ai frânt inima”. Whit spusese asta.

Ea nu avea încredere în el. Şi tot ce putea el face era ca, în schimb, să aibă încredere în ea.

— Am auzit că îţi plac petrecerile elaborate.

Degetele ei ezitară în timp ce zugrăviră alifia pe pielea lui cu mişcări largi, în cerc, evitând locul pe care el ştia că ea îl privea. Cicatricea pe care tatăl lui o pusese pe umărul lui în noaptea în care descoperise că Grace era

singurul lucru care avea importanţă pentru Ewan.

— Nu sunt disponibil pentru acest rang, zise ea, încetişor.

— Ştiu.

Dar asta nu îl făcea să o dorească mai puţin.

— Aş muri de o mie de ori înainte să las monstrul acela să câştige.

Bătrânul duce, căruia nu îi păsase niciodată decât de descendenţă. Scoase un râset mic şi lipsit de umor la mânia ei.

— Şi crezi că eu simt altfel?

Îl privi în ochi, iar el o lăsă să vadă întreaga forţă a mâniei lui faţă de tatăl său – acel bărbat care făcuse din continuarea descendenţei Marwick unicul său ţel. Şi apoi, când Ewan devenise duce, căzuse în sarcina lui să se asigure că tatăl lui nu primea niciodată ceea ce socotise atât de crucial.

Ceea ce însemna fără copii pentru Ewan, pentru totdeauna.

Nici măcar fetiţe frumoase, cu părul roşcat.

Neavând habar de gândurile lui, Grace vorbi din nou:

— Te-ai întors în ciuda faptului că ţi-am spus să stai departe.

„Întotdeauna mă voi întoarce”.

— Dar nu timp de un an. Unde ai fost?

— M-am dus înapoi.

La Burghsey, unde găsise o moşie în ruină – una pe care o lăsase să se prăbuşească când primise moştenirea şi plecase. O moşie pe care o readusese la viaţă şi îşi reluase locul acolo, restituind pământurile şi participaţia arendaşilor, chiar şi când îşi preluase locul din parlament şi participa la şedinţe cu scopul pe care i-l promisese cu o viaţă mai înainte.

De asemenea, se reclădise într-un bărbat nou. Un bărbat mai sănătos, mai puternic şi mai bun decât cel ce fusese; şi mai vrednic, chiar dacă ştia că nu avea să fie niciodată vrednic de femeia care devenise ea – o femeie care era puternică, sclipitoare şi influentă şi atât de mult

deasupra lui, încât el nu merita nici măcar să se uite la ea, darămite să întindă mâna să o atingă.

Cu toate acestea, se uită. Şi întinse mâna.

— Şi de ce te-ai întors acum? întrebă ea, fără să îl mai atingă, iar el putu să simtă asprimea din vorbele ei... mânia. Frustrarea.

— Te gândeşti să mă convingi că regreţi?

— Chiar regret. Regret faptul că am întors spatele fraţilor mei, zise el. Şi, Grace, nu există niciun moment în care să nu regret că ţi-am întors spatele.

Ani de exerciţiu o împiedicară să dea în vileag faptul că era mişcată de cuvintele lui, dar el o privea cu intensitate, privirea lui fiind fascinată de pulsul care bătea la baza gâtului ei şi văzu cum inima ei o luase la goană.

Atunci ea îl privi, cu frumoşii ei ochi căprui largi şi lucind în lumina lumânărilor.

— Şi? Ai crezut că un bal mascat şi o încăierare în Covent Garden ar compensa trecutul?

— Am fost în bătălie în fiecare zi de când te-am alungat, zise el, dorind ca ea să audă. Ce mai contează încă o luptă? Ce mai contează o mie?

Ar îndura loviturile celor din Covent Garden zi de zi dacă ar fi existat o şansă de iertare acolo. Sau aici.

În cele din urmă, ea îşi trecu degetul mare peste cicatricea lui şi senzaţia îl făcu să se înfioare, neştiind cum avea ea să acţioneze în faţa cuvintelor lui.

Un alt risc.

— De ce ai venit aici în noaptea asta? o întrebă din nou.

Ea arătă cu degetul în direcţia fotoliilor aflate în capătul îndepărtat al încăperii, unde ar fi putut să fie aprins un foc dacă noaptea nu ar fi fost atât de caldă.

— Ia loc!

El o ascultă, lăsându-se în fotoliu şi tresărind când o făcu, displăcându-i profund să îi arate slăbiciunea sa chiar şi atunci când se delectă în intimitatea acesteia. În istoria ei.

De atâtea ori când erau copii şi în zilele de după

explozia de la docuri... atunci ei îi păsase de el. O ştia. O simţise acolo, chiar dacă ea se pregătea să îl alunge pentru totdeauna.

De parcă el ar fi putut să stea departe.

Erau planete atrase una către cealaltă.

Nu. El era o planetă. Ea era soarele.

Ţinând în mână micul vas de ceramică, ea îşi adună sacul şi coşul lui cu bandaje şi veni către el, picioarele ei lungi revendicând covorul pe măsură ce se apropia. O privi, sunetul cizmelor ei pe podea umplându-l de plăcere, căldură şi dorinţă – o dorinţă cum nu mai simţise niciodată până atunci, pentru ca asta să fie o întâmplare obişnuită. Pentru ca ei să aibă grijă unul de celălalt.

Să se ştie unul pe celălalt.

Mai mult.

Îşi lăsă lucrurile pe măsuţa joasă de lângă fotoliul lui, în timp ce măsură din priviri lucrurile diferite adunate acolo: o sticlă de whisky şi un pahar gol aşezat pe un teanc înalt de cărţi. Un zâmbet apăru pe buzele lui.

— Ce? întrebă el.

— Nimic, zise ea. Numai că mă simt ca şi cum aş arunca o privire înăuntrul vizuinii leului.

— Mmm, zise el, ridicând o mână ca să îşi frece ceafa, ceva asemănător stânjenelii curgând prin el, deşi nu ar fi putut să spună de ce. Leul acesta este foarte captivant, cu toate băuturile şi cărţile.

— Aşadar asta faci tu când nu eşti plecat să îţi îndeplineşti obligaţiile ducale?

Îşi întoarse spatele şi traversă încăperea, până la oglindă.

— Nu mă ocup de obligaţiile ducale, zise el, recunoscător pentru schimbarea subiectului, privind cum ea alese un sfeşnic şi se întoarse.

Îl privi o clipă şi apoi, de parcă faptul că stătea deasupra lui ca o regină, înaltă şi uluitoare în regalitatea ei, nu era de ajuns, se lăsă pe genunchi înaintea lui şi se apucă din nou de lucru.

Imaginea ei acolo, alături de el, ameninţă să îl

distrugă cu plăcerea pe care i-o dădea. Îşi impuse să stea nemişcat, forţându-se să nu întindă mâna să o atingă. Împotrivindu-se acelui unic cuvânt care curgea prin el în timp ce privea.

A mea.

Ea băgă mâna în coş, scoţând o altă fâşie lungă de pânză şi îl orientă către înainte, ca să îi bandajeze umărul.

— Data viitoare când cari lăzi în Covent Garden, foloseşte un cârlig.

— Mmm, mormăi el. Ştii unde aş putea găsi unul?

Ea chicoti la aceste cuvinte, iar el se întoarse să zărească un strop din amuzamentul ei – ca razele soarelui şi aer.

— Nu scot cârlige pentru cărat lăzi pentru duci?

— Nici cleşti pentru gheaţă. Îţi vine să crezi?

— Ar trebui să discuţi despre asta în Camera Lorzilor.

Trase bandajul strâns peste umărul lui, iar el îşi ţinu respiraţia.

— Mâine vei avea nevoie de unul nou.

— Şi te vei întoarce să mi-l dai?

— Nu.

Se întoarse să se uite la ea, feţele lor fiind la doar câţiva centimetri depărtare… şi o întrebă încetişor:

— De ce nu?

Ea îl privi în ochi.

— Nu ar trebui să mă aflu aici în noaptea asta.

— Ceea ce mă aduce din nou la motivul pentru care ai venit?

— Nu ştiu, zise ea.

Şi cuvintele, ecoul celor pe care ea le spusese mai devreme, după-amiază, îl descătuşară. Ştia de ce venise. Ştia de ce avea ea nevoie.

De ce aveau nevoie amândoi.

Întinse mâna către ea, atingând o frumoasă buclă roşcată, prinzând-o între două degete şi trăgând-o până o îndreptă.

— De ce ai venit aici în noaptea asta? repetă el, întrebarea şoptită venind blândă şi chinuitoare.

„Arată-mi”, o îndemnă. „Ai încredere în mine”.

Îl privi în ochi.

— De ce te-ai întors?

El răspunse, ştiind că îşi asuma un risc. Ca întotdeauna. Nu avea niciodată să ezite să îşi asume riscuri pentru ea – măcar atâta lucru era clar.

— Din acelaşi motiv pentru care am făcut totul, de la început. Pentru tine.

Atunci ea întinse mâna către el şi o lăsă să îi alunece de-a lungul obrazului, atingerea ei fiind în continuare ca raiul. Îl trase mai aproape cu atingerea ei blândă şi perfectă, rămânând la un fir de păr de buzele lui, ca şi cum nu era sigură dacă ar fi trebuit să elimine distanţa.

— Ţi-am spus să nu o faci.

— De ce ai nevoie?

Ea nu îi răspunse. Ci acţionă.

Capitolul 17

Se întorsese pentru ea.

Nu ar trebui să conteze de ce se întorsese sau cum se schimbase, nici măcar că se schimbase. Şi nu ar trebui să aibă importanţă faptul că, atunci când o sărută, ea îşi pierdu orice capacitate de a gândi raţional.

Dar nu el o sărutase. Ea îl sărutase pe el.

Şi geamătul profund de plăcere din gâtlejul lui trimisese o vibraţie egală prin trupul ei, hrănind o flacără ce ardea deja. Bandajându-l, deveni nesăbuită, vibrând cu totul de dorinţă, mai ales că îi simţise muşchii tremurând şi încordându-se sub atingerea ei şi respiraţia accelerată – ca şi cum era un animal de pradă, gata să sară. Dar el nu o făcuse.

Se abţinuse. Pentru ea.

O aşteptase. Pe ea.

O dorise.

Şi, de îndată ce ea îl sărutase, el fusese descătuşat.

Se întorcea să o prindă, să o tragă în poala lui, cu mâinile pe şoldurile ei şi în haina ei, urcând pe coastele ei către sâni, îmbrăcaţi în straturi de mătase şi oţel, opintindu-se către el.

Sărutările ei fuseseră întotdeauna atât de meşteşugite? Fusese el întotdeauna în stare să fure gândurile unei femei? Sau îşi petrecuse două decenii pregătindu-se să ofere exact genul de sărut care o făcea pe Grace să uite unde se afla şi cu cine, precum şi orice motiv raţional pentru care pur şi simplu nu trebuia să răspundă sărutului lui?

Nu era imposibil, se gândi ea în timp ce răspunse sărutului lui cu aceeaşi dorinţă. Cu acelaşi entuziasm.

„Doar de data asta”, se minţi pe sine însăşi. „Doar de data asta şi apoi niciodată”.

Îl apăsă şi mai adânc, dorind ca sărutul să dureze o veşnicie, iar lui i se tăie respiraţia, dar nu de plăcere, ci de durere. Ea se retrase la auzul sunetului ca să îl cerceteze, ea însăşi respirând accelerat, ca şi cum tocmai escaladase un zid.

Buza lui inferioară era teribil de umflată, iar ea întinse imediat mâna pentru a o atinge, cu blândeţe. Mângâie rana de acolo, apoi îşi trecu degetele de-a lungul liniei nasului lui, la fel de vânăt şi, cu siguranţă, dureros, apoi peste pomeţii lui.

— Vei fi vânăt un veac. Ţi-au făcut-o, şi bine.

— Nu îmi pasă, zise el, în timp ce mâna îi alunecă în sus, pe umărul ei, şi o trase din nou în jos, către el. Întoarce-te şi sărută-mă din nou!

Porunca şoptită o răpuse, şi ea aproape că se supuse – îşi dori să o facă, dar, în schimb, se aplecă să îşi ia sacul de lângă fotoliu; mâinile lui urcară pe şezutul ei când ea se lipi de umflătura lui de oţel, mare şi incredibil de fierbinte prin pantaloni.

— Mmm, mormăi când ea se ridică şi se uită la el, în timp ce el îşi aţinti privirea asupra ei, cu pleoapele coborâte, înfăţişarea lui captivând-o pentru o clipă.

Ewan fusese întotdeauna chipeş, înalt, blond şi cu

genul de chip lipsit de cusur care nu părea să fie posibil în afară de marmură. Diavolul îi spărsese nasul în timpul unei încăierări de la Burghsey, dar imperfecţiunea aceea nu făcuse altceva decât să îl facă perfect. Dar acum, vânăt şi bătut, cu o buză umflată şi câteva zgârieturi sub ochi, arăta ca un cadou, livrat ei din locul acela care fusese al lui înainte să fie al ei.

Ignorând vuietul fierbinte al dorinţei din trupul ei, Grace se concentră asupra a ceea ce făcea, deschizându-şi sacul şi scoţând din el o pânză albă curată şi o cutiuţă de metal. Privirea lui înfierbântată deveni curioasă, iar ea deschise cutia ca să îi arate conţinutul.

El ridică o sprânceană.

— Una dintre bucăţile de gheaţă pe care le-am cărat eu astăzi?

Ea îi dărui un zâmbet în timp ce ea umplu pânza cu gheaţă şi o legă bine înainte să o aşeze pe ochiul lui, celălalt deget mare mângâindu-l pe obrazul gol.

— Nu am nevoie, protestă el.

— Şi totuşi ai.

— Ai făcut foarte bine asta, mormăi el. Ai făcut un pachet cu gheaţă.

— Am făcut şi mai înainte.

— Mi-am dat seama după cutia specială.

Ochii lui îi găsiră pe ai ei, serioşi.

— Cât de des?

Ea înghiţi în sec, ştiind ce anume întreba el cu adevărat. Ridică dintr-un umăr.

— Când am ajuns în Covent Garden, unul dintre noi lupta în fiecare noapte. Chiar dacă eşti bun… ca noi… ca tine, adăugă ea, amintindu-şi de felul în care el se luptase, străduindu-se să îi înfrângă pe inamicii săi fără să îi distrugă. Oponenţii apucă să te lovească.

Muşchii fălcii lui se încordară sub palma ei.

— Urăsc faptul că ai fost nevoită să lupţi.

— Nu o face, zise ea, şi era serioasă. În Covent Garden, lupta este precum respiraţia, iar eu aveam destulă mânie în mine încât să mă facă să fiu bună. Am fost

norocoşi că eram buni cu toţii şi am fost şi mai norocoşi că am putut fi plătiţi pentru asta.

Se uită la el.

— Tu te-ai asigurat că vom fi buni, ştii asta, nu-i aşa?

— Nu ar fi trebuit să o fac.

Nu, nu ar fi trebuit. Ei ar fi trebuit să fie în stare să aibă copilării, alături de mamele lor care îi iubeau şi de taţi care să fie mândri de ei. Şi, în schimb, iată-i: bătuţi şi vineţi într-o mie de feluri diferite.

Grace nu zăbovi asupra luptelor.

— Aşa au sfârşit Diavolul şi Whit implicaţi în afacerea cu gheaţa. Am învăţat cu rapiditate diferenţa dintre o luptă cu ea şi una fără, iar ei s-au asigurat că găsesc o cale prin care să fim singuri că nu ne lipseşte niciodată.

Una dintre sprâncenele lui blonde se ridică.

— Atunci presupun că contrabanda este doar pentru amuzament.

Ea râse uşurel la asta.

— Nu, contrabanda este pentru bani şi ca să ne batem joc de aristocraţie, spuse ea, şi, după o mică ezitare, continuă: Ceea ce este un pic amuzant, bănuiesc.

El pufni în râs şi îşi ridică o mână, pe care o puse pe spinarea ei.

— Iar tu, medicul rezident.

Ea făcu semn cu capul în direcţia cărţilor de pe masă.

— Nu sunt Dr. Frankenstein.

— Nu te subestima.

— Să te readucem la viaţă după ce termin? Să vezi ce fel de monstru a fost creat?

Era flirt? Sau o aluzie la trecutul lor? La noaptea în care el devenise monstrul de care ea fugise? La anii în care ea privise peste umăr, temându-se de monstrul care credea că era el?

Luă gheaţa din mâna ei, coborându-i-o când o strânse.

— Grace, spuse în şoaptă, trăgând-o aproape şi trimiţând prin fiinţa ei căldură şi un lucru pe care ea nu îndrăznea să îl numească, îşi lipi fruntea de a ei şi îşi

închise ochii.

— Indiferent ce monstru am devenit… Nu eşti tu cea care m-a creat.

Ea auzi agonia din vorbele lui şi o urî.

Şi apoi urî confuzia care veni odată cu faptul că îşi dăduse seama că începea să creadă, poate, că el nu era un monstru, cum credeau cu toţii.

Devenea din ce în ce mai dificil să facă faţă felului în care amintirile trecutului se ciocneau de realităţile prezentului – amintirile despre el, pe terenul ei. Cum îşi încasase loviturile în clubul ei. Cum spălase alături de femeile din Covent Garden. Cum îşi plătise datoriile faţă de bărbaţii din Mahala. Umorul lui.

Şi apoi, în după-amiaza asta, felul în care el luptase, ca şi cum ar fi fost făcut pentru asta. *Poate că fusese.*

Felul în care venise după ea, ca şi cum ar fi intenţionat să o facă. *Poate că intenţionase.*

Dar, mai ales, ura cât de mult tânjea după el, acest bărbat nou, schimbat, la care nu se aşteptase când el venise. Ura cât de mult părea să îl dorească, în ciuda faptului că el îi dăduse o viaţă de suferinţă.

Ura cum, chiar şi acum, în timp ce el suferea efectele încăierării de mai devreme, tot ce îşi dorea ea era să aibă grijă de el.

Chiar dacă el nu o merita.

Luase hotărârea să vină aici pentru a-i spune exact asta: că nu merita atenţia ei, protecţia ei în Covent Garden, sau orice altceva dorea din partea ei. Cu siguranţă nu merita îngrijirea ei – îi dăduse mai mult decât suficientă şi îl văzuse cum o aruncase la gunoi.

Avusese doar intenţia de a răspunde la întrebarea pe care el părea atât de dornic să i-o adreseze. De ce avea ea nevoie? Avea nevoie ca el să plece. Avea nevoie ca el să găsească viitorul pe care îl căuta sau penitenţa pe care o cerea şi să îşi trăiască viaţa. Departe de ea.

Avusese de gând doar să lase alifia.

Avusese de gând să afle de ce avea nevoie, în sfârşit.

Şi apoi ajunsese în camera asta întunecată, plină de

lumânări şi oglinzi şi de mirosul lui: tabac şi ceai, acea combinaţie pe care nu fusese niciodată în stare să o miroasă fără să jinduiască după el.

Chiar şi în timp ce îl ura pentru trădarea lui.

Ar fi trebuit să fi plecat atunci. Ar fi trebuit să fi ignorat încăperea asta care părea gata pentru păcat şi sex. Ar fi trebuit să îl şi ignorat *pe el.*

În schimb însă, se pierduse în faţa unei alte amintiri, create fără consimţământul ei. O amintire care nu venea cu teamă, durere sau suferinţă, ci cu dorinţă. El fără haine – pantalonii nici măcar încheiaţi cum trebuie – arătând complet diferit de cum arătase ultima oară când îi îngrijise rănile, scăldat în lumina lumânărilor, proaspăt ieşit din baie şi acoperit de bandaje în urma luptei de mai devreme – o luptă pe care probabil ar fi câştigat-o dacă ar fi luptat aşa cum ar fi trebuit.

Nu o făcuse. Pentru că nu dorise să îi mai rănească pe cei din Covent Garden.

Îi plăcu la nebunie şi urî lucrul acesta în egală măsură.

Aşadar acum, când se gândea să îi spună de ce avea nevoie, cea mai presantă nevoie nu mai era ca el să plece şi să nu se mai întoarcă niciodată. Acum era infinit mai periculos, pentru că era acelaşi lucru de care avusese nevoie şi ultima oară când se întâlniseră în întuneric.

Era un alt sărut.

O altă atingere.

O altă noapte.

Încă una.

Şi nu avea importanţă că ar putea să fie un monstru mai înspăimântător decât orice ar putea găsi cineva în cărţi.

El simţi schimbarea din ea atunci când ea îi luă chipul în mâini şi îl privi îndelung în ochi – acei ochi de chihlimbar pe care îi iubise atât de mult, atât de frumos şi de multă vreme, până când se închise, de teamă că o vor bântui pentru totdeauna.

Dar erau acolo, acum, şi, pentru noaptea asta, erau ai ei.

— Ia, zise el.

„Tot ceea ce-ţi trebuie”.

Îl sărută din nou, în timp ce mâinile i se mişcară, de data asta fără să vie vindecătoare. Nu mai erau liniştitoare. Ci cu dorinţă. Revendicând. El îşi ţinu respiraţia când ea îşi coborî mâinile peste pieptul lui, devenind mai blândă când trecu peste bandajele de pe abdomenul său şi muşchii i se unduiră şi se încordară destul cât să îi aducă din nou aminte de rănile sale.

Şuieră de durere, iar ea îşi ridică mâinile ca şi cum o arsese.

— Te-am…

Ewan clătină imediat din cap.

— Nu te opri!

Îl privi o clipă nemişcată. Nesigură.

— Nu te opri!

El nu dorea să se oprească. Dorea să înceapă şi să nu se oprească niciodată. Şi să păstreze acest moment, noaptea asta, pentru totdeauna, ţinând la distanţă trecutul, prezentul şi adevărul imposibil de ignorat în ceea ce îi privea.

Un singur cuvânt se sfărâmă înăuntrul fiinţei ei.

„Al meu”.

El apucă una dintre mâinile ei şi o aşeză pe suprafaţa plată a abdomenului său, sub bandaje şi deasupra liniei pantalonilor, unde muşchii formau un V adânc şi o urmă de păr castaniu închis dispărea.

Ea înghiţi în sec la imaginea pe care o creau, având degetele pe pielea lui.

— Voi fi blândă.

— Nu doresc blândeţe, zise el. Te doresc pe tine.

Ea îi dădu ceea ce el ceruse, degetele ei mângâindu-l, jucându-se şi trasând o cărare către locul unde pantalonii îi rămăseseră desfăcuţi, uitaţi astfel după baie. Îşi ţinu respiraţia când ea zăbovi acolo, pironită de locul umbrit şi de ridicătura imposibil de ignorat de dedesubt, ştiind că tot ce avea de făcut era să îşi strecoare degetele doar un pic mai departe şi să îl revendice.

„Al meu”.

Ce cuvânt! Ce cuvânt păcătos şi minunat!

Ewan ridică o mână către părul ei, mângâindu-l şi încâlcindu-şi degetele în bogăţia de bucle roşcate.

— Spune-mi!

Buzele ei se despărţiră, pline şi perfecte.

— Noaptea asta.

I se puse un nod în gât, iar ea ştiu ce dorea el să spună. Nu era de-ajuns. O ştia şi ea. Dar avea să îşi facă griji pentru asta mâine, când avea să consolideze din nou pereţii pe care îi clădise pentru a-l ţine la distanţă, şi urma să se reîntoarcă la lumea pe care o clădise fără el.

El dădu aprobator din cap, cu o mişcare bombastică, o aprobare pe care ştia. Că el nu dorea să o dea. Şi una care, cu toate acestea, o descătuşă.

O primi. Şi apoi îl primi pe el, lunecând din poala lui pe genunchi înaintea lui, plăcându-i la nebunie felul în care el îşi dădu capul pe spate pe fotoliu atunci când o eliberă, ochii lui devenind întunecaţi şi cu pleoapele căzute în timp ce o privea, încordarea muşchilor gâtului fiind pe măsura încordării muşchilor din mâinile sale, care strângeau cu putere braţele fotoliului, cu încheieturile degetelor albe, refuzând să întindă mâna pentru a o atinge.

Lăsând-o pe ea la conducere.

Şi mai jos, penisul său tensionat, tare şi magnific.

„Al meu”.

Mâinile ei mângâiară fanta pantalonilor lui, măsurându-i conturul, iar ea se delectă cu felul în care atingerea ei îl nimici, cu felul în care întregul lui trup deveni încordat ca un arc. Era disperat să o atingă. Inspiră adânc, cu o respiraţie tremurătoare şi, în acel moment – în care îşi dădu seama de dorinţa lui clară de a o lăsa pe ea să controleze momentul, de a o lăsa să îl revendice ca fiind al ei – ceva se dezlegă în fiinţa lui Grace. Un lucru care, ea ştia, avea să aducă durere la fel de mult ca şi plăcere.

Dar noaptea asta era pentru plăcere.

Se ridică pe genunchi şi mişcarea adăugă presiune atingerii ei când ea se aplecă şi depuse un sărut pe muşchii

lui pectorali, întorcându-şi faţa şi lunecându-şi obrazul pe căldura lui, înainte de a aşeza un alt sărut la baza gâtului lui, în locul în care se întâlnea cu linia lungă a claviculei.

Depuse un altul în mijlocul pieptului lui şi inima lui bubui sub sărutul ei.

Un altul, câţiva centimetri mai jos.

El blestemă, grav şi ameninţător, cuvântul obscen făcând ca dorinţa să se adune în trupul ei.

— Am aşteptat asta atâta amar de vreme, şopti el când ea urmări linia bandajelor cu mângâieri line, ample, care îi aprinse pe amândoi.

— Spune-mi, repetă ea cuvintele către pielea lui, în timp ce degetele îi desfăceau nasturii pantalonilor lui, desfăcând materialul larg şi dezvăluind lungimea uimitoare.

Chiar şi aici, era perfect.

Mai ales aici.

Ea se aşeză pe călcâie, fără să atingă, ci privind îndelung: lung, neted şi tare ca piatra, ridicându-se dintr-o claie umbrită de păr castaniu-închis.

— La dracu', zise el în şoaptă, şi nu fu un blestem; ci o rugăciune.

Cu dificultate, îşi retrase atenţia de la trupul lui şi îl privi în ochi.

— Mai mult.

Una dintre sprâncenele lui se ridică odată cu aceste cuvinte, iar el îşi luă mâna de pe braţul fotoliului şi întinse mâinile către ea, cuprinzându-i chipul şi privind-o îndelung în ochi, focul din propria lui privire fiind imposibil de negat.

— Îţi face plăcere.

Ea îşi reîntoarse atenţia asupra premiului.

— Da.

— Pot vedea asta. Pot vedea că doreşti asta.

Făcu o pauză şi îşi modifică poziţia şoldurilor, abia mişcându-se.

— Doamne, Grace…

— Cere-mi asta, şopti ea. Spune-mi ce îţi place.

— Atingerea ta, spuse el. Lasă-mă să o simt…

Şoldurile lui zvâcniră în clipa în care ea îi dădu ceea

ce dorise: degetele ei pe pielea lui fierbinte, şi el înjură din nou, vorbele păcătoase fiind ca un foc de armă în încăperea scufundată în tăcere.

— Da. La dracu'! Da. Am aşteptat o veşnicie să mă atingi astfel.

— Aşa? întrebă ea, devenind mai îndrăzneaţă.

Îşi ridică şoldurile către ea, în timp ce degetele îi alunecară şi mai adânc în părul ei.

— Dumnezeule, da. Aşa.

— Dar nu doar asta, zise ea, mişcându-se şi apucându-l.

Lunecându-şi mâna de la baza lui groasă până la capul frumos, acoperit de o singură picătură de lichid. Repetă mişcarea, iar el gemu.

— Ci şi asta.

— Totul, zise el, vocea fiindu-i ca sexul.

— Arată-mi, şopti ea.

Mâna lui o acoperi pe a ei într-o clipă şi imaginea – mâna lui mare şi aspră înconjurând-o pe a ei în timp ce o învăţa cum să îi ofere plăcere – fu nevoie curată. Mări strânsoarea amândurora. Îşi mişcă şoldurile.

Un alt strop de lichid.

— Nu fi blândă, zise el, cuvintele ieşind ca pietrişul pe piatră. Nu vreau asta. Vreau ca tu să…

Îşi înghiţi sfârşitul propoziţiei, şi ea ar fi dat orice să îl audă.

— Ce? îl îndemnă, şi gura îi lăsă apă datorită fierbinţelii lui. Datorită portretului pe care îl alcătuiau. Ce vrei?

— Vreau ca tu să iei de la mine, zise el. Vreau ca tu să ştii că, indiferent ce doreşti, indiferent de ce ai nevoie, îţi pot oferi. Îţi voi oferi.

Cuvintele fură aproape imposibil de îndurat, iar Grace se aplecă înainte, buzele coborând pe mâinile lor, apăsând sărutări de-a lungul încheieturilor degetelor lui rănite şi el îngheţă la acea mângâiere, refuzând să se mişte, cu respiraţia întretăiată. Ea îşi ridică buzele şi îl privi, dorinţa din ochii lui fiind imposibil de ignorat.

— Îmi vei oferi asta?

El îşi închise ochii, iar fălcile i se încleştară în timp ce mâna liberă urcă în părul ei. Îi şopti numele cu un ton grav, obscur şi minunat.

— Eşti…

Era sigură.

— Sunt regina ta, şopti ea lipită de dosul palmei lui, predându-se în faţa fanteziei. Dorindu-şi ca el să facă la fel. Lasă-mă să mă bucur de asta.

El îi eliberă mâna.

Liberă, îl mângâie din nou, desfătându-se cu lungimea lui netedă a ei, să facă ce dorea cu ea. Îşi mişcă mâinile, desfăcându-i larg pantalonii şi introducând mâna pentru a găsi sacul greu de dinăuntru, luându-i-l în mână cu o fermitate tandră care îl făcu să îşi ridice şoldurile de pe fotoliu. Un alt blestem păcătos. O altă picătură.

Prea mult pentru a putea să reziste. Îi şopti numele şi îi linse vârful penisului, limba atingându-l ca o părere, destul cât să îi simtă dulceaţa sărată. Mâinile lui ţâşniră către părul ei, dar aterizară ca nişte pene, cuprinzând-o cu grijă – chiar dacă ea îi simţi întregul trup încordându-se ca să se împiedice de la a o poseda. De la a se apăsa în gura ei pentru a-şi primi plăcerea pe care ea o oferea.

Plăcerea pe care ea o dorea.

Plăcerea pe care o lăsase în mâna ei. Ea se desfăta cu ea şi cu puterea pe care el i-o oferise, şi o mică parte din ea dorea să îl testeze – să vadă cât de departe putea să îl împingă înainte ca el să îşi piardă controlul.

Dar cealaltă parte din ea dorea să îşi piardă controlul alături de el.

— Uită-te la mine, şopti el.

Ea o făcu, într-o clipită, şi unul dintre degetele lui mari coborî pe buza ei inferioară, mângâind-o.

— Nu trebuie să…

Ea îi întrerupse vorbele.

— Te doare?

El scoase un oftat profund.

— Mai mult decât îţi poţi imagina. Sau poate că îţi

imaginezi. Şi tu suferi, nu-i aşa, iubire?

Suferea şi nu negă.

— Da.

— Lasă-mă să am grijă de tine, zise el grav şi excitant ca o promisiune. Lasă-mă să te dezbrac până la piele şi să îţi depărtez picioarele şi să te ling până ţipi. Lasă-mă să te gust din nou. Doamne, mă gândesc la gustul tău de zile întregi.

Degetul lui mare mângâie din nou, dând foc buzei ei.

— Lasă-mă să îţi alin suferinţa aceea, din locul în care eşti fierbinte şi umedă pentru mine.

Cuvintele murdare se dezlănţuiră în trupul ei, tentaţie fierbinte în timp ce el pulsa în mâna ei. Era toate acele lucruri: fierbinte, umedă şi suferindă. Îşi lipi coapsele cu putere una de cealaltă pentru a uşura senzaţia şi asta nu făcu decât să o intensifice.

— Şi tu o doreşti, şopti el, ca şi cum simţise ceea ce făcuse ea. Mă doreşti acolo, între picioarele tale. În miezul tău fierbinte.

Aşa era. Îşi dorea asta… Dumnezeule, cum îşi dorea asta! Dar nu acum.

Îşi deschise gura şi supse vârful degetului lui mare în gura ei, mângâindu-l leneş cu limba o dată, de două ori. Oferindu-i o mostră a ceea ce avea de gând să vină. El înjură din nou, blestemul făcând ca plăcerea să alerge prin trupul ei şi adunându-se în punctul greu şi dureros al miezului ei.

Îi dădu drumul şi zâmbi, cu o satisfacţie pură.

— Îmi doresc asta mai mult.

Vorbele îl loviră ca o armă şi el se aplecă, ridicându-i chipul către al lui şi furându-i gura într-un sărut sălbatic, depravat, care o lăsă fără de respiraţie, înainte ca el să se retragă şi să şoptească:

— Când termini, iau ceea ce eu doresc.

Ea dădu afirmativ din cap.

— Îţi voi permite.

Un colţ al gurii lui se ridică cu un amuzament uimitor de bărbătesc.

— Regina are dreptate.

Apoi se lăsă din nou pe spate şi îşi lăsă din nou capul să lovească fotoliul.

— Spune-mi ce doreşti.

Nu întrebare. Ci poruncă.

— Suge-mă.

Porunca fu aspră şi dulce, întocmai ca tot ce dusese la ea. Degetele i se strânseră în părul ei, de data asta cu mai multă fermitate.

— Dă-i drumul.

Ea îşi despărţi buzele şi îl înghiţi alene, învăţându-i dimensiunea şi senzaţia. Oţelul lui tare. Gustul lui. Felul în care rămase perfect nemişcat în vreme ce ea îi furniza plăcere. În vreme ce şi-o primea şi pe a ei, mâna fiindu-i în continuare înfăşurată în jurul lui, mângâindu-l.

Grace petrecuse ani întregi conducând un club pentru sex, asigurându-se că dorinţa fiecărei femei era îndeplinită până în cele mai exacte detalii şi, în toţi acei ani, se gândise la propria ei plăcere, desigur – dar nu îşi imaginase nici măcar o singură dată revelaţia pură care venea din actul acesta. Din a dărui unui bărbat genul de plăcere care îi ameninţa sănătatea mintală.

Şi pe a ei înseşi.

Pentru că, în întreaga ei viaţă, Grace nu avusese niciodată o asemenea plăcere sau o dorinţă atât de nemărginită faţă de plăcerea partenerului ei. Dar acum, în timp ce lingea, sugea şi îl înghiţea profund, desfătându-se cu gustul şi puterea lui, era condusă de un singur scop. Să îi ofere eliberare. Să îl facă să îşi dea drumul. Să îi simtă gustul. Să ştie că ea era cea care făcuse asta.

Nu se simţise niciodată atât de puternică.

Se lăsă deasupra lui, găsind viteza exactă care să îl înnebunească, senzaţiile exacte, locurile exacte care îl scoteau din minţi, plăcându-i grozav sunetele pe care el le scotea şi jumătăţile de propoziţii pe care le rostea, şi blestemăţiile pe care le şoptea, precum şi felul în care el îi spunea numele ca pe o rugăciune. Şi apoi mâinile lui se strânseră şi mai tare în părul ei, iar el spuse cu respiraţia

tăiată:

— Grace. Voi… Nu mă pot opri…

„Să nu îndrăzneşti să te opreşti”, gândi în sinea ei – către el. Supse un pic mai profund, se mişcă un pic mai rapid, simţindu-l cum se mărea lipit de ea şi vârful îi pulsa. Dă-mi!

„Al meu”.

Degetele lui se strânseră şi el mormăi un blestem păcătos, iar Grace îşi sorbi puterea când el îi strigă numele în încăpere şi se dărui ei şi eliberării sale. Ea rămase alături de el, până când acesta îşi reveni în simţire, trupul relaxându-i-se pe fotoliu pentru întâia oară de când luase loc. Mâinile lui îi ridicară părul de pe umeri, aerul rece din încăpere trecând peste pielea fierbinte de pe ceafa ei.

Fu rândul ei să geamă, pentru că aerul acela nu o linişti – ci din contră, îi puse nervii pe foc şi durerea, pe care o ţinuse în frâu în timp ce controla plăcerea lui, crescu şi acum deveni cu neputinţă de a fi ignorată.

El ştiu asta şi se aplecă, spunându-i acele vorbe care o seduseseră încă de la început.

— De ce ai nevoie?

„De tine. De tine am nevoie”. Nu. Nu putea să spună asta. Trăda prea multe.

— Eu… Nu îşi putu găsi cuvintele, durerea fierbinte din trupul ei fiind mult prea mare. Am nevoie… îşi ridică privirea către el. Te rog.

Într-o clipită, el se mişcă, o ridică şi o trase din nou în poala lui, fără să îi pese de rănile sau de bandajele lui – fără să îi pese de orice altceva în afară de a-i lua gura şi de a-i cuprinde locul acela dintre picioarele ei, lunecând o mână magnifică către locul în care ea avea nevoie de el. El frânse sărutul sălbatic.

— Ştiu, şopti, o promisiune fierbinte în urechea ei. Aici.

— Da, şopti la rândul ei, în timp ce el fură sunetul cu buzele lui, desfăcându-i larg picioarele până când ea îl încălecă, chiar în timp ce întinse mâna către nasturii propriilor ei pantaloni, trăgând de ei. Ea se chinui şi el fu

acolo, desfăcându-i cu pricepere, bărbatul magnific, chiar în clipa în care ea îşi dădu seama că avea o altă problemă, întrerupse sărutul.

— Cizmele.

El dădu din cap afirmativ şi amândoi se mişcară cu viteza fulgerului, dezbrăcând-o de cizme şi de pantaloni, până când ea rămase goală, cu excepţia corsetului şi a hainei. O privi fascinat cum ea se întoarse ca să scape de haină, lăsând-o mai frumos goală, într-un corset elaborat, albastru precum cerul de vară, cu bretele largi care îi acopereau umerii. Şi, când reveni la el, pentru a-l încăleca încă o dată, suferinţa era şi mai mare, iar ea şopti cu disperare:

— Fă-o din nou! Atinge-mă din nou!

O ascultă neîntârziat, lipindu-şi mâna de trupul ei, cu putere. Solid. Destul de ferm ca, atunci când ea se legănă împotriva ei, luă foc. Întinse mâna jos, acolo unde el o atingea şi privirea lui îi urmări mişcarea, privind cum ea îi apucă încheietura mâinii şi îl ţinu nemişcat.

— Aşteaptă, iubire.

Ea nu voia să aştepte. Aşteptase vreme îndelungată. Dorea asta. Acum. Îşi mormăi dezaprobarea faţă de cuvintele lui şi se mişcă singură, lipită de el, apăsându-se cu mai multă fermitate.

El gemu, râzând uşurel, şi spuse:

— Grace.

Ea îl privi, gata să se lupte pentru propria ei plăcere. Ieşită din minţi de dorinţă. Cu mâna sa liberă, el o trase pentru un alt sărut şi, când limba lui o pătrunse adânc, unul dintre degetele lui îi depărtă faldurile şi găsi dâmbul.

Ei i se tăie respiraţia la biciul plăcerii, atât de acute.

— Poţi să mă foloseşti întotdeauna, iubire, murmură în urechea ei, degetul lui alunecând asupra locului în care părea să se fi adunat întreaga ei dorinţă. Dar, când mă foloseşti, doresc să mă foloseşti bine.

Plăcerea se dezlănţui în trupul ei şi ea îşi legănă şoldurile lipită de el, frecându-se, plăcându-i la nebunie felul în care el mângâia, apăsa şi se mişca lipit de trupul ei.

— Arată-mi, şopti el grav şi ameţitor. Arată-mi după ce tânjeşti.

Apoi degetele ei se încâlciră cu ale lui, iar ea se legăna acolo, lipită de el, aflând ritmul plăcerii ei şi învăţându-l şi pe el şi, în cele din urmă, cedându-i-l, ridicându-se deasupra lui, cu mâinile pe umerii lui, în vreme ce îşi gâfâia nevoia şi se freca de el, ştiind că nu ar fi trebuit să o facă şi nepăsându-i, în vreme ce el o privea şi se mişca lipit de ea şi o călăuzea într-un potop de plăcere, până când ea strigă în încăperea tăcută, iar el spuse cele mai păcătoase lucruri ca: „mai tare”, „mai repede”, „ia-o” şi „da, iubire”, încheind cu „eşti cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată”.

Când ea se coborî din nou în poala lui, el o sărută pe pomeţi, apoi pe tâmplă şi o ţinu pe loc, în timp ce ea tremura în urma orgasmului – dându-i trupul lui, dedicându-i timpul lui şi făcând-o să îşi dorească să nu părăsească niciodată locul acesta.

Când îşi recăpătă raţiunea, se crispă şi îşi ridică imediat greutatea de pe trupul lui.

— Bandajele tale.

— Crezi că simt durere în clipa asta.

O trase înapoi în poala lui şi îi sărută din nou părul, mângâierea fiind atât de naturală, încât o încălzi pe Grace în locuri în care nu fusese nicicând caldă.

Ea zâmbi.

— Îmi doresc să simţi doar plăcere.

Mâna lui alunecă în jos pe braţul ei, atingerea trimiţând fiori prin trupul ei când, din leneşă, deveni hotărâtă.

— Atunci trebuie să facem asta adeseori.

Zâmbetul ei dispăru.

Asta nu se putea întâmpla, desigur. Nu exista adesea între ei.

Nu exista viitor între ei, pentru că tot spaţiul fusese umplut de trecut.

Asta fusese o greşeală.

Ea dădu să părăsească poala lui, iar el o apucă de

mână. Ea îngheţă, aşteptându-se ca el să o oprească acolo. Nu făcu asta. Dar o ţinu, căldura mâinii lui într-a ei ca o momeală, o promisiune şi o ispită de care ea nu avea nevoie. Se retrase, urând felul în care mâna ei lunecă dintr-a lui.

El nu se opuse. Nu o trase înapoi.

Frustrarea îşi iţi capul şi Grace ştiu că nu era raţional.

— Trebuie să plec.

El nu schiţă nicio mişcare, privind-o cum îşi trage pe ea pantalonii şi apoi ridică lucrurile care căzuseră pe podea, lăsându-i balsamul, cutia cu gheaţă şi pânza. Aşezând cu grijă pe masă coşul cu bandaje.

Îl privi de sus.

— Trebuie să plec.

El aprobă dând din cap. Nu avea de gând să o oprească?

Ea nu-şi dorea ca el să facă asta, nu? Lucrurile erau mai uşoare astfel, nu-i aşa?

Ba da. Dar asta nu o făcu să se simtă mai bine.

Înghiţind nodul din gâtlej, Grace se întoarse cu spatele ca să îşi ia haina de unde o aruncase pe podea, interesată doar de plăcerea pe care el i-o oferea, fiecare parte din ea dorind să rămână. Dorind ca el să îi ceară să rămână.

Şi apoi el o făcu.

— Cum ai trecut de servitori?

Ştiind că şi-o căuta cu lumânarea, Grace îşi întoarse capul, oferindu-i profilul său în timp ce spuse:

— De fapt, chiar merg pe acoperişuri.

Auzind asta, el se ridică, alene şi calculat, iar inima ei începu să bubuie.

— Aveam de gând să te urmez astăzi. Pe zidul acela.

Se întoarse cu faţa către el.

— Nu e chiar atât de uşor cum pare.

El îi surâse.

— Cred asta.

Îl privi pentru o clipă şi apoi spuse:

— În schimb, m-ai părăsit.

— Iar tu ai venit să mă vezi.

Ecoul cuvintelor lui de mai înainte. „Vino să mă vezi”. Ea avusese de gând să vină să îl vadă pentru a-i spune de ce avea nevoie şi, în loc, venise pur şi simplu să îl vadă, pe acest bărbat pe care nu îl cunoştea, atât de diferit de toate celelalte personalităţi pe care le avusese. Atât de diferit şi cu atât mai periculos.

— Arată-mi, zise el, întrerupându-i gândurile.

Nu trebuia. Era o greşeală să petreacă şi mai mult timp alături de el. Să petreacă şi mai mult timp aflând despre el.

Nu trebuia. Dar îşi dorea. Dorea să îl ia pe acoperiş şi să îi dea o mostră din libertatea pe care o revendicase pentru sine.

Să creeze o nouă amintire.

O sâcâi o idee.

Traversă încăperea în tăcere până la dulapul său cu haine, deschizându-l ca să scoată dinăuntru o cămaşă albă fină. Ţinând-o la piept, se întoarse şi îl găsi încheindu-şi nasturii pantalonilor, cu ochii de chihlimbar strălucind în lumina lumânărilor.

Fără pic de ruşine, îl privi cum îi încheia şi imediat i se făcu dor de culme şi de umbre înainte ca nasturii să fie măcar bine încheiaţi. Erau membri ai clubului de pe Shelton Street numărul 72 care îşi cereau escortele în haine complete şi elaborate, doar pentru a le privi cum îşi scot hainele şi le pun înapoi şi, deşi arareori punea la îndoială dorinţele clientelei sale, Grace nu înţelesese niciodată pe deplin plăcerea de a-ţi privi amantul dezbrăcându-se.

Dar în clipa asta, când braţele lui puternice se mişcau şi muşchii din antebraţele lui se încordau, i se uscă gura, iar ea descoperi că ajunsese să aprecieze virtuţile acestui act. Putea să îl privească ore întregi cum umbla la nasturii pantalonilor.

El termină.

— Acum ai de gând să mă îmbraci?

Ea îi aruncă cămaşa, admirând viteza cu care el o prinse în aer înainte să o tragă peste cap cu o mişcare

calmă care ascundea durerile şi tresăririle muşchilor lui. Exista o intimitate în asta, în ideea că ea tocmai ţinuse la piept pânza fină care acum aluneca peste pielea lui ca o mângâiere.

Odată ce îmbrăcă cămaşa, ale cărei părţi atârnau liber în jurul şoldurilor lui înguste, o contemplă din cap până în picioare, cuprinzând cu privirea corsetul şi pantalonii ei şi ochii i se aprinseră de interes.

Într-un alt moment, cu un alt bărbat, poate că ar fi fost amuzată de atenţia deosebită ce îi era acordată atât de curând după ce amândoi îşi găsiseră eliberarea. Dar aici şi acum, nu fu amuzată de dorinţa din ochii lui. Din contră, o savură din plin.

Era al ei.

Cât de departe avea să o urmeze?

Mâine, ziua avea să sosească şi, odată cu ea, adevărul trecutului şi al prezentului lor, precum şi imposibilitatea viitorului lor. Dar mai exista şi noaptea asta şi, dacă învăţase ceva ajungând la maturitate pe străzi, Grace ştia că planurile erau pentru afaceri, nu pentru plăcere.

Odată hotărârea luată, ridică o lumânare şi întinse mâna către el.

— Vino cu mine!

Capitolul 18

Urcară întunecatele trepte de serviciu către acoperişul căminului strămoşesc al familiei Marwick de parcă ar fi fost în sălbăticiile Scoţiei, la kilometri de cea mai apropiată persoană şi nu în Grosvenor Square, unde oricare dintre cele mai respectate familii aristocratice din Londra putea să îi vadă.

Şi poate că lui Ewan ar fi trebuit să îi pese de asta, dar

nu îi păsase niciodată de titlul de duce şi, în noaptea aceea… nu îi păsa decât de Grace.

Grace, cu pardesiul într-o mână şi mâna lui în cealaltă, în timp ce îl conducea în sus, dincolo de al doilea etaj şi de cel de-al treilea, până când scările deveniră întunecate, din pricina lipsei candelabrelor de perete, şi înguste cât să nu încapă decât o singură persoană. Odată ajunsă în vârf, se întoarse şi se lipi de perete, ridicându-şi bărbia ca să arate uşa care era deasupra capetelor lor.

— Atunci dă-i drumul, şopti ea. Deschide-o!

El întinse mâna, surprins să descopere că inima îi bubuia. Ezită.

— Eşti nervos, duce?

O privi în ochi, lumânarea dintre ei scăldând-o în lumina sa pâlpâitoare, şi scoase un mic râs autocritic.

— Nu ştiu de ce… nu este ca şi cum vom găsi un grup de aristocraţi critici de partea cealaltă.

Ea zâmbi larg.

— Ah, dar imaginează-ţi dacă ar fi aşa. Am goli Londra de săruri mirositoare. Deşi, să fiu cinstită, nu sunt sigură ce ar putea să critice, zise ea în timp ce el împinse uşa în sus şi o deschise, trântind-o pe acoperiş. Posteriorul meu arată extraordinar în pantalonii aceştia.

Lăsându-l cu acest adevăr incontestabil, Grace se căţără şi ieşi prin trapă, acelaşi posterior plin şi frumos făcându-l să îşi dorească să o tragă înapoi înăuntru, să o ducă în pat şi să îi arate în toate felurile că era extraordinar… naiba să îl ia de acoperiş.

Dar ea dispăruse deja, trecând dincolo, către exterior şi întorcându-se, firul argintiu al corsetului ei lucind în lumina lumânării în timp ce ea se prefăcu că priveşte împrejur.

— Eşti în siguranţă. Nici măcar un singur aristocrat rătăcit cu un ochi pretenţios.

Tachinarea îl încălzi – şi îi plăcu la nebunie chiar dacă ştia mai bine cât să nu creadă în această fericire de mai mult de o clipită. Nu aşa se întâmpla întotdeauna cu el şi Grace? Alergând întotdeauna după fericire fără să o prindă

vreodată din urmă?

Se căţără şi ieşi pe acoperiş şi o urmă în noaptea de toamnă neobişnuit de plăcută pentru acest anotimp. Ea se îndrepta deja către faţada sudică a casei, unde se învecina cu piaţa. El o privi un moment, uimit de cât de în largul ei se simţea aici, deasupra oraşului.

— Ar putea să te vadă cineva.

Se întoarse către el cu un zâmbet.

— Te temi că marchizul de Westminster are o lunetă la fereastra de peste drum?

— Sfinte Dumnezeule! Nu mă temeam, dar acum, că ai spus asta…

— Westminster nu e cineva care să tragă cu ochiul. Este mult prea sobru pentru o asemenea distracţie, zise ea cu nonşalanţă, ca şi cum ar fi fost un lucru absolut obişnuit pentru o fată, care obţinuse un acoperiş deasupra capului luptând cu mâinile goale, să cunoască trăsăturile de personalitate ale unuia dintre cei mai bogaţi aristocraţi din Anglia.

Continuă:

— Şi, chiar dacă nu ar fi fost prea întuneric pentru a vedea ceva care merită văzut, singurele lucruri la care s-ar uita prin lunetă sunt caii tăi.

Se uită la el.

— Ai cai?

Întrebarea îl luă prin surprindere.

— Am.

Ea flutură din mână.

— Nu cai pentru trăsură sau armăsari pe care se ştie că i-ai călărit prin Hyde Park. Vorbesc despre cai de curse. De asta este interesat Westminster.

— De unde ştii că merg călare prin Hyde Park?

Ea ridică din umeri şi îşi întoarse din nou atenţia asupra pieţei de dedesubt.

— La fel cum ştiu că lui Westminster îi plac caii.

— Şi cum anume?

— Este treaba mea să cunosc lucruri.

— Cum ar fi atracţia faţă de cai.

— Cum ar fi dacă atracţia lui Westminster faţă de cai are sau nu de-a face cu atracţia lui faţă de jocurile de noroc. Cum ar fi motivul pentru care contele Leither face presiuni pentru pedepse mai uşoare pentru traficul de opiu. Cum ar fi motivul pentru care editorul de la Ştirile Londrei este atât de devotat ideii de vot pentru femei.

Sprâncenele lui ţâşniră în sus.

— Şi cum de ştii aceste lucruri?

Ea ridică din bărbie către piaţă.

— Voi, bogătaşii, credeţi că întreaga lume este clădită înăuntrul clădirilor acestei pieţe cu manichiura perfectă, unde nu este bine-venit nimeni care are un venit mai mic de 10.000 pe an, dar adevărul este că lumea este clădită pe comerţ, iar comerţul, deşi banal, burghez şi plictisitor pentru aristocraţie, este o afacere în care merită să te afli.

— Ce fel de comerţ?

— Cu informaţie şi plăcere. Câteodată ambele. Niciodată niciuna.

— Şi tu faci comerţ cu aceste mărfuri?

Ea ridică dintr-un umăr şi privi către Casa Westminster.

— Ideea este că Westminster nu este interesat de locul în care ne aflăm sau de felul în care arată hainele noastre sau lipsa acestora. Este întuneric, Ewan. Nu ne poate vedea nimeni. Şi, dacă ne vede, vor crede, pur şi simplu, că Nebunul Marwick şi-a făcut drum pe acoperiş cu cea mai recentă concubină.

— Concubina va fi cea mai surprinzătoare parte din poveste, zise el sec.

Ea încremeni, iar el se blestemă în sinea lui, nedorindu-şi această conversaţie. Nu acum, când tocmai ce o convinsese să se descătuşeze în faţa lui. Întorcându-se către el, ea îi spuse uşurel:

— Nicio amantă care să aştepte în aripile clădirii de la Burghsey?

Era geloasă?

— *Eu însumi* abia mă aflu în aripile clădirii de pe domeniul Burghsey.

— Asta nu înseamnă că nu poţi să găseşti plăcere acolo.

— Nu există plăcere acolo.

Vorbele răsunară mai rece decât avusese el de gând. Mai aspre. Îşi drese glasul, nedorind ca locul acela să stea aici, între ei. Nemaidorindu-şi-l niciodată aproape de ea. Îşi drese glasul şi spuse:

— Sincer să fiu, plăcerea nu este un lucru în care să am experienţă.

Ea îi întoarse spatele.

— Cât de trist! Care este rostul titlului, al banilor, al puterii şi al privilegiului dacă nu pentru a le folosi în desfrâuri ducale nocturne?

El izbucni în râs.

— Mă tem că nu am primit niciodată o invitaţie la un desfrâu ducal nocturn.

— Hm, zise ea. Cred că ar trebui să te consideri norocos în privinţa asta. Cunosc o serie de ducese şi soţii lor sunt în mare parte plictisitori de moarte sau absolut dezgustători; niciuna dintre aceste trăsături nu sunt bune pentru o petrecere bună.

— Mă voi strădui să le evit pe ambele, în cazul acesta, şi să-mi las toate desfrâurile pe seama ta.

Ea zâmbi auzind asta.

— Sunt foarte bună la asta.

— Nu găsesc nicio dificultate în a crede asta, zise el, dorind să se întoarcă în viaţa ei.

Ea înclină capul.

— Plăcerea este afacerea mea, după cum am spus.

— Şi informaţiile.

— Ai fi uimit de ceea ce se scurge odată cu plăcerea.

— Cred că pot să-mi imaginez. Făcu o pauză, apoi continuă: Ce ai aflat despre mine?

— Cine zice că am întrebat despre tine?

El zâmbi strâmb.

— Ai întrebat de mine.

O clipă, apoi:

— Nimeni nu te cunoaşte.

„Tu mă cunoşti”. Dar nu rosti asta.

— Tot ce-mi poate spune cineva despre tine este că ai un cal sur. Şi că îţi place să călăreşti în parc.

— De fapt, nu-mi place să mă plimb călare prin parc.

— Bineînţeles că nu, spuse ea, ca şi cum oricine ştia asta. Îţi place să călăreşti în locuri în care poţi alerga departe şi cu viteză.

O privi.

— Şi să pretind că nu sunt nevoit să mă întorc vreodată.

— Dar întotdeauna eşti nevoit să o faci, nu-i aşa? Să te întorci.

Întotdeauna fusese, legat de tatăl lui şi de titlul de duce de parcă ar fi fost înlănţuit. Priponit de Burghsey House. De asta.

— Şi nimeni nu-mi poate spune unde ai fost în ultimul an, zise ea, încetişor, în noapte.

Se uită la ea.

— Nimeni nu ştie.

Ea aşteptă.

— Aşadar?

— Mi-ai spus să plec, răspunse el, ferindu-şi privirea, întorcând-o din nou către acoperişurile umbrite în lumina lunii.

— Şi, cu toate astea, te-ai întors, spuse ea.

— Un bărbat diferit de cel care eram atunci când am plecat, mărturisi el. Unul mai bun.

Tăcere, vântul de toamnă fiind singura mişcare dintre ei.

— Cred că s-ar putea să fii, zise ea.

— Bărbatul care a plecat nu avea un ţel.

— Şi acum ai?

O privi direct.

— Am.

Cuvântul acela ar fi trebuit să o sperie şi să o facă să fugă peste acoperişuri, înapoi la Covent Garden. Şi poate că ar fi făcut-o în trecut. Dar în noaptea asta, aici… Ewan avu sentimentul clar că nu era singurul care se schimbase.

Ca şi cum îi auzise gândurile, ea înghiţi în sec şi îşi feri privirea. El i-o urmă şi privi în jos în piaţă, unde vârfurile copacilor abia se zăreau în lumina lunii.

— Nu mi-a dat niciodată prin cap că am un acoperiş.

— Asta se întâmplă atunci când nu trebuie niciodată să îţi faci griji pentru că nu ai unul.

El îşi coborî ochii asupra ei.

— Am fost nevoit să-mi fac griji, să ştii.

Grija de a avea un acoperiş era ceea ce îi aruncase laolaltă din capul locului. Teama de pierdere. Teama de nesiguranţă. Teama de foame şi nevoi.

— Ştiu, spuse ea încetişor. Cu toţii am fost.

Nu se gândi că ea spusese asta ca o aluzie răutăcioasă, dar vorbele ei îşi atinseră ţinta când ea îşi trase haina pe ea şi se întoarse de pe margine, mergând către coşul de fum comun aflat în mijlocul acoperişului. Se cocoţă pe treapta de cărămidă care ducea la gura coşului şi îşi întinse picioarele încălţate în cizme, privindu-l.

— Doamne, zise el, clătinând din cap şi întorcându-se din nou către beznă. Grosvenor Square. Încă mi se pare imposibil.

Se simţea astfel de fiecare dată când venea în Londra în această casă pe care nu o simţise niciodată ca fiind a lui, în oraşul acesta pe care nu îl mai simţea al lui, în lumea asta în care nu simţise niciodată că îi era locul… nu conta câţi profesori avusese sau câţi ani petrecuse la Eton şi la Oxford, câte lecţii de dans şi cursuri de administrarea terenurilor urmaşe. Când mergea pe coridoarele Casei Marwick se simţea întotdeauna ca un impostor, aşa cum şi era.

— Nu ar trebui.

Îl scoase din gândurile lui.

— Întotdeauna am spus că vei ajunge aici, duce.

El scrâşni din dinţi.

— Mi-aş dori să nu-mi mai spui astfel.

— Este titlul tău, nu-i aşa?

Când el nu răspunse, îi zise:

— Ai prefera Excelenţă?

— Nu, spuse el într-o clipită. Doamne, Dumnezeule! Nu. Întotdeauna am urât asta.

Era o amintire fără sfârşit pentru ea, ca o tortură, asigurându-se că era întotdeauna cu el şi, cu toate acestea, niciodată acolo.

Ea îşi ridică capul.

— Aşadar, nu-ţi place numele, nu-ţi place titlul, nu-ţi place deferenţa. Nu-ţi place majordomul sau vecinii, nici casa, veşmintele sau privilegiile.

Tăcu o clipă.

— Există ceva ce îţi place în a fi duce?

În loc să răspundă, Ewan se întoarse să privească pe deasupra acoperişurilor întunecate, lumina lunii aflate în declin fiind cu greu suficientă pentru a vedea casa alăturată, darămite în piaţă.

— Nu înţeleg cum e posibil să călătoreşti prin Londra în felul ăsta.

Ea îi flutură un zâmbet larg.

— Vrei să spui prin cer?

— Aşa îi spui?

— Întotdeauna mi-a plăcut poezia din treaba asta, zise ea. Adevărul este că este mai uşor prin cer. Când luna este sus şi lămpile de pe străzi sunt aprinse? Cunosc drumul.

Cuvintele răsunară prin fiinţa lui, ceva ciudat ascuns în ele. O privi în ochi.

— Cunoşti drumul?

Aerul dintre ei se îngreună odată cu întrebarea aceea. Nu avea nicio noimă ca ea să cunoască drumul. Nu avea nicio noimă ca fata care fusese crescută pe străzi şi devenise regalitate în Covent Garden, ocupându-se de informaţii, spioni şi plăcere, aşa cum făcea ea, să aibă timpul, interesul sau înclinaţia pentru a afla drumul din Mahala până la marginea nordică a Grosvenor Square.

Nu avea nicio noimă ca ea să cunoască pe unde şi cum să ajungă pe acoperişurile de aici, din Mayfair, unde oraşul era mai îngrijit, cu mai puţine labirinturi şi care mişuna de oameni care ar fi trimis vorbă către poliţie fără

să stea pe gânduri dacă vedeau pe cineva furişându-se pe acoperiş.

Nu avea importanţă cât de frumoasă era sau cât de impunătoare.

Asta doar dacă nu făcuse asta timp destul de îndelungat încât să ştie toate căile prin care să evite să fie văzută. Lui Ewan i se tăie respiraţia la această idee şi micşoră imediat distanţa dintre ei, ştiind că întrebarea era un risc. Dacă avea dreptate, ar fi putut ca asta să o sperie şi să o facă să fugă.

Dar nu asta era viaţa lor? Nu riscau?

Când se apropie, ea nu îl privi dinadins, culegând o scamă invizibilă de pe cracul pantalonilor ei. Chiar dacă ar fi fost ceva acolo, era toiul nopţii – era imposibil să poată vedea. Îl evita.

— Cum se face că ştii drumul, Grace?

— Nu este decât un kilometru şi jumătate, răspunse ea, iar el auzi prudenţa din tonul ei. Nu este ca şi cum aş cunoaşte drumul către Ţara Galilor.

Ştiau amândoi că Mayfair putea la fel de bine să fie Ţara Galilor la cât de departe era de Mahala. Era destul de aproape de ea încât să poată vedea un pic, chipul ei strălucind auriu în lumina pâlpâitoare a lumânării, şi părul fiindu-i străbătut de argint venind de la lună.

— Spune-mi, zise el încetişor, înaintând către ea şi dintr-odată foarte dornic să afle adevărul. Spune-mi de unde ştiai că acesta este acoperişul meu.

Ea se foi şi mişcarea fu atât de şocantă, încât îl făcu să dea înapoi. Se foise ea vreodată? El întinse mâna şi degetele îi dădură după ureche o şuviţă din părul ei roşcat… cum de nu observase niciodată că urechile ei erau perfecte?

— Este Grosvenor Square, Marwick. Nu sunt chiar atât de multe case şi pot să număr coşurile de fum la fel de bine ca orice fată.

El clătină din cap.

— Nu Marwick. Nu acum, la naiba!

Ochii ei se lărgiră la auzul oţelului din tonul lui.

— Fii cu băgare de seamă, îl avertiză.

Lui Ewan nu îi păsă. Era ceva acolo, iar el avea să afle mai multe.

— Spune-mi cum de ştii că există o ieşire pe acoperişul meu, Grace.

Privirea ei se repezi către a lui, în mod defensiv.

— Există o ieşire pe acoperişul oricui. Bogătaşii nu ştiu, pentru că ei nu curăţă hornuri şi nu ung cu smoală acoperişurile, aşa că de ce ar petrece timp aici?

— Spune-mi cum ai ştiut cum să intri.

— N-am fost niciodată înăuntru, spuse ea, neplăcându-i direcţia pe care o luau întrebările lui. Cu excepţia balului, nu am fost niciodată înăuntru.

O crezu. Dar ceva nu era în regulă. Ceva rău se petrecuse aici. Mai era ceva.

— Atunci, cum? o întrebă.

Trecu o eternitate cât timp el o aşteptă să spună ceva. În cele din urmă:

— Obişnuiam să vin aici.

— De ce?

— Cunoşteam un duce care avea nevoie de o păruială serioasă.

El clătină din cap.

— Nu, Grace. De ce?

Era rândul lui să aştepte o veşnicie. Ba şi mai mult.

— Am venit să te aştept, zise ea.

Mărturisirea aproape că îl îngenunche.

— De ce?

Ea îşi feri privirea.

— Nu are importanţă.

Era singurul lucru care avea importanţă.

— Credeam că pot să…

Vorbele i se stinseră treptat.

Nu era obligată. Nu se putea. Orice crezuse Grace că putea să facă dacă l-ar fi văzut în anii aceia, după ce îi alungase… orice crezuse că putea să îl convingă să facă dacă l-ar fi văzut… nu ar fi putut să o facă.

În cele din urmă spuse:

— Ce s-a întâmplat după ce noi am plecat?

El clătină din cap.

— Nu contează.

— Şi totuşi, contează. Unde ai fost? Nu ai venit niciodată aici.

— La şcoală, spuse el.

Fusese la şcoală, din fericire, şi acolo găsise ceva apropiat de alinare – chiar dacă ceilalţi băieţi îl credeau nebun. Chiar dacă poate aveau dreptate.

— La Eton şi apoi la Oxford şi apoi departe – pe continent. Oriunde am putut pleca să scap de el şi de ameninţările lui.

— Nu a încetat niciodată să îţi facă rău, spuse ea cu blândeţe.

Desigur că nu încetase. Dar nu în felul în care credea ea. Tatăl lui îl rănise iar şi iar, promiţând că, dacă Ewan făcea vreodată un pas greşit, Grace avea să sufere. Ca de altfel şi Diavolul, şi Whit. Ewan avea să joace rolul fiului devotat. De conte.

Şi, dacă nu o făcea, oamenii pe care îi iubea aveau să plătească.

Bineînţeles că lumea întreagă îl crezuse nebun. Şi dacă el ar fi ştiut că ea venise aici? Pe acoperişul acesta, să îl aştepte? Ar fi distrus clădirea ca să o ştie în siguranţă.

Şi apoi un gând şi mai rău. Unul care îl îngrozi.

— L-ai văzut vreodată?

Era singurul lucru care avea importanţă. Ewan nu credea că putea să îndure ideea că ea stătuse faţă în faţă cu tatăl lui… chiar şi acum, chiar şi ca regina Covent Gardenului, care putea mai mult ca sigur să facă faţă cu uşurinţă unui duce mort.

Ea clătină din cap.

— Nu.

Ar fi putut să fie ucisă.

— Nu ar fi trebuit nicicând să îţi faci drum până aici. Nu ar fi trebuit nicicând să numeri coşuri de fum, zise el, din ce în ce mai mânios. Aceasta ar fi trebuit să fie…

Ea era cea care trebuia să fie copilul acestui cămin şi,

în schimb, într-o întorsătură sălbatică a sorţii, el devenise acela.

— Aceasta ar fi trebuit să fie casa ta. Tu ar trebui să fii cea cu adresa râvnită şi patul cald care să te aştepte jos. Servitorii, trăsurile şi banii dincolo de orice imaginaţie.

— Am un pat cald care mă aşteaptă, răspunse ea, cu ochii întunecaţi şi de nepătruns. Şi servitori, trăsuri şi bani dincolo de orice imaginaţie. Ba am chiar şi o adresă râvnită, pe cât se poate în East End.

Se opri.

— Nu îţi frânge mâinile. Nu mi-am dorit niciodată titlul, fastul sau condiţiile. Şi m-am descurcat foarte bine de una singură.

— Cine este Dahlia?

Ea zâmbi.

— Te uiţi la ea.

El clătină din cap.

— Ba nu. Am văzut-o. La balul meu mascat. În curtea depozitului, punând capăt unui scandal. Şi jos, pentru o clipită, până când mi-ai dat acces la Grace.

Ea se foi sub greutatea cuvintelor lui, iar el îşi dădu seama că avea dreptate.

— Dar cine este?

Îl privi în ochi.

— Este regina.

Îi displăcea profund faptul că ea nu voia să îi spună. Îi displăcea profund faptul că ea nu avea încredere în el pentru a-i spune adevărul.

Dar nu putea să o condamne.

Inspiră adânc şi privirea îi trecu peste corsetul ei, al cărui fir de aur lucea în lumina aproape inexistentă dată de lumânarea de la picioarele ei, ecou al unei amintiri.

— Îţi aminteşti ce ţi-am promis? Când eram tineri?

— Ne-am promis unul altuia o mie de lucruri, Ewan.

El aprobă din cap, plăcându-i la nebunie numele lui pe buzele ei.

— Totuşi, îţi aminteşti.

Dintr-un motiv oarecare conta că îşi amintea, iar el

lăsă să îi iasă un oftat prelung când ea spuse:

— Mi-ai promis fir de aur.

Fu fulgerat de uşurare şi dădu din cap, aprobator, privind-o.

— La vremea respectivă era tot ce mi-a dat prin cap să îţi promit. Mama mea…

Se opri şi ea îl privi cu atâta atenţie, ochii ei frumoşi fiind atât de plini de înţelegere, chiar şi acum, chiar şi după ce o trădase. Chiar şi după ce îi trădase pe toţi.

— Vorbea despre firele de aur de parcă ar fi fost monedă. Credeam că era cel mai extravagant lucru pe care puteam să ţi-l ofer.

— Nu mi-am dorit niciodată extravaganţă.

— Cu toate acestea îmi doream să ţi-o ofer. Ţi-am promis…

„Că te voi face ducesă”.

Ea auzi.

— Nici asta nu mi-am dorit vreodată, zise ea cu blândeţe, înainte să se ridice în picioare şi să se apropie de el. Întotdeauna mi-am dorit numai lumea pe care mi-o ofereai.

Se opri înaintea lui şi ridică capul, cu ochi negri din pricina întunericului, lumina lunii şi a lumânării pe care o lăsase în urmă fiind insuficientă pentru ca el să o vadă.

— Îţi aminteşti de asta?

El îşi amintea totul.

— Mare parte din ea este la fel, să ştii. Căruţele încă huruie şi zăngănesc pe caldarâm şi nu există vreodată un moment în care să nu se pună de-o încăierare în tavernă. Şi piaţa centrală este plină de fermieri şi de terchea-berchea neciopliţi care încearcă cu toţii să îţi vândă ceva.

Când erau tineri, el îi zugrăvise nenumărate tablouri din Covent Garden, pline de viaţă şi de libertate, ascunzând obiceiurile rele sub o spoială înşelătoare şi dăruindu-i numai ceea ce era bun, convins că ea nu avea să fie nicicând obligată să dea cu ochii de cele dintâi.

— Aşadar? Ai învăţat toate cuvintele de ocară?

Ea zâmbi larg, dinţii strălucindu-i albi în beznă.

— Până la ultimul. Ba chiar am şi creat unele proprii.

— Mi-ar plăcea să le aud.

— Nu cred că eşti pregătit pentru ele.

Iarăşi şicana aceea, un indiciu a ceea ce ar putea fi. El se agăţă de asta.

— Şi acum ştii partea cea mai bună, zise ea încetişor.

— Ploaia transformă străzile în aur.

Auzind asta, întinse mâna după ea, gândind că ea ar putea să tresară din pricina atingerii lui, dar ea nu o făcu. Îi atinse o parte a feţei şi îi dădu după ureche o şuviţă din părul ei frumos, iubind amintirea acestui gest. Fuseseră o mie de lucruri pe care nu le făcuseră niciodată împreună – dar asta: o atingere tandră, un moment furat – era din cale-afară de familiar.

— Nu mi-am dorit niciodată titlul de duce, zise ea. Doream Covent Garden. Asta a fost ceea ce mi-ai promis. Că îi vom oferi ceea ce merita.

„Noi vom schimba toate astea”.

— Şi ai făcut-o? o întrebă, ştiind răspunsul. Mi-ai îndeplinit promisiunea?

Ea dădu aprobator din cap.

— Noi am îndeplinit-o.

Ea. Diavolul. Whit. El nu făcuse parte. De fapt, înrăutăţise lucrurile.

Privi către cer.

— Am trimis bani. Familiilor.

— Ştiu.

Şi din nou către ea.

— M-ai întrebat dacă există ceva care să-mi placă la faptul că sunt duce.

— Şi?

— Îmi place că pot să torn din banii lui în Covent Garden. Îmi place faptul că pot să îi folosesc numele ca să aduc o schimbare aici.

— Legea care se află în dezbatere. Nu este nici a lui Leighton, nici a lui Lamont. Ci a ta.

Privirea ei o găsi pe a lui, ageră şi înţelegătoare. Care vedea mai mult decât era el gata ca ea să vadă.

— Pentru Covent Garden.

— M-am gândit că, dacă o propunea Nebunul Marwick, nimeni nu ar fi luat-o în seamă.

— Oricum nu o va lua nimeni în seamă, zise ea. Nimeni din Covent Garden nu primeşte vreodată ceea ce merită.

Avea dreptate. Nu erau destui în parlament care să se ridice pentru bărbaţii şi pentru femeile din cele mai sărace colţuri ale Londrei.

Nici chiar acum nu putea să îşi ducă la îndeplinire promisiunea de demult. Nu aşa cum o făcuse ea.

— Nu aştept iertare.

— Bun.

— Dar mi-o doresc.

„Şi de la tine mi-o doresc”.

Atunci ea privi dincolo de el, peste umărul lui.

— Apare soarele.

Se uită în direcţia indicată de ea, către est, mai întâi, fără să vadă altceva în afară de cerul negru. Şi apoi o văzu, aproape invizibilă, marginea ca un cărbune a orizontului şi o grămadă de unghiuri. Acoperişuri.

— Nu mi-ai spus niciodată despre cea mai frumoasă parte a ei.

Se uită la ea şi clătină din cap.

— Nu înţeleg.

— Nu mi-ai spus niciodată că Mahalalele sunt primele care primesc soarele.

Ei schimbaseră asta.

Vorbele acelea, o observaţie simplă care nu ar fi trebuit să însemne nimic, îi tăie respiraţia. Fie că erau vorbele sau promisiunea îndepărtată a răsăritului, nu avea să afle niciodată, dar spuse:

— Îmi doresc să fi fugit cu voi.

Mărturisirea fu un risc şi imediat îşi dori să o fi putut retrage.

Avea să îi amintească de noaptea aceea, când el distrusese totul prin cel mai rău gen de trădare. Dar dintr-odată devenise esenţial ca ea să afle adevărul, chiar dacă

avea să se sfârşească cu mânia ei.

Dar poate că răsăritul fu cel care o făcu să îşi ţină mânia în frâu, pentru că, atunci când vorbi, nu fu nici urmă de vitriol în vorbele ei. În schimb fu acolo ceva plin de alean.

— Altceva ne-ar fi distrus, zise ea către acoperişurile din depărtare: ţara ei, care-i aştepta întoarcerea. Eram prea asemănători ca să ne fi iubit cu adevărat unul pe altul.

Îi urî vorbele.

— Te-am iubit, zise el, ştiind că nu era de ajuns.

— Ştiu, spuse ea. Şi eu te-am iubit. Dar era o dragoste de primăvară. Una de vară. Lăsată să înflorească până când a venit frigul. Până când vântul a ameninţat să o sfâşie şi îngheţul a ucis-o.

Îi displăcu profund imaginea. Îi displăcu că el era frigul, când ea nu fusese niciodată altceva decât soarele.

Ea reveni la prezent, ochii ei căutându-i pe ai lui.

— Prima dragoste nu este pentru totdeauna.

Vorbele acestea fură o altă lovitură, mai aspră decât cele pe care el le primise mai devreme, pe timpul zilei.

— Aşa, şi? Acum ce se întâmplă?

Ea era destul de aproape, aşa că el o auzi cum trage aer în piept, inspiraţie leneşă şi egală oferindu-i timp de gândire.

— Ewan, zise ea încetişor şi pentru întâia oară de când se întorsese el şi începuseră acest dans sau joc sau orice era ceea ce făceau, auzi ceva în glasul ei semănând a nelinişte.

El se agăţă de asta şi spuse:

— Dacă ne-am elibera de asta?

Confuzia o făcu să îşi încrunte sprâncenele, iar el continuă:

— Dacă am lua-o de la început?

— Să o luăm de la început? spuse ea cu neîncredere în glas. Cum am face asta? Nu am fost niciodată în stare să-mi trăiesc viaţa fără tine.

Inima lui începu să bubuie când se adresă întunericului, acestui oraş care fusese al lui şi acum era al

ei.

— Nu înainte să te fi întâlnit şi nici după. Am fost un nimeni înainte de tine, un înlocuitor, aşteptându-te, ca o muscă în chihlimbar.

— Şi eu asemeni, eram un nimeni, zise el, dorind să o atingă şi ştiind că nu trebuia.

— Însă nu erai, spuse ea, cu ochii strălucind în lumina pâlpâitoare a lumânării. Erai Ewan, puternic şi inteligent şi cel care a jurat să ne scoată pe toţi de acolo.

— Dar v-am scos.

Ea se crispă când auzi spusele lui, devenind ca de oţel.

— Ne-ai *alungat.* Ne-ai speriat şi ne-ai făcut să fugim. Şi ne-ai lăsat singuri, iar tu ai trăit în – flutură o mână către piaţă, înainte să spună printre dinţi – *palatul* tău, în vreme ce noi ne-am trudit şi am luptat pentru tot ce am avut.

Era adevărat. Şi, de asemenea, fals.

„Spune-i”.

Cum avea să poată înţelege vreodată?

— Ne-ai minţit, zise ea, cu părul ei lung, lăsat liber, fluturând în vânt. Tu…

Doamne! Vocea i se sparse. El nu credea să are să poată să îndure ca ea să plângă.

— M-ai minţit *pe mine*, spuse ea, şi vorbele veniră ca un tunet, spărgându-se pretutindeni în jurul lor. Şi nu putem niciodată să o luăm din nou de la capăt, pentru că tot ceea ce eram – tot ce *noi* eram – rămâne. Şi nu poate fi şters. Şi ar trebui să te urăsc pentru asta.

Era vremea să îi spună şi poate ar fi făcut-o. Apoi ar fi putut să îi explice. Ar fi putut să înceapă calvarul de a-i spune adevărul – să îi explice ce se întâmplase în noaptea aceea de demult. Şi poate că ar fi fost de ajuns.

Numai că ea nu încheiase.

— Şi, chiar dacă aş putea să iert băiatul care erai, cum rămâne cu lucrurile pe care le-ai făcut ca bărbat? Devil. Whit. Hattie. Cinci băieţi din Covent Garden – poate că nu ai apăsat tu pe trăgaci sau nu ai aprins chibritul, dar ei nu mai sunt din cauza ta. Ne-ai ameninţat modul de

viaţă. Căminul.

Îl privi cu ochii mijiţi.

— Spui că te-ai schimbat.

Se schimbase.

— Spui că eşti un bărbat mai bun.

Chiar era. Nu?

— Dar nu sunt sigură că are importanţă.

Tot ce conta era că el o rănise.

— *Nu ar trebui să aibă importanţă.*

Îşi coborî vocea până aproape de şoaptă, ca şi cum vorbea cu sine însăşi şi nu cu el.

— Nu ar trebui să conteze… şi ar trebui să te urăsc.

El se agăţă de acel „ar trebui”, întinzând mâna să o atingă, spunându-şi în sinea lui că avea să îi dea drumul în clipa în care ea îl împingea. În clipa în care îi opunea rezistenţă.

Dar ea nu i se împotrivi.

— Cine sunt fără ura aceea? şopti ea.

Inima îl duru la auzul întrebării.

— Cine eşti tu fără ea? adăugă ea.

— Nu ştiu, îi spuse el.

Adevărul.

— Tot ce ştiu este că doresc să aflu, zise el, lipindu-şi fruntea de a ei şi închizându-şi ochii, apoi spuse vorbele care îl bântuiau zi de zi din ziua în care ea plecase: îmi pare rău.

Niciodată în viaţa lui nu fusese mai serios.

Se izbiră unul de celălalt ca tunetul, sărutul furându-le amândurora respiraţia şi ameninţând să îl lase pe Ewan şi fără altceva. Când o trase aproape, ea deja se înclina către el, mâinile ei urcând deja în părul lui ca să îl tragă către ea, buzele ei fiind pline şi deschise când le întâlniră pe ale lui şi respiraţiile şi limbile li se încâlciră în timp ce se devorau unul pe altul.

Ca focul.

Şi era foc, fierbinte şi aproape insuportabil din cauza faptului că el ştia că şi ea îl dorea pe el la fel de mult cum o dorea el. Că, deşi ea trebuia să îl urască, indiferent ce era

ceea ce simţea ea cu adevărat – oriunde se aflau acum – nu era ură. Era altceva.

Ewan putea să se folosească de altceva, doar dacă ea avea să îi permită.

Buza îl înţepă din pricina forţei sărutului, dar nu îi păsă, nu când limba ei o mângâia pe a lui, iar el fu pierdut atât de iute, scăpând un geamăt când o gustă din nou, trăgând-o aproape şi ridicând-o către el până când fură lipiţi unul de celălalt, ca două jumătăţi ale aceluiaşi întreg.

Aşa cum fuseseră întotdeauna.

Deşi nu ar fi putut să spună unde se termina a lui şi începea a ei, putu să simtă gustul emoţiei din sărutul imperios – mâhnire, furie, frustrare şi dorinţă şi un lucru pe care ea nu avea să îl numească, dar despre care el ştia că întotdeauna urma să se afle acolo.

Degetele ei se afundară în părul lui, iar el se deprinse cu gura ei, mângâind în profunzime până când ea oftă de plăcere, sunetul alergând prin fiinţa lui până direct în miezul lui, unde era din nou tare şi suferind.

Seara nu fusese de ajuns.

Nu avea să fie niciodată.

Era o revendicare. *El* era cel revendicat. Al ei pentru totdeauna.

Iar ea…

„A mea”.

Doamne! Ar da orice ca să o poată revendica la rândul lui.

Ca şi cum i-ar fi auzit gândurile, ea puse capăt sărutului şi îl împinse, făcând un pas înapoi pentru a pune distanţă între ei, respiraţiile fiindu-le grele şi dureroase, şocul şi dorinţa fulgerând în ochii ei laolaltă cu frustrarea sălbatică.

Dar asta nu era totul. Mai era ceva.

Nevoie.

Avea nevoie de el şi, Doamne, şi el avea nevoie de ea.

Ea văzu asta. Văzu că el i-ar fi dat orice ar fi cerut. Orice îşi dorea. Făcu încă un pas înapoi, clătinând din cap şi ridică acuzatoare o mână.

— Nu.

— Grace, zise el, întinzând mâna când ea se întoarse cu spatele şi părul ei, haina, totul la ea alunecă printre degetele lui în timp ce ea îşi luă zborul, traversând acoperişul, şi apoi dispăru în noapte.

Fiecare gram din trupul său urla să o urmeze. Să o prindă şi să îi spună totul. Să o facă să înţeleagă.

„Nu sunt sigură că are importanţă”.

Dispăru din câmpul lui vizual, iar el se uită lung după ea, privind cum cerul de la răsărit devenea mai luminos, cărbunele făcând loc lavandei şi apoi celui mai aprins roşu pe care îl văzuse el vreodată, de parcă întregul oraş era în flăcări.

Şi numai după ce lumina orbitoare a soarelui se căţără deasupra acoperişurilor se dezlănţui. Pretutindeni în Grosvenor Square, servitorii se sculară din paturile lor în urlete frustrate cărora le-au dat drumul în zori.

Capitolul 19

O săptămână mai târziu, Grace merse la cină în Berkeley Square.

Când se căsătoriseră, Whit îi cumpărase soţiei sale o vilă uimitoare în marginea de vest a pieţei, pentru că ea spusese că îi plăcea, iar el îşi stabilise un ţel unic în viaţă: să o răsfeţe pe Hattie. Casa era goală în cea mai mare parte a săptămânii, pentru că Hattie conducea una dintre cele mai mari activităţi de transport maritim din Londra, iar Whit avea tot timpul de lucru la sediul Bastarzilor şi amândoi preferau casa lor mai comodă din Covent Garden.

Dar lui Whit nu îi plăceau vizitatorii în apartamentele lui particulare – nici măcar familia –, aşadar organizau cine în familie în fiecare vineri, la vila lor, oferindu-le lui Whit şi Diavolului plăcerea de a face tot ce le stătea în putere ca să îi „sperie pe bogătani” când aceştia soseau, ceea ce, de obicei, însemna să facă gălăgie într-un spectacol învechit,

întregit de cizme pline de noroi şi chipuri care aveau nevoie disperată de un bărbierit.

Este de ajuns să spunem că venerabilii locuitori aristocraţi din Berkeley Square aveau multe de discutat în dimineţile de sâmbătă.

Cinele erau de obicei unele dintre cele mai fericite momente ale săptămânii pentru Grace, permiţându-i doar o frântură din timp pentru a o strânge în braţe pe Helena Diavolului şi a lui Felicity, în vârstă de opt luni şi perfectă din toate punctele de vedere.

Dar în noaptea aceea, la o săptămână după ce fugise de pe acoperişurile unei pieţe diferite din Mayfair, aştepta evenimentul cu groază, ştiind că nu va mai putea evita să se gândească la acoperişul ducelui de Marwick.

Nici nu va mai putea să evite să se gândească la seara petrecută în casa ducelui de Marwick. Nici la momentele din poala ducelui de Marwick, nici la după-amiaza alături de ducele de Marwick în Covent Garden, cu sânge şi praf pe cămaşa lui de parcă încăierările erau o întâmplare de zi cu zi.

Şi, cu siguranţă, nu avea să poată evita să se gândească la ducele de Marwick însuşi, care nu mai era ducele de Marwick în mintea ei.

Îi trebuiseră ani buni să nu se mai gândească la el ca la Ewan şi doar câteva zile pentru a reîncepe.

Ewan.

Şi schimbarea aceea, insignifiantă pentru restul lumii, era destul să o trimită pe Grace într-un haos interior.

„Cine sunt fără ura aceea? Cine eşti tu?”

Întrebările răsunaseră timp de o săptămână, în timp ce ea îşi trăia viaţa, îşi conducea afacerea şi punea la cale Dominarea din octombrie. Şi, preţ de o săptămână, răspunsurile îi scăpaseră.

Cu toate astea, luă parte la cină, intrând în casă, dezbrăcându-şi haina şi primind în braţe o Helena gânguritoare de la doica ei zâmbitoare, recunoscătoare să aibă copila în braţe drept scut împotriva a ceea ce bănuia că avea să urmeze.

*

Nu era singura din Covent Garden care avea spioni. Doar că îi avea pe cei mai buni. Şi nu era nevoie de cei mai buni spioni pentru a băga de seamă când un duce venea şi o săruta pe Dahlia în plină zi, cu un stol de spălătorese care îi privea cu încântare.

Obrajii i se înfierbântară când intră în sufrageria casei – o masă lungă, elaborat aranjată, plină deja cu platouri cu vânat şi legume, ca şi cum Hattie gătise pentru regina însăşi, precum şi pentru jumătate din salon. Era o alegere pe care Grace o agrease întotdeauna, rezultând din faptul că Hattie detesta moda separării doamnelor şi a domnilor după mese şi pe care o împiedica făcând ca sufrageria să fie confortabilă nu numai pentru a mânca.

Grace abia păşise în încăpere – de fapt, avea încă o discuţie lipsită de sens cu Helena – când Diavolul se întoarse de la bufetul unde îşi turnase două degete de whisky şi spuse:

— A, ne întrebam dacă nu vei fi prea ocupată ca să ni te alături în noaptea asta.

Ignorând felul în care i se strânse stomacul la auzul acestor vorbe, Grace aruncă un zâmbet scurt cumnatelor sale, Felicity, care se afla lângă ferestrele înalte din capătul încăperii, şi Hattie, cocoţată pe braţul fotoliului mare pe care stătea Whit, şi îi spuse Helenei, cu veselie şi psalmodiind.

— De ce aş fi prea ocupată pentru a veni?

— Nu ştiu, spuse Diavolul, apropiindu-se de ea cu un alt pahar. Ne-am gândit că ai putea să fii prea ocupată făcându-ţi de cap cu Marwick.

— Văd că trecem direct la subiect, care vasăzică.

Inima lui Grace ameninţa să iasă din piept şi ea se întrebă dacă ceilalţi puteau să i-o audă peste singurul sunet care se mai auzea în încăpere: gânguritul Helenei, care îşi ţinea pumnul micuţ lipit de obrazul lui Grace.

Luă paharul cu băutură din mâna Diavolului şi privi în

el.

— Este sigur să beau?

El zâmbi strâmb şi cicatricea i se întinse pe chip.

— Nu eu sunt cel care are antecedente în a încerca să te ucidă, Gracie.

Diavolul nu se abţinuse niciodată în viaţa lui de la a trage un pumn.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu.

Felicity veni de la locul ei de lângă fereastră, fustele roz aprins ale rochiei sale foşnind pe covorul pluşat.

— Calmează-te, da? Îl auzi pe-ăsta? spuse ea batjocoritor. De parcă a trăit ca un sfânt.

— Nu am încercat să seduc o femeie pe care aproape am ucis-o, zise el.

— Nu, replică Felicity, doar ai încercat să seduci o femeie în încercarea de a-i distruge viaţa.

Hattie îşi acoperi râsul cu un tuset şi sprâncenele lui Whit şi ale lui Grace se ridicară la unison, într-un fel care dovedea că fraţii nu aveau nevoie să împartă acelaşi sânge pentru a avea aceleaşi emoţii.

— Asta este altceva! declară Diavolul. Aveam de gând să rezolv lucrurile în ceea ce te privea, potrivit unei fete bătrâne.

— A, da. Căsuţa vreunei văduve din Hebrides sau aşa ceva.

Felicity îi aruncă o privire tăioasă înainte de a-şi întoarce din nou atenţia spre Grace.

— Aşadar spune-ne!

— Nu ştiu ce întrebi.

Minciună. Dar Felicity nu se lăsă uşor.

— Ştim că te-a sărutat după ce – partea asta pare foarte ciudată – a ajutat-o pe Alice să spele rufe?

Nu avea niciun rost să nege. Se întâmplase sub ochii a jumătate din Mahala.

— Este adevărat.

Tăcere din nou şi Grace simţi aţintite asupra ei patru perechi de ochi arzători, în vreme ce se prefăcea a fi fascinată de Helena, singura ei aliată. Copila făcu un

balonaş şi izbucni în râs, complet nepăsătoare faţă de ceea ce se petrecea în jurul ei.

Diavolul se întoarse către Whit.

— Ai ceva de spus?

Whit ridică din umeri.

— Ţi-am spus.

— Da parcă am fi avut nevoie de un afurisit de oracol ca să vedem.

Grace se întoarse către el.

— Ce să vedeţi?

El îşi trecu o mână prin păr.

— Că s-a întors pentru tine.

„Motivul pentru care am făcut totul încă de la început”, spusese el. „Pentru tine”.

— Nu doar asta, zise Whit. Şi tu te-ai întors pentru el.

— Ba nu.

Clătină din cap. Şi apoi, la cvartetul de priviri neîncrezătoare, spuse:

— Nu ar trebui.

— Al dracului de sigur, zise Diavolul.

— Diavolule, spuse Felicity, cu mustrare în glas.

El se întoarse, mormăind.

— Nu greşeşte.

— Dar dacă greşeşte? interveni Hattie în timp ce se ridică, traversă încăperea şi alese un morcov acrit de pe un platou aflat acolo. Bănuiesc că nu ne aşezăm ca să luăm cina, nu-i aşa?

Luă o gură din legumă şi, după ce mestecă gânditoare, spuse:

— Dacă el s-a întors şi s-a schimbat?

Grace ignoră vibraţia care îi traversă trupul la această întrebare. La ideea că Hattie ar putea crede că era posibil.

— Bărbaţii nu se schimbă, spuse Grace. Aceasta este prima regulă a supravieţuirii ca femeie în lumea asta. Bărbaţii nu se schimbă.

— Este adevărat, zise Diavolul.

— Aiureli, răspunse Felicity. Tu te-ai schimbat.

— Tu m-ai schimbat, iubire, zise el imediat. Este

altceva.

— Bineînţeles că te-am schimbat, zise ea, exact aşa cum şi tu m-ai schimbat pe mine.

Se apropie de el, lunecând în braţul lui îndoit.

— Dacă Grace l-a schimbat?

Ezită o clipă şi apoi continuă:

— Bărbatul care a venit după tine, după Whit, după Hattie… după mine… era tot numai nelinişte. Niciun strop de speranţă.

„Mi-au spus că erai moartă”.

Felicity ridică din umeri.

— Speranţa schimbă o persoană.

Grace încremeni la auzul acestor cuvinte.

Dacă în sfârşit el avea speranţă? Dacă ea spera?

Helena începu să se agite şi Grace merse cu ea la părinţii acesteia. Fără să clipească, Diavolul luă copila şi o aşeză la încheietura braţului său, scoţând din buzunar o zornăitoare din argint şi dându-i-o.

— Ce vrei să spui, Felicity? întrebă Diavolul odată ce copila se linişti.

— Cred că ştii foarte bine ce vreau să spun, îi spuse ea soţului său, înainte de a o privi pe Grace. Ceea ce vreau să spun este: nu

— Îi asculta.

— Bravo! fu de acord Hattie, fără menajamente. Nu au nici cea mai mică idee despre ce tot vorbim.

— Amândoi au avut nevoie să se afle aproape de moarte ca să afle ce îşi doreau.

— Nu este adevărat! spuse Diavolul. Eu ştiam ce doream.

— Ba nu, zise Whit. Eu şi Grace am fost nevoiţi să te lovim în sensul adevărat al cuvântului pentru a te face să vezi că Felicity era de departe cel mai bun lucru pe care puteai să visezi să îl ai.

Se întoarse surâzând către cumnata lui.

— Ştii asta, nu-i aşa? Că te-ai mulţumit cu prea puţin.

Felicity zâmbi fericită.

— De fapt, ştiu.

— Eu, pe de altă parte, am ştiut că o doream pe Hattie din prima clipă în care am văzut-o.

Sprâncenele lui Hattie ţâşniră în sus.

— Chiar aşa?

El fulgeră un zâmbet larg către soţia sa.

— Din momentul în care m-ai împins dintr-o trăsură aflată în mişcare, iubire. Cum aş fi putut altfel?

Hattie se întoarse din nou către Grace.

— Nesătul să fie pedepsit.

— Da, ei bine, încep să cred că este o trăsătură de familie, zise ea sec.

— Dar ducele… spuse Hattie. Nu pare să aibă vreo dificultate în a pune ochii pe ceea ce doreşte.

— Nu, aprobă sec Whit. Este atât de sigur că te doreşte, încât ai fost nevoită să stai ascunsă timp de douăzeci de ani.

Totuşi Grace nu mai era convinsă că fugiseră de Ewan. Ceva era schimbat. Sau poate era speranţa falsă.

Felicity înclină din cap.

— Asta este, cu siguranţă, o bilă neagră.

— Despre ce dracului discutăm aici? interveni Diavolul. Aţi uitat că ne-a pus pe fugă ani în şir, de frică? Aţi uitat că m-a lovit în cap şi a încercat să mă omoare prin îngheţ?

— Este important de remarcat că *nu* ai murit îngheţat, spuse Felicity.

Diavolul ridică din sprâncene, nevenindu-i să creadă.

— Vom discuta când ajungem acasă, nevastă.

Ea clătină din cap către grup.

— Nu discutăm niciodată când ajungem acasă.

— Asta pentru că îmi distragi atenţia, dar nu mă voi lăsa distras de data asta, zise el. Am supravieţuit pentru că tu m-ai salvat.

Ea se întoarse şi o privi pe Grace.

— Nu doar eu. Ducele a părăsit Londra în noaptea în care l-a lăsat pe Diavol ca mort. Ştiuse că era urmărit. Dacă nu l-aş fi salvat eu pe Diavol, Whit ar fi făcut-o – ar fi venit să îi spună Diavolului că Marwick dispăruse.

Nu era un lucru imposibil, cugetă Grace. Dar era un joc de noroc.

— Nu am crezut niciodată în acest argument, mormăi Diavolul.

— Niciodată? ridică Grace din sprâncene. Este asta o discuţie care are loc adeseori?

— Este teoria lui Hattie, mormăi Whit. Mie nu-mi place – îşi întoarse atenţia către soţia lui – având în vedere faptul că a aruncat-o în aer.

— Încă o dată, zise foarte bucuroasă Hattie, am fost doar uşor aruncată în aer.

Grace se uită către Hattie, simţindu-se un pic ca şi cum îi fusese dat prea puţin laudanum şi halucina în loc să doarmă.

— Uşor aruncată în aer?

Whit îşi mormăi iritarea. Hattie flutură o mână în aer.

— Şi doar pentru că nu a ajuns la mine la timp.

Se uită la Grace.

— Sunt convinsă că avea de gând să ajungă la timp la mine. Să nu mă lase să fiu rănită. Nu a fost responsabil pentru cea de-a doua explozie. Aceea a fost cea care ne-a rănit, pe mine şi pe ceilalţi. Ştim asta.

— Aşa, şi? Acordăm puncte pentru că nu a aprins chibritul? spuse Whit. Pentru că nu a apăsat pe trăgaci? Intenţia nu te-ar fi salvat dacă ai fi fost…

Hattie îl sărută uşor pe obraz.

— Da, iubire. Dar nu am fost.

— Aşa, şi ce? Îl iertăm pur şi simplu pentru că ai supravieţuit?

Ea se uită către Felicity.

— Nu cred că a scăpat nepedepsit, tu crezi?

— La dracu’, nu, spuse Diavolul. Dar nu aş avea nimic de obiectat dacă ar fi împachetat într-un cub de gheaţă timp de un deceniu sau două. Păstrarea la rece i-ar prinde bine.

„Mi-au spus că erai moartă”.

— Şi, dacă ar fi reuşit să o ucidă pe Hattie? Să o rănească pe Felicity? Ce aţi fi făcut? întrebă Grace.

Diavolul se uită la Whit şi văzu răspunsul trecând de la unul la celălalt. Îl recunoscu, pentru că era şi răspunsul ei.

Diavolul răspunse.

— Aş fi ars Mayfair până la temelii ca să ajung la el.

Ea încuviinţă dând din cap.

— Noi trei, botezaţi prin răzbunare.

— Nu, zise Whit, încetişor. Noi patru.

Diavolul blestemă încet şi privi în jos la fiica sa, care saliva fericită pe mâneca lui.

— Oricât de ghinionişti am fost, noi am fost cei norocoşi. Eu le am pe Felicity şi pe Helena, precum şi Covent Garden. Afacerea.

O privi scurt.

— Pe tine, bănuiesc.

Recunoscătoare pentru lipsa de seriozitate, Grace îşi duse o mână la piept.

— Serios, mă flatezi prea mult.

El zâmbi scurt şi apoi spuse:

— Dar el cu ce s-a ales? Domeniul? Casa din Mayfair? Titlul şi toată responsabilitatea care vine odată cu el? Şi amintirile.

— Amintirile ne aparţin şi nouă, zise ea.

— Da, dar amintirile noastre vin laolaltă cu prezentul. Făcu o pauză. Cu noi trei. La maturitate. Schimbaţi. În viaţă. Ce are el, în afară de singurătate şi regret?

Whit mormăi.

— Nu ştiu, zise ea încet.

Diavolul continuă:

— Nu contează, pentru că nu ceea ce are el este important, Gracie. Întrebarea este ce ai tu.

Ea clătină din cap.

— Am aceleaşi lucruri ca şi voi.

Un alt mormăit din partea lui Whit. Şi apoi:

— Ţie îţi este mai greu.

— De ce?

— Pentru că mie mi s-a vindecat coasta. Şi Diavolului faţa. Iar celelalte fracturi…

Întinse mâna către Hattie, care strecură imediat o mână într-a lui.

— Noi am avut o şansă de a ne vindeca. Dar tu... frângerea ta nu poate fi reparată.

El îi frânsese inima.

— Şi, pentru că nu a fost vindecată niciodată, nu ai mai fost niciodată în stare să iubeşti din nou. De aceea ţi-ai petrecut întreaga viaţă având grijă de Covent Garden. De angajaţii din clubul tău, de fetele de pe acoperişuri şi de noi – fără să te gândeşti vreodată vreo clipă la cum ai putea să te îngrijeşti de tine însăţi. Fără să fii dispusă măcar o singură dată să îţi asumi riscul şi să iubeşti din nou. În schimb, serveşti dragoste fără obligaţii pe Shelton Street şi te prefaci că nimeni nu bagă de seamă că, la sfârşitul nopţii, eşti singură.

Ea urî fiecare cuvânt, din pricina adevărului lor, şi urî faptul că Whit, tăcut şi stoic, ştia întotdeauna cu exactitate care era problema.

— Te plac mai mult când nu vorbeşti.

El mormăi.

— Iubesc, răspunse ea în defensivă.

Când fraţii ei se uitară unul la celălalt, spuse:

— Chiar iubesc! Împotriva voinţei mele, vă iubesc pe amândoi. Şi pe soţiile voastre. Şi pe Helena. Arătă cu degetul către Hattie, care şedea deja în partea cealaltă a mesei din sufragerie. Şi la pruncul din pântecul lui Hattie... chiar aşa, când se naşte copilul?

Hattie trecu o mână peste umflătura uriaşă a abdomenului ei rotunjit.

— Se pare că niciodată. El doreşte să rămână înăuntru.

— Ea nu este nătângă. Lumea este un loc primejdios, zise Whit, făcând semn din bărbie către Grace. Mătuşa Grace se gândeşte să se înhăiteze cu un afurisit de nebun.

— Nu mă înhăitez cu el.

Se ridică o sprânceană neagră.

— Atunci ce?

— Nu ştiu.

— Ai spus asta de mai multe ori în ultima oră decât ai făcut-o în întreaga noastră viaţă împreună, zise Diavolul.

Ea îi aruncă o privire nimicitoare.

— Să nu crezi că nu urăsc asta.

Tăcerea se aşternu preţ de un veac înainte ca el să răspundă.

— Grace, dacă ştiu ceva… un singur lucru pe care l-am învăţat în ultimul an… este că treaba asta – dragostea – este singurul lucru pe care nu îl putem şti.

— Atunci ia-te cu nebunul, zise Whit.

„Îmi pare rău”.

— Nu este nebun, spuse ea.

— Nu, nu este, zise Hattie, uitându-se la Whit.

— Ce înseamnă asta? întrebă Grace, privind de la o persoană la alta, toţi arătând ca şi cum ar fi luat ultima prăjitură de Crăciun. Ce?

Hattie oftă.

— A venit să mă vadă acum câteva zile, la birourile de la Sedley-Whittington.

— Da?

Sedley-Whittington, numite după Hattie şi Whit, dominau afacerile din zona docurilor londoneze. Ce treabă avea Ewan cu ei?

— Este norocos că Whit nu l-a aruncat în Tamisa, zise Diavolul, luându-şi încă un pahar.

— De ce? întrebă Grace. Ca să dea mai mulţi bani pentru docuri?

— Nu, spuse Hattie, cu o curiozitate în voce. A cerut de lucru.

— Poftim?

Whit mormăi.

— Exact vorbele mele.

Grace nu îl băgă în seamă, întreaga ei atenţie fiind concentrată asupra cumnatei sale.

— Ce ai spus?

— Da, nevastă, ce ai spus?

— I-am dat ce a cerut.

Cu siguranţă că nu auzea bine.

— I-ai dat de lucru ducelui de Marwick.

Hattie încuviinţă dând din cap.

— Nu sunt nebună… Am auzit că este un animal cu un bloc de gheaţă. Imaginează-ţi ce poate face cu un cârlig.

Ochii lui Grace se lărgiră.

— I-ai dat de lucru să care lăzi?

Hattie îi aruncă o privire strâmbă.

— Chiar a încercat să mă arunce în aer, Grace. Nu aveam de gând să fiu amabilă.

Vorbele o şocară şi o făcură să izbucnească în râs.

— Ce doreşte?

— Ei bine, cu siguranţă că nu un loc de muncă, zise Diavolul.

— Este al dracului de bun la asta, pentru cineva care nu doreşte să o facă, spuse Hattie. Mă bate gândul să îl avansez.

Whit blestemă auzind răspunsul acesteia.

— Bineînţeles că te bate gândul.

Grace nu luă în seamă zeflemeaua.

— Dar de ce?

Hattie ridică dintr-un umăr.

— Poate că nu trebuie să fie ceva complicat. Poate că doreşte o altă şansă. Poate că doreşte speranţă.

Speranţă.

Helena le oferi un gângurit micuţ şi bălos şi Grace se uită la copilă, care îşi schimbase cu bucurie zornăitoarea cu una dintre încheieturile degetelor tatălui ei. Îi vorbi copilei:

— El este motivul pentru care există în parlament un proiect de lege pentru a ajuta Mahalaua.

Tăcere. Şi apoi Bestia dădu peste cap paharul de whisky.

— Este sortit eşecului. Se luptă cu morile de vânt.

Nu o făceau cu toţii?

— Grace, spuse Felicity cu glas scăzut. Tu ce îţi doreşti?

„De ce ai nevoie?”

Cuvintele răsunară, iar şi iar, la nesfârşit.

„Vino să mă vezi când vei şti”.

Ridică privirea către fraţii ei.
— Poate că şi eu doresc speranţă.
— Fir-ar să fie!
— La dracu’!
Felicity zâmbi larg la reacţia comună a bărbaţilor.
— Ei bine, atunci. Nu este palpitant?

Capitolul 20

În faţa numărului 72 de pe Shelton Street era un înghiţitor de flăcări.

„Spusese ea că era expertă în petreceri”, gândi Ewan, privind flăcările dansând în noapte în timp ce vizitiul lui se cărăbănea pe îngusta stradă pietruită. „Şi asta este o petrecere, fără doar şi poate”.

Dacă s-ar fi gândit mult la asta, poate că s-ar fi aşteptat la râsetele răguşite şi la ferestrele luminate ca soarele, vărsând lumină aurie în stradă şi transformând caldarâmul în aur. Poate că s-ar fi aşteptat la înghesuiala de femei mascate îmbrăcate în rochii lucrate cu minuţiozitate, delectându-se toate cu libertatea de a se afla departe de Mayfair şi de a fi recunoscute, dar, când ea se lăudase cu priceperea ei, el nu îşi imaginase nicidecum că era genul care venea cu înghiţitori de flăcări.

Însă era un înghiţitor de flăcări, cu o ploscă la şold şi o torţă în mână, înconjurat de copii din Covent Garden, cu ochii mari, şi flancaţi din ambele părţi de bărbaţi pe picioroange care îi ridicau aproape până la primul etaj al clădirii din spate – o clădire în care Ewan fusese o singură dată până atunci: când Grace îl adusese aici ca să pună capăt atacurilor lui asupra fraţilor ei şi pentru a-i da o lecţie pe care o meritase cu prisosinţă.

Una pe care şi-o amintea cu o limpezime de cristal.

„Nu poţi să o iei niciodată înapoi”.

Plecase, cu lecţia aceea bine învăţată. Şi se întorsese,

sperând că reversul nu era adevărat – că ea ar putea ca, într-o bună zi, să hotărască să îl primească din nou.

Devenise un bărbat mai bun şi fuseseră momente fugare, în săptămânile ce trecuseră, în care buzele ei se arcuiseră şi garda ei căzuse, iar el crezuse că poate începuse să îl accepte. Şi în care ea îl sărutase. În care se destrămase în braţele lui şi îi strigase numele în culmea plăcerii.

Atunci fusese aproape sigur că ea începuse să îl accepte.

Şi apoi venise noaptea de pe acoperişuri, când el mersese prea departe – dezvăluise prea mult –, iar ea fugise de el. Iar el fusese sigur că distrusese totul. Mersese la Lady Henrietta în ziua următoare, după ce se hotărâse că, dacă nu o putea câştiga pe Grace, putea cel puţin să îşi plătească datoriile în faţa celor din Covent Garden, începând cu ea. Pentru vasele pe care ea le pierduse din pricina neliniştii şi a jalei lui. Pentru docurile pe care fusese nevoită să le reclădească şi bărbaţii care munciseră cot la cot cu ea.

Îşi ceruse scuze şi, în mod miraculos, ea i le acceptase.

Ewan îşi petrecuse o săptămână dând cu smoală punţi şi cărând lăzi, ca apoi să meargă acasă în Mayfair şi să se prăbuşească pe patul lui, dormind bine pentru prima oară de când îşi amintea. Îşi spuse în sinea lui că ceea ce îi era de ajutor era epuizarea fizică, dar ştia adevărul. Era faptul că ştia că, în loc să distrugă, construia.

Era speranţa că, cu destulă penitenţă, ar putea să fie iertat.

Dacă nu de către Grace, atunci de oamenii ei.

Şi apoi, o săptămână mai târziu, primise pachetul, o cutie subţire din abanos, înfăşurată toată în negru, cu numărul 72 înscris cu aur pe partea exterioară. Ştiuse imediat că era de la ea.

Înăuntru, pe un pat de mătase albă, zăcea un domino negru, ca acela pe care îl purtase la balul lui mascat. Îl ridică şi descoperi o carte de vizită care purta un singur

rând scris.

„Vino să mă vezi”.

Pe spate erau indicate o dată şi o oră exacte precum şi o adresă: numărul 72, Shelton Street. Dedesubt, în centrul cărţii de vizită de culoare bej-deschis, se afla o dalie roz.

Semnătura ei.

„Vino să mă vezi”, cugetă el. Aceleaşi cuvinte pe care le folosise cu ea atunci când o părăsise în Covent Garden. Dar ea omisese partea pe care el o menţionase.

El ştia de ce avea el nevoie. Dar ea?

Despre asta era vorba?

Orice ar fi fost, nu avea de gând să piardă o ocazie de a fi alături de ea. Mai ales aici, în elementul ei. El îi ceruse să îi spună despre Dahlia şi, acum, ea se oferea să îi dezvăluie secretele sale.

Dar nu se aşteptase la un înghiţitor de flăcări.

Bărbatul cu pricina luă un gât din plosca lui, întinse torţa şi lumină noaptea, coloana de flăcări având pe puţin un metru şi jumătate înălţime. Copiii înghesuiţi în jurul artistului scoaseră laolaltă urale sălbatice care deveniră şi mai gălăgioase când cei care mergeau pe catalige îşi aprinseră propriile torţe şi începură să le arunce înainte şi înapoi, spectacolul creând senzaţia că uşa de pe Shelton Street numărul 72 se afla sub un arc de foc.

Ewan încetini, aşteptând ca spectacolul să ia sfârşit, dar înghiţitorul de flăcări îl văzuse deja.

— Bine aţi venit, milord!

Îşi scoase jobenul şi făcu o plecăciune cu o înfloritură extraordinară.

— Vă rog! Intraţi fără zăbavă!

Când Ewan îşi întoarse atenţia către cei care mergeau pe catalige şi către torţele lor, înghiţitorul de flăcări izbucni într-un râs grozav şi spuse:

— Sunteţi în siguranţă totală, bunule domn. Şi, dacă ei vă interesează, aşteptaţi doar până când veţi descoperi ce vă aşteaptă… înăuntru!

Într-o altă noapte, într-un alt moment, pentru un alt

bărbat, cuvintele i-ar fi stârnit curiozitatea destul cât să-l azvârle prin uşă, dar Ewan nu avea nevoie de promisiunea unui spectacol extravagant şi a unor demonstraţii de putere. Faptul că ştia că Grace se afla înăuntru era de ajuns.

Ea se afla înăuntru şi îl dorea alături de ea.

Şi astfel mersese prin foc ca să ajungă la ea.

Uşa de metal a clubului se deschise fără vreo ciocănitură, ca şi cum îi aşteptase sosirea. Înăuntru, o femeie înaltă de culoare, cu ochii făcuţi în mod elaborat cu creion negru, care luceau în lumina lumânării, şopti în urechea unei alte femei, care dispăru imediat printr-o pereche de draperii grele din catifea.

— Sunt…

— Ştiu cine sunteţi, spuse încet femeia.

Se lăsă pe spate şi deschise draperia, destul cât să arunce o privire dincolo, către ceva ce se petrecea înăuntrul clădirii. Mulţumită, pare-se, de ceea ce văzu, îşi întoarse din nou atenţia asupra lui.

— Vă reamintesc faptul că măştile sunt concepute pentru a păstra anonimitatea, domnule.

Domn. Nu duce. Nu aici. Aici, nu avea titlu şi plăcerea care veni cu pierderea acestuia fu imensă.

Ewan se uită peste umărul lui şi descoperi doi bărbaţi uriaşi, fiecare având câte un pistol prins sub braţ. Paza. În timp ce un alt bărbat ar fi putut să nu se simtă în largul lui cu demonstraţia de forţă brută, Ewan se bucură de ea. Însemna că Grace era mai în siguranţă între aceşti pereţi decât sperase el.

Îi salută pe bărbaţi cu o aplecare a capului. Aceştia nu îi răspunseră.

Apoi se uită le femeia care abia îl băgase în seamă.

— Aşadar?

Ea întinse mâna către draperie şi o trase deoparte, destul cât să poată el trece dincolo, mişcarea umplând micul hol de zgomotul răguşit şi culoarea sălbatică a petrecerii dinăuntru.

— Dominarea vă aşteaptă.

Dominare.

Bineînţeles că se numea Dominare.

Iar ea îl invitase aici. Să participe la dezmăţ. Să se delecteze cu ea.

Grace. Dahlia. *Ambele.*

Entuziasmul zbârnâi prin trupul lui şi el o privi pe femeia care păzea poarta care deschidea lumea lui Grace pentru el.

— Ea unde este?

Privirea ei se îngustă asupra lui, studiindu-l. Bun. Îi plăcea ideea că Grace avea oameni care aveau grijă de ea, chiar şi aici, unde ea stăpânea.

— Nu ştiu la cine vă referaţi, domnule.

El înclină capul o dată. Se părea că era pe cont propriu, aşadar făcu singurul lucru pe care îl putu face: trecu dincolo de draperie şi intră în orgia lui Grace.

Nu semăna cu nimic din ceea ce văzuse el vreodată – o explozie de culoare şi de sunet, de râsete, strigăte şi muzică, veselă şi festivă… aici nu exista o orchestră austeră sau un cvartet de coarde – ci muzicieni care colindau. O tânără cu o perucă înaltă pudrată cânta la scripcă într-unul dintre colţurile camerei mari de primire, cântând din ce în ce mai rapid, în vreme ce o femeie mascată, îmbrăcată într-un nor de voal roz, se învârtea cu o viteză incredibilă, materialul rochiei sale răspândindu-se larg în timp ce ea se învârtea şi un cerc de privitori bătea din palme în ritmul muzicii.

În partea cealaltă a încăperii, o adunare de femei mascate întinse pe o banchetă mare circulară, tapisată în catifea bogată de culoarea safirului, privea artista care se afla deasupra lor şi care folosea mijlocul banchetei lor pe post de scenă. Era o acrobată, în pantaloni transparenţi şi cu o cămaşă care era strâns înfăşurată în jurul trupului său şi se îndoia şi răsucea, răsturnându-se în feluri incredibile, cu o viteză redusă care nu făcea decât să îi evidenţieze puterea remarcabilă.

Când se sprijini într-o singură mână, cu picioarele îndreptate direct către tavan, femeile care priveau

izbucniră în aplauze şi Ewan se chinui să nu li se alăture.

O tavă încărcată cu şampanie trecu prin faţa lui şi o jumătate de duzină de mâini înmănuşate în nenumărate mătăsuri şi satinuri se întinseră să ridice pahare de pe ea, iar femeia care o ţinea nu îşi pierdu cadenţa, livrând cu precizie ceea ce petrecăreţii cereau. Odată ce aceştia fură mulţumiţi cu toţii, ea se întoarse şi ridică privirea către el, cu un zâmbet primitor pe chipul vesel, ca şi cum ar fi ştiut tot timpul că el se afla acolo.

— Şampanie, domnule? îl întrebă.

El clătină din cap.

— Atunci ce?

Dispăru în clipa în care el ceru coniac şi Ewan se întrebă dacă avea să o mai revadă vreodată; cu siguranţă că îmbulzeala nebună a oamenilor ar împiedica orice încercare a ei de a-l găsi.

El se întoarse cu spatele şi se îndreptă către o anticameră mică, a cărei uşă era deschisă. Înăuntru, o femeie mascată stătea în picioare în spatele unei mese aflate în colţ – o mână de alţi petrecăreţi zăbovea în jur, privind. Ea zâmbi şi îi făcu semn cu degetul să vină mai aproape.

— Alătură-ni-te, bunule domn, zise ea cu un pronunţat accent italian.

Se apropie, incapabil să îşi stăpânească curiozitatea, în timp ce femeia, care se prezentase drept Fortuna, scoase o stivă de cupe de sub masă, fiecare dintre ele pictată cu măşti veneţiene.

Numi cupele goale în timp ce le aşeză pe masă.

La Tragedia[4]*.*

La Commedia[5]*.*

Gli Innamorati[6]*.*

Şi apoi, folosind boboci de trandafiri închişi, se apucă să uimească spectatorii cu o colecţie de scamatorii incredibile, trecând florile prin ceramică, în tot timpul

4 Tragedia (limba italiană)

5 Comedia (limba italiană)

6 Îndrăgostiţii (limba italiană)

acesta spunând povestea iubiţilor predestinaţi, care şi-au găsit fericirea şi suferinţa şi, în cele din urmă, unul pe celălalt.

Cupele zburau pe suprafaţa mesei.

— …sortiţi să fie…

Bobocii apărură şi reapărură.

— …considerând dragostea ca fiind lipsită de preţuire…

Şi apoi dispărură cu totul, în timp ce ea arătă publicului cupa goală care purta portretul a doi iubiţi înlănţuiţi într-o îmbrăţişare nebună.

— …inimi frânte, zise ea delicat, înainte de a o aşeza pe masă, cu fundul în sus.

— Dar! spuse Fortuna, după ce lăsă liniştea dezamăgită să stăruie în jurul ei. Noaptea asta nu este pentru inimi frânte, nu-i aşa?

Privi către o femeie din apropiere.

— Nu-i aşa, milady?

Femeia clătină din cap.

— Da.

Fortuna se uită la el.

— Domnule?

El nu îşi putu reţine zâmbetul.

— Da.

— *Allora*[7]*…* intonă ea cu veselie. Poate că este adevărat ce se spune. În dragoste, speraţi.

Ridică cupa aparent goală şi scoase la iveală un trandafir înflorit, de un roşu strălucitor. O exclamaţie colectivă de uimire se ridică din mijlocul publicului şi zâmbetul lui Ewan se lărgi chiar în clipa în care Fortuna ridică trandafirul, strălucitor şi minunat, şi i-l întinse, cu capul plecat.

— Pentru iubita ta. *Piacere*[8]*.*

El întinse mâna să ia trandafirul, dar, înainte să apuce să o facă, privirea ei trecu pe lângă el, peste umărul lui.

— Doar dacă nu cumva…

---

7 Atunci, aşadar (limba italiană)

8 Cu plăcere (limba italiană)

Ezită.

— Un trandafir nu este corect?

Şi apoi, înaintea ochilor tuturor celor adunaţi acolo, flutură o mână pe deasupra florii din palma sa şi afurisit să fie dacă asta nu se transformă în ceva cu totul diferit.

O uimitoare dalie roz.

El se încălzi, ştiind ce avea să descopere odată ce se întorcea.

— De fapt, zise el destul de tare încât ea să îl poată auzi. Aceasta este perfectă.

Zâmbetul secret al Fortunei se lărgi şi ea îi răsturnă floarea în mână. Mai spuse ceva în italiană, dar Ewan se întorcea deja să o caute pe Grace şi, când o văzu, rămase fără aer în plămâni.

Era îmbrăcată în auriu.

Mosoarele de fir auriu pe care el i le promisese când erau copii se aflau aici, ţesute în rochia ei magnifică dintr-o mătase Dupioni bogată, care sclipea în lumina lumânărilor. Fără îndoială că un străin considera rochia modestă – mai ales în comparaţie cu celelalte rochii prezente – perfect croită pe umerii şi pe braţele ei, unde mătasea se termina cu un volan pe dosul mâinii.

Dar nu era nimic modest în ceea ce privea decolteul: adânc şi revelator, lăsând la iveală plinătatea sânilor ei şi o suprafaţă uimitoare de piele fină şi pistruiată. Buclele ei de cupru îi cădeau în jurul umerilor, prinzându-se în material şi mângâind pliurile rochiei, o buclă rătăcită fiind prinsă înăuntrul materialului ca o ispită sălbatică.

Combinaţia de auriu şi cupru o transformă în soare şi, desigur, acesta era singurul motiv pentru care lui i se făcu pe neaşteptate atât de teribil de cald.

Ar fi trebuit să-şi dea jos haina sau avea să dea foc acestei clădiri.

Un zâmbet trecu pe buzele ei şi ceva îi fulgeră în ochi, de parcă ar fi ştiut ce gândea el. Făcu semn din cap în direcţia mâinii lui, care abia se abţinuse să nu sfărâme floarea magicianului.

— Scamatoria preferată a Fortunei.

— Este una excelentă, zise el, cu vocea gravă şi hârşâită, de parcă nu o folosise de săptămâni întregi. Mi-a plăcut în mod deosebit partea în care te-a scos pe tine la iveală.

— Partea aceea nu are loc întotdeauna.

Zâmbetul ei se lărgi, iar el simţi un impuls sălbatic de a-şi umfla pieptul. Ar face-o să zâmbească pentru totdeauna dacă i-ar permite.

— Şi mai bine, zise el. Este foarte bine.

— Ce este un circ fără magician? răspunse ea. Facem schimb? Premiul meu pentru al tău?

Întinse un pahar către ea, cu două degete de coniac în el şi Ewan ridică o sprânceană, trecând cu privirea prin încăpere, în căutarea servitoarei cu tava de şampanie.

— Cum a…

— Dominarea este creată cu scopul de a vă oferi ceea ce vă face plăcere, domnule. Credeţi că un strop de coniac este o provocare?

Auzi triumful şi mândria din vorbele ei şi îl făcură să îşi dorească să o sărute.

— Să îmi ofere plăcere, care vasăzică?

— Să le ofere participanţilor plăcere, spuse ea râzând.

— Dar tu? o întrebă. Iei parte la ea.

Ea clătină din cap o dată, imediat.

— Nu.

— De ce nu?

Ea ezită, iar el văzu cum răspunsul o străbătu, dar nu îl rosti cu glas tare. Iar el nu îşi dorise niciodată un răspuns mai mult decât şi-l dorea pe acesta.

Aşteptă. „Spune-mi!”

— Pentru că este vorba de afaceri, zise ea în cele din urmă şi, o fi fost adevărat, dar nu era răspunsul pe care ea dorise să îl dea. Pentru că este clădirea mea, afacerea mea şi un privilegiu. Nu iau parte pentru că plăcerea mea vine din a oferi altora acces la ea.

El înclină capul.

— Ca mine.

La vorbele acestea, ea îşi coborî privirea. Roşea?

Doamne, lui îi plăcea la nebunie asta. Dorea ca îmbujorarea aceea să dureze o veşnicie.

— Dacă ai dori-o în noaptea asta, da.

„În noaptea asta”.

— Mi-ar face plăcere, în noaptea asta şi în fiecare noapte.

Ea se îmbujoră.

— Ofer doar noaptea asta.

El se săturase de nopţi unice. Le dorea pe toate.

— Atunci voi accepta. Şi voi petrece seara convingându-te să-mi dai mai mult.

Ea ridică o sprânceană.

— Vom vedea.

— Nu este un nu.

Ea îşi dădu ochii peste cap, dar el văzu zâmbetul care juca pe buzele ei când se întoarse, conducându-l afară din încăperea Fortunei, înapoi prin spaţiul mai mare, unde o a doua violonistă se alăturase celei dintâi şi un grup de cupluri se alăturaseră dansatoarei iniţiale, rotindu-se şi rotindu-se cu abandonare.

Grace se opri ca să privească şi fustele ei aurii i se răsuciră în jurul picioarelor când se opri brusc. El îi urmări privirea. Erau trei cupluri care dansau, fiecare persoană lipită de partenerul său atât de tare, încât dansul părea a fi mult mai mult. O femeie mai în vârstă, care purta mască, dansa cu un bărbat înalt, cu părul blond, ambii privind fix în ochii celuilalt în timp ce se mişcau. Cel mai aproape de Ewan şi de Grace, o femeie cu părul negru se învârti din braţele amantului său, care îi oferi un zâmbet larg, cuceritor, înainte de a îi face semn, chemând-o departe de dans… şi probabil într-un loc mai intim, după cât de iute dispărură femeile prin mulţime.

Şi, alături de el, Grace zâmbea, încântarea ei totală fiind imposibil de negat.

— Ai dori să dansezi?

Îl privi cu nedumerire pe chip, de parcă îi vorbise într-o limbă pe care ea nu o înţelegea.

El se întoarse şi îşi aşeză paharul pe o masă din

apropiere, apoi se întoarse înapoi şi îi întinse mâna.

— De data asta, fără măşti.

— Tu porţi mască.

El clătină din cap.

— Nu genul care contează.

Nu în noaptea asta. Cu ea, niciodată în viitor.

Ea păşi în braţele lui şi mulţimea din jur le făcu loc, iar ei dansară, găsind iute ritmul muzicii. Se abandonă în braţele lui şi ale mişcării şi curând se legănau şi se balansau, învârtindu-se iar şi iar, mai repede şi mai repede, odată cu muzica, până când el se sătură de distanţa dintre ei şi o ridică de la pământ, sus şi lipită de el, iar braţele şi picioarele ei se înfăşurară în jurul lui şi ea râse la el de sus, iar mulţimea deveni nebună de exaltare.

Când muzica luă sfârşit, amândoi gâfâiau şi râdeau, şi frumoşii ei ochi căprui erau aţintiţi într-ai lui şi totul fu uşor, simplu şi adevărat pentru o clipă, iar Ewan simţi ceva ciudat de asemănător cu pacea, pentru prima oară într-un secol… poate o veşnicie.

Nu se putu împiedica să nu se aplece să îi fure un sărut, rapid, catifelat şi perfect, pentru că ea se dărui imediat şi oftă atunci când el se retrase.

— Fără măşti, şopti el. Nu în noaptea asta.

„Nu între noi”.

— De ce nu-ţi găseşti plăcerea aici? o întrebă din nou încetişor. De ce nu faci loc şi pentru propria ta plăcere, alături de a tuturor celorlalţi?

— Pentru că plăcerea trebuie împărtăşită, zise ea.

Şi împărtăşirea însemna prea multă încredere. El înţelegea asta mai bine decât oricine.

Dar dorea să i-o ofere ei în întregime. Încrederea, împărtăşirea, plăcerea. Orice îşi dorea ea.

— Permite-mi să o împart cu tine. În noaptea asta.

Ea încremeni un moment îndelungat, fără să rupă contactul vizual, respiraţiilor lor fiind încă rapide şi grele şi amestecându-se. În cele din urmă, dădu aprobator din cap.

— Fără măşti.

Şi Ewan nu era sigur că avea să mai simtă vreodată o

plăcere atât de mare precum cea pe care ea i-o oferi atunci. Se despărţiră, dar îşi întrepătrunse degetele cu ale ei, refuzând să îi dea drumul cât merseră să îşi ia coniacul şi Grace îl conduse către uşă.

Bău în timp ce mergeau.

— Acesta este unul dintre cele mai bune coniacuri pe care le-am gustat vreodată.

Ea înclină capul.

— Îi voi informa pe cei care ni-l procură.

Diavolul şi Whit.

— Sau poate ţi-ar plăcea să le spui tu însuţi, adăugă ea nonşalant. Aud că acum cari pentru Sedley-Whittington.

Aşa. Care vasăzică ştia.

— Lady Henrietta a fost destul de amabilă încât să-mi permită să mă alătur echipajului.

— De ce?

„Scop”.

Nu o spuse, dar ea păru să audă oricum.

— Aşadar acesta este planul tău: Luni, miercuri şi sâmbătă cari marfă? Marţi şi joi mergi în Camera Lorzilor?

— Este muncă cinstită, zise el, adăugând sec: spre deosebire de parlament.

Îi făcu plăcere. Îi plăcu încordarea din muşchii lui la sfârşitul zilei şi felul în care oamenii alături de care muncea se mândreau cu asta. Îi plăcea gustul berii care venea la sfârşitul zilei de muncă.

— În experienţa mea, aristocraţilor nu le place prea mult munca cinstită.

El nu dorea să discute despre aristocraţi.

— Locul acesta este pentru plăcerea mea?

Ea îl privi în ochi.

— Da.

— Fără aristocraţi în noaptea asta.

Îi surâse.

— Dar ştiai că asta avea să fie prima mea rugăminte, nu-i aşa?

Ea îşi întoarse buzele.

— Într-adevăr, domnule. Ştiam.

— Mulţumesc, zise el cu blândeţe.

— Şi care ar fi cea de-a doua? îl întrebă.

Răspunsul lui veni imediat.

— Doresc să o cunosc pe Dahlia.

Rămase nemişcată o clipă, în vreme ce ea cugetă, iar el îşi ţinu respiraţia. Apoi ea făcu cu mâna către uşa încăperii următoare, un nivel mai în adâncul acestei lumi magnifice pe care ea o crease.

O invitaţie de a explora. O invitaţie de a o cunoaşte.

O privi în ochi.

— Arată-mi!

— Cu plăcere.

Capitolul 21

Îi plăcu la nebunie Dominarea.

Ea putu să vadă asta în el, în felul în care se adaptă locului, lăsând ca încântarea îmbătătoare să îl inunde. Când îl descoperise privind-o pe Fortuna avusese de furcă să îşi mute privirea de la felul în care era atât de captivat de magie. El ştia că era un truc, dar cu toate acestea era fascinat.

Şi, în momentul acela, când trăi Dominarea cu ochii lui, ştiu că nu avea să regrete niciodată faptul că îl invitase. Pentru că, prin însuşi actul de acceptare a invitaţiei ei, de a veni la club, de a i se dărui, el îi dădea speranţă.

Şi asta era ceea ce ea îşi dorea, nu?

Sălbatic, ridicol, neverosimil şi chinuitor.

Dar şi perfect.

Când dansaseră, el o ridicase sus în aer şi îi dăruise plăcerea pe care adeseori şi-o refuzase. Libertate. Veselie. Fericire, chiar şi cea mai mică dintre firimituri.

Nu meritau asta? După toţi aceşti ani?

Împreună păşiră spre încăperea de primire către camera ovală din centrul clubului, care fusese transformată într-un fel de cort de circ – mobila bogat tapiţată fiind mutată pe marginile încăperii, iar atârnând de tavan se afla un trapez mare, pe care o acrobată dădea, cu o putere incredibilă, un spectacol pentru un public de – Grace calculă rapid – aproape 50 de oameni.

— Clubul tău, zise el încetişor.

Ea îl privi, fără să fie surprinsă de faptul că el ştia câte ceva despre locul acesta – nu era un nătâng. Dar puţini ştiau adevărul.

— Cât de multe ştii?

— Ştiu că este pentru femei, zise el.

— Este, în toate nopţile cu excepţia Dominării şi, în noaptea asta, niciun bărbat nu se află aici fără o escortă.

El ridică din sprâncene.

— Şi cum îi ţii în frâu pe bărbaţi odată ce au avut experienţa asta?

— O întrebare excelentă. Bărbaţii sunt nişte animale curioase, nu-i aşa? În acelaşi timp îşi doresc să ne ţină la distanţă de spaţiile lor şi de asemenea detestă ideea ca noi să ne creăm un spaţiu al nostru.

— Ştii asta mai bine decât oricine.

Sensul cuvintelor lui fu limpede. Ea fusese împiedicată să primească titlul şi îi fusese ameninţată viaţa, odată ce făcuse clar faptul că nu avea nici cel mai mic interes faţă de acel titlu. Înghiţi în sec, gândurile ei fiind în mod limpede la unison cu ale lui, şi îşi întoarse din nou atenţia către încăpere.

— Oaspeţilor le este permis să participe cu permisiunea mea expresă.

— Şi pui să fie cercetaţi.

Ea aprobă, dând din cap.

— Cu de-amănuntul. Şi, odată ce primesc aprobare, sunt transportaţi, legaţi la ochi, din diferite locuri de prin oraş, de către propriii mei angajaţi şi aduşi înăuntru prin tuneluri subterane.

El o privi imediat.

— Eu, nu.

— Nu, zise ea, încetişor. Tu nu ai fost.

Veronique dorise ca el să fie adus laolaltă cu restul celorlalţi bărbaţi, insistând asupra acestui lucru din partea tuturor celor care aveau să ia parte în noaptea aceea, Ewan fiind unul dintre cei mai periculoşi – la urma urmei, nu întotdeauna fusese?

— De ce nu?

Grace refuzase, punându-şi gaj încrederea. Speranţa.

Şi nu credea că fusese o greşeală.

„Te rog”, se gândi ea, „nu lăsa să fie o greşeală”.

— Pentru că eşti oaspetele *meu.*

Ceva se aprinse în ochii lui, ceva ce semăna a mulţumire.

— Şi spectacolul de la intrare? De ce, dacă toată lumea intră în secret?

Ea zâmbi.

— Poate fi măcar considerat circ dacă nu există copii care să privească?

El izbucni în râs auzind asta, iar ea adăugă:

— Se bucură de el?

— Sunt lucruri care ard; sunt absoluţi voioşi.

— Cu cât clienţii sunt mai mulţumiţi, cu atât mai bine, zise ea, întorcându-se din nou către încăpere.

Participanţii din seara aceea erau unii dintre cei mai puternici şi mai plăcuţi oameni din Londra, fu Grace mândră să recunoască. Ducele şi ducesa de L. Şi marchizul alături de marchiza de R. se aflau printre participanţi, soţii iubindu-şi cu bucurie soţiile. Lady N. revenise, de data asta cu partenerul ei; aparent în seara aceea nu exista niciun vas care trebuia descărcat în depozitul Bastarzilor.

Dar, ca de obicei, publicul era în mare parte alcătuit din membrele de parte femeiască ale clubului, alături de însoţitorii lor.

Grace privi trapezista ridicându-se pentru a sta în picioare pe bara în mişcare, apoi ţinându-şi echilibrul într-un singur picior şi apoi rostogolindu-se în aer înainte de a reveni la poziţia şezând, cu jupoanele ridicate, sălbatice şi

spumoase, ca acelea ale doamnei din încântătorul tablou al lui Fragonard.

— Dahlia, te-ai întrecut pe tine însăţi!

Grace se întoarse, cu zâmbetul pe buze, deşi trupul îi era străbătut de iritare. Noaptea asta nu era a ei – ci a clubului. La câţiva metri depărtare, ducesa de Trevescan se apropia, cu şampania într-o mână şi Henry, un însoţitor foarte mare şi foarte reuşit, în cealaltă.

— Ca întotdeauna, fără mască, văd, ducesă?

Cealaltă femeie flutură o mână.

— Nu îmi place cum mi se întinde creionul de ochi.

Grace înclină capul.

— Ei bine, dacă tu eşti nepăsătoare, atunci nici noi nu ne vom face griji.

Ducesa privi dincolo de ea şi îl cercetă din ochi pe un Ewan mascat, lung şi zvelt, cu buzele incredibil de pline şi bărbia incredibil de ascuţită. Buzele femeii se depărtară foarte puţin şi ochii i se lărgiră de surpriză, apoi de ceva asemănător… înţelegerii.

— Văd că în noaptea asta ai şi tu un însoţitor, Dahlia.

Grace nu băgă în seamă valul de fierbinţeală din obraji.

— Chiar şi mie îmi este permis un oaspete din când în când.

— Un *oaspete,* spuse ducesa cu ochii nemişcaţi de la Ewan, care o privea de sus, combinaţia dintre umbra măştii lui şi luminile difuze clin încăpere făcând dificilă citirea expresiei lui. Ei bine, ce încântare să vă văd pe amândoi!

Ezită o clipă.

— Împreună.

Închină în cinstea lor, sorbi din paharul ei şi întoarse o privire cu subînţeles către Henry.

— Mergem, dragule?

Când însoţitorul ei zâmbi larg, ea îi luă braţul şi îl conduse prin mulţime, către scările ce duceau la camerele de la etaj.

Grace îşi întoarse din nou atenţia asupra lui Ewan, care le privea plecarea gânditor, înainte să se uite din nou

la trapezista din mijlocul încăperii. O priviră pe acrobată preţ de câteva minute înainte ca Grace să îi spună lui Ewan:

— A durat o săptămână să instalăm un trapez pentru ea, dar cred că merită, nu?

El îşi mormăi aprobarea, iar ea se uită la el şi observă pentru întâia oară că el nu o privea pe trapezistă. Privea publicul, dintre care cea mai mare parte era alcătuită din membri ai clubului, dintre care mulţi se bucurau de ofertele mai obscene ale clubului, cum era adeseori cazul la Dominare.

În perimetrul încăperii era o varietate de cupluri – şi o triadă – în variate stagii ale plăcerii – nimic scandalos – erau camere la etaj care permiteau intimitatea şi câteva încăperi chiar la acest etaj, care asigurau absenţa intimităţii, în cazul în care plăcerile participanţilor înclinau în direcţia aceea. Dar cuplurile erau presărate pe mobilă, ghemuite unul peste celălalt, femei şezând în poala bărbaţilor, cu fustele ridicate până la genunchi pentru mângâieri mai uşoare. Direct în faţa lor, Tomas şoptea în urechea unei contese C. care chicotea, aşezată cu măiestrie în poala lui. Grace avea destulă experienţă încât să ştie că cei doi aveau să plece în câteva clipe în căutarea unei încăperi.

De partea cealaltă a încăperii, Zeva stătea în prag, asigurându-se că totul decurgea bine şi era primitor şi, una peste alta, nu era nimic ieşit din comun la numărul 72 de pe Shelton Street.

Dar Ewan părea incapabil să îşi mute privirea.

La ce se gândea?

Stomacul ei se întoarse la gândul posibilităţilor, nu toate dintre cele mai bune.

— Te holbezi, milord, îi spuse, ascunzându-şi îngrijorarea în spatele unui ton glumeţ.

El nu o privi.

— Bărbaţii nu sunt toţi oaspeţi.

Ea îi privi profilul în timp ce el îşi dădea seama că la numărul 72 de pe Shelton Street, pe lângă că se afla unul dintre cele mai bune cluburi din Londra, se afla de asemenea una dintre cele mai de calitate case de plăcere

ale oraşului.

— Nu.

— Şi, când spui plăcere…

— Indiferent de modul în care vine.

Un mic mormăit. Înţelegere? Dezgust? Dispreţ? Altceva?

— Şi, când bărbaţii care nu sunt nici clienţi, nici angajaţi văd ce are de oferit acest loc, cum sunt convinşi să păstreze secretul?

Atunci ea o sesiză. Fascinaţia.

Ceva se relaxă înăuntrul ei. El nu era nemulţumit. Ci era intrigat. Şi altcumva. Părea… impresionat. Ea zâmbi.

— Odată ce se află aici, îşi dau iute în vileag plăcerile deosebite… lucru care face să fie mai uşor ca ei să păstreze secretele.

— Plăceri deosebite cum ar fi? întrebă, întorcându-se către ea.

Ea răsuflă, parţial uşurată, parţial şocată. Pentru că acolo, în ochii lui, ea văzu, în sfârşit, ceea ce gândea el, în mijlocul întunecat al ochilor de chihlimbar explodaţi de dorinţă.

Îi plăcea lumea asta pe care ea o construise. Dorea să guste din ea.

Şi acesta era un lucru pe care ea îl înţelegea.

— Plăceri precum cea pe care o trăieşti chiar în clipa asta, zise ea încet, acum mai mult decât dornică să îi facă pe plac. Ai dori să cauţi o cameră şi să explorezi?

— Înţelegi greşit, spuse el. Nu doresc să îi privesc.

— Nu?

— Nu.

Încruntă din sprâncene. Aproape un deceniu de când lucra cu şi în jurul sexului o făcuse cumva expertă în a recunoaşte ce îşi doreau clienţii. De obicei nu se înşela.

— Ai prefera să fii privit?

El clătină din cap.

— Nu, dacă nu cumva ţie ţi-ar plăcea asta.

Un vâjâit îi traversă trupul la auzul invitaţiei. La voinţa lui de a explora alături de ea. La dorinţa din ochii lui care

deveneau întunecaţi. Îşi ridică mâna şi îi dădu la o parte de pe sprânceană o şuviţă de păr blond.

— Atunci ce?

Ceva se schimbă în el, eliberându-l şi, când se aplecă către ea, vocea lui fu gravă şi misterioasă în urechea lui.

— Privind cum aceste femei îşi primesc plăcerea aici, în locul acesta, pe care tu l-ai clădit…

Îşi trecu o mână peste gură şi Grace se gândi că probabil nu îi plăcuse niciodată nimic mai mult în viaţa ei decât gestul acela.

— Mă face să-mi doresc să te privesc cum o primeşti pe a ta.

Cuvintele o loviră în adâncul fiinţei ei şi, dintr-odată, îşi dori şi ea asta.

Avea nevoie de asta.

Nu ezită.

Merse încet, strecurându-se dintr-o cameră în alta, unde alte acrobate, muziciene şi cântăreţe obscene făceau spectacol şi o masă înţesată de oameni mâncau, beau şi se zvârcoleau în orgie. Înaintară pe un coridor lung unde două cupluri separate erau îmbrăţişate strâns şi prin spaţiul destinat teatrului, unde Nastasia Kritikos urcase pe scenă şi interpreta în triluri o arie care ar fi făcut-o muza lui Mozart însuşi.

Întoarse capul, aşteptându-se să îl găsească pe Ewan privind-o pe divă însă el o privea, în schimb, pe ea. În momentul în care ochii ei îi întâlniră pe ai lui, el o trase, răsucind-o şi lipind-o de el. Furându-i un alt sărut, alături de respiraţie şi de capacitatea de a gândi. Când o eliberă, ea se agăţă de reverele hainei lui.

— Arată-mi ce altceva ai mai construit aici.

Erau o duzină de locuri în care să meargă împreună: încăperi elaborate, cu destinaţii aparte, fiecare capabilă să evoce o anumită fantezie; catacombele de sub clădire; pivniţe cu vin şi pivniţe cu brânzeturi; sera de pe acoperiş.

Dar nu dorea să îl ducă într-un loc care aparţinea clubului.

Dorea să îl ducă într-un loc care îi aparţinea ei.

Aşadar îl trase printr-o încăpere micuţă, destinată cărţilor; mai multe doamne aristocrate erau adunate în jurul unei mese unde o franţuzoaică pe care Grace o descoperise în piaţă întorcea cărţi decorate minuţios şi le ghicea viitorul. Cărţile erau pictate manual şi minunate, dar păleau în faţa femeii, care părea să fie în stare să privească direct în inima publicului său şi să le citească cele mai profunde dorinţe.

Absorbite, nici măcar una dintre femeile din încăpere nu ridică capul când Grace îl trase pe Ewan şi trecură pe lângă ele, îndreptându-se către colţ, unde apăsă clanţa ascunsă a unei uşi abia vizibile şi îl trase din Dominare într-o scară lăturalnică.

Închise uşa în urma lor şi fură într-o clipită învăluiţi de linişte, sunetul petrecerii sălbatice de dincolo fiind imediat înăbuşit. Scara era slab luminată de lumânări aprinse la intervale depărtate, iar ea fu conştientă pe dată de sunetul respiraţiei lor. Îl privi pe Ewan, care se afla acum atât de aproape încât, dacă s-ar fi aplecat cu doar doi centimetri spre el, s-ar fi atins.

El cercetă spaţiul mic şi înghesuit şi apoi îi zâmbi strâmb.

— Mă gândeam la ceva un pic mai mare, dar…

Apoi îi luă chipul în mâinile lui şi o sărută, lipind-o de peretele din spatele ei, în timp ce ei i se tăie respiraţia, nedorindu-şi nimic mai mult decât atingerea lui.

Îl lăsă să o sărute adânc şi pe îndelete, savurându-l din plin: umerii lui laţi, mormăitul profund de dorinţă din gâtlejul lui şi mirosul de tabac care ameninţau să o mistuie.

El se retrase, destul cât să poată vorbi.

— Mmm. Va fi de ajuns.

Înainte ca ea să apuce să răspundă, el o sărută din nou, o mână lunecându-i în jos pe corset, mângâindu-i pielea sânilor care stăteau să explodeze deasupra rochiei ce devenise pe neaşteptate prea strâmtă. Strecură degetul mare sub material şi îi găsi sfârcul, care se întărise din cauza lui. Ea strigă, iar el o sărută pe bărbie, mergând către ureche şi repetând la nesfârşit acea atingere unică şi

înnebunitoare în vreme ce îi vorbea.

— Rochia asta este păcătoasă.

Ea deschise ochii, străduindu-se să îşi găsească cuvintele.

— Am ales-o pentru tine.

— Mmm, zise el. Ştiu.

O mângâie iar şi ochii ei începură din nou să se închidă la delicioasa atingere.

— Ah…

El se opri, iar ea îi deschise din nou.

— Priveşte-mă!

O altă mângâiere, asta un pic mai fermă.

— Vreau să te întind pe un pat, ca pe un festin şi să te admir. Doresc să memorez felul în care auriul acesta luceşte pe pielea ta.

Îşi dădu capul pe spate şi se lipi de perete, apoi inspiră adânc, expunându-şi în faţa lui, fără să gândească, gâtul şi pieptul, ca pe un sacrificiu.

El scoase un alt mormăit de plăcere şi îl primi, sărutându-i delicios gâtul şi sugându-i-l, apoi trecu la pielea înclinată a sânilor ei. Degetele ei lunecară în părul lui, călăuzindu-l din ce în ce mai jos, până când el ajunse la marginea corsetului ei şi amândoi gemură.

Grace blestemă în întuneric şi simţi arcuirea buzelor lui acolo, pe pielea ei.

— Asta mă face să doresc să smulg asta de pe tine, spuse el, trecându-şi limba de-a lungul marginii rochiei. Şi meriţi ceva mai bun de atât.

Degetele ei se strânseră în părul lui.

— Nu-mi pasă.

El îşi ridică capul, aşeză un deget pe pielea de la marginea materialului, urmărind conturul unuia dintre sâni, urcând apoi într-o parte, pe umărul ei.

— Mie, da, zise el. Ţi-am promis mosoare peste mosoare de fir aurit. Şi nu voi renunţa niciodată la promisiune. Niciodată.

Îl privi. Văzu adevărul din cuvintele lui. Şi, în momentul acela, în casa întunecată a scărilor din clubul ei,

în vreme ce perechea cea mai scandaloasă din Londra râdea, bea şi se desfăta în cel mai nesăbuit abandon la doar câţiva metri distanţă – în timp ce acest bărbat de care încercase o viaţă întreagă să se ascundă refuză să îi sfâşie corsetul –, Grace se îndrăgosti pentru a doua oară în viaţa ei.

Şi faptul că îşi dădu seama de asta o îngrozi atât de tare, încât făcu singurul lucru la care se putea gândi. Îl prinse de mâini şi îl duse în pat.

Coborâră scara secretă din spatele clădirii de pe Shelton Street numărul 72, urcară pe lângă camerele folosite de clientele clubului şi apoi trecură de podeau unde, cu un în urmă, îl îngrijise, redându-i sănătatea, doar pentru a-l duce în ring şi a-l goni pentru totdeauna din faţa ei.

Slavă Domnului, el se întorsese.

Dar, la ultimul etaj, ea împinse un zăvor micuţ şi deschise uşa, dezvăluindu-şi camerele. Mai mult de atât. Pentru că această anumită scară nu ducea, pur şi simplu, la biroul exterior al lui Grace, cu pupitrul său plin vârf cu acte şi registre. Nu ducea la sufrageria ei – unde nu şedea nimeni niciodată – sau la mica bibliotecă din spate, unde citea în cele mai multe seri. Nu, uşa asta ducea la refugiul ei interior. La patul ei.

O urmă în încăpere şi, de data asta, el fu cel care închise uşa şi clicul tăcut al uşii pe toc îi făcu inima să bubuie. Se întoarse din nou către el, aşteptându-se ca el să se repeadă din nou la ea, fierbinte şi sălbatic. Dorea asta, atât de neliniştită de faptul că îşi dăduse seama că se îndrăgostise – că era gata să facă orice pentru a se împiedica pe sine să se gândească la lucrul acesta.

Ewan păru să nu aibă o asemenea îngrijorare.

Veni la ea, dar cu siguranţa leneşă a unui animal de pradă, de parcă ştia că avea tot timpul din lume pentru ceea ce avea să urmeze şi că ea nu avea să îl părăsească.

Privindu-l, înalt şi chipeş, cu bărbia dreaptă şi perfectă sub masca lui neagră, cu ochii într-ai ei, ca şi cum nu era nimic altceva pe lume la care ar fi preferat să se uite, Grace

îşi dădu seama că nu avea să îl părăsească.

Nu era sigură că ar fi fost în stare.

Şi apoi, de nicăieri, nu era sigură că fusese vreodată.

Făcu un pas înapoi, neliniştită de gândurile sale, anticiparea alergând prin trupul ei, şi fu dintr-odată dezechilibrată. Animalul de pradă încet dispăru; o prinse şi o lipi de el într-o clipită, cu un braţ ca de oţel în jurul spinării ei.

— Te-am prins.

Ei i se tăie respiraţia, nu din pricina senzaţiei, ci a cuvintelor, incapabilă să se abţină a răspunde:

— Ştiu.

El îi cercetă ochii timp îndelungat.

— Ştii? şopti el, ridicând o mână în părul ei şi dându-i o şuviţă neastâmpărată pe după ureche. Ştii că voi avea întotdeauna grijă de tine? Dacă îmi vei permite?

Se încălzi la vorbele lui.

— Voi fi întotdeauna ceea ce îţi trebuie, zise el.

— Şi cum rămâne cu nevoile tale? întrebă ea.

— În clipa asta, am ceea ce îmi trebuie.

Ea luă o gură adâncă de aer, iar el adăugă:

— Dar te previn, nu cred că pot să accept jumătăţi de măsură.

„Dar dacă doresc să-ţi dăruiesc totul?”

Îşi reţinu întrebarea, ridicând în schimb mâinile către chipul lui şi scoţându-i masca, dezvăluindu-l în faţa ei.

— Fără măşti, şopti.

El zâmbi.

— Fără măşti.

Grace nu ştiu cum ar putea să poarte din nou o mască cu el.

— Întoarce-te!

Ea o făcu imediat, ascultându-i porunca.

Cu blândeţe, el îi strânse părul şi i-l aduse către faţă, peste umăr, oferindu-şi acces deplin la închizătoarele din spate ale rochiei sale.

Animalul de pradă reveni, desfăcându-i încet şi metodic linia lungă a nasturilor de pe şira spinării, fiecare

desfăcând materialul auriu. Ea şi-l ţinu peste sâni când el se aplecă şi îi sărută curba unui umăr, dând la o parte una dintre bretele.

Limba lui îi atinse pielea, şi ea se simţi ca arsă de foc.

Şi apoi el vorbi:

— În noaptea aceea… în grădinile mele.

— Te-ai prefăcut că nu mă recunoşti.

Ar trebui să fie furioasă pentru asta. Dar nu fu. Era o parte din ea care simţea recunoştinţă, pentru că el o eliberase de avalanşa de gânduri contradictorii pe care la avusese în noaptea aceea şi îi dăruise altceva: fantezia că erau simpli iubiţi.

Nu fusese niciodată ceva simplu în ceea ce îi privea.

Şi, în noaptea asta, deveniră şi mai complicaţi.

— Te-am recunoscut, spuse el. Bineînţeles că te-am recunoscut.

Un sărut pe ceafa ei delicat şi perfect trimiţând un fior de dorinţă prin trupul ei. O altă limbă de foc.

— Întotdeauna te voi recunoaşte, spuse el în şoaptă, fierbinte şi perfect pe pielea ei şi ea fu numaidecât recunoscătoare pentru faptul că nu era cu faţa către el şi disperată să îl vadă în timp ce el îi mărturisea ceea ce ar fi trebuit să fie un păcat şi fu în schimb ceva mult mai aproape de rai.

— Nu va exista niciodată o vreme în care să nu îţi ştiu forma, sunetul şi mirosul tău, ca o frişcă dulce şi aromată.

Ea înghiţi în sec când el continuă cu veneraţia lui, un sărut după altul, ca şi cum lui nu i-ar fi dat prin gând că ar putea să se mişte mai rapid.

Ca şi cum nu îi dăduse prin minte că ea ar putea să îşi piardă minţile dacă el nu se grăbea, la naiba!

— În noaptea aceea, spuse el omoplaţilor ei, în timp ce îi desfăcea legăturile corsetului, relaxând-o, eliberând-o. Ţi-am spus că, atunci când sunt cu tine, mă simt ca Apolo.

— Îmi amintesc, spuse ea, vorbele ieşind pe un suflu aproape inexistent când el îi desfăcu ultimele legături şi degetele lui găsiră calea pe dinăuntru, lunecând pe pielea ei, înroşită şi stânjenită de legăturile corsetului. I se tăie

respiraţia la plăcerea insuportabilă a atingerii.

— El…

O mână îi înconjură trupul şi veni dedesubtul sânului ei plin şi chinuit de dorinţă. El se opri, ca şi cum aştepta ca ea să termine.

— A dat colţul într-o pădure şi a văzut o femeie goală într-un ochi de apă.

Un râs amuzat răsună în spatele ei, sunetul amplificând şi mai mult plăcerea atingerii lui, în timp ce el îi ridică sânul în mână şi îi frecă sfârcul cu degetul mare într-un cerc leneş şi languros.

— Nu era goală într-un ochi de apă.

Ea clătină din cap.

— Nu mi-ai spus asta.

— Eram distras, dacă îmi amintesc.

— Şi este posibil să fii la fel de distras acum? întrebă ea.

Scoase o mică exclamaţie de îngrijorare la urechea ei.

— Îţi spun o poveste.

Cealaltă mână a lui veni să i se alăture celei dintâi – ridicându-i sânul opus. Mângâindu-i celălalt sfârc.

— Îmi pare rău, spuse ea, zvârcolindu-se lipită de trupul lui. Continuă!

El ciupi un sfârc, destul cât să o facă să simtă usturimea. Şi ea icni:

— Te rog.

— Mmm…

Din nou bâiguiala aceea.

Grace încercă să se concentreze asupra poveştii.

— Atunci ce făcea?

— Omora un leu.

O eliberă şi îi împinse rochia şi corsetul peste braţe şi peste şolduri, până când materialul auriu căzu la picioarele ei, alunecarea mătăsii pe pielea ei fiind ca o ispită periculoasă, făcând-o să îşi dorească să intre din nou în braţele lui şi să îl lase să îşi facă de cap cu ea în toate felurile care îi dădeau prin minte.

Înainte să apuce să dea urmare acelei dorinţe, el îi

cuprinse şoldurile în mâini şi o trase cu putere către el, lipindu-şi tăria magnifică de posteriorul ei. Ea se împinse spre înapoi, iar el îi ridică unul dintre braţe şi îl înfăşură în jurul gâtului său şi una dintre mâinile sale se întoarse către un sân, în vreme ce cealaltă alunecă peste curba pântecului ei.

— Atinge-mă, zise ea, încetişor. Te rog.

El gemu şi degetele îi alunecară în petecul acela de păr care acoperea partea ei cea mai secretă, un deget tachinând locul în care ea jinduia după el. Îşi întoarse chipul către el şi îi găsi ochii sclipitori.

— Ewan, spuse oftând.

— Cyrene.

— Poftim?

Degetul acela magnific se mişcă.

— Cyrene, ucigaşa de lei.

— Mmm.

Îşi înclină şoldurile, plăcându-i la nebunie atingerea de plăcere pe care el i-o oferea.

— Povesteşte-mi!

— A fost născută delicată şi frumoasă, unicul copil al unui mare luptător, zise el, în timp ce mâna aceea se mişca atât de uşor – prea uşor – pe trupul ei. Şi nimeni nu credea că era vrednică de bătălie.

— Ah. Considerată prea slabă, zise ea, cu degetele încâlcite în părul de pe ceafa lui.

— Exact aşa, spuse el. Ea dorea câmpul de luptă, dar primi un alt fel de câmp – părăsi căminul pentru a avea grijă de oi, întotdeauna, în timp ce tatăl ei pleca la război.

— O gustare bună pentru lei.

Îi muşcă uşor lobul urechii, trimiţând un fior de plăcere prin tot trupul ei.

— Exact. Şi, într-o bună zi, când ea avea grijă de turmă, a venit un leu, iar Cyrene, măreaţa luptătoare, l-a nimicit.

— Intră în scenă Apolo, spuse ea, lipsită de suflu, legănându-şi şoldurile pe trupul lui. Mai iute.

El se opri. Ea blestemă.

— Ai învăţat acel blestem aici.

Putu să audă zâmbetul păcătos din vocea lui – plăcerea de care el avea parte ghidând-o pe a ei. Se întoarse cu faţa către el, dorind să îl vadă. Petrecuse o viaţă întreagă imaginându-şi felul în care el zâmbea în clipa asta, în timp ce se juca cu plăcerea ei şi se prefăceau că lumea de dincolo nu exista.

Privirea lui trecu peste trupul ei când ea se întoarse, peste fiecare centimetru din ea, fiecare cută, fiecare curbă şi fiecare cicatrice lăsată în urma luptelor din tinereţea ei.

Îl privi cum le catalogă, urmărindu-i picioarele de sus până jos şi înapoi, zăbovind o perioadă lungă asupra peticului aceluia de cârlionţi care ascundea cea mai intimă parte din trupul ei.

Când îşi întoarse atenţia asupra chipului ei, spuse tainic şi delicios:

— Apolo fu pus la pământ.

Şi Grace, regină a Covent Gardenului, care putea opri încăierările cu un singur cuvânt, îşi dădu seama că nu se simţise niciodată în viaţa ei mai puternică decât se simţise în momentul acela, în vreme ce acest bărbat puternic, chipeş şi remarcabil era pierdut cu ea.

O trase către el, ridicând-o în braţe şi ducând-o către pat, unde o întinse şi o lăsă să îl tragă ca să i se alăture pe cuvertura rece de mătase. Lăsând-o să îl sărute îndelung şi îmbătător, cu o atingere lină a limbii şi o sugere uşoară a buzei, până când amândoi suferiră de dorinţă.

Aceasta.

Aceasta era plăcerea ei. Aceea de a fi dorită. De a fi necesară. Nu pentru banii, puterea sau poziţia pe care le deţinea, ci pentru ea însăşi.

Dar nu era totul. Nu era de ajuns.

Plăcerea se afla în reciprocitate. În a fi dorită şi a dori la rândul ei. În a da şi a primi. În a avea nevoie şi a furniza.

Era plăcerea pe care petrecuse o viaţă să o găsească.

Şi iat-o, la Ewan, prima ei iubire. Şi acum, bănui ea, ultima.

El se trase de lângă ea şi o sărută pe obraz. Apoi la

colţul ochiului. Apoi pe bărbie.

— Era cel mai frumos lucru pe care îl văzuse el vreodată, şopti el, iar ea fu, dintr-odată, disperată pentru restul poveştii.

Cu un zâmbet viclean, el spuse:

— Toată lumea iubeşte o fată care ştie să lupte.

Ochii aceia de chihlimbar îi urmări pe-ai ei, cercetând-o.

— Adevărul.

Şi acea unică silabă dulce ameninţă să o pună pe foc. Înainte ca ea să apuce să o analizeze, el continuă şi vârfurile degetelor lui îi mângâiară braţul, către şold, unde ea se cutremură anticipând mai mult.

— Apolo fusese zeu pentru foarte multă vreme, vezi tu, şi văzuse multe femei frumoase, dar niciodată una care să fie atât de neînfricată şi de dedicată căii sale. O luptătoare. Se îndrăgosti într-o clipită şi o ceru de soţie pe loc.

— Şi apoi ce a urmat? întrebă ea, cu respiraţia tăiată. A căzut în braţele lui şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi?

Un alt zâmbet din acela discret şi cu subînţeles.

— Nu eşti atentă. Ei nu îi păsa de faptul că el era zeu. Era una dintre cele mai înzestrate luptătoare pe care le văzuse vreodată lumea, îşi cunoştea puterea şi nu avea de gând să renunţe la ea. Nici chiar pentru un nemuritor.

— Isteaţă fată, spuse ea, cu mâinile pe trupul lui, dezbrăcându-l de haină şi desfăcând lavaliera de la gâtul lui în timp ce vorbea.

— Nu ţi-am spus că era vitează şi nemaipomenit de inteligentă?

Ea aruncă lavaliera cât colo şi îşi aşeză mâinile pe pânza fină a cămăşii lui, jos, mai jos, până când i-o scoase din pantaloni.

— Şi frumoasă ai spus.

El îi prinse bărbia între degete şi i-o ridică către el.

— Fără egal.

Un alt sărut fierbinte şi delicios.

— Dar ea nu îşi dorea o a doua viaţă precum cea pe care o trăise alături de tatăl ei. Nu dorea să şadă în eden, ca soţie a unui zeu. Dorea să conducă un regat – o regină războinică.

Acum Grace îl privea, agăţându-se de fiecare cuvânt, ştiind sfârşitul poveştii. Singurul fel în care putea să se încheie.

— L-a refuzat.

El aprobă din cap.

— Aşa că măreţul zeu – zeu al soarelui, al adevărului, al luminii şi al profeţiei – a făcut singurul lucru care îi mai rămăsese.

— A răpit-o, şopti el.

Şi vorbele, parte a unei poveşti absurde, o îngroziră. Ideea că avea să existe mereu cineva cu mai multă putere, care nu s-ar opri de la nimic pentru a stăpâni. De câte ori nu privise peste umăr, îngrozită de puterea aceea aflată în mâinile bărbaţilor?

În mâinile acestui bărbat?

— Nu.

Se uită în ochii ei, privind-o cu băgare de seamă.

— Nu, Grace. Nu a răpit-o. A rugat-o. Fiul lui Zeus, marea zeitate a războiului troian, se lăsă în genunchi şi îi ceru să i se alăture. Îi oferi bogăţie, bijuterii şi nemurire… numai să îl lase să o iubească.

Ea clătină din nou din cap.

— Ea a refuzat din nou.

— De ce?

Povestea se stingea şi acolo, la limita acelei unice întrebări, ea auzi realitatea.

— El nu dorea nimic mai mult decât să îi ofere lumea. Să o iubească, să o protejeze şi să îi ofere tot ceea ce ea dorea.

— Dar nu tot ce îi trebuia, răspunse ea. Nu avea cum să ştie ce îi trebuia ei – el fiind un zeu şi ea o biată muritoare.

El fiind duce şi ea, absolut nimic.

— Ea nu dorea lumea, zise ea încetişor. Nu de la el.

El dădu din cap, îndemnând-o să continue.

— El dorea să îi dăruiască viitorul, zise ea cu blândeţe, dar ea dorea să îl cucerească.

El rămase tăcut mult timp, până când ea se întrebă dacă avea să mai vorbească vreodată, în vreme ce el îi mângâia conturul bărbiei cu un deget şi apoi buzele uşor umflate.

— De ce ai nevoie?

Întrebarea îi aduse un asemenea confort! O asemenea bucurie! Şi speranţă mai mare decât avusese parte vreodată.

— Am nevoie de tine… spuse ea.

El aşteptă. Cu cea mai mare răbdare.

Şi, în cele din urmă, ea continuă:

— Am nevoie de tine.

Ochii lui se întunecară la auzul acestor cuvinte.

— Acum, şopti ea. În noaptea asta.

Nu rosti restul – partea care ar fi schimbat totul.

Nu spuse *pentru totdeauna.*

Poate că el auzise oricum, pentru că o sărută profund şi pe îndelete, rostogolind-o pe spate şi venind deasupra ei ca să sărute bărbia, gâtul, umărul şi sânul, apropiindu-se încetişor, din ce în ce mai aproape, de vârful întărit. Buzele lui se înmuiară peste trupul ei, iar ea oftă la felul în care el o venera şi îşi strecură degetele în părul lui, în vreme ce spatele i se arcui către el, lipindu-se mai tare de el.

Suferind de dorinţă pentru el.

Nu doar de atingerea lui, ci de tot, de intimitatea mângâierii, de atenţie şi de plăcere.

Atât de multă plăcere.

El îi urmă atingerea, strângându-şi buzele cu putere în jurul ei şi supse cu blândeţe, până când ea îi strânse părul în pumni şi îi şopti numele, ţinându-l la pieptul ei, plin de ardoare şi dorinţă şi destrămându-se sub sugerile lui îndelungi şi ritmice.

Mâna îi aluneca pe şoldul ei, pe pielea coapsei ei, tachinându-i picioarele să se depărteze până când fu deschisă pentru el, ridicându-şi şoldurile ca să îi întâmpine

atingerea şi legănându-se lipită de el. Simţi chinul nevoii, nu doar pentru mângâierea pe care el o promisese, ci de asemenea pentru celelalte, pentru ochii lui pe trupul ei. Pentru buzele lui pe ea. Pentru vorbele lui împrejurul ei. Pentru el.

Şi apoi el îi depărtă faldurile şi o mângâie, găsind-o umedă şi dornică şi făcând-o şi mai umedă cu geamătul lui de mulţumire. Îşi ridică capul de pe sânul ei şi o privi în ochi.

— Îţi place asta.

Ea aprobă dând din cap şi îşi mişcă şoldurile sub mângâierile lui.

— Îmi placi tu.

El încremeni la vorbele acestea şi, pentru un moment nebun, trecător, ea se întrebă dacă nu cumva spusese prea mult. Dar, dacă asta era prea mult, ce s-ar întâmpla dacă i-ar fi spus şi restul?

El o mângâie din nou şi ochii ei începură să se închidă. El se opri.

— Nu, iubire, spuse, cuvântul încălzind-o la fel de tare ca şi atingerea lui. Doresc să priveşti.

Degetele lui se mişcară în cercuri leneşe, chiar acolo, în esenţa ei.

Ea îşi depărtă larg picioarele.

— Atunci continuă!

Amândoi priviră în partea de jos a corpului ei, la mâna lui, care o mângâia, iar ea îşi strecură mâna peste a lui şi degetele li se încâlciră, iar respiraţiile le deveniră mai dificile. Niciunul dintre ei nu îşi mută privirea când el spuse:

— Primeşte-o.

El se aplecă din nou şi îi supse iar sfârcul îndelung, minunat, făcând-o să gâfâie, cu atingerea sa stabilă şi puternică, apoi mărind ritmul, şi ea se arcui ridicându-se către el.

— Ewan, spuse ea în şoaptă. Te rog.

Şi apoi îşi făcu apariţia, ajungând pe culmi, şi ea se legăna lipită de el, în vreme ce el o ghidă prin plăcere, ridicându-şi capul ca să o privească cum îşi primea ceea ce

era al ei.

— Aşa, mormăi el. Ia tot ce îţi trebuie!

Ea făcu asta, privirea lui vigilentă fiind ca un cadou, o promisiune că avea să fie acolo întotdeauna pentru a-i dărui plăcere. Pentru a i-o procura. Pentru a se delecta cu ea. Pentru a o ghida, în vreme ce asta amenințe să o destrame.

Când fu satisfăcută, el îşi ridică capul şi o cuprinse strâns cu mâna, asigurându-se că ea îşi primea fiecare ultim moment de plăcere.

În cele din urmă ea îl privi şi îşi ridică mâna către chipul lui.

— Asta trebuia să fie a ta, şopti ea. Eu trebuia ţi-o ofer.

— Şi crezi că nu ai făcut-o? zise el aproape de buzele ei, furându-i sărutări printre vorbele şoptite. Nu simt decât genul de plăcere care fură minţile cuiva.

Nu ar fi trebuit să îi placă asta, dar îi plăcu.

— Aşa de bine?

— Incredibil de bine, zise el. Doamne, Grace! Plăcerea alături de tine... face să pălească orice alt lucru plăcut de care am avut parte.

— Ai avut parte de multă plăcere?

Nu ştiu de ce întrebase. Nu ar fi trebuit să conteze ce se petrecuse în cei douăzeci de ani care trecuseră. Nu conta dacă el avusese iubite. Nu conta cine fuseseră acestea.

Nu ar fi trebuit să întrebe.

El nu păru deranjat.

— Nu.

Răspunsul lui o duru. Adevărul din el. Fusese singur tot atâta vreme cât fusese şi ea. Tânjind după ceva, exact cum o făcuse şi ea.

Ducând dorul ei.

— Mi-a fost prea tare dor de tine, şopti el, cuvintele şoptite atât de încet încât, dacă trupurile lor nu ar fi fost încolăcite, ea nu le-ar fi auzit. Dar le auzi, precum şi adevărul din vocea lui.

— În fiecare zi, în fiecare oră. Mi-a fost dor de tine.

O mică ezitare, şi apoi:

— Să spun că mi-a fost dor de tine… nu este de ajuns. Cuvintele… implică o întâmplare obişnuită. Sugerează că, dacă aş fi fost acasă în ziua în care ai venit în vizită… dacă ai fi fost pe St. James ultima oară când am cumpărat lavaliere… atunci aş fi avut o şansă de a nu-mi fi dor de tine. Dar cum numim deşertăciunea chinuitoare pe care o simt în ceea ce te priveşte? Tot timpul? În fiecare zi?

Lacrimile usturară la auzul cuvintelor, la felul în care el dădu glas deşertăciunii care trăia şi înăuntrul ei. O tristeţe dureroasă, ca şi cum o parte din ea dispăruse.

O sărută din nou, imperios şi plin de acea durere.

— Cum numim singurătatea aceea în care pare că jumătate din mine a dispărut, fără să se mai întoarcă vreodată? întrebă el. Cum numim asta?

Dragoste.

— Ewan, şopti ea.

Neştiind ce să spună. Neştiind ce să gândească. Ştiind doar că dorea să îi ofere ceva care să îi aline suferinţa.

Să şi-o aline şi pe a ei.

Şi apoi el îngheţă, respiraţia oprindu-i-se în gâtlej. Ochii ei zburară către ai lui, dar el nu privea chipul ei.

Capitolul 22

Ea avea un tatuaj pe umărul stâng.

El nu îl observase mai înainte – fusese întotdeauna acoperit de bretele, corsete şi mâneci şi, când o lăsase goală mai devreme, de abundenţa buclelor ei roşcate. Şi apoi, fusese atât de fermecat de ochii ei şi de chipul ei, precum şi de felul în care ea se abandona dorinţei, încât nu băgase de seamă.

Dar acum o făcu: pe umărul ei stâng, la zece centimetri în jos şi la 15 de partea exterioară a braţului ei – un tatuaj, în negru. Unul pe care îl recunoscu, pentru că era

în contrast cu semnul pe care el îl purta în acelaşi loc pe trupul său. Al lui: o cicatrice albă – una de care ea avusese grijă cu doar câteva nopţi în urmă – veche de douăzeci de ani şi încă ridicată şi încreţită, pedeapsa care îi fusese dată pentru faptul că o iubea.

Pedeapsa pe care ar fi îndurat-o iar şi iar, dacă asta însemna să o protejeze pe ea. Şi o protejase.

Ea evadase şi îşi construise un regat şi un palat alături de fraţii lui, pe care acum îi revendica ca fiind a ei. Iar el îşi imaginase că ea făcuse tot ce îi stătuse în putinţă pentru a-l uita, din momentul în care fugise, crezându-l monstrul care voise să pară.

Dar ea nu îl uitase.

Îl purtase cu ea.

Pentru că acolo, pe umărul ei, la zece centimetri în jos şi 15 spre interior, se afla însemnul lui, litera M pe care tatăl lui o brăzdase în propria lui carne, întoarsă la un unghi de 90 de grade.

Nu mai era acum un M de la Marwick.

Acum era un E.

De la Ewan.

Respiraţia i se opri în piept, inima îi bubui şi el păru să nu îşi poată găsi cuvintele pentru a vorbi – greutatea semnului acela dovedind pe neaşteptate că tot ceea ce făcuse el, tot ceea ce fusese el, tot ceea ce sacrificase el meritase, deoarece ea nu îl uitase. Îl purtase cu ea.

Întinse mâna către semnul acela, iar ea întoarse capul ca să se uite cum el îl mângâie cu un deget, neted pe pielea ei fină şi perfectă. Îl acoperi cu palma lui.

— A durut?

Cuvintele îi ieşiră neregulat, ca şi gândurile lui.

— Da.

Se uită la ea.

— Nu te referi la tatuaj.

Ea clătină din cap.

— Nu.

— Fără măşti, şopti el.

— A durut, zise ea. Totul a durut. Zile şi săptămâni la

rând.

El îşi închise ochii, iar pieptul i se strânse la auzul vorbelor ei, în timp ce ea continuă:

— Mi-ai lipsit ca aerul. Mă trezeam în întuneric, în umezeală şi răcoare, în ploaie şi în frig. Şi îţi simţeam lipsa. Şi mă căţăram pe clădirile acelea afurisite din Mayfair şi număram nenorocitele alea de coşuri de fum şi îmi imaginam că într-o bună zi aveai să îl părăseşti. Şi că vei părăsi locul acela. Şi că vei renunţa la titlul tău şi te vei întoarce la noi.

Ochii ei erau plini de lacrimi care luceau în lumina lumânării.

— Nu. Nu la noi. „La mine”. Îmi imaginam că te vei întoarce la mine.

O lacrimă se răsfrânse, căzând pe mâna pe care el o ţinea peste tatuajul ei. Arzându-l.

— Şi nu ai făcut-o.

„Am vrut să o fac”.

În fiecare noapte afurisită. Zăcuse întins în patul lui din casa aceea uitată de Dumnezeu, din mijlocul pustiului şi punea la cale drumul exact pe care avea să îl urmeze ca să ajungă la ei.

— Speram că tatuajul va alina durerea. Ca şi cum ar scoate otrava.

Doamne, ura să fie otravă pentru ea.

— Şi a alinat-o?

Atunci ea îl privi în ochi, stăruind vreme îndelungată, pentru ca el să poată vedea adevărul când ea spuse încetişor:

— Nu.

Vorba fu ca o armă. Un ac tatuându-i inima.

— Grace.

— Dumnezeule, am urât numele acela, zise ea, cuvintele ieşind acum cu mai multă libertate. Uram felul în care te invoca de fiecare dată când era folosit de către Diavol sau Whit.

— Am avut parte de acelaşi blestem – de a fi bântuit de ţine de fiecare dată când un servitor care făcea o

plecăciune, un filfizon afectat sau o mamă care căuta o partidă pentru fiica ei mi se adresau cu Excelenţă[9], sufeream plin de furie. Era o amintire constantă a faptului că Grace a mea nu era de găsit nicăieri.

Ea se uită la el.

— Şi asta eram? Grace a ta?

— Este tot ce mi-am dorit vreodată.

— În noaptea asta? întrebă ea.

— Întotdeauna, răspunse el. Pentru veşnicie.

Îşi ridică palma din locul în care pielea era însemnată şi se aplecă să o sărute uşor pe semnul de-acolo, înainte de a o privi din nou în ochi. Ridicând mâna, o acoperi pe a ei pe propriul lui umăr şi spuse:

— Mi-ai spus că însemnul lui m-a făcut al lui pe vecie.

Ea se înmuie la auzul acestor cuvinte, ca şi cum îşi dorea să le retragă.

— Nu.

Ea zâmbi, iar el aproape că încetă să respire din pricina frumuseţii ei.

— Credeam că îţi doreşti să fii tot ce îmi trebuie.

— Şi asta, zise el, sărutând-o. Şi asta.

— În cazul acesta, zise ea, privirea devenindu-i enigmatică şi languroasă, în timp ce îşi ridică coapsele şi se lipi de el, împingând lungimea lui tare cu moliciunea ei o dată, de două ori, până când amândoi gemură.

— Fă-mă a ta!

A mea.

El îşi pierdu controlul la aceste două cuvinte şi amândoi începură să se mişte, mâinile şi gurile lor explorând: mâinile lui pe pielea ei, degetele ei cutreierând prin părul lui în timp ce el îşi croi drum în jos pe trupul ei, începând cu buzele, continuând cu gâtul ei, venerând iar tatuajul de pe umărul ei şi apoi aplecându-se asupra sânilor ei, dăruind fiecărui frumos vârf maroniu o sugere persistentă, până când ea se arcui către el.

Îşi continuă explorarea, sărutându-i gâfâind trunchiul şi savurându-i puterea, unduirile muşchilor ei – şlefuiţi de-a

9 În limba engleză: *Your Grace,* având şi sensul de „Grace a ta”.

lungul anilor de lupte şi escaladarea acoperişurilor londoneze. Se opri asupra abdomenului ei moale şi ea izbucni în râs când el îşi trecu obrazul, aspru din cauza bărbii de seară, peste pielea de-acolo.

Ewan îşi ridică capul la auzul sunetului minunat, în acelaşi timp familiar şi străin.

— Regina din Covent Garden se gâdilă, o necăji el.

Ea zâmbi către tavan.

— Nu spune nimănui.

— Niciodată, jură el, repetând mişcarea şi savurându-i râsul – şi felul în care acesta îi fura iute suflul – şi ea îşi aşeză mâinile pe capul lui şi îl ridică ca să o privească, admirând suprafaţa frumoasă a trupului ei. Este secretul meu.

Ea zâmbi.

— Să îl păstrezi bine.

Aşa avea să facă… şi, în momentul acela trecător, magnific, îşi dădu seama că avea să îşi petreacă tot restul vieţii păstrându-i secretele.

Exact aşa cum ea petrecuse atât de mult din viaţa ei păstrându-le pe ale lui.

Îi sărută din nou pielea sensibilă şi se mişcă iar, cu o alunecare uşoară, până când picioarele ei se depărtară şi el se trezi între ele.

— Spune-mi un alt secret.

Ea îşi ţinu respiraţia la auzul cuvintelor rostite în miezul fiinţei ei. La asta, mulţumirea vui prin trupul lui Ewan, iar el se aplecă înainte, despărţind-o blând cu degetele mari, ca să o privească.

— Doamne, şopti el, senzaţia cuvintelor pe carnea ei fierbinte şi umedă fiind în mod limpede destul să o facă să înnebunească. Nu am văzut niciodată ceva atât de frumos ca asta.

— Ewan, spuse ea cu respiraţia tăiată. Te rog.

El suflă prelung, aerul rece ajungând direct în esenţa ei, iar ea îşi strigă plăcerea frustrată dată de această senzaţie.

— Spune-mi un alt secret, zise el.

— Te doresc, şopti ea şi cuvintele sunară atât de uluitor şi de rezervat, încât păru că îi oferise un cadou.

— Bună fată, zise el, sărutându-i coapsa, sus, în locul în care era toată numai senzaţii.

Ea îşi ridică şoldurile, legănându-se în aer, căutând un punct de sprijin, iar el avu impresia că putea să moară din pricina priveliştii uimitoare a ei, roz, umedă şi fierbinte ca o flacără. El se mişcă, aşezând un deget în locul în care se întâlneau labiile, iar ea oftă, sunetul fiind atât de remarcabil, încât el avu nevoie de toată energia lui pentru a nu ejacula atunci şi acolo.

— Da, acolo, spuse ea, frustrată. Fă-o!

Era atât de pregătită pentru el! Alunecoasă, umedă şi perfectă.

Mută degetul acela singur coborând către centrul ei, plăcându-i la nebunie felul în care respiraţia ei se opri şi micul strigăt pe care şi-l înghiţi când el desenă un cerc în jurul mugurelui încordat din vârful labiilor ei. Îl frecă cu blândeţe, urcând pe o parte şi coborând pe cealaltă, iar ea, în cele din urmă, dădu drumul strigătului.

— Îţi place asta, zise el, încetişor, mai degrabă pentru sine decât ei.

Ea înjură din nou, limbajul ei vulgar fiind o dovadă puternică şi perfectă a faptului că ea ajunsese la punctul în care se destrăma. El stărui acolo, în locul acela, mângâind şi frământând, explorând-o până când ea începu să facă toată treaba, folosindu-se de atingerea lui pentru a-şi obţine plăcerea.

— Asta este, iubire, şopti el, sărutându-i delicat pielea coapsei. Arată-mi ce îţi place. Arată-mi ce te va face să ţipi.

Vorbele o aprinseră, iar el lunecă un alt deget în centrul ei fierbinte şi umed, până la prima încheietură a degetului, destul de adânc încât să o simtă pulsând în jurul lui. Ea îşi depărtă mai tare picioarele şi se împinse în sus.

— Mai mult, spuse ea, cu respiraţia tăiată. Te rog.

— Simţi suferinţă aici, nu-i aşa? o întrebă. Biata mea iubire! Te doare?

— Dumnezeule, da. Voiesc…

— Spune-mi ce, zise el. Spune-mi ce doreşti!

„Îţi voi da totul”.

— Doresc…

„Gura mea”, îşi dori el să o audă.

Avea să moară dacă nu îşi aşeza în curând gura pe trupul ei.

Ea nu spuse asta. Făcu ceva şi mai bun, încolăcindu-şi degetele în părul lui, strângându-l tare în pumn şi aşezându-l exact în locul în care îl dorea.

— Asta, spuse ea gâfâind, când el îşi aşeză buzele pe trupul ei, ţinând-o desfăcută larg şi lingând-o cu mişcări lungi şi dese. O, da, oftă ea. Asta.

Avea gust de dulce şi de păcat şi se înfruptă din ea, delectându-se cu gustul ei şi cu felul în care ea se legănă lipită de el, căutându-şi plăcerea, neruşinată de asta, cu mâinile în părul lui, ţinându-l strâns lipit de ea în timp ce se mişca. Şi, în tot acest timp, ea vorbi despre dragostea lui obscenă, spunându-i toate felurile în care el se descurca de minune.

— Da, gâfâi ea. Exact acolo.

Îi dădu instrucţiuni şi el le primi, dornic să le urmeze, dornic să afle toate felurile în care o putea face să înnebunească.

Cercurile lente deveniră gradual mai rapide, limba lui lucrând în acelaşi timp cu ritmul şoldurilor ei şi apoi ea îi strigă numele, iar el putu să audă că ea era aproape acolo. Îşi continuă traseul, desfătându-se cu gustul ei în vreme ce ea le dădu plăcere amândurora, dincolo de orice simţise el vreodată.

Şi apoi, tocmai când ea ajunse la momentul de frenezie, ea îl privi de sus ca o zeiţă a sexului şi spuse:

— Să îţi mai spun un secret?

Ochii li se întâlniră pe deasupra trupului ei, iar el dădu afirmativ din cap, nedorind să îi părăsească trupul nici măcar pentru o clipă.

— Doresc să te atingi în timp ce eu am orgasm.

Un adevărat fior explodă în trupul lui, ceva ce semăna a recunoştinţă şi dorinţă în acelaşi timp.

Şi nevoie. Şi asta.

Îşi înconjură mâna în jurul lui, mai tare ca niciodată. Mai fierbinte ca niciodată. Nu fusese niciodată atât de al naibii de disperat. Şi se mângâie în acelaşi timp cu mişcările ei, plăcerea gustului ei pe buzele lui, priveliştea ei, în timp ce se mişca lipită de el şi propria lui mână făcură experienţa teribil de plăcută.

Degetele ei se strânseră în părul lui.

Coapsele îi tremurară.

Şi, cu cea mai murdară dintre înjurăturile pe care le auzise el vreodată, ea îşi atinse climaxul, strigând numele lui în încăperea întunecată, în vreme ce el o chinuia cu mâinile, gura şi limba până când ea nu mai ştiu nimic în afară de plăcere.

În timpul în care ea îşi revenea din plăcere, limba lui deveni mai blândă şi degetele i se opriră cât ea pulsă lipită de el, şi ea îl trase în sus, spre ea, numele lui rostit răguşit pe buzele ei, dornice de mai mult.

Dornice pentru tot.

El îşi ridică capul după ce ultimul val de plăcere o cutremură şi se mută să stea întins alături de ea, nedorindu-şi altceva decât să o ţină în braţe şi să o sărute pe tâmplă, îndemnând-o să doarmă.

Dar Grace avea alte planuri, inversând imediat poziţiile şi căţărându-se deasupra lui, împingându-l pe pat.

— Tu nu ai terminat, şopti ea, dăruindu-i un sărut lung şi prelungit care îi puse în pericol sănătatea mintală din pricina felului în care ea îi linse buzele, în vreme ce gustul ei se afla încă acolo.

El clătină din cap.

— Nu am voit, spuse. A fost pentru tine.

— Mmm, zise ea, adânc şi păcătos, aplecându-se să îl sărute din nou.

— Ţi-ar plăcea să îţi spun ce mai doresc?

Dacă nu ar fi fost deja tare ca fierul, întrebarea leneşă şi mulţumită ca şi greutatea ei moale peste el l-ar fi stârnit oricum.

— Foarte mult.

Îşi frecă coapsele de el o dată, de două ori, până când el gemu, apoi se aşeză din nou pe coapsele lui şi îl luă în mână. La atingerea lui, el inspiră adânc, mângâierea degetelor ei fiind sigură şi puternică.

— Asta doresc. Te doresc pe tine.

— Tot ce doreşti, zise el, fiecare muşchi al lui încordându-se pentru a-l împiedica să o tragă către el, să o rostogolească pe pat şi să preia controlul.

Ea păru să ştie, căci îşi schimbă atingerea şi îl mângâie pe braţe şi pe piept, încheind, încă o dată, pe lungimea lui tare şi încordată. Se mişcă, frecându-se din nou de el, amândoi respirând sacadat când el ciocăni la intrarea centrului plăcerii ei.

— Îmi place asta, zise ea.

— Mmm, răspunse el. Eu te plac pe tine.

Ea ridică privirea către el, cu ochii lucind de plăcere.

— Chiar aşa?

Cum de putea măcar să se îndoiască de asta? Ridică o mână la chipul ei, prinzându-i obrazul şi privind-o stăruitor în ochi.

— Atât de mult! spuse.

Inspiră adânc, memorând momentul acesta.

— Te-am căutat atâta vreme, crezând că va fi la fel atunci când te voi găsi. Gândind că vei fi fata pe care o iubeam.

Auzindu-i cuvintele, i se puse un nod în gât.

— Şi, în schimb, te-am găsit pe tine, frumoasă, da, şi îndrăzneaţă. Dar puternică şi influentă – al dracului de splendidă. Eşti splendidă, Grace.

Cuvintele o atinseră şi trase adânc aer în piept, ridicând bărbia suficient cât el să îi vadă răspunsul. Mândrie. Satisfacţie.

— Te văd, spuse el.

— Am visat la asta, răspunse ea, încetişor, mărturisirea ei arzându-l. La întoarcerea ta. Şi că mă găseşti. Şi că mă doreşti.

El clătină din cap.

— Nu poţi să crezi că nu te-aş dori vreodată.

— Nu mai sunt fata pe care o iubeai.

„Nu poţi să o iei niciodată înapoi”.

Cuvintele pe care ea i le aruncase în noaptea aceea, din urmă cu un an. Cuvintele care îl frânseseră. Cuvintele care îl remontaseră.

— Nu, spuse el. Nu eşti. Eşti mai mult. Eşti femeia pe care o iubesc.

Ea inspiră cuvintele şi mâinile i se ridicară pe pieptul lui, în vreme ce ochii i se umplură de lacrimi nevărsate. El întinse mâna şi o trase în jos, către el, pentru a o săruta din nou.

Când se retrase, îi şopti:

— Nu este nevoie să spui nimic. Dar nu mai puteam rămâne tăcut. Te iubesc. Nu fata care erai. Nici femeia pe care credeam că o voi găsi. Ci pe tine. Cea de acum. De aici.

Înclină capul către ferestrele care dădeau spre Covent Garden.

— Acolo, afară, pe acoperişuri şi dedesubt, în Mahala.

Îşi ridică mâinile pe chipul lui şi îl sărută din nou, lung şi ameţitor, până când amândoi gâfâiră de plăcere.

Se retrase din nou de lângă ea.

— Îţi aminteşti ce ţi-am spus în noaptea aceea, în grădinile mele? Îţi aminteşti cum te-am numit?

Un zâmbet delicat, secret jucă pe buzele ei.

— M-ai numit regină.

El dădu aprobator din cap.

— Iar pe mine, tronul tău.

În ochii ei se aprinse focul.

— Îmi place asta.

El gemu în adâncul pieptului.

— Şi mie, iubire.

Ajunseră din nou la orgasm împreună, mâna lui aflându-se între trupurile lor, depărtându-i labiile în vreme ce ea se ridică, vârful lui aşezat la deschiderea ei, fierbinte, umedă şi perfectă. Nu. Fără moştenitori.

— Aşteaptă…

Ea rămase neclintită, înţelegând. Clătină din cap.

— Nu este nevoie să aşteptăm. Nu există posibilitatea unei sarcini.

Şi atunci înţelese şi el, la rândul său. Existau modalităţi de a împiedica inevitabilul şi Grace era o femeie matură care ştia bine cum să le folosească.

Se coborî o jumătate de centimetru. Un centimetru. Destul cât el să îşi piardă minţile când ea îi oftă în ureche.

— Se simte…

— Ca în rai, mormăi el.

Ea îi zâmbi.

— Crezi că putem să facem să fie şi mai bine?

El pufni în râs.

— Pot să mă gândesc la câteva lucruri pe care le putem încerca.

— Este acesta unul dintre ele? întrebă ea, cu viclenie, şi se lăsă pe penisul lui încordat, fierbinte şi superb, alene şi perfect, şi senzaţia ameninţă să îl distrugă.

— Este cel mai bun, mormăi el, impunându-şi să rămână nemişcat în vreme ce ea se ridică un strop şi reveni la locul ei, mai jos, cuprinzând mai mult din el.

— Dumnezeule, este atât de…

El aşteptă, privind-o, ştiind că ar fi putut să fie neplăcut. Nedorind să o facă să sufere şi dorind cu disperare să o reguleze.

— Plin, şopti ea şi cuvântul, numai păcat şi sex, iar asta îl făcu şi mai tare.

Ea simţi asta şi ochii îi zburară către ai lui.

— Îţi place asta.

— Ah, zise el, incapabil să găsească cuvintele potrivite preţ de o clipă. Da. Îmi place.

Îl sărută din nou, legănându-se pe el, până când îşi găsi locul, şi el o întâmpină cu propriul lui oftat de plăcere. Şi apoi ea spuse:

— Îţi place când îţi spun cum mă umpli.

El nu se putu abţine să nu se împingă înăuntrul ei, doar puţin, destul cât să îl facă să înnebunească din pricina şicanării.

— Da.

— Să îţi mai spun şi altele? Să îţi spun cât de tare eşti? Cum mă lărgeşti dincolo de orice imaginaţie, până când nu mai pot să-mi amintesc cum este să nu te am înăuntrul meu? Să îţi spun cum se simte, ştiind că tu eşti acolo, Ewan?

Era crimă. Îl distrugea.

Şi apoi ea se aplecă la urechea lui şi spuse:

— Tu, în sfârşit, acolo unde îţi este locul.

Îşi pierdu controlul într-o clipă. Braţele lui o cuprinseră şi o răsturnă pe spate pe pat, sunetul râsului ei încântat fiind singurul lucru care penetră ceaţa dorinţei sale. Îi privi ochii strălucitori.

— Crezi că este amuzant?

— Cred că este perfect, spuse ea.

Îi sărută cuvintele de pe buze.

— Pun pariu că pot să fac să fie şi mai şi.

Ea îşi ridică şoldurile, tachinându-l.

— Dovedeşte-o!

Iar el o făcu, mişcându-se în sfârşit: începând cu împingeri lente şi puţin adânci, până când ea se arcui ridicându-se către el, iar el îi supse sfârcurile; degetele ei se aflară în părul lui, şi ea ceru mai mult. Fu bucuros să îi ofere mai mult, să se mişte mai profund, mai rapid şi cu mai multă putere, până când ea îi oftă numele şi i se potrivi, împingere cu împingere, adânc, fără oprelişti şi apoi mai rapid, până când scrâşni din dinţi ca să se împiedice să mărească viteza.

Nu fără ea. Niciodată fără ea, niciodată.

Nu acum, când ştia cum era cu ea.

Era o sirenă care se zvârcolea sub el, cu buclele ei sălbatice întinse pe pat ca un foc de mătase, şi el fu mistuit de dragostea faţă de ea, această femeie care avea mai multă putere, influenţă şi frumuseţe strălucitoare decât orice persoană pe care o cunoscuse vreodată.

Şi acum, era a lui.

În timp ce el împingea, ea alunecă o mână între ei, iar el îi făcu loc pentru ca ea să îşi găsească din nou plăcerea, degetele ei frecând inima nevoii sale în timp ce el se înfigea

în ea.

Se aplecă să o sărute din nou.

— Te simţi bine, iubire? Mâinile tale şi penisul meu, laolaltă?

— Mmm, zise ea, prea distrasă de căutarea extazului său.

Şi apoi ochii ei se deschiseră larg, iar el ştiu că ea ajunsese.

— Ewan, gâfâi ea.

— Cu mine, porunci el. Uită-te la mine în timp ce termini. Vreau să privesc.

Ea se supuse şi îşi aţinti enormii ochi căprui într-ai lui, în timp ce se cufundă în plăcere. Faptul că o privi se dovedi a fi pierzania lui. O urmă dincolo de prăpastie, strigându-i numele în încăpere chiar şi când făcu tot ce îi stătea în putinţă pentru a-i prelungi orgasmul, refuzând să se oprească, refuzând să încetinească, până când ea ajunse la epuizare.

Şi abia atunci, când ea căzu înapoi pe perne, lipsită de vlagă, el se opri, întorcându-se în timp ce reveni alături de ea, trăgând-o cu el până când fu lungită peste trupul lui, pielea ei fină, roz de plăcere şi părul ei mătăsos îi învăluiră pe amândoi ca o manta, respirând amândoi în acelaşi staccato nemilos.

Zăcură acolo, în tăcere, multe minute, în vreme ce bătăile inimilor lor încetiniră, trupul ei relaxat şi languros peste al lui, în vreme ce el desena leneş modele pe pielea ei incredibil de fină, minunându-se de felul în care seara se dăduse peste cap şi îi făcuse să aterizeze aici, împreună, într-o linişte satisfăcută.

Mai simţise el vreodată aşa ceva? Un sentiment pur de satisfacţie? Ca şi cum nimic din ceea ce se întâmplase mai înainte sau avea să vină în viitor nu conta, pentru că, în acest moment unic, exista perfecţiune.

Ar fi trebuit să ştie că aşa avea să fie.

Grace, la care se gândise întotdeauna ca la o piesă care lipsea, era acum cu mult mai mult.

O mângâie cu o mână pe pielea goală a spatelui şi ea

trase adânc aer în piept, ridicarea şi coborârea sânilor ei pe pieptul lui trimiţând un zumzet de conştientizare prin trupul lui.

— Te iubesc, îi şopti, dorind să o spună iar, acum, în acest moment perfect.

Ea ridică capul la auzul vorbelor lui şi îi cercetă privirea, găsind ceea ce căuta acolo, pentru că depuse un sărut pe pieptul lui, apoi se vârî din nou înapoi în braţele lui, de parcă nu ar fi dorit niciodată să plece.

El o strânse în braţe, încurajând-o să rămână.

Apoi ea întrebă ceea ce el ştiuse că ea avea să întrebe din momentul în care se trezise în întuneric, în exact aceeaşi clădire, cu un an mai înainte.

Atunci nu fusese pregătit să răspundă.

Acum, era gata.

Fără măşti.

— Ce s-a petrecut în noaptea aceea?

Capitolul 23

Nu răspunse imediat.

De fapt, pentru o clipă, ea crezu că poate el nu avea să răspundă deloc. Sau poate că nu o auzise, întrucât nimic nu se schimbase după ce ea îi adresase întrebarea – el nu îşi slăbi strânsoarea, respiraţia nu i se acceleră şi nici ritmul inimii lui lent şi liniştit nu crescu sub urechea ei.

În cele din urmă, el răspunse şi vorbele răsunară între ei ca un vuiet grav.

— M-am întrebat eu însumi lucrul acesta de o mie de ori.

Ea nu ridică capul, ştiind că orice urma să se întâmple între ei avea să schimbe totul. Temându-se că adevărul avea să înrăutăţească lucrurile.

— Şi?

Grace ascultă respiraţia lui înceată şi egală o lungă perioadă, silindu-se să aibă răbdare, ca şi cum întreaga lui

lume nu era în haos la ideea că putea să fie îndrăgostită de acest bărbat care fusese inamicul ei pentru atâta amar de vreme.

De-a lungul anilor, îşi imaginase o duzină de răspunsuri la această întrebare. Ba mai multe. La început, după ce fugiseră, ea, Diavolul şi Whit petrecuseră ore întregi încercând să înţeleagă trădarea lui. Ce se petrecuse? Ce îl făcuse să se întoarcă împotriva lor, atât de aproape de momentul în care plănuiau să plece?

Diavolul mânios şi amărât crezuse întotdeauna că Ewan hotărâse, pur şi simplu, că banii şi puterea erau prea bune pentru a le da cu piciorul. El fusese alegerea bătrânului duce de a deveni moştenitor încă de la început, nu? De ce să se amestece unul ca el cu ei, cu burţile şi buzunarele goale, pe străzile întunecate, umede şi reci, din Mahala?

Cel mai probabil aveau să moară înainte să ajungă la maturitate.

Whit fusese mai înţelegător. Încă şi-l amintea cum tresărea în vreme ce ea îşi înfăşură juponul în jurul coastelor lui rupte, chiar şi atunci el argumentând că Ewan fusese întotdeauna cel cu şansele cele mai mari. „Acesta este un motiv”, spusese Whit. „Nu ne-a trădat”.

Spusese asta săptămâni la rând. Ba şi mai mult, pe măsură ce dispărură în Mahala, ascunzându-se de bătrânul duce, de care se temeau că va veni după ei – singurii oameni din lume care ştiau de planurile lui de a fura ducatul pentru urmaşii săi, mai degrabă decât să moară fără un moştenitor.

Şi apoi, într-o bună zi, Whit se trezise cu o altă părere şi o inimă schimbată. Una mai dură. Şi, începând cu ziua aceea, făcuse tot ce îi stătuse în putere pentru a-i apăra fie şi de o şoaptă din partea ducilor de Marwick – tânăr sau bătrân.

Dar Grace nu avusese niciodată avantajul unui dezinteres rece. Nu îl găsise niciodată. Îl iubise şi îl iubise. Fusese furioasă pe el şi plânsese pentru el. Şi îl voise înapoi de mai multe ori decât putea să numere. De mai multe ori

decât putea număra oricine.

Şi, chiar şi atunci când devenise închisă, nu fusese niciodată pe deplin în stare să îl uite.

Aşadar îi era acum imposibil să manifeste un interes degajat în răspunsul lui, în timp ce zăceau goi în patul ei – atât de aproape de a-şi dezvălui totul unul celuilalt.

Cu atât mai mult când el răspunsese în cele din urmă:

— Nu te-aş fi rănit niciodată.

Nu avu de ales decât să ridice capul auzind asta şi să îl privească în ochi, cercetându-l şi descoperind adevărul. Şi totuşi, suspiciunea luă naştere. Sprânceana i se încreţi la amintirea acelei nopţi.

— Îmi amintesc, spuse ea. Tu…

Întregul lui trup se încordă la această invocare şi ea se opri, gândindu-se, pentru o clipă, să nu rostească continuarea.

Nu. Dacă era să meargă înainte, adevărul trebuia să iasă la suprafaţă.

— Ai avut de gând să mă ataci, spuse. Am văzut cuţitul în mâna ta. Am văzut mânia de pe chipul tău.

— Nu erau pentru tine, zise el. Nu mă aştept să mă crezi, dar este adevărat.

— Ceva s-a întâmplat.

— Da, ceva s-a întâmplat, spuse el cu un râs lipsit de umor. El a ales.

— Cu toţii am ştiut întotdeauna că tu vei fi acela, îi spuse ea. Încă de la început, tu ai fost. Diavolul şi Whit… ei au fost o diversiune.

— Ei s-au aflat acolo pentru a mă antrena să fiu un Marwick, spuse Ewan, cu ochii în tavan. Să îmi amintească de ceea ce era important. Titlul. Neamul. Se aflau acolo pentru a mă pregăti să fiu nemilos.

Şi, în noaptea aceea, fusese. Sau poate nu?

Râse ironic.

— I-a învăţat şi pe ei să fie nemiloşi. Ar fi mândru de ei acum.

— Nu le-ar păsa absolut deloc de mândria lui, spuse ea, fără să schimbe direcţia.

— Nu le-a păsat niciodată, zise el, şi de aceea i-a urât pe ei mai mult decât m-a urât pe mine.

O privi şi continuă:

— Dar nu ne-a urât pe noi nici pe departe la fel de tare pe cât era de îngrozit de tine.

La vorbele acestea ea îşi încruntă sprânceana.

— Eu, spuse. Ce credea că îi pot face eu? El era duce, iar eu eram o copilă. Am trăit pe moşie numai din bunăvoinţa lui.

— Nu înţelegi, Grace, asta te făcea şi mai înspăimântătoare – o amărâtă de fată. O orfană care nu ar fi trebuit să conteze. Ar fi trebuit să fie uşor să scape de tine. Dar nu acesta era destinul tău. În schimb, l-ai urât cu pasiune înflăcărată şi calcule reci. Erai minunată şi iubită de toţi cei care te întâlneau, chiar fără ca ei să ştie adevărul… că tu erai pruncul botezat ca duce…

Se întrerupse pentru o clipă şi apoi, după ce cugetă, spuse încetişor:

— Şi ai luptat cot la cot cu noi cu o înverşunare pe care nu o putea controla.

— Din momentul în care am ajuns la moşie, ne-a aruncat unul împotriva celuilalt. Şmecherii şi jocuri ale minţii, lupte ale orgoliilor şi brutalitate fizică. Şi nu a putut să ne înfrângă. Eram trei, împreună, încleştaţi într-o bătălie nu pentru a câştiga, ci pentru a-l învinge pe el. Iar el detesta asta, pentru că nu putea să înţeleagă de ce nu reuşea să ne despartă.

— Eraţi fraţi, spuse ea simplu.

Îşi petrecuse doi ani alături de cei trei şi douăzeci de ani cu Diavolul şi Whit şi ştia că fuseseră călţi în acelaşi foc – clădiţi ca o pereche.

— Nu, spuse el, mâna lui mângâindu-i spinarea. Ne stăpânea cu promisiunea banilor pentru mamele noastre şi avere pentru noi înşine. Mâncare în stomacurile noastre şi cunoştinţe în creiere. Acoperişuri deasupra capetelor noastre. Orice doream, atâta vreme cât ne luptam unul cu celălalt.

Ea clătină din cap.

— Tu nu ai făcut-o niciodată. Nici chiar atunci când v-a pus în ring împreună. Întotdeauna te-ai abţinut. Ezită şi apoi continuă: O lecţie pe care încă o porţi cu tine. Te-am văzut făcând asta zilele trecute, în Covent Garden.

El îşi frecă absent cu o mână falca, unde o vânătaie mai putea fi încă zărită.

— Asta a fost o greşeală. Dacă nu ai fi oprit tu lupta, este posibil ca acum să nu mai fi fost aici.

Bineînţeles că fusese nevoită să oprească lupta. Nu l-ar lăsa niciodată să moară.

— Ai face bine să îţi aminteşti asta, bogătane. Noi luptăm murdar aici, în noroaie.

— Nu voi mai face din nou aceeaşi greşeală.

Ezită, privind-o cu atenţie, şi apoi spuse:

— Nu îmi reţin loviturile decât pentru tine, întotdeauna.

Ea îşi ridică capul.

— Ce înseamnă asta?

— Noi trei am fi putut fi cu uşurinţă înfrânţi. Separaţi. Manipulaţi, zise el. Nu sângele ne-a ţinut uniţi împotriva lui. Ci tu.

I se opri respiraţia.

— Te-am iubit cu toţii. Whit şi Diavolul ca pe o soră – fiecare dintre ei gata să te apere fără ezitare. Iar eu…

Vorbele i se stinseră, iar ea întinse mâna după a lui şi îşi împleti degetele cu ale lui.

— Ca şi cum erai o parte din mine, oftă el. Doamne, erai atât de curajoasă.

— Nu, nu eram, zise ea, clătinând din cap. Eram un nimeni. Nu eram nimic. Nimeni nu mă băga în seamă.

— Erai acolo, întotdeauna. Crezi că nu-mi amintesc toate ocaziile în care m-ai salvat? Ne-ai salvat? Pături când era frig. Mâncare când eram înfometaţi. Lumină în întuneric. Ne-ai vindecat iar şi iar. Şi întotdeauna nevăzută.

— Nu era curaj, spuse ea.

Da, făcuse tot ce îi stătuse în putinţă pentru a-i ajuta, fără ca ducele să o descopere, dar spuse:

— Nu i-am ţinut piept niciodată. Aş fi putut face cu

mult mai multe pentru a vă apăra pe toţi. Eram dovada nelegiuirii lui. Şi niciodată nu am…

Îşi feri privirea, urând amintirile timpului pe care îl petrecuse pe moşie… ale timpului pe care îl împărtăşiseră acolo.

— Nu i-am ţinut piept niciodată.

— Nici eu.

„V-am ajutat să scăpaţi”.

Vorbele din noaptea trecută, când ea îl acuzase că îi gonise. Că îi lăsase în urmă.

— Numai că eu cred că poate ai făcut-o.

Îl privi îndelung, cu ochii mijiţi asupra lui.

— Cred că i-ai ţinut piept în noaptea aceea.

O lumânare de pe noptieră pâlpâi şi se stinse. Se aflau în camerele ei de mult timp. Două ore. Poate şi mai mult. Se uită la ceasul din partea opusă a încăperii. Ora trei şi jumătate. Petrecerea ar trebui să fie în floare dedesubt.

Dar aici, timpul se oprise.

— Uneori, revăd săptămâna aceea în capul meu. Îmi amintesc fiecare moment cu o asemenea claritate.

O privi.

— Îţi aminteşti? Plănuiam să plecăm.

Ea aprobă dând din cap.

— Te hotărâseşi că era vremea. Înainte ca iarna să vină şi el să decidă să facă un exemplu dintr-unul din voi.

— Trecuseră doi ani acolo, zise el. Doi ani şi eram toţi destul de mari pentru a merge la şcoală, iar eu şi Diavolul ne înălţăm deja.

Ea îşi amintea.

— În curând nu mai puteaţi fi ascunşi cu uşurinţă.

— Şi asta, dar noi mai ştiam şi că, dacă am fi putut doar să ajungem în Covent Garden, eram în putere. Puteam munci cu toţii.

Se uită la ea.

— Şi eram destul de mari ca să te apărăm.

Zâmbi auzindu-i vorbele.

— S-a dovedit că Covent Garden avea nevoie de apărare împotriva mea.

Îşi trecu din nou mâna peste pielea ei şi o trase mai tare spre el.

— Îmi doresc să fi fost aici. Îmi doresc să te fi văzut luând cu asalt locul acesta.

Deveni serioasă.

— Şi eu îmi doresc asta.

— În schimb, el ne-a descoperit.

Îi ridică mâna şi îi sărută încheieturile degetelor.

— Pe tine şi pe mine.

Îi aşeză mâna pe umărul lui stâng, unde cicatricea îl ardea încă.

— Îmi amintesc de noaptea aceea cu o limpezime de cristal, spuse ea. Sărutări caste şi vorbe dulci şi cum eram înfăşurată în braţele tale.

În beznă, şoptindu-şi planurile pentru viitor. Împreună. Departe de Burghsey şi de ducat.

— Îţi aminteşti ce ţi-am spus? Înainte ca el să ne găsească?

Ea dădu aprobator din cap şi îl privi în ochi.

— Mi-ai spus că vei găsi o cale prin care să ne aperi.

— Şi ce altceva?

Ea zâmbi.

— Mi-ai spus că mă iubeşti.

— Şi tu mi-ai spus acelaşi lucru, zise el, sărutând-o pe tâmplă şi inspirându-i adânc părul.

— Apoi el ne-a descoperit şi te-a rănit. Şi, rănindu-te pe tine, m-a rănit şi pe mine.

Ea îşi ridică mâna de pe locul în care el fusese însemnat şi sărută încă o dată cicatricea de acolo.

— Îmi pare rău.

— Să nu îţi ceri niciodată, niciodată scuze pentru asta. Aş primi o sută ca ele dacă asta ar însemna să păstrez acele amintiri despre tine. Cele mai fericite din viaţa mea… până acum.

Îi mângâie cu degetul mare pielea ridicată a cicatricii.

— Şi acum? Care este cea mai fericită amintire a vieţii tale?

Mâna lui urcă pe obrazul ei, iar ea ridică capul şi îl

descoperi privind-o ţintă.

— Noaptea asta. În locul acesta pe care tu l-ai clădit – un palat al plăcerii, al puterii şi al mândriei – locul acesta pe care mi l-ai încredinţat, lumea asta pe care ai împărtăşit-o cu mine. Aceasta este cea mai fericită noapte a mea.

Lacrimile îi ţâşniră auzindu-i vorbele, pline de tristeţe şi regret – ce ar fi putut face dacă ar fi fugit împreună? Ce s-ar fi putut întâmpla?

— Ce s-a întâmplat, Ewan? îl întrebă din nou. Cum de s-a schimbat totul?

— El m-a ales. Şi, alegându-mă, a făcut să fie imposibil să vin cu voi.

Îi dădu părul la o parte de pe chip şi şopti:

— Nu puteam să vin cu voi.

Deruta îşi făcu apariţia, vorbele lui neavând niciun sens. De ce nu? Clătină din cap, cu nedumerirea şi neîncrederea vizibile pe chipul ei.

— De ce? Din pricina titlului?

— Din pricina bărbatului, zise el, ridicându-i mâna şi aşezându-i-o pe umărul lui stâng, oglindindu-şi propria atingere pe însemnul lui. Din pricina monstrului.

— Spune-mi!

El trase adânc aer în piept şi apoi spuse încetişor:

— A lăsat-o pe mama fără nimic.

Grace nu înţelese de ce el începu de acolo, dar el o făcu, iar ea ar fi stat întinsă în braţele lui şi ar fi ascultat o veşnicie, dacă el i-ar fi cerut-o.

Sau poate că el alese să înceapă de acolo pentru că de acolo începuse. De unde începuseră – ca fire de mătase, ţesute laolaltă de soartă.

— A ieşit la plimbare, amantă a ducelui de Marwick, şi s-a întors acasă doar ca să descopere că casa ei fusese golită de tot ce conţinea, zise el şi vorbele îi fură reci şi degajate, ca şi cum le auzise de o sută de ori până atunci şi ea bănui că aşa era – o poveste întipărită în amintirea lui de către eroină. Totul dispăruse. Bijuterii, mobilă, obiecte de artă. Orice avea valoare. Dispăruseră.

Degetele lui Grace îi mângâiară pieptul, înainte şi

înapoi prin bruma de păr maroniu de acolo, vocea lui vibrând pe ele şi în urechea ei. Şi, în timp ce el vorbea, ea îşi dori să fi avut o alifie care să vindece asta – poveştile trecutului, care purtau cu ele mânie şi suferinţă… şi, uneori, suferinţa altora – usturând întotdeauna şi fără să fie domolită vreodată.

El dărui încăperii un mic hohot de râs lipsit de umor.

— Mama vorbea despre ziua aceea mai mult decât despre orice altceva. Despre ziua în care ducele o azvârlise pe străzi. Despre ziua aceea şi despre zilele de mai înainte, cu petrecerile, privilegiile şi puterea pe care le avea în Mayfair – impecabila amantă a ducelui de Marwick.

Ezită şi apoi adăugă:

— Îmi imaginez că nu a fost prea încântată să afle că în acelaşi timp se întovărăşea şi cu mamele Diavolului şi a lui Whit.

Ea nu se putu abţine să nu spună cu umor sec:

— Ei bine, soţia lui nu voia să aibă nimic de-a face cu el… ce altceva ar fi putut să facă un aristocrat în plină sănătate?

El scoase un mormăit şi ei i se păru că auzi umor adevărat în el.

— Totuşi nu pentru mult timp în plină sănătate.

Câteva luni mai târziu, mama lui Grace, ducesa de Marwick, folosise un pistol pentru a se asigura că bătrânul duce nu va mai avea oportunitatea de a abuza vreo altă femeie.

— Lucrarea Domnului, zise Grace. Unul dintre foarte puţinele lucruri pe care le ştiu despre mama mea şi lucrul de care sunt cea mai mândră.

Degetele lui desenară cercuri pe umărul ei.

— Bănuiesc că semeni cu ea în ceea ce priveşte puterea şi virtutea.

— Şi ţinta, îl tachină ea.

— Şi ţinta.

Auzi zâmbetul din vocea lui, care se făcu seacă ca nisipul când spuse:

— Presupun că mamei mele i-ar fi făcut plăcere să o

asiste în schimbul acela de focuri. I-ar fi plăcut să îl fi pedepsit aşa cum el a pedepsit-o pe ea.

Încremeni, iar ea nu se mişcă, cu excepţia degetelor ei, care îl mângâiară cu atingeri circulare uşoare şi languroase.

Când continuă, el spuse în şoaptă.

— L-a urât pentru faptul că a trădat contractul pe care îl aveau. Amantele ducale trebuiau să fie plătite foarte frumos când se retrăgeau. Trebuia să le fie date rânduri de case în Earls Court şi 2000 de lire anual, precum şi un cont deschis pe Strada Bond. Dar el nu i-a dat nimic din toate acestea. În schimb, a pedepsit-o.

Bătrânul duce pedepsise fiecare femeie cu care interacţionase vreodată. Fusese o brută. Grace deschise gura să îi spună lui Ewan exact asta, ca să îl ajute să-şi uşureze durerea pe care era evident că o purta cu el.

Înainte să apuce să o facă, el continuă:

— A pedepsit-o din cauza mea.

— Nu.

Capul îi ţâşni în sus, în timp ce cuvintele îi zburară de pe buze.

— Nu ai fost…

O opri.

— I-a lăsat un singur cufăr cu haine. Şi ştii, zise el, fără să o privească, ani întregi, când ea îmi spunea povestea asta, credeam că îmi spune despre cufărul acela ca să-mi arate compasiunea tatălui meu. Rochiile, decorate cu perle şi cusute cu aur – toate vândute până să înţeleg ce însemnau perlele şi aurul. Am sperat întotdeauna că mi-a spus acea poveste ca să îi sublinieze umanitatea – ştiind în ce fel de viaţă o trimitea. Una pe care ea nu o alesese.

Ea inspiră adânc. Dumnezeu ştia că Grace văzuse cele mai bune şi cele mai rele părţi ale Mahalalei, dar, de când Bastarzii începuseră să conducă Mahalaua, se străduiseră cât de mult putuseră să se asigure că oamenii care îşi găseau drumul acolo puteau să îşi facă propriile alegeri.

Alegerea de a munci cinstit. Şi în siguranţă.

Şi era mult prea rar când femeilor li se permitea acea

alegere.

Ewan continuă:

— Dar acum, ca bărbat în toată firea, ştiu că nu avea nimic de-a face cu umanitatea lui. Era furios. Şi dorea ca ea să trăiască fiecare zi din restul vieţii ei cu acel cufăr plin de mătăsuri învechite şi să îşi amintească la ce renunţase. Din cauza mea. Dorea ca ea să mă regrete.

Ea clătină din cap.

— Ea nu făcut-o.

— Nu ştii asta.

— Ba da, zise ea, cu fermitate, nedorind să îl lase să câştige de data asta. Ştiu, pentru că am trăit în Covent Garden mai mult decât ai trăit tu şi am văzut aici mai multe decât ai văzut tu vreodată. Şi ştiu că femeile care nu doresc să aibă copii nu îi fac. Ştiu că mama ta ştia asta… şi cum. Şi de aceea ştiu că a făcut o alegere.

Îşi puse mâinile pe obrajii lui, dornică ca el să o audă.

— Ducele nu a lăsat-o fără nimic, Ewan. A lăsat-o cu tine. Alegerea ei.

— Şi la ce i-am folosit? zise el, cu tonul inundat de mânie. A murit aici, în locul acesta, cu nimic altceva în afară de amintirea alegerii ei. Nici măcar nu eram aici.

Grace dădu afirmativ din cap.

— Aşa este şi sper din suflet că tatăl tău putrezeşte în iad pentru asta şi pentru o mie de alte lucruri. Dar tu nu ai murit aici.

Avea lacrimi în ochi.

— Tu nu ai murit, Ewan, şi acesta este darul pe care ea ţi l-a oferit.

El fu pierdut în gânduri pentru o veşnicie, până când, în cele din urmă, Grace nu se putu abţine să nu umple tăcerea şi să îi spună propria ei poveste încetişor.

— Am fost să o caut, ştii?

Ochii îi ţâşniră către ai ei.

— Murise deja, continuă. Febră.

— Ştiu, răspunse el. A murit în timp ce noi eram la Burghsey. I-a făcut plăcere să-mi spună asta într-o noapte, la puţin timp după ce voi plecaserăţi; nu îi încasasem

înfrângerea cu destulă căinţă.

Ea scânci.

— Îmi pare rău.

El clătină din cap, alungând cuvintele cu o fluturare de mână.

— De ce ai venit după ea?

— M-am gândit că dacă aş fi putut doar… începu ea, apoi vorbele i se stinseră.

— Spune-mi!

Nu putea să îi refuze nimic în momentul acela.

— M-am gândit că ai putea să te întorci după ea.

Înghiţi în sec la auzul vorbelor ei.

— Nu puteam.

Acelaşi lucru pe care îl spusese mai devreme.

Grace refuză să îl lase să îşi mute privirea.

— Nu puteai să vii cu noi. Nu puteai să te întorci după ea. Spune-mi!

— Eraţi cu toţii în pericol, zise el, cu pieptul strâns din pricina vinei. Şi eu eram motivul. El ştia unde vă aflaţi.

Ura din cuvintele lui era ca gheaţa, răspândindu-se rece prin trupul ei.

— Cel puţin aşa mi-a spus, iar eu l-am crezut. Şi mi-a spus că, dacă plecam vreodată, avea să vă găsească şi să înfăptuiască ceea ce nu am reuşit.

Se opri.

— Ceea ce eu nu aş fi făcut niciodată.

Începu să înţeleagă.

— Mă dorea moartă.

— Da.

— Şi dorea ca tu să o faci.

— Ultima mea misiune, zise el. Să te ucid.

Substituentul.

— Pentru a elimina orice posibilitate de a afla cineva vreodată că nu erai adevăratul moştenitor, spuse.

— Nu numai asta, zise el. Ca să se asigure că nu mai aveam pe nimeni.

La aceste cuvinte, inima lui Grace bubui – confuzia, mânia şi tristeţea luptându-se înăuntrul ei, pentru că acela

fusese rezultatul, chiar dacă ea continuase să trăiască. Ea, Diavolul şi Whit fugiseră şi ce se întâmplase cu Ewan în schimb?

— Titlul mai întâi de toate: primul, ultimul şi întotdeauna, zise el. Moştenitorul: primul, ultimul şi întotdeauna.

Mintea ei începu să alerge, derulând acel moment, din urmă cu atâţia ani. El, repezindu-se către ea, cu un cuţit în mână. Whit pe podea, cu coastele rupte. Şi apoi Diavolul, care îl blocă. Luându-i cuţitul.

Ewan lovise slab.

— Chipul Diavolului.

— Am calculat greşit, zise el, abia scoţând sunetele. Nu am avut niciodată intenţia să mă întind atât de mult. A venit dintr-un unghi diferit de cel la care mă aşteptam.

— Intenţie. Îl privi în ochi. Te aşteptai.

El nu îşi feri privirea.

— Trebuia să fac să pară real.

— Pentru ca tatăl tău să creadă.

El clătină din cap.

— Pentru ca tu să crezi.

Confuzia se ivi din nou.

— De ce era important lucrul acesta?

— Pentru că ştiam că, dacă tu nu credeai, nu aţi fi plecat niciodată fără mine.

O privi timp îndelungat şi apoi adăugă:

— Ştiam că, dacă nu credeai, nu ai fi încetat niciodată să încerci să te întorci. Şi nu ai fi fost niciodată în siguranţă faţă de el.

Era adevărul.

— *Aş fi* luptat pentru tine, Ewan. Cu toţii am fi făcut-o.

— Ştiu. Iar el ar fi luat totul de la voi.

Se opri pentru o clipă, mâinile îi urcară în părul ei şi se jucă cu el în timp ce spuse:

— Şi astfel, ar fi luat totul de la mine. Nu puteam fi motivul pentru care pedepsea o altă persoană pe care o iubeam.

Sensul cuvintelor lui explodă, arzător, furios şi

devastator. Monstrul acela de duce furase viitorul mamei lui. Din pricina lui Ewan. Şi apoi îl ameninţase pe cel al lui Grace.

— Aşa că ai rămas.

El încuviinţă, dând din cap.

— Am rămas şi mi-am trăit viaţa aşa cum el mi-a cerut şi, o dată la câteva luni, scotea la lumină câte o informaţie nouă despre tine.

Ea clătină din cap.

— De ce? De ce nu ne-a ucis, pur şi simplu?

— Pentru că, dacă mureaţi, îşi pierdea controlul asupra mea. Siguranţa voastră era singura cale prin care mă putea ţine în frâu. Pentru a se asigura că înţelegeam că eraţi în viaţă din voinţa lui. Şi a acţiunilor mele.

— Pentru că ştia ceea ce noi ştiam cu toţii. Că erai bun.

Cât de des o spuseseră ea, Diavolul şi Whit, în vreme ce şedeau pe străzile întunecate, umede şi reci din Covent Garden şi se întrebau ce anume se petrecuse de îl întorsese împotriva lor.

— Nu sunt bun.

Totuşi era. Nu le dăduse niciodată prin minte că el făcuse un sacrificiu.

— Ai venit după mine după ce el a murit.

Nu pentru a o distruge. Ci pentru a o iubi.

— În clipa în care a murit. Şi-a tras ultima suflare şi eu l-am blestemat să meargă în iad, apoi am venit în Londra. Ani buni îmi spusese că ştia unde vă aflaţi, dar nu-mi spusese niciodată unde şi am făcut oraşul bucăţi, căutându-vă. Dar voi câştigaţi deja putere aici, ascunşi de oricine nu făcea parte din Covent Garden. Şi locul acesta s-a descurcat de minune şi v-a ţinut în siguranţă – iar eu am devenit din ce în ce mai sălbatic, pe măsură ce anii au trecut, căutându-te.

— Nu sunt bun, repetă el. Când am crezut că totul fusese în zadar… când am crezut că erai moartă… şi eu, la rândul meu, am fost un monstru. I-am atacat pe Diavol şi pe Whit, locul acesta… dorind să îi dobor pe toţi. Să îi

pedepsesc pentru faptul că nu te ţinuseră departe de pericole.

Pieptul ei se strânse la auzul mărturisirii.

— Sunt croit din acelaşi material ca şi tatăl meu.

— Nu, spuse ea, ridicându-se în capul oaselor la acele vorbe. Nu spune asta.

— Totuşi este adevărat. Ca şi el, am fost dispus să distrug pentru ceea ce doream. Ca şi el, sunt singur. Şi, ca şi el, o merit.

— Nu.

Cuvântul fu tare şi plin de furie.

— Nu semeni absolut deloc cu el. Nu semeni absolut deloc cu el şi regret că am gândit vreodată că erai astfel. Regret că am crezut că ne-ai manipulat şi că ne-ai trădat. Regret că am crezut că erai mistuit de lăcomie. Regret că m-am gândit că te-ai întors pentru răzbunare şi nu pentru ceva cu mult mai puternic.

Îşi coborî privirea către el, măcinată de propria frustrare şi tristeţe adâncă pentru faptul că îşi petrecuse o viaţă întreagă crezând că băiatul pe care îl iubea îi era duşman. Măcinată şi de altceva.

— Fără măşti, şopti.

Mâna lui o găsi pe a ei, acolo unde îi apăsa inima.

— Fără măşti.

— Te iubesc.

Cuvintele atârnară între ei timp îndelungat, iar el încremeni ca o piatră. Dar mâna ei se afla pe inima lui, şi ea o simţi bubuind acolo, într-o clipită devenind mai puternică. Într-o clipită bătând mai rapid.

Cu propria ei inimă în gâtlej, detalie:

— Şi, când spun asta, nu mă refer la băiatul care erai odată, ci la bărbatul care eşti acum.

Şi atunci el zâmbi perfect, minunat şi ca nimic altceva în lumea largă.

Nu exista nimic în lumea largă ca zâmbetul lui.

O trase mai aproape.

— Spune-o din nou!

— Te iubesc, îi spuse ea în şoaptă şi vorbele sunară în

acelaşi timp ciudat şi extrem de familiar.

— Chiar aşa? îi răspunse el tot în şoaptă, acum cu zâmbetul acela frumos în ochi, ca perfecţiunea întruchipată. Aşa cum şi-l dorea ea atât de mult – dorea ca zâmbetul acela să o încălzească şi să o vrăjească timp de o viaţă. Ba şi mai mult. El se repetă, cu un hohot de râs uimit în spate. Chiar da.

Nu se putu abţine să nu râdă şi ea, simţindu-se dintr-odată uşoară şi liberă.

— Da, consimţi ea. Da.

Şi el se ridică în capul oaselor şi o sărută, iar ea îl sărută, şi el o rostogoli pe spate, iar ea i se predă. Amândurora. Unui nou început. Unei a doua şanse, fără nume, titluri sau istorie între ei.

Fericirii, până la adânci bătrâneţi.

Se auzi o bătaie în uşa de la intrarea în camerele ei.

Buzele lui se aflau în adâncitura gâtului ei, şoptind aiureli şi făcând-o să râdă de plăcere.

— Goneşte-i!

— Ar putea fi important, şopti ea.

— Mai degrabă este Diavolul sau Whit, veniţi să îşi vâre pumnii în faţa mea pentru că le-am prădat sora.

— Scuzaţi-mă, domnule! Dacă a prădat cineva în noaptea asta, eu sunt aceea.

— Este adevărat.

Răsună un strigăt de la Dominare, care rămăsese în plină celebrare dedesubt şi sunetul fu întrerupt de un alt ciocănit, de data asta la uşa de la camerele ei private. Ea încremeni, iar el îşi ridică capul.

Nu mai era un ciocănit. Era un bubuit în toată regula.

Se dădu jos din pat imediat şi merse să se îmbrace. Ewan fu imediat în urma ei, trăgându-şi pantalonii.

— Dahlia! veni prin uşă vocea lui Veronique. Are loc o razie!

Capitolul 24

— Este un haos al dracului acolo, jos.

Veronique vorbi în clipa în care Grace deschise smulgând uşa care ducea în biroul ei, îmbrăcată în grabă şi îndreptându-se către pupitrul ei. Veronique era flancată de două dintre gărzile de corp, femei înarmate, a căror slujbă era aceea de a-i ţine în siguranţă pe membri.

Grace se uită de la una la cealaltă în timp ce trecu pe lângă ele.

— Voi două, întoarceţi-vă la parter! Trebuie să ripostăm şi să îi scoatem pe membri.

De dincolo de uşă, auzi ţipete şi strigăte şi un zgomot grozav de sticlă spartă.

— Acum.

— Ai nevoie de protecţie.

Grace îi aruncă o privire în timp ce luă un teanc de registre şi acte.

— O are, spuse Ewan din pragul uşii, luând prin surprindere pe toată lumea cu prezenţa lui şi tonul lui impenetrabil când o urmă pe Grace prin încăpere.

Ea clătină din cap.

— Nu poţi rămâne.

— Pe dracu’ nu pot, zise el imediat.

— Dacă rămâi, vei fi văzut. Vei fi descoperit.

— Şi?

Ea ridică privirea către tavan, plină de enervare.

— Eşti duce, Ewan. Tot ce doresc ei este să poată fi în stare să îţi întoarcă puterea împotriva ta.

— Nu, spuse el. Sunt duce. Am toată puterea.

Era atât de arogant din partea lui. Atât de arogant şi de greşit, aici, pe străzile întunecate, unde un duce putea fi aruncat în râu la fel de uşor cum îşi putea găsi drumul spre casa din Mayfair, iar ei îi displăcu faptul că el se baza pe titlul acela care distrusese atât de multe.

Şi totuşi conta că el stătea aici, cu ea.

Ocoli pupitrul. Lovi cu piciorul marginea covorului care era întins pe podeaua biroului.

Nu fu nevoie să i se spună mai multe şi se aplecă

imediat pentru a trage înapoi covorul greu. Grace numără scândurile din podea şi îşi aşează degetul de la picior pe una, împingând un zăvor ascuns şi scoţând la iveală o uşă secretă. Dacă fu surprins, el nu o arătă. În schimb, se aplecă şi o deschise, dezvăluind grămezi şi grămezi de hârtie înăuntru. Se dădu înapoi, făcându-i loc lui Grace, care se aplecă şi aşeză înăuntru un braţ plin de registre.

— Conturi, explică ea, deşi el nu întrebase. Liste cu membri.

— Acum este de partea noastră? întrebă Veronique.

Grace ignoră întrebarea şi închise uşa, împingând încă o dată zăvorul. El îi întinse o mână, iar ea îl lăsă să o tragă în picioare.

Veronique ridică din sprâncene la această atingere.

— Am auzit că băieţii din Covent Garden te-au doborât cu câteva zile în urmă, bogătane. Şi te aştepţi să o aperi pe Dahlia?

— Da.

El puse covorul din nou în locul lui iniţial.

Veronique trebuie să fi văzut ceva la el, pentru că le dădu drumul femeilor care o flancau.

— Plecaţi. Nu ezitaţi să faceţi stricăciuni.

— Succes în luptă, spuse Grace când acestea se întoarseră să plece, întorcându-se deja către pupitrul ei, luându-şi eşarfa şi înfăşurând-o în jurul taliei sale.

Veronique raportă situaţia de dedesubt, în timp ce privea.

— Îi împingem pe toţi cei care sunt la etaj către acoperiş şi pe toţi din Dominare către tuneluri.

— Şi intruşii?

— O duzină, poate 15. Boxeri puternici. Înarmaţi cu bâte şi pumni şi arătând ca genul de bandă cu care nu vrei să te pui.

— Cum au intrat? întrebă Ewan.

Veronique îl tăie cu o privire.

— În acelaşi fel în care ai intrat şi tu, bogătane. Pe uşa din faţă, ca şi cum ar fi avut o afurisită de invitaţie.

Grace întrebă:

— Cine sunt? Poliţia?

O clătinare din cap.

— Niciun poliţist despre care vorbeşte toată lumea.

Dar asta nu însemna că nu erau organizaţi. Şi nu însemna că nu erau din partea Coroanei. Tot ce însemna era că voiau vărsare de sânge pentru care nu se dorea nicio dovadă.

Şi a dracului să fie Grace dacă avea să le-o dea fără luptă. Făcu semn din cap şi se îndreptă către uşă.

— Atunci am face bine să mergem acolo jos.

Veronique scoase un pistol din tocul de sub braţ şi se uită către Ewan.

— Eşti sigură că ştie să se bată?

Grace îl privi în ochi pe bărbatul pe care îl iubea, îmbrăcat în pantaloni şi cămaşă cu mâneci scurte, tot numai muşchi şi putere, cu furie în ochi şi strângând din dinţi, arătând tuturor că era pregătit să meargă prin foc pentru dreptate.

Pentru ea.

— N-am văzut niciodată pe cineva să îi fie egal.

Deschise uşa, iar cei trei se îndreptară către strigăte.

Alergară pe scara din mijloc către încăperea principală ovală a clubului, unde începuseră o jumătate de duzină de încăierări. Bărbaţii care veniseră să distrugă clubul de pe Shelton Street numărul 72 erau uşor de recunoscut – murdari şi fără milă. Dar nu mizaseră pe faptul că paza lui Veronique era la fel de nemiloasă şi pregătită să lupte.

Nici pe paza Bastarzilor. De partea cealaltă a încăperii, Annika, care conducea operaţiunea de contrabandă a Diavolului şi a lui Whit, o împinse pe lady Nora Madewell în spatele ei şi dădu un pumn teribil, spărgând nasul oponentului ei, dacă urletul pe care acesta îl scoase era un indiciu.

— Nu fără mine, nici gând! strigă lady Nora, ridicând o vază grea de cristal, încărcată cu flori de seră şi lovindu-l în cap, punându-l în genunchi.

Cu un zâmbet larg, Nora se uită la iubita ei, cu

mândrie pe chipul ei luminos şi frumos.

— Deloc rău, dacă pot spune.

— Nu este rău, încuviinţă Annika cu un surâs – cea mai mare laudă pe care o putea primi din partea stoicei norvegience – trăgând-o pe doamna ei aproape. Foarte bun.

În apropiere, o persoană din armata de pe Shelton Street luă un scaun şi lovi o brută care avea o bâtă grea şi îl lăsă la pământ, invocând o grămadă de mici ţipete din partea membrelor care erau mânate pe acolo, prin camerele din spate şi pe scara care ducea la tunelurile subterane care aveau să le ducă în siguranţă afară din club.

— A fost o lovitură zdravănă din partea ei, spuse Grace.

— Le-ai pregătit bine, spuse Ewan.

— Spune-mi asta când ne vom afla de partea cealaltă, zise ea.

— Oricine o fi, nu va scăpa niciodată basma curată, spuse Ewan, privind către mulţime. Am recunoscut aici, în noaptea asta, o duzină dintre cei mai puternici membri ai Camerei Lorzilor.

— Nu se află aici pentru bărbaţi, răspunse Grace. Ci după membre; fiecare femeie de aici.

Privirăpe deasupra mulţimii care se chinuia să scape de bărbaţii care aveau grijă să distrugă totul în calea lor. Grace privi cum o brută cu o bâtă făcu ţăndări un felinar din vitraliu din celălalt capăt al încăperii ovale înainte de a sfâşia o pernă cu o lamă groaznic de ascuţită.

În partea opusă a încăperii, cineva răsturnase un fotoliu.

La naiba, ţinta lor era clubul.

Un cuplu se desprinse de valul de fugari şi se îndreptă către ei: Nelson, cu o tăietură pe frunte, sângera mai mult decât îi plăcea lui Grace, cu un braţ petrecut în mod protector pe după contesa văduvă de Granville, care avea o batistă însângerată în mână şi îşi schimbase masca cu o încruntare din sprâncene.

Întâlni privirea lui Grace, în timp ce el sărută tâmpla

doamnei.

— Ne îndreptăm către acoperiş.

— Şi către Mayfair, spuse lady Granville, cu subînţeles, ochii săi arătând îngrijorare sau ceva asemănător.

Nu aveau să se mai întoarcă vreodată. Grace recunoştea dragostea când o vedea.

Se dădu în lături ca să îi lase să treacă.

— Rămas-bun.

Cuplul dispăru, o abundenţă de sunete urmându-i pe scări şi dispărând în noapte.

Grace privi înapoi către haosul dinaintea lor.

— Nu vor să ne sperie, spuse. Vor să ne elimine.

— De ce? întrebă Ewan.

— Pentru că… zise ea privind.

Lady Marsham şi ducesa de Pemberton trecură pe lângă ea înnebunite, şi ea văzu teroarea din ochii lor când priviră peste umăr, căutând inamicul din spate.

— Nu le place faptul că suntem viitorul.

Chiar dacă scoteau pe toată lumea în noaptea aceea, nu ar fi fost de ajuns. Razia avea să facă ceea ce fusese menită să facă – să îi sperie şi să îi gonească pe membri. Să îi trimită speriaţi înapoi în saloanele lor din Mayfair şi la ceaiurile lor din Park Lane. Înapoi la bârfa lor de pe Strada Bond şi la plimbările de-a lungul râului Serpentine. Înapoi la siguranţa de care se bucurau fiind sexul slab.

Şi clubul de pe Shelton Street numărul 72 avea să fie dat exemplu de către bărbaţii care îl culcaseră la pământ.

Peste cadavrul ei aflat în putrefacţie.

Mânia luă foc, arzând în gâtlejul lui Grace, şi ea surprinse privirea trapezistei, aflată încă sus, deasupra mulţimii şi care se ridicase în picioare pe trapez pentru cea mai bună privelişte asupra casei.

Grace ridică bărbia către femeie.

— Unde?

Din fericire, cealaltă femeie nu înţelese greşit. Arătă în direcţia încăperii din faţă, unde Fortuna se aflase mai devreme în seara aceea. Unde ea şi Ewan dansaseră

nebuni şi liberi – o amintire care avea să fie pentru totdeauna mânjită de asta – aceşti bărbaţi, în palatul ei, lăsând distrugeri în urma lor.

Mânia se transformă în turbare.

Un alt ţipăt se auzi din încăperea din faţă şi ea fu deja în mişcare, trăgându-şi eşarfa din talie şi înfăşurându-i capetele în jurul pumnilor cu mişcări rapide şi chibzuite, în timp ce înaintă prin mulţime.

Îl auzi pe Ewan urlându-i numele în spate, dar nu privi înapoi. Acesta era locul ei. Lumea ei. Aceştia erau oamenii ei. Şi avea să îi protejeze cu orice preţ.

*

Într-un moment era alături de el şi în următorul nu mai era, dispăruse în grămada de oameni care fugeau într-o direcţie, înotând contra curentului, alergând, aşa cum o făcuse întotdeauna, în luptă.

Grace, întotdeauna prima să salveze, indiferent ce pericol ar fi trebuit să înfrunte.

O licărire a buclelor ei roşii ca flacăra fu singurul lucru care îl făcu să nu îşi piardă minţile în timp ce o urmări. Ea înainta prea iute şi se pierdu aproape imediat în mulţime. Îi urlă numele, frustrarea şi teama împingându-l înainte prin mulţime – care păru, din fericire, să îi înţeleagă graba şi să îi facă loc.

— Este Marwick Nebunul! auzi el fără să vrea, în timp ce înainta prin mulţime, porecla din trecutul lui, pe care se străduise atât de mult să o depăşească în lunile de când se întorsese, fără să reuşească să scape de ea acum din cauză că era nebun. Era un animal sălbatic, disperat să ajungă la femeia pe care o iubea.

Se uită peste umăr.

— Ai spus 15?

— Mai mult sau mai puţin.

Adjuncta lui Grace era alături de el.

— Patru în camera din centru, asta înseamnă zece sau cam aşa, în altă parte.

— Şi bărbaţii tăi? Pot să lupte?

În ce se vâra Grace?

— Femeile mele sunt făcute dintr-un material mai dur decât tine, bogătane.

El mormăi, traversând încăperea în care fuseseră mai devreme magiciana, cântăreţele la vioară şi acrobata. Se opri brusc când femeia care era cu el blestemă printre dinţi.

Încăperea fusese distrusă. Draperiile sfâşiate şi mobila distrusă, mesele şi fotoliile răsturnate. Tablourile smulse de pe pereţi şi spintecate.

Acesta nu era amuzament. Era o pedeapsă.

„Nu le place faptul că noi suntem viitorul”.

Prin încăpere, intruşii se încăierau cu angajaţii clubului şi, în centrul tuturor, se afla Grace. În timp ce el privea, ea lovi unul dintre bărbaţi, scoţându-l din luptă destul cât să îi livreze o lovitură puternică de picior în abdomen. El ajunse la podea şi ea îşi folosi eşarfa pentru a-i da lovitura finală, acţiunile ei rapide împiedicându-i acestuia mişcările cât timp îl lovi şi îl lăsă fără cunoştinţă.

Scutură din mână în timp ce el zăcea pe pământ şi se întoarse, ochii ei căprui găsindu-i pe ai lui Ewan care o privea, mândria spărgându-i pieptul la această privelişte a ei, în elementul ei.

O regină.

Sprâncenele ei se ridicară în semn de întrebare tăcută când el înaintă către ea, incapabil să se ţină departe de asta, de a întinde mâna după ea, în timp ce bătaia se dezlănţuia pretutindeni în jurul lor, trăgând-o în braţele lui şi sărutând-o pe îndelete, revendicând-o ca fiind a lui – această Boudica.

Când termină, ea era moale în braţele lui şi, când îşi deschise ochii, el spuse:

— Mă voi căsători cu tine.

Un alt sărut iute şi ameţitor.

— Mă voi căsători cu tine şi vom apăra locul acesta iar tu nu vei mai fi nevoită niciodată să lupţi din nou singură. Vom lupta împreună.

Ochii ei se lărgiră dar, înainte ca ea să apuce să

spună ceva, el sesiză mişcare cu coada ochiului şi se întoarseră amândoi. Atacatorul îşi cobora deja bâta, ţintind-o pe Grace.

Ewan înnebuni şi blocă lovitura cu un urlet de furie, prinzând bâta cu o mână puternică şi înfigându-şi pumnul în faţa bărbatului o dată, de două ori.

— Nimeni nu o atinge, zise el la cea de-a treia lovitură.

Şi, la cea de a patra:

— Nimeni nu atinge locul acesta.

Îl ridică de guler pe celălalt bărbat.

— Înţelegi?

O încuviinţare din cap.

— Cine v-a trimis?

— Nu ştiu. Ni s-a spus să ne asigurăm că locul acesta nu mai poate fi folosit din nou.

Frustrarea crescu.

— Ai dracului câini închiriaţi! Mergeţi înapoi în mocirla din care aţi ieşit şi spuneţi oricui v-a angajat că locul acesta este sub protecţia ducelui de Marwick. Înţelegi?

Grace trase aer în piept lângă umărul lui, dar el nu o privi, fiind prea ocupat să aştepte un răspuns.

— D-da.

— Bun.

Ridică pumnul să mai dea o lovitură, dar Grace îl opri cu o atingere, uitându-se către bărbat.

— Sunteţi acelaşi grup care aţi atacat localul lui Maggie O'Tiernen?

Ochii bărbatului însângerat se plimbară prin încăpere şi Ewan deveni şi mai iritat.

— Spune adevărul, frăţioare, zise, Mahalaua pătrunzându-i în voce. Nu îţi vor plăcea consecinţele unei minciuni.

Ochii bărbatului se lărgiră.

— Da. Noi am fost.

— Şi la Satchell?

Ewan se uită la ea. Ce anume ştia?

— Da.

— Cum te numeşti?

El ezită şi Ewan îl scutură ca pe o păpuşă.

— Mikey.

— Nu uit niciodată un chip, Mikey. Stai departe de Covent Garden. Nu îţi va plăcea dacă ni se mai intersectează cărările.

El aprobă dând din cap, cu teamă şi recunoştinţă în ochi.

Ea arătă către restul încăperii, unde luptătorii clubului de la numărul 72 din Shelton Street îi expediaseră pe intruşi.

— Ia-ţi băieţii şi ieşiţi dracului din clubul meu!

Bărbatul se supuse într-o clipită – ştiind cu simţul ascuţit al unui mercenar că fusese înfrânt. Ea îi privi pe bărbaţi plecând, arătând mult mai rău.

Apoi se întoarse către Ewan.

— M-ai cerut în căsătorie.

— Da, recunoscu el.

— M-ai cerut în căsătorie în toiul unei încăierări.

Zâmbetul lui fu plin de amărăciune.

— Nu am fost niciodată convenţionali.

Ea nu îi împărtăşi amuzamentul.

— Să o fac din nou, acum că bătaia a luat sfârşit şi am ieşit victorioşi?

— Nu, zise ea într-o clipită.

El îşi înclină capul.

— Grace… începu.

— Dahlia, îl corectă.

— Poftim?

— Aici nu sunt Grace. Sunt Dahlia.

Aerul deveni apăsător între ei şi lui Ewan nu îi făcu plăcere. Nu îi plăcu prevestirea ce păru să fie, luând în considerare oţelul din vorbele ei.

— Aş fi crezut că în clipa asta, dintre toate, ai fi Grace.

— Pentru că mă ceri în căsătorie?

— Exact.

— Pentru că mă doreşti ca ducesă.

— Da.

Şi-o dorea mai mult decât putea spune. Mai mult decât îşi dorise ceva vreodată.

— Da. Doamne! Da. Asta pot face – te pot face ducesă şi pot face acest loc indestructibil. Îţi pot oferi toate lucrurile pentru care ai muncit. Dacă îţi doreşti locul acesta? Îl doresc pentru tine. Doresc să fii în siguranţă în el. Doresc ca angajaţii tăi să fie în siguranţă în el.

— Ei sunt. Noi suntem, spuse ea.

— Acum, da. Dar pot să fac să fiţi în siguranţă pentru totdeauna. Crezi că acei bătăuşi au fost angajaţi de Mayfair? De către bărbaţi îngroziţi de faptul că soţiile lor s-ar gândi să fie ca regina? De către bărbaţi îngroziţi de faptul că femeile ar putea avea putere?

— Da, zise ea.

— Atunci permite-mi să remediez asta! Căsătoreşte-te cu mine! Sunt duce. Asta este ceea ce am spus că vom face.

Întinse mâna să o atingă, dar ea se depărtă de el, în loc să vină spre el.

— Am spus că vom folosi titlul de duce pentru a câştiga. Aşa începe. Te căsătoreşti cu mine. Şi locul acesta devine intangibil.

Acesta era începutul viitorului lor. Următoarea parte a vieţii lor. Sfârşitul lor până la adânci bătrâneţi. Dar ceva nu era în regulă.

— Nici măcar tu nu ai puterea de a opri orice este asta, duce.

El se împotrivi impulsului de a tresări la auzul titlului… unul pe care ea nu îl mai folosise de săptămâni bune.

— Ameninţarea asta este înfrântă de dedesubt, nu de deasupra. Oprită de mine, nu de tine.

— De ce să nu fie oprită de noi? Împreună?

O ezitare şi ea încremeni.

— Împreună.

— Da, zise el şi şi-ar fi dat întreaga avere să ştie ce gândea ea. Împreună.

Grace îl privi îndelungat şi fu ceva în ochii ei, un lucru pe care el îl recunoscu dintr-o noapte de demult – trecuseră

douăzeci de ani.

Dezamăgire.

Şi apoi ea rosti încetişor:

— Ai plănuit toate astea.

*

Ironia, desigur, era că, singura dată când Grace îşi permisese vreodată să persiste asupra ideii de căsătorie fusese gândindu-se la căsătoria cu el.

Fusese căsătoria cu acel băiat pe care îl iubise cu o viaţă întreagă mai înainte, care făcuse planuri să devină duce şi să se întoarcă în Londra, triumfător şi puternic, şi să schimbe lumea din care venise.

Şi făcuse planuri pentru ca ea să fie ducesă şi să schimbe lumea alături de el.

Dar nu mai era fata aceea de 12 sau 13 ani, de 14. Nu mai era fata de 15 ani, care tremura în frig şi visa că el se întorcea la ea.

Era o femeie în toată firea, care salvase lumea aceea şi pe ea însăşi, fără titlu sau privilegii. Clădise putere din nimic. Un imperiu din nimic. Şi, când acesta fu ameninţat, ea luptase. Şi ieşise triumfătoare.

Oare el nu văzuse adineauri?

Şi acum el îi oferea un titlu, de parcă ar fi fost un cadou. De parcă nu era lucrul care prăbuşise întreaga lor lume în jurul lui.

Şi apoi, cuvântul acela – împreună.

Acelaşi cuvânt pe care ducesa de Trevescan îl folosise mai devreme în seara aceea, când fusese atât de încântată să îi vadă pe Grace şi pe Ewan. Împreună.

Grace se uită la el.

— Tu ai trimis-o la mine. Pe ducesa de Trevescan. În noaptea aceea. Ca să-mi spună că te-ai întors.

El îşi feri privirea.

— Tu ai făcut-o. Ai trimis-o, iar ea, ce? A sădit conversaţia despre tine? Dezvăluirea că dădeai un bal mascat şi căutai o soţie?

Asta îi atrase atenţia.

— Nu căutam o soţie. O găsisem deja.

Ea ignoră bubuitul inimii ei la auzul acelor vorbe şi al adevărului lor, sclipind în privirea lui.

— Tot ce aveai de făcut era să mă convingi că te schimbaseşi.

— M-am schimbat, zise el.

— Am crezut că era adevărat, răspunse ea.

— Este!

— Nu. Nu doresc să fiu ducesa ta. Nu am nicio dorinţă de a fi complice în lumea ta – lumea care ne-a distrus. Care le-a distrus pe mamele noastre. Pe fraţii mei. Lumea care ameninţă Mahalaua zi de zi şi în noaptea asta le-a atacat pe femei pentru că, ferească Dumnezeu, ca acestea să aibă un moment din propria lor plăcere. Propria lor mulţumire. Propria lor bucurie… ezită, urându-şi cuvintele, urând restul. Şi toate astea, înainte chiar să discutăm despre cum te-a distrus pe tine.

Mânia îi deveni arzătoare când adăugă:

— Crezi că un titlu ne poate salva de asta?

Îşi întinse larg braţele, ca să arate distrugerea din jurul lor.

— Nu poate, zise. Singurul lucru pe care ducele de Marwick a făcut vreodată a fost să ne ameninţe.

El îşi trecu degetele prin păr şi se întoarse către ea, iar ea îl văzu apropiindu-se de pragul mâniei.

— Crezi că nu ştiu cum m-a distrus? Crezi că nu am regretat afurisitul de titlu timp de douăzeci de ani? Îl detest. De fiecare dată când cineva îl rosteşte, îl urăsc şi mai tare. În noaptea asta, dezbrăcându-mă de el, tu şi locul acesta mi-aţi dat cel mai minunat cadou pe care l-am primit vreodată – o mostră a vieţii fără afurisitul de titlu de duce.

Ochii ei se lărgiră când el o critică.

— Crezi că nu-mi amintesc în fiecare zi de pactul pe care l-am făcut? Fără moştenitori. Fără viitor. Nimic care să ne ducă numele mai departe.

Se opri, cu privirea sălbatică pe chipul ei.

— Crezi că nu-mi amintesc pactul acela de fiecare

dată când mă uit la tine şi mă gândesc la cum ar putea fi o viaţă cu tine, dacă nu aş fi fost afurisitul de duce? Să îţi spun? Cum ar fi viaţa aceea? Ce am putea avea?

Ea clătină din cap şi inima i se strânse în piept.

— Nu.

Dar el se afla deja acolo.

— Crezi că nu-mi imaginez zile în soarele de aici, din Covent Garden? Cărând marfă pe docuri? Crezi că nu tânjesc la o viaţă în care mă întorc la tine, aici, în acest loc minunat pe care l-ai clădit şi dorm lângă tine toată noaptea, până când te pot trezi cu un sărut dimineaţa? Ai afaceri cu fantezii. Ai dori să afli cum este a mea?

Nu.

Da.

— Nu.

El întinse mâinile după ea, îi prinse chipul şi i-l ridică către el.

— Fantezia mea este asta. Tu şi eu, aici. Cu o grămadă de prunci cu părul ca flacăra.

Ea închise ochii.

— Fraţii mei. Copiii lor. O familie.

Ultima vorbă fu rostită în şoaptă.

— Doamne! Nu îţi pot spune cât de tare tânjesc după o familie – una construită în căminul nostru. Al tău şi al meu. Începutul a ceva nou.

O lacrimă mare căzu la auzul acestor vorbe, la durerea din ele şi la durerea geamănă pe care o porniră în propriul ei piept. El fu acolo să o prindă, degetul lui mare trecând peste obrazul ei într-un arc larg, ştergându-i lacrimile.

— Dar nu pot avea asta. Din pricina acelui afurisit de titlu.

Inima ei bubui în faţa mâniei lui, vechi de decenii, dezvăluită în cele din urmă.

— Dar unicul lucru de care m-am agăţat de-a lungul anilor a fost acesta: într-o bună zi, îl voi folosi aşa cum aveam de gând. Şi iată şansa aceea. În noaptea asta, iau titlul acela jegos şi furat şi îl revendic pentru a salva locul

acesta. Pentru tine. În noaptea asta, îţi ofer lupta aceea pe care o doreai.

Ea se crispă, îngrozită de ceea ce el avea să spună.

— Te iubesc.

În anii ei de luptă cu mâinile goale, Grace primise nenumărate lovituri neaşteptate, dar niciodată una ca aceea – care scoase aerul din ea.

Şi el nu încetă.

— Da, te-am iubit din momentul în care am dat cu ochii de tine în urmă cu o viaţă, dar ce a fost atunci… păleşte în comparaţie cu felul în care te iubesc acum. Eşti perfectă: puternică, cutezătoare, curajoasă şi sclipitoare şi felul în care tânjesc să fiu lângă tine este doar agravat când sunt lângă tine, pentru că nu te pot avea. Pentru că, de fiecare dată când întind mâna să te ating, îmi aluneci printre degete… ca o fantezie afurisită.

Ea înghiţi în sec, nodul din gâtlej fiind incredibil de sufocant în timp ce el vorbea, vorbele fiindu-i ca un ecou al propriilor ei sentimente… propriile ei dorinţe disperate, imposibil de menţionat.

— Da – i-am cerut ducesei să te ducă la balul mascat. Şi am stat în picioare la marginea acelei săli de bal, pierzându-mi minţile, aşteptând să vii cu un fel de speranţă nebună. Şi apoi ai venit şi eu mi-am dat seama că ceea ce am simţit înainte de venirea ta nu fusese speranţă, ci frică. Şi, când ai sosit, tu ai fost speranţa.

O lacrimă se revărsă şi îi coborî pe obraz, iar el întinse imediat mâna şi o şterse cu degetul său mare.

— Aş face totul de la început. Nu va exista niciodată un moment în care să nu te caut, Grace. Eşti începutul şi sfârşitul meu. Cealaltă jumătate a mea. Şi întotdeauna ai fost.

— Iată lupta mea, repetă el încetişor. Căsătoreşte-te cu mine!

Ea clătină din cap, tristeţea curgând prin ea şi lacrimile îi veniră fierbinţi şi instantanee.

— Povestea pe care mi-ai spus-o. Cyrene şi Apolo. El dorea ca ea să plece cu el. Să trăiască alături de zei. Ea

dorea să conducă un regat. Ce s-a întâmplat?

El ezită.

— Spune-mi, zise ea, ştiind deja răspunsul.

— A făcut-o regină a Libiei. Şi pământul era bogat, frumos şi prosper şi condus de o regină războinică.

O lacrimă căzu şi îi alunecă pe obraz.

— Şi el… a condus alături de ea?

El nu o privi.

— Grace.

— Nu. Ce s-a întâmplat cu Apolo?

În sfârşit, îşi întoarse frumoşii săi ochi ca de chihlimbar către ea, iar ea văzu tristeţea din ei.

— A părăsit-o.

Ea încuviinţă dând din cap.

— Pentru că nu dorea idealul, să fie căsătorită cu un zeu şi să se joace de-a puterea. Îşi dorea propriul ei regat. Dragostea ei. Viaţa ei. Totul. Împreună. Egali. Sau nimic din toate astea.

— A meritat? întrebă el. O viaţă întreagă în singurătate, când nu era nevoită să fie singură?

— Nu ştiu, răspunse ea. Dar alternativa nu era destul.

El aprobă din cap.

— Şi eu? Cum rămâne cu faptul că mă doreşti?

O duru gâtlejul la această întrebare chinuitoare şi plină de adevărul răspunsului ei.

— Te doresc alături de mine cu toată fiinţa mea, mărturisi. Te doresc cu tot ceea ce sunt.

Atunci el întinse mâna după ea, degetele îi alunecară pe obrazul şi în părul ei, atingerea lui ademenind-o mai aproape, iar ea veni, dându-şi seama chiar în clipa în care se mişca că întotdeauna va fi astfel între ei. Întotdeauna avea să îl urmeze. Întotdeauna avea să fie atrasă către el.

Sărutul pe care el i-l dădu fu ameţitor şi greu, plin de dorinţă chinuitoare şi de toată dragostea care trecuse nefolosită în anii în care fuseseră despărţiţi şi, dacă ar fi fost cu o oră mai devreme, cu o zi mai devreme, Grace s-a fi desfătat cu mângâierea aceea şi ar fi lăsat-o să vină ca un cadou, pe un val al viitorului. Al speranţei.

Dar în momentul acela nu era viitorul.

Era sfârşitul.

Lacrimile i se revărsară pe obraji când Ewan rupse sărutul şi îşi ridică capul, deschizând acei frumoşi ochi de chihlimbar şi privind adânc într-ai ei.

— Şi astfel, tatăl meu câştigă.

Cuvintele îi răpiră respiraţia şi teama goni prin trupul ei. Teamă, dragoste şi o dorinţă aprigă pe care nu o putu nega – nici chiar atunci când ştia ce urma să se întâmple. Nici chiar atunci când ştiu că el era gata să îi dea ceea ce ea jurase că dorea, numai că după aceea îşi dăduse seama că era îngrozită de asta.

Îngrozită să îl piardă.

Ar putea să fie de ajuns?

— Te doresc, zise el, iar ea urî felul în care ieşiră cuvintele acelea, resemnate. Te doresc şi te iubesc şi nu este prima iubire. Ci cea din urmă. Şi, dacă nu poţi vedea asta… dacă nu poţi găsi curajul de a o accepta, de a te desfăta cu ea şi de a-mi îngădui să stau alături de tine, atunci nu este de ajuns.

Clătină din cap şi continuă:

— Câte probe trebuie să trec înainte să crezi în asta? Înainte să ai încredere în asta? Înainte să ai încredere în mine?

— Îmi doresc asta, zise ea.

Era adevărat. Nu îşi dorea nimic mai mult decât pe bărbatul acesta, alături de ea, pentru totdeauna.

Tăcerea se lungi între ei pentru o eternitate, iar ea văzu abundenţa de emoţii care trecură pe chipul lui. Frustrare. Tristeţe. Dezamăgire. Şi, în cele din urmă, resemnare.

— Dorinţa nu este de ajuns, spuse el. Pentru niciunul dintre noi.

Vorbele atârnară între ei, ca o lovitură îngrozitoare. Una de la care el nu se abţinu.

Atunci o părăsi, iar ea ştiu, fără urmă de îndoială, că nu avea să mai revină vreodată.

Şi Grace Condry, regină în Covent Garden, rămase în

picioare în clubul ei distrus şi, pentru întâia oară în două decenii, lăsă lacrimile să vină.

Capitolul 25

Dimineaţa următoare, când soarele învelea acoperişurile Londrei în lumina strălucitoare a unei zile de toamnă răcoroase, fraţii ei o găsiră pe acoperiş.

— Împreună avem, cât? Cinci case? spuse Diavolul, venind să stea în picioare alături de ea unde Grace şedea pe treapta unui coş de fum, cu un braţ peste un genunchi, privind în depărtare, peste acoperişurile dinspre Mayfair.

Îşi ridică gulerul mantalei şi îşi încrucişă braţele peste piept.

— Ai crede că am putea găsi un loc mai cald în care să ne întâlnim.

Grace nu se uită la el.

— Întotdeauna am preferat acoperişul. Ce obişnuiai tu să spui? Niciodată nu vom fi mai departe de atât de noroaie?

— Mmm, răspunse Diavolul, legănându-se înapoi pe călcâie. Dar Whit este proprietarul marginii de sud din Berkeley Square, aşa că uită-te la noi acum.

Nimeni nu râse.

În schimb, Whit ocoli şi veni în câmpul ei vizual, sprijinindu-se cu spatele de peretele jos care marca marginea acoperişului, încrucişându-şi o gleznă peste alta, vârându-şi mâinile adânc în buzunare şi cocoşându-şi umerii împotriva vântului.

— Clubul este într-un dezastru nemaipomenit.

Şi aşa era. Sticlă spartă, draperii sfâşiate în fâşii, mobilă făcută bucăţele şi nici măcar o singură fereastră nu rămăsese intactă. La un moment dat, cineva răsturnase un candelabru şi arsese o gaură în covor. Din fericire, lucrul acesta se petrecuse înainte ca fiecare sticlă de alcool de la etajul principal al clubului să fie spartă şi lăsată să curgă,

altfel nu ar fi fost de găsit niciun acoperiş.

Grace aprobă dând din cap.

— Şi vorbeşti numai despre ceea ce este la interior. Voi fi norocoasă dacă mai apucăm să vedem vreodată un alt membru.

— Nu, zise Diavolul. Nu vor sta departe. Le-ai promis circ şi nu li l-ai livrat?

— Este distrus, spuse ea. Am trimis acasă pe toată lumea.

Nu voia să dea ochii cu ei.

— Ei bine, o duzină dintre ei sunt înăuntru, pornind devreme curăţenia, aşa că aş zice că cea mai mare problemă a ta este răscoala, zise Diavolul. Zeva şi Veronique latră ordine ca nişte locotenenţi adevăraţi. Poate ar trebui să le iei uniforme noi când vei comanda tapete noi.

Iritarea îşi scoase capul.

— Le-am spus să meargă acasă.

— Poate fi reparat, spuse Whit, ignorând-o. Tu eşti bogată, iar noi avem o legătură cu orice filator de mătase, creator de mobilă şi distilator de whisky de care ai nevoie. Asta, dacă vorbim în continuare despre club.

Diavolul lovi gânditor cu bastonul în acoperiş.

— Ei bine, şi celelalte pot fi reparate, sincer. Dacă ştie cineva asta, noi suntem aceia.

Grace se uită la el.

— Celelalte?

El îl privi în ochi pe Whit peste umărul ei.

— Face pe mironosiţa cu mine.

Whit mormăi.

— Nu i-a plăcut niciodată să vorbească despre el.

Ewan.

— Am auzit că ţi-a frânt din nou inima, Gracie.

Cuvintele blânde şi amabile – mai prietenoase decât orice îl auzise pe Diavol spunându-i cuiva în afara lui Felicity sau Helenei – ameninţară să o frângă. Îşi strânse buzele laolaltă.

— Acum putem să îl omorâm? mormăi Whit.

— Mă iubeşte, zise ea.

— Întotdeauna te-a iubit, spuse Diavolul. Asta nu înseamnă că ar trebui să fie ceva sfâşietor. Ba din contră, de fapt.

— Doreşte să se căsătorească cu mine, zise ea către acoperişuri. Aş fi ducesa de Marwick.

Fraţii ei fură tăcuţi timp îndelungat şi apoi Whit îşi mormăi confirmarea.

— Aşa care vasăzică. Aici se află problema, zise Diavolul.

O altă perioadă de tăcere prelungită, apoi Whit spuse:

— Ce i-ai spus?

Ea îşi întoarse brusc atenţia către ei, iritarea crescându-i odată cu ceva asemănător trădării în vreme ce privi de la unul la celălalt.

— Ce crezi că am spus?

— Ah. Aşadar nu ţi-a frânt inima, limpezi lucrurile Whit. Ci tu i-ai frânt-o pe a lui.

— Cine te-a făcut aşa expert în materie de inimi? se răsti ea. Credeam că voiai să îl omori.

Sprâncenele lui ţâşniră în sus.

— Uşurel, Gracie!

— Nu ne dorim să *nu* îl omorâm, spuse Diavolul. Dar ştim cum este să fii doborât.

— Nu mă interesează să simt simpatie pentru nemernicul acela, sincer, spuse Whit.

— Aşa, şi? El ce va face?

Asta veni din partea Diavolului.

Whit clătină din cap.

— Nu am fost niciodată în stare să îi prezicem mişcările.

Urmă o tăcere lungă şi Diavolul ciocăni cu bastonul lui. O dată.

De două ori.

— Grace a făcut-o.

Ei nu îi plăcu adevărul din vorbele acestea, nu şi când fu împletit cu adevărul din inima ei. Amintirea ascuţită a felului în care el se îndepărtase – un bărbat nou. Schimbat,

exact ca şi ea.

Pentru totdeauna.

Ştia ce avea el să facă. Se terminase.

— Va pleca, zise ea, durerea din pieptul ei fiind aproape insuportabilă. Va pleca şi nu se va mai întoarce niciodată.

Ironia era că el făcuse, în sfârşit, ceea ce ea îi spusese că dorea.

Şi acum, tot ce ea îşi dorea era ca el să se întoarcă şi să rămână.

— A plecat deja, zise Diavolul.

Cuvintele o loviră ca o palmă.

— Cum de ştii asta?

— Pentru că am pus să fie urmărit încă de când s-a întors.

Ea îi aruncă o privire.

— De ce?

— Ei bine, întâi de toate – se întoarse şi se aşeză pe marginea înaltă a acoperişului – de fiecare dată când şi-a făcut apariţia în trecut… de când?

Se uită la Whit, ca acesta să completeze intervalul de timp.

— Dintotdeauna, îi oferi Whit cu o ridicare din umeri.

— Exact. De fiecare dată când şi-a făcut apariţia, a încercat să-l ucidă pe vreunul dintre noi.

Ezită, apoi adăugă:

— Tu ai fost prima dintre noi pe care a încercat să o ucidă, aş putea să adaug. Dar iată-ne – viaţa este un lucru ciudat şi misterios.

— Nu a încercat să mă ucidă, zise ea.

Totul încremeni pe acoperişul acela – chiar şi vântul rece de toamnă păru să se oprească pentru a lăsa cuvintele să se infiltreze.

— De unde ştii? întrebă Diavolul.

— Pentru că mi-a spus el, zise ea. Bătrânul duce mă dorea moartă.

— Pentru că erai dovada a ceea ce făcuse.

Ea încuviinţă din cap.

— Nu numai asta, spuse Whit. Te voia moartă pentru că ştia că nu avea să îl aibă niciodată pe Ewan în întregime dacă Ewan avea vreo speranţă de a te avea.

Whit, care vedea întotdeauna ceea ce nimeni altcineva nu vedea.

— Da, spuse ea. Dar el nu mi-ar fi făcut niciodată rău.

— Totuşi am văzut cu toţii, răspunse Whit. Cu toţii l-am văzut atacându-te.

— Nu.

De data asta fu Diavolul cel care o întrerupse.

— Nu a atacat-o. M-a atacat pe mine. Întotdeauna m-am întrebat de ce m-a privit direct în ochi în prealabil. Am crezut că era din pricină că dorea lupta.

— O dorea, spuse Grace. Dorea să lupte cu tine, ca să ne dea tuturor timp să fugim.

Tăcerea se aşternu între ei cât timp se pierdură cu toţii în amintirile acelei nopţi fatidice, când tot ce se petrecuse cumva nu avusese loc deloc.

— Doamne!

Whit fu primul care vorbi.

— S-a predat lui Marwick. Ca să ne apere.

— Bătrânul trebuie să fi ştiut unde ne-am dus, zise Diavolul.

„Ştia unde vă aflaţi”, îi spusese Ewan, „dar nu mi-a spus niciodată”.

Grace încuviinţă dând din cap.

— Eram tineri şi speriaţi şi, fără îndoială, am lăsat o duzină de indicii de-a lungul drumului. Dar el nu a venit niciodată după noi.

— Asta nu înseamnă că nu a ameninţat să o facă, spuse Diavolul, înţelegând imediat manipularea.

Cum de nu văzuseră ce ar fi fost dispus să facă diabolicul lor tată?

— Dumnezeu ştie că a folosit spiritul protector al fiecăruia dintre noi pentru a-i ţine pe ceilalţi în frâu de o mie de ori mai înainte.

— Şi pe al meu, cel mai mult, zise ea.

— Mmm, fu de acord Whit. Şi nimeni nu era mai

sensibil la ameninţări împotriva lui Grace decât Ewan.

Bastonul Diavolului lovi acoperişul cu un ritm egal, meditativ.

— La dracu', şopti el în cele din urmă, cu uimire în glas. A renunţat la tine. Te-a dat în grija noastră. Nu este de mirare că era gata să arunce în aer jumătate din Londra atunci când a crezut că te-am lăsat să mori.

— A renunţat la tot, zise ea, la fel de mult pentru sine, cât şi lor.

Fraţilor pe care el abia îi găsise.

Pe ea.

„Te-am iubit din momentul în care ochii mi-au căzut asupra ta, acum o viaţă, dar ce a fost atunci păleşte în comparaţie cu felul în care te iubesc acum".

— Ne-a dat unul altuia, zise ea privind acoperişurile.

Preţ de douăzeci de ani traversase acest oraş din toate părţile, crezând că acoperişurile erau locul potrivit.

— În toţi acei ani, am crezut că el a ales titlul în locul nostru, spuse Whit. Când de fapt el a ales titlul pentru noi. A fost un sacrificiu pentru noi.

— Nu pentru noi, spuse Diavolul. Ci pentru Grace.

Venise la ei să se pocăiască cu săptămâni în urmă. Jurase să se revanşeze. Când, în realitate, Ewan făcuse penitenţă timp de douăzeci de ani.

— Ai spus că a plecat.

Grace se uită la Diavol cu lacrimi în ochi.

— Unde a plecat?

— Către nord-est.

Către Essex.

Înapoi către moşie. Către locul acela pe care îl detestau cu toţii, din pricină că răpise atât de mult de la ei. Şi mai ales de la el. Răspunsul o făcu să îi vină să ţipe. În schimb, se ridică în picioare, privind de la unul din fraţii ei la celălalt.

— Nu ar trebui să fie acolo.

— Este duce de Marwick; unde altundeva ar trebui să fie? întrebă Diavolul.

Oriunde altundeva.

— Urăşte titlul. Urăşte casa. L-a distrus, zise ea. Locul acela care l-a ruinat la fel ca şi pe noi.

Ba mai mult.

Se uită la ei.

— Nu doreşte asta.

— Casa?

— Nimic din toate astea, explică ea. Dar nu are de ales, nu-i aşa? „Te doresc pe tine”, spusese el. „Te doresc pe tine şi te iubesc şi nu este prima iubire”.

Putea să fie fericit alături de ea.

Puteau fi fericiţi împreună.

Păru în acelaşi timp imposibil şi ca tot ce îşi dorise ea vreodată.

— Mă doreşte pe mine, zise ea încetişor.

— Atunci de ce ar pleca înapoi? întrebă Diavolul.

— Pentru că… începu ea, apoi se opri, urând sfârşitul propoziţiei. Nedorind să o termine. „Pentru că îmi era teamă să iau ceea ce doream”.

Whit vorbi.

— Pentru că nu are niciun alt loc în care să meargă.

Pentru că ea îl îndepărtase din nou. Fugise de el din nou. Şi, de data asta, el nu o meritase.

Regretul o inundă – regret şi altceva, chiar şi mai puternic.

Nevoie.

Avea nevoie de el. Şi nu era nicio ruşine în asta. Numai promisiune. Numai speranţă.

Se ridică în picioare.

— El nu ar trebui să fie acolo, zise ea din nou. Ar trebui să fie aici. Cu mine.

Nu ştia cum avea să iasă. Dar avea să meargă. Dar, dacă alegerea era o viaţă cu el sau o viaţă fără el, nu exista nicio alegere. Nu una care să merite să fie luată în considerare.

Era regina din Covent Garden şi petrecuse o viaţă întreagă făcând din imposibil posibil.

— Am făcut o greşeală. Trebuie să merg după el.

Privirea Diavolului ţâşni către a ei.

— Nu o spune.
Ea o făcu.
— Îl iubesc.
— La dracu', răspunse el.
— Îl iubesc şi trebuie să îl salvez.
Whit mormăi.
— Bănuiesc că nu îl vom putea ucide acum.
— Păcat, oftă dramatic Diavolul. Voi aduce trăsura.

*

Câteva ore mai târziu, Ewan intră în Burghsey House pentru a-şi înfrunta trecutul.

Nimeni nu mai fusese în conac de un deceniu – de când Ewan îşi asumase titlul de duce şi alungase personalul din casa principală, ştiind că, dacă tot ce avea de gând mergea conform planului şi ar fi găsit-o pe Grace şi ar fi convins-o să se căsătorească cu el, nu avea să mai trăiască niciodată din nou înăuntrul acelor ziduri care nu îi aduseseră nimic altceva decât suferinţă.

Soarele care apunea străbătu ferestrele vestice, în timp ce el aprinse o lumânare de demult uitată şi colindă coridoarele imensei case pe covoare roase, acoperite de praf şi pe lângă mobilier care se decolorase într-un deceniu fără a fi folosit.

Zece ani de praf şi de paraginã şi totuşi casa era aceeaşi: intrarea masivă, din mahon scump şi zidărie din piatră acoperită cu tapiserii care atârnau încă de la începuturile ducatului; mirosul familiar, de ceară de lumânări şi istorie; liniştea apăsătoare care se aşternuse odată ce Diavolul, Whit şi Grace plecaseră, ameninţând uşor sănătatea sa mintală.

Stând acolo, în interiorul casei, Ewan fu aruncat înapoi cu forţa unui pumn zguduitor de pe o stradă împuţită din Covent Garden.

Urcă scările, cu harta locului impregnată în amintire. Trecând pe lângă portret după portret, linia de duci şi de marchizi, de conţi şi lorzi a căror identitate fusese sfredelită

în mintea lui pe când era copil. Toţi bărbaţii venerabili care alcătuiseră neamul ireproşabil al familiei Marwick.

Şi Ewan, următorul succesor.

Dar tatăl său nu ştia că Ewan nu îşi dorise niciodată asta.

Tatăl lui nu ştia că Ewan nu avea să îi ofere niciodată urmaşii aceia. Că nu mai aveau să existe moştenitori ai titlului de duce. Nu după Ewan.

Ewan, care nu fusese niciodată un moştenitor real încă din capul locului.

Urcă la primul etaj, apoi la cel de-al doilea, unde razele soarelui dispărură în întunericul apusului, şi traversă din aripa de est în cea de vest.

Nu avea nevoie de lumânarea din mâna lui, harta casei rămăsese întipărită în mintea lui, navigabilă prin întuneric beznă dacă asta îşi dorea şi numără uşile în timp ce îşi croi drum pe coridor, trecând de primele două.

Trei. Patru.

„Ai grijă la scândura care scârţâie”.

Cinci.

„Traversează coridorul”.

Şase. Şapte.

Opt – degetele îi mângâiară uşa care fusese cândva a lui – o uşă pe care Grace o găsise de nenumărate ori în beznă. O apăsă cu mâna, rezistând impulsului de a încerca clanţa. De a se lăsa pe vine şi de a se uita prin gaura cheii.

Nu avea nevoie. Îşi amintea fiecare centimetru din încăperea aceea. Fiecare scândură din podea. Fiecare geam din fereastră.

Nu avea nevoie să o reviziteze. Nu se afla aici pentru trecut, ci pentru viitor.

În spatele celei de-a noua uşi de pe coridor, o scară îngustă, care urca la cel de-al treilea etaj, unde se aflau camerele ducale, a căror dimensiune era de trei ori mai mare chiar şi decât a celei mai mari încăperi de la etajul doi.

Camerele stăpânului. Ale ducelui.

Ewan trase adânc aer în piept, apăsă clanţa şi păşi

înăuntru, pentru a-l înfrunta pe inamic.

Camerele tatălui său fuseseră primele închise, din momentul în care trupul lui se răcise. Nu mai fusese în ele încă de atunci şi nu îşi imaginase niciodată că avea să revină în locul acesta – fiindu-i prea teamă că avea să fie plin de amintirea bărbatului pe care îl detesta.

Şi poate că, dacă s-ar fi întors înainte de momentul acesta, aşa ar fi găsit-o, plină de amintirea bărbatului care îl trăsese pe sfoară, îl manipulase şi îl ameninţase iar şi iar. Bărbatul care furase orice speranţă pe care Ewan ar fi putut să o aibă pentru fericire atunci când fusese luat din casa mamei lui şi obligat să îşi întoarcă spatele oamenilor pe care îi iubea, pentru a-i păstra în siguranţă.

Dar totul se schimbase.

Afară se aşternuse întunericul şi Ewan ridică lumânarea în timp ce traversă încăperea – trecând pe lângă patul imens şi şemineul demult gol, cu uriaşele fotolii cu balansoar, care şedeau nefolosite – tăcerea nemaifiind atât de ameninţătoare cum fusese în casa asta atâta amar de vreme.

Era, în schimb, primitoare, ca şi cum întreaga încăpere, întreaga casă, ducatul însuşi aşteptase ca Ewan să se întoarcă. Pentru asta.

Se opri sub portretul tatălui său, o pictură în ulei mare care părea, cumva, să evite neglijenţa şi trecerea timpului de pe urma cărora suferise conacul, ca şi cum tatăl lui îşi vânduse sufletul ca să se asigure că avea să fie ţinut minte în felul acesta pentru totdeauna – impecabil de chipeş şi cu ochii de chihlimbar pe care îi dăduse tuturor celor trei fii ai săi.

Lui Ewan nu îi plăcuse niciodată să se uite la tablou; nu îi plăcuseră niciodată asemănările pe care le vedea în el. Ochii, claia de păr blond, bărbia ascuţită, lungul nas drept care ar fi fost o asemănare dacă Diavolul nu i l-ar fi rupt pe al lui Ewan şi nu i-ar fi făcut de fapt un cadou.

Timp de decenii, Ewan crezu că nasul acela spart era tot ceea ce îl deosebea de tatăl său. Singurul lucru care îl făcea diferit – pentru că nu făcuse el aceleaşi alegeri ca

stăpânul său?

— Nemernicule!

Vorbele ieşiră ca un foc de armă în încăperea aceea care nu mai fusese martoră la sunete de zece ani.

— Îţi plăcea la nebunie să ne arunci vorbe. Ca o armă. Pentru că nu îţi aparţineam. Şi tu ai crezut că asta era întreaga suferinţă. Nu ai aflat niciodată adevărul laş iresponsabil…

Trei băieţi, fraţii lui.

— Nu ai ştiut niciodată că lumea avea să ne împletească pe toţi laolaltă. Că ne-a făcut mai puternici decât tine. Că ne-a făcut mai buni decât tine.

Îl privi sfidător pe tatăl lui prin întuneric şi ani.

— N-ai ştiut niciodată că avea să fie prăbuşirea ta. Dar ai ştiut întotdeauna că ea avea să fie, nu-i aşa? şopti el, permiţându-şi, în cele din urmă, să îşi amintească.

Pentru cine venise. Şi de ce.

— Te-ai temut de ea din pricina a ceea ce era ea pentru mine şi asta era înainte ca eu să înţeleg ce însemna să o iubesc. Înainte să înţeleg ce însemna să stau alături de ea şi să văd viitorul şi să ştiu că nu trebuia să fie sumbru. Că putea fi puternic, înţelept şi plin de speranţă. Şi plin de dragoste.

Se opri, inspirând tăcerea. Ştiind că asta avea să fie ultima oară când avea să stea în camera asta. Ştiind că era ultima oară când avea să îi acorde chiar şi o clipă acestui bărbat. Acestui loc. Numelui care nu fusese niciodată al lui.

Ştiind că avea să plece de pe această moşie în noaptea asta şi să se întoarcă în Londra şi să se ţină de promisiunea aceea de demult pe care o făcuse locului pe care îl iubise întotdeauna. Femeii pe care o iubea, pe care deja începuse să o ducă la îndeplinire.

„Noi vom schimba toate astea”.

Împreună.

Ewan ridică lumânarea, îl privi pe tatăl său în ochi şi spuse:

— Aveai dreptate să te temi de ea; dar ar fi trebuit să îţi fie teamă şi de mine.

Şi puse portretul pe foc.

Flăcările îl cuprinseră într-o clipită, rama şi pânza fiind ca o iască perfectă şi Ewan se întoarse să plece când focul se târî pe perete, consumând încăperea asta ca şi cum ar fi fost însufleţită şi ştia ce anume i se cerea.

Ewan părăsi încăperea şi o găsi pe următoarea, ştiind că avea o unică şansă de a lăsa totul în urmă şi de a se întoarce în Londra. De a se întoarce la ea şi de a începe o nouă viaţă. Împreună. Departe de locul acesta şi de fantoma lui. Rapid, metodic, puse mai multe portrete pe foc, acesta fugărind tapetul şi tâmplăria, coborând pe scări – înaintând mult mai iute decât ar fi putut el să îşi imagineze.

Era un foc despre care avea să se vorbească în Essex ani în şir.

Şi, cu fiecare moment, cu fiecare nouă flacără, Ewan se simţi mai liber.

Liber să se întoarcă acasă.

La ea.

Când focul izbucni spre mulţumirea lui destul de arzător încât să asigure sfârşitul acestui loc care merita să fie redus la ruine, Ewan se îndreptă către uşă, flăcările înălţându-se rapid în jurul lui.

Bun. Era vremea să ia sfârşit.

Nu dorea să mai piardă nici măcar un minut stăruind asupra trecutului.

Voia viitorul. *O voia pe Grace.*

Traversă poarta masivă către uşă, chiar în clipa în care limbile de foc linseră balustrada de la primul etaj. Printr-o uşă deschisă, văzu cum acestea intraseră deja în seră. Iute ca furia. Fierbinte ca libertatea.

Ewan aşeză mâna pe clanţă şi trase de uşă, deschizând-o; aerul rece fu un răgaz bine-venit faţă de căldura arzătoare dinăuntru. Înainte să apuce să treacă către exterior, de deasupra se auzi un scârţâit de rău augur. El ridică privirea către primul etaj, unde o consolă se prăbuşi deasupra porţii, înghiţită acum de flăcări.

Ezitarea aceea fu o greşeală.

Cu un huruit oribil, balconul se dezlipi de perete şi cumva, în sunetul acela, el auzi vocea ei.

Capitolul 26

Grace şi fraţii ei călătoriră toate orele acelea către Burghsey House în tăcere, aerul din trăsură devenind mai apăsător odată cu amintirile, în vreme ce se întorceau în locul care îi modelase – răzbunarea Diavolului, furia lui Whit şi puterea lui Grace. Şi, în vreme ce roţile huruiră şi kilometrii se întinseră de-a lungul orelor, se pierdură cu toţii în trecut.

După trei ore de călătorie, Diavolul înjură cu asprime în lumina care scădea.

— Doamne! Nu îmi amintesc să fi fost atât de departe.

— Ne-a luat două zile să ajungem la Londra, zise Whit, frecându-şi absent o mână pe trunchi, ecou al coastelor rupte pe care le avusese în timpul acelui interminabil mers pe jos.

Treizeci de minute mai târziu, fâţâiala Diavolului deveni aproape insuportabilă, bastonul fiindu-i în mişcare continuă pe vârful cizmei sale.

— Nu îmi amintesc să fi fost atât de al dracului de gol.

— Eu îmi amintesc de asta, zise încetişor Grace, privind afară pe fereastră, soarele apunând în depărtare într-o explozie de nuanţe de galben şi portocaliu. Îmi amintesc cât de singuratic era, înainte să veniţi voi.

Şi apoi, odată ce ei sosiseră, fusese ca şi cum cineva aprinsese felinare la moşie.

— Deşi bănuiesc că nu ar trebui să spun un asemenea lucru, luând în considerare ce s-a întâmplat după ce aţi venit aici.

— Ce ni s-a întâmplat aici a fost că ne-am găsit unul pe altul, spuse Whit, cu vocea gravă şi seacă, sunând întotdeauna ca şi cum tocmai începuse să o folosească în clipa aceea.

— Ce a ieşit din faptul că am fost acolo au fost Bastarzii Bătăuşi.

Întâlni ochii lui Grace în lumina slabă.

— Grace, sunt o mie de lucruri pe care le-aş schimba în legătură cu blestematul acela de om şi blestematul acela de loc, dar nu aş schimba faptul că am fost acolo. Niciunul dintre noi nu ar face-o.

Bastonul Diavolului ciocăni din nou.

— Deşi aş schimba cu bucurie alegerea Diavolului în ceea ce priveşte o sabie baston în clipa asta.

Ciocănitul încetă.

— Du-te dracului!

Ignorându-le ciorovăiala, Grace se întoarse din nou către fereastră, lumina soarelui fiind aproape dusă, întunericul răpind orice posibilitate de a ţine socoteala progresului pe care îl făceau. Cât de departe erau de casă? Cât mai dura până să îl poată vedea şi să îi spună adevărul – că îl iubea? Că dorea să fie cu el.

Şi că aveau să rezolve ei restul.

Trecuseră douăzeci de ani fără el şi îi ajunsese.

Grace privi îndelung în beznă, pierdută în gândurile ei, în vreme ce Diavolul şi Whit se agitau şi se înţepau unul pe celălalt, replicile lor fiind o alinare, căci devenea din ce în ce mai disperată să îl vadă pe Ewan, rememorând fiecare moment în care fuseseră împreună de când el se întorsese în Londra.

Clubul. Acoperişul lui. Aleea cu spălătoresele.

Lupta din Mahalaua ei.

Sărutările dintr-a ei.

Măştile pe care le purtaseră.

— Cum de a ştiut? întrebă ea încetişor.

Diavolul ridică privirea.

— Cum de a ştiut ce?

— Că eu eram. În întunericul nopţii aceleia, când s-a trezit. În ring, cu sacul pe cap. În noaptea balului mascat.

De data asta cel care răspunse fu Whit.

— Întotdeauna te va recunoaşte, Grace.

„Nu voi înceta vreodată să te caut, Grace”.

Şi totuşi, ea îl izgonise.

„Tu eşti începutul şi sfârşitul meu. Cealaltă jumătate a mea. Şi întotdeauna ai fost”.

În douăzeci de ani se convinsese în sinea ei că nu era adevărat. Că orice fusese – orice era lucrul după care ea tânjea – era o fantezie. O născocire.

Şi avusese dreptate pe jumătate. Fusese o fantezie.

Dar ar fi trebuit să ştie mai bine decât oricine că fantezia era adesea mai reală şi mai puternică decât realitatea.

Şi, în noaptea asta, îşi dorea să o transforme în realitate, punct.

Doar dacă trăsura asta ar merge o idee mai iute.

Se uită din nou pe fereastră şi soarele ardea încă roşu în depărtare. Abia atunci îşi dădu seama că era imposibil. Că era mult prea târziu pentru apus.

Nu se uita la soare.

— Nu.

Se ridică în capul oaselor şi îşi aşează mâinile pe geam.

— Ce a făcut?

Nu era apusul. Era foc.

*

Burghsey House era înghiţită de flăcări.

Trăsura se opri la o sută de metri de infern, cât de mult fu dispus vizitiul să se apropie de flăcări, osia legănându-se sub greutatea lui când acesta coborî de pe capră, chiar în clipa în care Grace se chinui să ajungă la clanţă şi deschise larg uşa, zburând din trăsură.

Ce făcuse? Unde era?

— Ce a făcut?

— A fost întotdeauna nebun… dar asta…

Whit şi Diavolul se aflau pe urmele ei în timp ce ea îşi croi drum pe lângă cai, alergând deja şi îndreptându-se către conac, cuprins de flăcări în noapte.

Îl ardea până la pământ. Pentru ea.

— Grace! veni strigătul Diavolului din spatele ei. Nu!

Ea nu ascultă, alergând prin întuneric către flăcări. Un braţ mare de oţel o apucă, iar ea strigă, zbătându-se. Whit.

— Ia dracului mâna de pe mine! ţipă când el o cără înapoi.

— Încetează, mormăi el.

Frustrarea şi furia veniră arzătoare şi pline de mânie, iar ea se luptă cu strânsoarea fratelui ei, înnebunită de nevoie de a se elibera. De a ajunge la Ewan.

Se întoarse înapoi, cu mâna deja făcută pumn, deja zburând şi aterizând direct în nasul lui şi dându-i capul pe spate.

— Doamne! mormăi el când încasă lovitura… iar ea îşi luă din nou avânt.

— Grace! Încetează! strigă Diavolul când o prinse el de data asta.

— Trebuie să ajung la el! strigă ea, zbătându-se în strânsoarea lui. Te voi elimina şi pe tine!

Diavolul era mai puternic decât părea.

— Şi voi îndura, zise el în urechea ei. Am încasat şi mai rele pentru tine, Gracie. Cu toţii am făcut-o.

Ea se întoarse din nou, gata să facă şi mai multe daune, dar Diavolul era şi el pregătit, blocându-i pumnul cu una dintre mâinile sale grele.

— Grace, zise el din nou, calm şi monoton, ca şi cum s-ar fi aflat oriunde în altă parte şi nu aici, pe pământurile strămoşeşti ale tatălui său, unde cu toţii trecuseră prin iad.

— Grace, repetă Whit de lângă umărul Diavolului, unde îi prinsese din urmă, cu nasul însângerat, lucirea roşie-aurie a focului făcând ca îngrijorarea de pe chipul lui să fie limpede.

Îngrijorarea de pe chipul amândurora.

Fu îngrijorarea care o frânse. Blândeţea din ochii lor, acei ochi care făceau parte dintr-un set. Un trio. Inima ei bubui.

— E înăuntru.

— Nu ştii asta, zise Diavolul.

Ea îl privi.

— Ba da, spuse, panica înflorind în ea chiar şi

privindu-l pe Whit. Ştiu. Este înăuntru şi este singur şi trebuie să ajung la el.

A naibii să fie dacă avea să permită acestui loc să îl ia. Nu după toate prin câte trecuseră.

— Te rog, şopti.

— Am făcut o promisiune, cu atâţia ani în urmă, zise încetişor Diavolul. I-am promis că te vom apăra. Nu vei fugi în foc.

— Şi de câte ori a fugit el în foc pentru noi? strigă ea. De câte ori a făcut-o aici? În noaptea aceea, cu o viaţă în urmă, ne-a izgonit din această clădire… şi a trăit în focul ei încă de atunci.

— Grace…

Trecu o secundă de linişte şi apoi, ca un cadou, Whit mormăi. Grace profită de sunet.

— Te rog. Aş şti, îi şopti ea. Aş şti dacă ar fi mort.

Aprecierea izbucni în ochii lui. Un lucru cunoscut care venea doar din partea cuiva care ştia cum era neliniştea.

— Te cred.

Diavolul îşi slăbi strânsoarea.

O greşeală.

Grace se întorsese deja şi alerga, mai isteaţă acum. Blestemul grozav al fratelui ei rupse bezna în timp ce ea se îndrepta către casă, către flăcări. Către bărbatul pe care îl iubea.

Şi apoi el fu acolo. Uşa uriaşului conac se deschisese şi el se afla acolo, în cămaşă cu mâneci scurte, înalt, magnific şi în viaţă, înrămat de focul din spatele lui, ca niciun alt duce pe care îl văzuse ea până atunci.

Era în viaţă.

Grace se opri brusc când îl văzu, sughiţându-şi uşurarea, în timp ce ultima lor conversaţie trecea prin mintea ei. Mărturisirea pe care el i-o oferise. Nu. Nu o mărturisire.

El o numise luptă. Ultima lui bătălie pentru ea.

Penultima.

Pentru că, atunci când ea îl alungase, el făcuse o ultimă alegere. Aruncase un pumn final. Şi acesta aterizase

perfect. Venise aici şi dăduse foc acestui loc pe care cu toţii îl detestau atât de mult.

— Mama naibii, zise încet Diavolul. A reuşit.

Acest bărbat nebun şi magnific arsese trecutul până la temelii.

Pentru viitorul lor.

Ea înainta deja către el, disperată să ajungă la el când scârţâitul acela îngrozitor sfârtecă noaptea. El ridică capul la auzul sunetului, iar ea ştiu ce avea să urmeze.

Nu!

Ea îi strigă numele în noapte, ţâşnind către casă, cu fraţii ei pe urme, când ferestrele explodară la una dintre ferestrele de sus, iar el fu înghiţit de flăcări.

Nu. Locul acesta nu îl dorea.

El era al ei.

Şi, ca şi cum ea le poruncise, flăcările se despărţiră şi iată-l din nou, mergând prin foc, exact aşa cum promisese: înalt şi chipeş, acoperit de funingine şi cenuşă, casa arzând ca iadul însuşi în spatele lui.

Şi el veni direct către ea.

Zbură către el, aruncându-se în braţele lui, iar el o prinse, o ridică în sus şi o lipi de el şi o sărută: tainic, profund şi perfect, retrăgându-se în cele din urmă pentru a o privi în ochi.

— Ce cauţi aici?

— Am venit să te iau. Am venit să îţi spun că te iubesc. Am venit ca să îţi spun că eşti al meu şi că nu te voi mai lăsa niciodată să pleci din nou.

El o sărută din nou, lung şi ameţitor, făcând ca inimile să le-o ia la goană înainte de a-şi lipi fruntea de a ei şi de a spune:

— Voi fi de acord.

Plăcerea explodă prin fiinţa ei la auzul cuvintelor îmbătătoare şi la promisiunea din ele. *Pentru totdeauna.*

— Ce-ai făcut?

— Ce ar fi trebuit să fac cu ani în urmă, zise el. Ar fi trebuit să distrug locul acesta încă de la început. Locul acesta care ameninţa să ne distrugă în fiecare zi în care ne-

am aflat aici. Şi care a ameninţat să mă distrugă în fiecare zi după ce ai plecat.

O sărută din nou, iar ea putu să simtă gustul regretului suferind pe buzele lui.

— Pe tine nu te-a distrus, zise ea. Te-a făcut mult mai puternic.

— Nu. *Tu* m-ai făcut mai puternic. Destul de puternic încât să ne eliberez. Destul de puternic încât să las trecutul în urmă şi să clădesc un nou viitor. Alături de tine. În Covent Garden. Dacă vei voi să mă iei.

Întotdeauna.

Întotdeauna avea să îl accepte.

— Doamne, duce, zise sec Diavolul când el şi Whit se apropiară. Asta chiar l-ar fi stârnit pe bătrân.

Ewan nu îi dădu drumul lui Grace când se întoarseră cu toţii cu faţa către casa care ardea în noapte şi priviră cum un perete interior se prăbuşi, făcând ca flăcările să ţâşnească din locuri goale de pe faţada de piatră, acolo unde obişnuiseră să fie ferestrele.

Nu se uită către fratele său, nici chiar când îi răspunse:

— Nu mai sunt duce.

Începură să înţeleagă, cu veselie şi nevenindu-le să creadă, şi se uitară cu toţii la el. Grace clătină din cap.

— Nu poţi fi serios.

— Ba da. Am petrecut ultimul an restaurând moşia. Înfloreşte. Maiestatea Sa va fi, fără îndoială, încântată de profitul adus.

Renunţase la tot. Pentru ea. Pentru ei.

— Nu mă crezi? spuse el şi privi din nou către infern. Nimeni nu poate supravieţui acelui foc. Nici chiar nebunul duce Marwick.

Îi urmară cu toţii privirea, înţelegându-i vorbele în timp ce priviră casa arzând.

În cele din urmă, după un timp care păru o eternitate, Whit vorbi:

— Ducele este mort cu siguranţă. Am văzut cu ochii mei.

Dinţii albi ai Diavolului fulgerară în lumina focului.

— Da, pierdut în istorie când a ars Burghsey House – ce tragedie!

Ewan se uită la Diavol şi la Whit, care îl priveau cu atenţie.

— Şi, odată cu el, toate fantomele care ne-au bântuit.

Şi aşa muri Robert Matthew Carrick, conte Sumner, duce de Marwick – ducele care nu existase niciodată cu adevărat.

— Eşti norocos că ai ieşit de acolo, frăţioare, adăugă Whit. Altfel Grace ar fi fost acolo pe urmele tale, poruncind flăcărilor să se dea la o parte şi te-ar fi adus înapoi din iad.

Ewan se întoarse către ea şi o trase mai aproape.

— Dacă cineva este destul de puternic să câştige acea bătălie, tu eşti.

Ea ridică mâna spre el şi degetele i se încurcară în părul lui.

— Mai am încă planuri pentru tine.

Zâmbetul acela – acela care nu dădea niciodată greş şi o făcea să simtă fluturi în stomac.

— Am şi eu un plan sau două.

— Spune-mi, zise el.

Ce avea să urmeze?

— Un nou început. O viaţă nouă. Orice este nevoie pentru a fi alături de femeia pe care o iubesc.

— Ce oferi? îl întrebă.

— Muncă cinstită ziua şi fanteziile tale noaptea.

Fierbinţeala o inundă la promisiunea din acele cuvinte.

— Fanteziile noastre, şopti ea, ridicându-se pe vârfurile picioarelor şi sărutându-l iar, în timp ce mâinile i se aşezară pe chipul lui.

— Şi atunci ce? Te facem duce al Mahalalei?

— Speram ceva cu o poziţie mai înaltă.

— Nu te mai poţi întoarce niciodată în Mayfair, zise ea. Nu dacă îl ucizi pe ducele de Marwick. Întreaga lume te va recunoaşte acolo.

— Ştiu, iubire. Nu doresc Mayfairul. Nu există nimic

acolo pentru mine. Toată munca pe care am depus-o – Mayfair nu o poate îndrepta. Mayfair nu-mi poate îndeplini promisiunea de demult faţă de Covent Garden. Şi nici pe cea pe care ţi-am făcut-o ţie.

Îi mângâie obrajii cu degetele mari.

— Nu îmi doresc să mai fiu duce. Nu atunci când aş putea să stau alături de o regină. Nu când aş putea fi regele ei.

„Eşti o regină. Eu sunt tronul tău.”

Vorbele sfârâiră prin trupul ei.

El îşi lipi fruntea de a ei şi îi spuse în şoaptă:

— Nu mai doresc să fiu vreodată Excelenţă. Tot ce doresc este ca tu să fii Grace a mea, spuse el, şi o sărută iar. Întotdeauna ai fost tu. În fiecare zi. În fiecare noapte. În fiecare minut. Încă de la început. Aceasta este suma ambiţiilor mele: să fiu vrednic de tine. De dragostea ta. De lumea ta. Să stau alături de tine şi să o schimbăm.

Da.

— Să trăiesc alături de tine. Să te iubesc acolo, iar restul ducă-se pe pustii.

Focul ardea în spatele lui – sfârşitul trecutului lor – începutul viitorului lor.

Pusese pe foc jilţul ducatului.

— Trebuie să spun ceva, zise Diavolul din locul unde el şi Whit priveau cum ardea casa. Este un gest dat naibii.

Whit mormăi că aşa era, iar Grace auzi în asta şi aprobarea lui. Ewan îi eliberase şi pe ei.

Ea nu îşi putu controla hohotul de râs sălbatic care veni odată cu comentariul.

— Este adevărat ce se spune. Eşti nebun.

— Poate, acceptă el cu un zâmbet larg. Nebun după tine, asta e sigur.

Diavolul mormăi la auzul acestor vorbe, iar Ewan o sărută iar, înainte să adauge:

— Aţi spus că nu voi putea să o recapăt niciodată. Dar dacă eu nu o doresc pe ea? Dacă, în schimb, te doresc pe tine? Aceasta nu este o primă iubire. Aceasta este următoarea. Aceasta este ultima.

Ea dădu aprobator din cap, cu ochii în lacrimi.

— Da.

El zâmbi – zâmbetul acela care nu dădea niciodată greş şi o lăsa latră.

— Da.

— Te iubesc, zise ea, singurele cuvinte pe care le găsi.

— Bun, răspunse el. Spune-mi din nou!

— Te iubesc.

O trase aproape. O sărută profund. Zâmbi din nou.

— Grace, zise el încetişor, ca pe o litanie. Grace a mea. În cele din urmă aici.

— În cele din urmă aici, şopti ea, sărutându-i chipul. De-a lungul obrazului, peste pomeţi, pe sprânceană, unde putu simţi mirosul focului. De ce ai nevoie?

Ecoul tuturor acelor dăţi în care el o întrebase.

— Ziua de mâine, zise el, înconjurând-o cu braţele. Am nevoie de ziua de mâine. Alături de tine.

Viitorul.

*

— Iată-te!

Ewan se întoarse din locul său de la marginea acoperişului şi îşi descoperi soţia mergând cu paşi mari către el, cu un corset auriu uimitor peste pantaloni negri mulaţi, sub un pardesiu căptuşit cu fir auriu asortat. Dezordonatele ei bucle roşietice îi cădeau în jurul umerilor, iar obrajii îi erau trandafirii din pricina aerului răcoros şi a zilei petrecute la soare.

Încă nu văzuse nimic mai frumos, nici chiar acum, după ani buni alături de ea.

Înainte ca ea să apuce să mai spună ceva, el întinse mâna după ea şi o trase aproape pentru un sărut lung şi insistent, răpindu-i suflul şi plăcerea înainte de a-şi ridica capul şi de a pune capăt mângâierii, plăcându-i la nebunie felul în care ea zăbovi în braţele lui, cu ochii închişi de plăcere.

Când îşi deschise ochii, o făcu cu un zâmbet visător – unul care se asorta cu al lui, plin de mândrie arogantă. Erau foarte puţine lucruri care îi plăceau mai mult decât să o vadă pe soţia sa copleşită de plăcere.

Ea izbucni în râs.

— Arăţi ca o pisică prinsă în lada de gunoi din faţa unui negustor de peşte.

El se retrase la auzul acestei analogii.

— Ştii că zicala este „pisica care a ajuns la smântână”, nu-i aşa?

Ea flutură din mână ignorând corecţia.

— Ai văzut vreodată aroganţa absolută a unei pisici care a furat un pic de peşte? Îţi arăţi începuturile nu-atât de modeste, bărbate.

La vorbele acestea, o trase din nou aproape pentru un alt sărut, până când ea devenise iar moale în braţele lui, iar el ridică capul, lipindu-şi fruntea de a ei şi şoptindu-i:

— Spune-o din nou!

Plăcerea se aprinse în frumoşii ei ochi căprui, lumina apusului transformându-i în foc.

— Bărbate.

Se căsătorise la doar câteva săptămâni după focul de la Burghsey House, în biserica St. Paul din Covent Garden – unde Ewan fusese botezat cu 30 de ani mai înainte – nu că un lucru mărunt, ca un registru de botez falsificat, i-ar fi oprit pe Bastarzii Bătăuşi de la o nuntă şi sărbătorirea de după aceea. Şi apoi, domnul şi doamna Ewan Condry – numele ales de el – se plimbaseră pe străzile din Covent Garden ca un rege şi o regină, Grace arătându-i lui Ewan fiecare colţ din lumea în care el se născuse, iar ea fusese creată.

Ducatul revenise Coroanei după foc, planurile bătrânului duce cu privire la moştenire fiind cu desăvârşire zădărnicite. Pământul şi arendaşii din Essex prosperară în continuare şi angajaţii din Mayfair fură înhăţaţi de nenumărate case aristocrate – ale căror stăpâne erau toate membre ale unui anume club din Covent Garden.

După ce se ocupase cum se cuvine de

responsabilităţi, Ewan nu privise nicicând în urmă către titlul lui, prea concentrat asupra muncii lui, a iubirii şi a viitorului său.

În anii de la întoarcerea lui, clubul de pe Shelton Street numărul 72 fusese refăcut, clientela crescând odată cu spaţiul – Ewan şi Grace locuiau acum într-un frumos rând de case nu departe de Drury Lane, conectat de restul caselor Bastarzilor prin acoperiş. Fiicele lor creşteau la soare şi la umbra din Covent Garden, înconjurate de bărbaţi ce munceau din greu şi femei puternice şi inteligente, şi de o lume pe care părinţii lor se străduiau să o facă mai bună zi de zi.

— Nu mă voi sătura niciodată de cuvântul acesta pe buzele tale, zise el, lipind-o cu putere de trupul lui şi sărutându-i tâmpla.

— Pierzi festivalul, bărbate, zise ea când se întoarseră înapoi la marginea acoperişului şi priviră în jos, asupra pieţei din Convent Garden, unde scandalagiii şi vânzătorii ambulanţi de peste zi făcuseră loc muzicanţilor, vânzătorilor de plăcinte şi unui înghiţitor de flăcări care arăta mai mult decât un pic familiar. Priviră cum Felicity şi Diavolul dansară într-un vârtej dat de o scripcă nebună, învârtindu-se iar şi iar, până când se treziră încâlciţi unul în braţele celuilalt şi lipsiţi de suflu.

— Nu îmi lipseşte. Doar priveam un pic înainte să cobor.

După o zi în Covent Garden în care se certase cu privire la ţevi de apă potabilă şi planurile pentru noile locuinţe pentru muncitorii din Mahala, venise să privească acoperişurile devenite aurii în soarele care apunea şi învăluia piaţa în lumina lui.

Şi da, venise să îşi privească soţia cum domnea ca o regină.

— Ştiu, zise ea. Te-am privit cum ne priveai.

— O? exclamă el.

— Este dificil să ratezi un asemenea voyeur chipeş.

El zâmbi larg la aceste vorbe şi o trase din nou către el.

— Văd că fetele sunt fericite.

În colţul îndepărtat al pieţei, sub o lanternă care fusese aprinsă când lumina zilei scădea, o jumătate de duzină de fete – verişoare – se înghesuiau în jurul lui Whit şi a lui Hattie. Helena lui Felicity şi a Diavolului, precum şi sora lor mai mică, Rose, fiecare la fel de isteaţă ca şi mama lor şi viclene ca tatăl lor, fură însoţite de sclipitoarea Sophia a lui Hattie şi a lui Whit, care putea prelua cu bucurie controlul asupra afacerii cu vapoare la vârsta de nouă ani. Şi, alături de ele, trei fete cu părul ca flăcările – de şapte, cinci şi patru ani, fiecare cu o abundenţă de bucle pe măsura celor ale mamei lor şi cu ochii de chihlimbar că ai tatălui lor.

— Whit a împărţit dulciuri toată ziua, zise ea. Bomboane cu lămâie, bomboane cu zmeură, căpşune, buzunarele lui par să fie fără fund.

— Hattie le aduce cu lada, zise el.

— Îi răsfaţă.

Se uită la ea.

— O merită.

Ea zâmbi larg.

— Cu toţii meritătm, aş spune.

Ezită o clipă, apoi îşi înălţă capul şi spuse cu viclenie:

— Pot să îţi ofer ceva dulce, bărbate?

Întrebarea trimise limbi de foc prin trupul lui.

— Cred că aş putea să-mi imaginez un lucru sau două.

— Doar unul sau două? zise ea. Sunt dezamăgită.

O sărută din nou, lung şi profund, până când amândoi îşi pierdură respiraţia.

— Mărturisesc, zise el, mă simt răsfăţat în fiecare zi în care sunt cu tine şi cu fetele. Mă simt răsfăţat în fiecare zi când stau alături de fraţii mei, în locul acesta. Mă simt răsfăţat în fiecare noapte când vin acasă, la tine.

Ea se întinse şi îi sărută obrazul aspru din pricina bărbii, în timp ce el adăugă:

— Uneori, faptul că mă simt atât de răsfăţat mă face să mă întreb dacă este real totul.

— Am o idee, spuse Grace, îndepărtându-se de el, cu

degetele încâlcite cu ale lui. Haide jos, să ne jucăm! Râzi cu mine, dansează cu mine şi cheltuieşte o cantitate scandaloasă de trabucuri, lasă-le pe femei să te păruiască cum trebuie şi pe Diavol să te provoace la o luptă şi lasă-l pe Whit să te convingă să cumperi fetelor un ogar.

— Fără ogar, zise el cu fermitate.

Superba lui soţie zâmbi larg.

— Este un căţeluş maroniu care ar putea să îţi câştige inima, bărbate… dar încă nu am încheiat.

— Chiar te rog, răspunse el. Continuă!

Ea se apropie din nou, îşi lipi trupul ei lung şi delicios de al lui şi îşi înfăşură mâinile pe după gâtul lui. Şi apoi îl sărută pe faţă, pe bărbie şi pe obraji.

— Vino să ne jucăm până când ne obosesc picioarele şi inimile ne sunt pline… şi apoi să mergem acasă şi să ne rostogolim în pat. Fericiţi. Exact aşa cum meritǎm.

Şi, pentru că o meritau, exact asta făcură.

Nota autoarei

Covent Garden are întreaga mea inimă, chiar şi acum, la două sute de ani distanţă de lumea Bastarzilor Bătăuşi. În ultimii ani, am fost destul de norocoasă încât să-mi petrec zile din timpul pentru cercetare m şi împrejurul zonei Covent Garden şi a docurilor londoneze; această serie nu ar exista fără vasta colecţie a Muzeului Londrei (în mod deosebit magnifica sa lucrare *Life and Labour of the People*

of London a lui Charles Booth), fără Muzeul Docurilor din Londra, Covent Garden Area Trust, Muzeul Orfanilor şi British Library.

O notă rapidă asupra raziilor care au jucat un rol esenţial în povestea lui Grace. Va dura o vreme până când noua tânără regină să introducă perioada de moralitate rigidă cu care numele ei a devenit sinonim – în anii aceia de început a existat o evoluţie a libertăţilor sociale pentru femeile din toate păturile societăţii. Dar, aşa cum este foarte obişnuit în situaţii în care grupuri marginalizate câştigă teren în societate, a existat o reacţie ostilă foarte puternică, între desconsiderarea socială, invectivele politice şi violenţa fizică, creşterea rolului femeilor din toate clasele a fost aprig contestată pentru restul secolului al XIX-lea, ceea ce a dus nu numai la obişnuitele razii, ca cea de pe Shelton Street numărul 72, ci şi la legi care incriminau prostituţia, refuzau dreptul femeilor de a vota şi puneau piedici considerabile în calea femeilor – totul în timp ce regina Victoria deţinea tronul.

Desigur, Grace şi Ewan – şi toţi Bastarzii – s-au luptat pentru aceste schimbări tot timpul.

Când am propus acest subiect pentru o carte *historical romance* care prezintă infractori, bătăuşi şi proprietari de bordeluri care existau dincolo de sălile de bal din Mayfair, Avon Books nici nu a clipit. Sunt pe deplin conştientă de cât de norocoasă sunt să o am pe Carrie Feron, care ştie întotdeauna pe ce cale mă aflu, chiar şi atunci când eu nu ştiu, şi întreaga echipă de acolo. Le mulţumesc lui Liate Stehlik, Asante Simons, Angela Craft, Pam Jaffe şi Kayleigh Webb, precum şi lui Eleanor Mikcucki pentru că mi-a suportat vitejeşte utilizarea necorespunzătoare absolut dezgustătoare a cuvintelor „lay” şi „lie”, şi lui Brittani DiMare, care mă face să arăt mai bine cu fiecare carte.

Este de necrezut că scriu sfârşitul Bastarzilor Bătăuşi – cei patru mi-au ţinut companie ani la rând, cu mult înainte de a începe să îi scriu. Sunt atât de recunoscătoare grupului Kiawah de-a lungul anilor, de la Sophie Jordan,

Carrie Ryan şi Ally Carter, care au ajutat la dezvoltarea seminţei acestei idei, până la Tessa Gratton şi Sierra Simone care au susţinut-o şi până la Louisa Edwards, care a răspuns tuturor apelurilor, mesajelor şi întrebărilor pe care le-am avut noaptea târziu. Mulţumesc pentru că m-aţi ajutat să-mi fac infractorii mei din Covent Garden băieţi reali (şi fată).

Atât de multe dintre femeile mele preferate fac parte din Grace. Dacă priviţi cu atenţie, veţi vedea frânturi din mama mea, sora mea, Chiara, Meghan Tierney, Jen Prokop, Kate Clayborn, Adriana Herrera, Joanna Shupe, Megan Frampton, LQuette, Nisha Sharma, Andie Chrisopher, Alexis Daria, Tracey Livesay, Nora Zelevansky, Julia Quinn, Kristin Dwyer, Holly Root, Eva Moore, Cheryl Tapper şi multe, multe altele.

Ca întotdeauna, iubirilor mele – V, fata mea rebelă, şi lui Eric, care ar renunţa în mod categoric la un ducat pentru mine – mulţumesc că mă lăsaţi mereu să vin acasă.

Şi, în cele din urmă, ţie, dragă cititorule: Mulţumesc că ai crezut în Bastarzii mei, că ai făcut călătoria asta alături de mine şi pentru că ai avut încredere în mine să îl fac pe Ewan să-şi revină în simţiri. Recunosc o încredere oarbă când o văd. Sper că vei sta alături de mine pentru ceea ce urmează – abia aştept să le cunoşti pe Frumoasele mele din infern în 2021.